NÚRIA MASOT

UMBRA TEMPLIERULUI

1

Călătoria

Luna aprilie a anului 1265

„Domnul meu, vin înaintea lui Dumnezeu, înaintea Domniei Voastre și înaintea fraților și vă rog și vă cer în numele lui Dumnezeu și al Sfintei Fecioare să mă primiți în rândurile dumneavoastră
și să-mi oferiți onorurile Casei.“

Ordinul templierilor

Bernard Guils era neliniștit, îl frământa ceva, iar starea aceasta de spirit prevestea ceva de rău augur. Călătoria aceasta îi punea multe probleme, mai multe decât se așteptase, și se așteptase, într-adevăr, la multe. Nasul său fin, deprins să detecteze pericolul, nu contenea să-i trimită semnale de alarmă.

Pentru început, îi era antipatic căpitanul galerei în care călătorea, un oarecare Antonio d’Amato, un venețian cu fața ascuțită și ochi închiși la culoare, de pasăre de pradă, care nu îl slăbeau nicio clipă. Prezența lui îl deranja, în ciuda asigurărilor date de Marele Maestru. Nu era momentul cel mai potrivit pentru a te încrede în oameni, iar senzația de a fi urmărit era mult prea puternică, pentru a-și îngădui să lase garda jos. Zâmbi cu ironie; la urma urmei, era el însuși un spion care se simțea, la rândul său, spionat.

Era obosit și derutat, ca și cum o premoniție sumbră

s-ar fi abătut asupra sa. Își pusese viața în slujba războaielor din Orient și din Occident, pro- priul său trup fiind o adevărată încrengătură de cicatrici, de oase prost așezate, ca să nu mai pomenim de ochiul lipsă. Și-a adus aminte pentru o clipă, cu maximă precizie, de chipul lăncierului musulman care îl rănise și care nu a mai trăit pentru a-și admira măreața faptă. În vâltoarea luptei, nu își dăduse seama ce pierduse și că, începând din acel moment, vederea lui era redusă la jumătate. Bunul Jacques, el Bretón, îl trăsese după el departe de luptă, în timp ce el continua să lovească cu spada în stânga și în dreapta, ca posedat, ignorând rana înspăimântătoare, ignorând aproape totul. L-au îngrijit în Casa Templului din Alcho, unde nu numai că i-au vindecat acea orbită golită deja de viață, ci i-au salvat și sufletul blestemat.

Pe atunci însă era tânăr și puternic, iar durerea, trecătoare. În schimb, acum părea că i se cuibărise în oase, în stomac, în măruntaie, în locul cel mai ascuns al ființei sale și nu dădea semne că ar dori să-l părăsească. Încercă să se consoleze cu gândul că aceasta va fi ultima sa misiune și, după mulți ani în care își slujise stăpânul cu credință, ceruse să-și părăsească slujba, iar maestrul primise. Se va retrage într-un loc liniștit, aproape de vatră, va lucra pământul, va crește cai. Îi plăceau aceste animale, iar încrederea pe care o avea în ele era mult mai
mare decât cea pe care le-o acorda oamenilor. Cu puțin noroc, putea chiar să revadă vreun membru al familiei, asta dacă nu cumva muriseră cu toții. De treizeci de ani nu mai știa nimic despre ei.

Va fi din nou un templier ca oricare altul, va putea fi recunoscut de toți, va lăsa deoparte măștile și deghizările; se va întoarce la obiceiurile de zi cu zi, împreună cu frații săi, la viața sa, departe de intrigi și de războaie. „Am petrecut prea mult timp făcând asta, se gândise el, prea mult timp schimbând mii de fețe, uitând-o în cele din urmă pe a mea; poate că tot ce mi se-ntâmplă înseamnă că nu-mi mai amintesc cine sunt de fapt.“

Își alungă aceste gânduri din minte. Îi abăteau atenția de la ceea ce trebuia să facă și știa că nu își putea permite

așa ceva. Misiunea aceasta era foarte importantă și maestrul se baza în totalitate pe el. Trebuia să ducă un pachet la Barcelona și, până ce va fi ajuns la destinație, trebuia să îl apere cu propria sa viață.

— Este o misiune de o importanță vitală, frate Bernard, o misiune de care depinde însăși existența noastră, îi spusese Marele Maestru, Thomàs de Berard. Este neapărat necesar ca acest pachet să ajungă la destinație, în Occident. Întotdeauna am avut încredere în capacitatea ta extraordinară de a duce la îndeplinire o misiune, ești cel mai bine pregătit dintre toți și datorită ție avem unul dintre cele mai bune servicii de informații; Templul îți va rămâne îndatorat pentru totdeauna. Va fi ultima ta însărcinare de acest fel, după care te vei putea retrage unde vei dori. Aceasta îți va fi răsplata pentru toți anii în care ne-ai slujit cu loialitate.

Da, aceasta avea să fie ultima lui călătorie în calitate de spion al Templului; știa că se putea încrede în cuvântul lui Thomàs de Berard, pe care îl admira și îl considera un om integru și distins. Încă de la început, și trecuseră deja aproape nouă ani de atunci, între ei se crease, dintr-o singură privire, o legătură bazată pe înțelegere reciprocă. Și nu fusese deloc ușor să lucreze cu maestrul Berard. De la numirea sa ca Mare Maestru al Ordinului în 1256, fusese nevoit să facă față multor situații dificile, dar mai ales să înfrunte durerea și neputința de a opri decăderea și distrugerea continuă a Statelor Latine din Ultramar. Își văzuse oamenii murind în timp ce luptau cu disperare, în ciuda nepăsării Occidentului, abandonați de regi și de Papă, care se arătau mult mai interesați de propriile lor bătălii pentru putere.

Ierusalimul, orașul sfânt plătit cu atâta sânge, fusese pierdut în urmă cu ani buni, iar creștinii care populau Pământul Sfânt se luptau între ei, părând să fi uitat motivele care îi aduseseră pe acele tărâmuri îndepărtate.

Într-adevăr, erau vremuri grele, se gândi abătut; nimeni și nimic nu părea a fi în stare să oprească acel îngrozitor dezastru. Era ca și cum infernul însuși, abandonându-și tenebrele, s-ar fi aciuat printre oameni. În misiunea

această își pierduseră deja viața trei oameni, iar el devenise neliniștit, punându-și întrebări legate de conținutul pachetului pe care îl ducea și care fusese plătit cu atâta sânge într-un timp atât de scurt, având presimțirea sumbră că și pe el îl păștea același pericol de moarte.

Îl îngrijorase foarte mult uciderea unui marinar de pe corabia ancorată în portul Limassol, din Cipru. Jumătate dintre marinarii care se îmbarcaseră au refuzat să mai plece, spunând că această întâmplare era un semn, o prevestire a morții și a nenorocirii, stârnind astfel furia căpitanului venețian.

Bernard Guils își riscase viața în nenumărate rânduri de-a lungul lungii sale cariere în slujba Templului, dar, de această dată, în mod straniu,
simțea în jurul său adierea rece a morții, ca și cum toate superstițiile ciudate ale marinarilor din Limassol i-ar fi trecut prin suflet.

„Îmbătrânesc", se gândi, sprijinit de pupa ambarcațiunii, în timp ce privea cum rămâne în urmă tot ceea ce îi era familiar, amintirea deșerturilor și a primelor sale misiuni, de pe vremea când era un tânăr cruciat. De la răsărit la apus, din locul în care se ivește soarele, până la cel în care trece dincolo. Un fior de gheață îi străbătu șira spinării, gândul morții nu îi dădea pace, iar acest lucru nu îi plăcea deloc. Nu prevestea nimic bun.

Rosti o rugăciune scurtă, punându-și speranțele în Fecioara Maria, cea care patrona Templul. Mai era puțin până la Barcelona, acolo unde va preda acel pachet important, care, păstrat sub cămașă, direct pe piele, ajunsese să facă parte din propriul său trup. Îi simțea atingerea, simțea cum se freacă de pielea de miel în care era învelit, îmbibată de sudoarea lui rece și umedă.

Da, în curând va ajunge la Barcelona, își va duce la îndeplinire misiunea și va începe o viață nouă.

Abraham Bar Hiyya stătea așezat pe covertă, peste niște corzi groase și privea cerul de un albastru intens. Spera să nu mai înceapă o altă furtună. Ultima, cea de acum o săptămână, ciuruise nava atât de tare, încât

fusese convins că îi era scris să moară înecat în ocean. Dar nu se întâmplase așa, iar galera îndurase izbiturile valurilor fără a suferi aproape nicio pierdere. Își atinse pieptul în locul în care îi atârna rondela galben cu roșu, pe care creștinii îl obligau să o poarte pentru ca lumea să poată vedea că este evreu.

„Vin vremuri grele“, își repetă în minte. Era un gând care îl urmărise fără încetare în ultimii ani și pe care, fără nicio îndoială, ceea ce se întâmpla în jur îl vădea zi după zi.

Făcuse acel drum pentru a-și lua rămas-bun de la un vechi prieten. Știa că nu avea să-l mai vadă, că nu va mai fi capabil să facă din nou acea lungă călătorie. Medic fiind, nu se îndoia de faptul că boala nu îi va da liniște mulți ani de acum încolo, deși simțea că era posibil ca problemele de sănătate să fie doar o glumă în comparație cu cele pe care le-ar fi putut avea din pricina faptului că era evreu.

Călătoria în Palestina, la Haifa, pentru a-l vedea pe Nahmanide[1], îi umpluse mintea și sufletul de tristețe. Trecuseră aproape doi ani de când prietenul său fusese alungat din țara în care se născuse, aproape doi ani de la marea nenorocire. Îl avertizase atunci asupra pericolului reprezentat de poziția pe care o ocupa, de încrederea oarbă pe care părea să i-o acorde regelui, însă niciuna dintre vorbele sale nu l-au putut convinge de iminența pericolului care îl amenința.

În luna iulie a anului 1263, Jaime I, regele Cataloniei și al Aragonului, îi ordona lui Nahmanide, mai cunoscut printre creștini sub numele de Banastruc de Porta, să se prezinte la Barcelona pentru a pune capăt controversei cu un convertit, Pau Cristiá.

Nobilimea, în special clerul creștin, era entuziasmată de astfel de puneri în scenă, în cadrul cărora se dezbăteau și se expuneau fundamentele credinței și în care, în mod repetat, religia creștină ieșea

[1] Pe numele său Moshe ben Nahman Gerondi, a fost liderul evreilor din Spania sfârșitului de secol al XIII-lea.
Șef al rabinilor din Aragon și Catalonia, este considerat a fi liderul evreilor de pretutindeni. În anul 1267, la vârsta de 72 de ani, emigrează la Ierusalim, unde construiește o sinagogă care îi poartă numele. (n.tr.)

învingătoare în dauna celei evreiești. Pentru Biserică, acesta reprezenta un adevărat act de propagandă, care atrăgea după sine sute de convertiri, mai mult sau mai puțin spontane. Frica era unul dintre cele mai bune argumente pentru a-i convinge pe necredincioși.

Odată, în palatul conților din Barcelona, bătrânul Nahmanide îi ceru regelui libertatea de a spune ce gândește, lucru acceptat, iar pe douăzeci iulie își apără cu fervoare credința iudaică. A făcut-o cu atâta patimă și convingere, încât și-a semnat în felul acesta propria condamnare. Totuși, Nahmanide se simțea sigur pe el, dorea să explice fundamentele religiei sale, să împărtășească ceea ce știa, iar atunci când i s-a cerut să-și scrie pe hârtie argumentele, nu a văzut nimic rău în a o face. Și, odată acceptat, acest lucru a dus la transformarea lui în principala probă de susținere a acuzației de blasfemie împotriva religiei creștine.

Nu serviseră la nimic avertismentele lui Abraham Bar Hiyya, prietenul și tovarășul său de studiu, care era din ce în ce mai speriat de întorsătura pe care o luau lucrurile.

La insistențele Bisericii, regele îl condamnă la doi ani de exil și ordonă arderea tuturor cărților sale. Cu toate acestea, dușmanii lui nu s-au arătat mulțumiți, considerând pedeapsa prea ușoară. Fără a sta prea mult pe gânduri, i-au scris Papei, cerându-i să-i aplice o pedeapsă exemplară. Papa nu a întârziat să le răspundă, ordonându-i regelui să îl condamne pe bătrânul evreu la exil pe viață. Astfel, marele filozof a fost alungat din Girona natală, leagănul strămoșilor săi, fiind forțat să ia calea Palestinei. Niciodată nu avea să mai calce pe pământul țării în care crescuse.

Amintirile îi stârneau un zbucium care-l lăsa fără suflare, dorindu-și ca memoria să îl părăsească și totul să se preschimbe într-un vis, într-un coșmar ireal, care să dispară în clipa în care se va trezi.

S-a ridicat cu greu și a început să se îndrepte către pupă. Îi făcea bine puțină mișcare; îi era de folos și trupului, și minții. Pășea încet, nesigur, nu era obișnuit cu acel du-te-vino al marinarilor. Apropiindu-se, începu să-l privească pe Guils, care se sprijinea gânditor de bord, cu

privirea pierdută.
„Are mintea la fel de pierdută ca mine, se gândi Abraham. Guils... da, cred că așa îl cheamă, Bernard Guils, un mercenar, sau, cel puțin, așa mi-au spus, care se întoarce acasă.“ Abraham se gândea la acest lucru într-o doară, ușurat de faptul că mintea lui se lăsase prinsă și de alt subiect, fericit pentru acel moment de respiro care îi alunga gândurile negre
și deprimante. Se uită la Guils cu mult interes și văzu un bărbat matur, puternic, înalt și slab, cu o acoperitoare neagră peste ochiul drept. Își aminti delicatețea cu care l-a ajutat să se îmbarce, lucru care nu se potrivea deloc cu sălbăticia privirii din singurul său ochi. Fiind medic, Abraham fusese rugat înainte de a se îmbarca să îl consulte pe unul dintre membrii echipajului. Fusese găsit în spatele unei grămezi de saci de grâu care urmau să fie încărcați; când a sosit, bătrânul evreu l-a găsit pe Guils aplecat asupra cadavrului. Îi arătă un punct roșu, aproape cu neputință de observat, aflat la baza cefei. Cei doi se priviră, măsurându-se unul pe celălalt fără a rosti un cuvânt și, fără să se fi văzut vreodată înainte, se recunoscură.

Nu, Abraham nu crede că Guils este mercenar; a văzut mulți oameni certăreți la viața lui, dar acesta nu este unul dintre ei. Un mercenar și-ar face simțită prezența, nu ar înceta să vorbească despre presupusele sale fapte de eroism, adevărate sau inventate, iar Guils era un om tăcut. Părea mai degrabă un soldat, un fidel servitor al vreunei cauze pe care evreul nu o cunoștea, părea îngrijorat și abătut, deși nu înceta să observe tot ceea ce se întâmpla în jurul său, dar într-un mod discret, fără a atrage atenția.

Abraham simțea un interes aparte față de acest bărbat. În mod ciudat, era singurul care îi inspira încredere și siguranță, iar acesta era un lucru bizar, pentru că el nu avea încredere în necunoscuți, iar viața îl învățase să fie prudent și cu băgare de seamă. Cunoștințele sale despre rasa umană îl făcuseră să înțeleagă că încrederea era un lucru care dispăruse odată cu trecerea timpului. „Poate că simt asta din pricina puternicei senzații de

tristețe pe care o transmite Guils“, se gândea Abraham, o tristețe profundă, care părea a fi singurul lucru care se mai afla în inima sa.

Restul călătorilor reprezentau, din contră, o sursă de neliniște pentru bătrânul evreu. Prezența celor doi călugări dominicani[2] care încercau să-l evite pe cât posibil și, în special, a celui mai vârstnic dintre ei îi producea o adâncă neplăcere. Corabia aceea mare pe care călătoreau părea să se micșoreze în fața încercărilor celor doi călugări de a-i evita prezența, privirea. Dacă ar fi fost după ei, s-ar fi aflat deja în mijlocul oceanului, aruncat în valuri, și asta nu din pricina vreunei furtuni. „În realitate, ei sunt adevărata furtună“, se gândea Abraham, fără să-și poată opri un zâmbet trist.

Mai călătorea cu ei un comerciant catalan, un oarecare Ricardo Camposines, foarte grijuliu cu încărcătura din galeră. Deși comportamentul său, departe de a-l neliniști, îl amuza, pentru că urca și cobora întruna în cală, hărțuindu-l pe căpitanul venețian cu problemele sale... „Cu căpitanul e altceva, își spuse apoi Abraham, e un om rău. Ce poți să spui despre venețieni și genovezi, dornici mereu să tragă foloase de pe urma celei mai mari nenorociri.“ Dar la un moment dat se rușină de propriul gând. Abraham avea prieteni buni în Veneția și Genova, prejudecățile îl condamnaseră pe bunul său prieten Nahmanide și ar fi putut să îl condamne și pe el. Nu, adevărul e că nu îl plăcea pe căpitan, indiferent de locul din care provenea, iar gândurile sumbre îi dădeau din nou târcoale. Se așeză pe un colț al covertei, mai aproape de pupă, aproape de Bernard Guils, strângându-și la piept geanta veche în care păstra instrumentele medicale. Dar în ea se afla ceva mai mult decât instrumente și leacuri, ceva ce nu trebuiau să descopere cei doi călugări care călătoreau împreună cu el, ceva ce trebuia protejat și ascuns pentru mult timp, poate pentru mult timp de acum înainte.

În cala ambarcațiunii, Ricardo Camposines verifica pentru a

---

[2] Călugări ai Ordinului Santo Domingo, fondat de Domingo de Guzmán în secolul al XIII-lea. (n.tr.)

mia oară corzile care susţineau încărcătura bine fixată. Nu avea încredere în acel echipaj de nepricepuţi, indiferenţi în faţa îngrijorării sale, cărora nu părea să le pese câtuşi de puţin dacă marfa ajungea la destinaţie în stare perfectă sau nu.

Încărcătura aceea era unul dintre lucrurile cele mai importante din viaţa lui Camposines, un risc pe care şi-l asumase pentru a asigura fericirea şi liniştea familiei sale. Investise în ea ultimul bănuţ, tot ce avea, şi, colac peste pupăză, avea şi datorii la cămătari, care îl aşteptau la întoarcere, pentru a-şi recupera banii. Încărcătura aceea reprezenta viitorul său.

Cu grijă, a verificat corzile care susţineau baloturile ticsite de materiale colorate, pigmentate cu cele mai variate nuanţe, un frumos curcubeu ce
împodobea bucăţi de piele şi ţesături, transpus în tonuri extraordinare de către maeştri ai imprimării şi ai vopselurilor.

Trecuse un an de când plecase de acasă, călătorind prin ţări îndepărtate, pe urmele acelor materiale de culori şi texturi diferite. Îi plăcea ceea ce făcea, meseria aceasta îi oferea posibilitatea de a cunoaşte ţări şi oameni de tot felul, deschizându-i astfel inima şi mintea. Occidentul judeca prea repede, cu prea multă cruzime, se gândi, în timp ce îl privea pe bătrânul evreu aşezat la pupă.

Călătoriile îl făcuseră să-şi privească altfel semenii. Cunoscuse tot felul de indivizi, oameni simpli, preocupaţi de bunăstarea familiei lor, de sănătate, de slujba pe care o aveau... la fel ca peste tot. Cât de important putea să fie numele acelui Dumnezeu adorat de toată lumea?

Îmbrăţişă baloturile în timp ce se gândea la soţia sa, Elvira, la ochii ei de un cenuşiu închis, asemenea unui lac toamna. A iubit-o încă din prima zi în care a văzut-o într-unul dintre nenumăratele târguri pe care le vizita pe atunci. Iubea forţa de care dădea dovadă, bucuria cu care înfrunta viaţa şi îşi aminti vocea ei, râsul ei. Nu avuseseră prea multe motive de bucurie în ultimii ani, boala fiicei lor răpind pofta de viaţă a întregii familii. Acesta era unul dintre motivele călătoriei fără de sfârşit, în urma căreia

urma să obțină banii necesari pentru a-l putea plăti pe unul dintre cei mai buni doctori.

Se împlinea un an de când Ricardo Camposines jurase că familia lui nu va mai duce niciodată lipsă de nimic și niciun marinar din acel echipaj nenorocit nu îl va împiedica să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Amintirea acelei hotărâri îl făcu să se simtă alt om.

Urcă din nou pe covertă, nepăsător la expresia ironică a căpitanului. Nu îi plăcea acel om cu privirea lui de pasăre de pradă, pândind momentul potrivit pentru a ataca. Se apropie de locul în care se odihnea bătrânul evreu și îl salută politicos. Observase comportamentul celor doi călugări dominicani, grija lor de a-l ocoli pe Abraham, ca și cum acesta ar fi suferit de ciumă și le-ar fi fost frică să nu se molipsească. A șovăit puțin. Până și pe Ricardo îl speria vecinătatea lui, fiindu-i teamă ca cei doi călugări să nu-l vadă vorbind sau apropiindu-se prea mult de el. Îi credea în stare de orice, mergând până la a-l acuza de complicitate cu necredincioșii, și asta doar pentru că îl salutase pe Abraham. Ar fi vrut să poarte cu el o conversație banală și superficială despre ultima furtună sau să-i atragă atenția asupra albastrului strălucitor și profund al mării și să-i spună cât de frumos ar fi să se poată picta o pânză în acea culoare.

Dar nu a făcut-o și a mers mai departe, fără să se oprească. Se întristase, dar își asculta cu atenție mintea, care îl îndruma la prudență, deoarece călătoria era pe sfârșite și nu merita să pună în pericol tot efortul depus de dragul unui bătrân evreu care părea absorbit de propriile gânduri.

Își întinse oasele amorțite și respiră adânc aerul sărat al mării curate și transparente, care îi umplu plămânii. Se hotărî să-și facă plimbarea zilnică pe covertă, astfel încât picioarele lui să nu uite scopul pentru care fuseseră create.

Îl văzu pe Bernard Guils sprijinit de pupă, ca și cum ar fi contemplat peisajul care se îndepărta încet, nepăsător față de cel nou, care îl întâmpina. Îi văzu pe călugării dominicani la prora, ținându-se cât mai departe de bătrânul evreu, spunându-și rugăciunile, fără însă a-l

scăpa din ochi. Observă mișcarea buzelor care își urmau litania, în timp ce mințile și privirile lor ignorau ruga, atente la ceea ce se întâmpla în jur. Îl văzu și pe Arnaud d'Aubert lângă căpitan, povestindu-i una din numeroasele lui fapte de vitejie, în care el însuși juca rolul principal și pe care nu obosea să le povestească oricui dorea să-l asculte. „Ăsta chiar că are față de mercenar, se gândi Camposines, ăsta, și nu celălalt, care pretinde că este. Aparențele înșală întotdeauna."

Își încheie plimbarea și coborî din nou în cală. Nu va permite să se rupă vreun balot, nici ca vreun gram din prețioasa lui încărcătură să rămână abandonată pe acel vas nenorocit. Nici vorbă, dacă de el depinde acest lucru, sigur nu se va întâmpla.

Căpitanul Antonio d'Amato asculta indiferent povestea lui Arnaud d'Aubert. Nu credea niciun cuvânt din spusele provensalului; nu credea nici măcar că are în față un provensal; lucrase cu provensali, tratase și chiar omorâse prea mulți, pentru a-l mai crede pe acest șarlatan. Nepăsător la avalanșa lui de cuvinte, îl urmărea cu reținere. Era de înălțime medie și foarte slab, deși, pe sub cămașă, se întrevedea o musculatură bine conturată și antrenată, pregătită de orice. Avea ochi deschiși la culoare, albaștri sau cenușii, de o nuanță pală, deși, din când în când, din ei țâșneau scântei de cruzime. Apoi mai era și mersul lui șchiopătat, târându-și încet piciorul stâng. După mărturiile lui D'Aubert, era o rană veche, căpătată în război; o săgeată musulmană îi străpunsese mușchiul. Însă D'Amato se îndoia de adevărul acelei povești, precum și de handicapul în sine. Băgase de seamă că uneori dispărea complet, D'Aubert ridicându-se mult prea repede pentru un invalid. Venețianul nu avea nici cea mai vagă idee de ce un om sănătos s-ar preface că nu este și nici nu îl interesa. Se gândea doar că o asemenea farsă nu putea ascunde nimic bun.

Căpitanul abia aștepta să ajungă în port și să scape de toți călătorii care se îmbarcaseră în Cipru.

Nu îi plăcea să ia cu el pasageri, în afară de cazul în care acest lucru îi aducea foloase frumușele și trebuia să ai

punga foarte plină pentru a fi la înălțimea așteptărilor sale. De aceea, a fost surprins să vadă atâția oameni dispuși să ofere sume atât de mari, fără a se plânge, fără a încerca măcar să se târguiască. Era o situație neobișnuită, se gândi, atât de mulți oameni având aceeași destinație: Barcelona. Niciodată nu luase la bord atâția pasageri, ba mai mult, atâția oameni cu pungi doldora; iar el văzuse multe de-a lungul anilor petrecuți pe corăbii ce străbăteau mările.

În portul din Limassol era ora îmbarcării pelerinilor care se îndreptau către Pământul Sfânt, deși acest fel de negoț era în declin din cauza răfuielilor din zona Mării Mediterane. Acel port se transformase într-un loc de refugiu pentru comercianți și pentru naufragiații fără o destinație anume – și erau foarte mulți astfel de oameni, de toate neamurile. Afacerile bănoase care însoțeau Cruciadele, atât de rentabile pentru venețieni vreme îndelungată, se aflau acum în declin, iar războiul deschis dintre republicile italiene nu îmbunătățea cu nimic situația. În vremurile acelea, D'Amato ar fi înfruntat bucuros întreaga flotă egipteană, decât o singură navă genoveză.

Niciun monarh creștin nu era interesat de salvarea Pământului Sfânt, atenția tuturor fiind îndreptată către Occident, singura lor dorință fiind aceea de a-și alinia săbiile pentru a intra în posesia a ceea ce mai rămăsese din marele Imperiu German după moartea lui Frederic al II-lea, ultimul împărat din dinastia Hohenstauffen. „Vulturii se ceartă pentru fiecare bucată din pradă – se gândi D'Amato. În curând se vor devora unul pe altul și atunci va veni momentul propice pentru mine." Oricum, nu avea motive să se plângă: războiul comercial împotriva Genovei îi adusese multe beneficii și, din câte se părea, va putea să jefuiască în continuare. Nu îi suporta pe cetățenii Genovei, nici pe cei ai Pisei; de fapt, D'Amato nu suporta aproape pe nimeni.

Prea mulți pasageri, mormăi din nou cu scârbă. Mintea lui se întorcea spre locul de unde plecase, însă mai era puțin până la Barcelona și făcuse bine abătându-se de la drumul spre Veneția. Se gândi la frumoasele pietre prețioase pe care bătrânul evreu i le oferise drept plată

pentru călătorie. Va scoate bani frumoși pe ele la întoarcerea acasă, o sumă cu care ar putea fi plătite șase astfel de călătorii. Probabil că evreul se grăbea foarte tare să ajungă acasă sau poate că era atât de bogat, încât îi dădea mâna să cheltuiască o asemenea sumă. Oricum, motivele care îi aduseseră pe acești oameni pe corabia sa nu aveau nici cea mai mică importanță pentru venețian.

La proră, rugăciunile nu reușeau să-l liniștească pe fratele Berenguer de Palmerola. Fusese o perioadă de coșmar, în mijlocul unor barbari care se considerau creștini. Nu ar fi trebuit să accepte niciodată misiunea aceea, dar, lăsându-se mânat de ambiție, crezuse că o asemenea sarcină îl va face să crească în ochii superiorilor săi. Se vor convinge, în sfârșit, de valoarea lui înnăscută, de inteligența lui ignorată mult prea mult timp, îngrădită între zidurile mănăstirii.

Cunoștințele lui de arabă și de ebraică, pe care le considerase punctul de plecare pentru o carieră strălucită, îl închiseseră în biblioteci, îl agățaseră de o pană de scris, obligându-l să traducă texte plictisitoare, pe care nimeni nu avea să le citească. Asta îl descurajase și îl înveninase împotriva indiferenței superiorilor săi, care nu îi apreciau extraordinarele calități de predicator, iar implorările sale de a fi trimis, în schimb, în misiuni, fuseseră respinse în mod repetat.

Însă crezuse că a venit în sfârșit și momentul mult-așteptat atunci când, în urmă cu doi ani, superiorul său îl chemă pentru a-i încredința misiunea aceea delicată. Trebuia să meargă la curtea Marelui Han mongol și să ia legătura cu creștinii care trăiau acolo. A fost surprins să afle că printre sălbaticii aceia se aflau și frați întru credință, iar cel care îl trimitea i-a spus că este vorba despre o sectă creștină primitivă, numită a nestorienilor, și că inclusiv mama hanului și soția lui favorită fac parte din ea. Mai află că mongolii distruseseră principalele cuiburi ale musulmanilor necredincioși și că fuseseră îngenuncheate orașe precum Bagdad, Alep și Damasc. Era momentul potrivit pentru a face acea călătorie
și a stabili relații cu poporul mongol, iar superiorul său

dorea un raport complet asupra situației din regiune.

În ciuda vârstei, fratele Berenguer porni la drum înarmat cu credința unui soldat și ambiția unui principe. A îndurat toate greutățile, gândindu-se că va deveni persoana cea mai admirată, că toate triburile mongole se vor închina în fața vorbelor sale înțelepte și că însuși Papa îi va implora ajutorul. Era posibil chiar să atingă treapta cea mai înaltă în cadrul ordinului de Predicatori, din care făcea parte. În sfârșit, după atâția ani, va avea posibilitatea de a-și demonstra marele talent.

Dar niciunul dintre visurile sale nu se împlini, iar călătoria se transformă în curând în cel mai întunecat coșmar al său. De la bun început, Marele Han refuză să îl primească, poruncindu-i cu încăpățânare să se întâlnească cu fratele său, Ilkhan Hulagu. Nu putu face nimic pentru a-l convinge pe suveranul mongol de importanța vizitei sale, nici măcar atunci când, într-o izbucnire disperată, îi jură că îl va trimite acolo pe însuși Papa și că refuzul de a-l primi i-ar putea aduce excomunicarea. Asta nu păru să-l miște deloc pe Marele Han.

Vreme de un an așteptă întâlnirea cu Ilkhan Hulagu, ocupat în perioada respectivă să obțină o alianță cu bizantinii; atunci când cei doi s-au văzut, în cele din urmă, cuvintele sale aprinse nu avură prea mare efect, stârnind mai degrabă o nepăsare curtenitoare și sfatul de a vorbi mai bine cu prima lui soție, împărăteasa Dokuz Khatum.

Fratele Berenguer a fost scandalizat de comportamentul acelei secte de așa-ziși creștini, de ignoranța lor și de libertinajul de care dădea dovadă clerul său, de ceremoniile lor barbare și de toleranța față de alte religii eretice. S-a grăbit să-i scrie superiorului său un raport incendiar, spunându-i că singura soluție pentru izbăvirea acelui popor de sălbatici era o ploaie de pucioasă, care să-l șteargă de pe fața pământului, pentru că nu exista niciun mod de a-l salva și că ordinul Predicatorilor ar face bine să renunțe la misiunea aceea dureroasă.

„Să fie șterși cu totul de pe fața pământului, gândi în timp ce rugăciunea îi pleca de pe buze, acesta îi era

răspunsul." Dacă el, cu talentul său indiscutabil, nu i-a putut convinge de faptul că făceau o mare greșeală, nimeni altcineva nu o va putea face; de acest lucru era absolut convins. Se simțea cuprins de furie și de frustrare, pentru că acei nestorieni nenorociți, care umileau prin riturile lor liturghia romană, se transformaseră într-o piedică în calea carierei sale. Nici măcar nu a așteptat răspunsul la scrisoare, pentru că putea să întârzie luni de zile, iar el nu era dispus să mai rămână pe acel tărâm al pierzaniei. Nu numai că a plecat, a fugit chiar, plin de mânie, de furie.

Tot ce mai lipsea acum era să se vadă obligat să împartă spațiul strâmt al acelui vas nenorocit cu un evreu respingător, care se transformă curând într-o țintă a furiei sale. Fratele Berenguer nici măcar nu i-a văzut pe ceilalți călători, pentru că privirea sa nu făcuse altceva decât să se concentreze, încă de la început, asupra venerabilului bătrân care, pentru el, reprezenta întregul amestec păcătos de vicii și de erezie pe care îl întâlnise printre mongoli. Din punctul lui de vedere, nu exista nici cea mai mică diferență.

Pentru celălalt călugăr, fratele Pere de Tever, atitudinea aceasta a reprezentat o problemă încă de la bun început. Intransigența și fanatismul fratelui Berenguer nu i-au fost buni tovarăși de drum. Totuși, el nu era decât un simplu asistent; în plus, având în vedere vârsta sa în comparație cu cea a fratelui său întru credință, părea mai degrabă o cârjă decât un secretar. Tinerețea îl predispunea la curiozitate
și entuziasm față de o călătorie ca aceea și se simțise în largul lui printre mongoli. Îl surprinsese toleranța fără margini a acestora, iar numeroasele solii care veneau la curte de departe pentru a obține audiența îi dăduseră ocazia să cunoască o mulțime de oameni, cu obiceiuri atât de diferite. Era fascinat de religia Marelui Han, de șamanismul care vorbea de existența unui singur Dumnezeu, pe care îl poți slăvi în diferite forme. Rămânea perplex privindu-l pe Ilkhan Hulagu în timp ce asista la diferite ceremonii religioase –

budiste, creștine, musulmane –, tratându-le cu același respect pe care îl acorda propriei religii.

Fratelui Berenguer nu-i suflase niciun cuvânt despre toate acestea, pentru că, încă de la început, se încăpățânase să nu accepte nicio astfel de apreciere pozitivă legată de locul în care se aflau. Critica aspru mâncarea, vestimentația și chiar tradiționala amabilitate mongolă. Însăși împărăteasa Dokuz Khatum a rămas surprinsă într-un mod neplăcut auzind violența argumentelor sale, deși le-a ascultat cu amabilitate; însă nu l-a mai primit de atunci înainte, în ciuda rugăminților tânărului călugăr și a furiei fratelui Berenguer, care rămăsese orb în fața a tot ceea ce depășea sfera propriilor lui credințe.

În realitate, mongolii l-au lăsat pe bătrânul său frate să fiarbă în propria-i furie și frustrare, refuzând să-l asculte și, în același timp, tratându-l cu amabilitate. Dar pentru intolerantul său tovarăș, amabilitatea era de o sută de ori mai rea decât tortura și sacrificiul.

Pe de altă parte, fratele Pere de Tever nu mai văzuse niciodată în scurta sa viață ceva asemănător. Mezin al unei familii ce făcea parte din nobilimea de țară, fusese lăsat în grija acelui ordin de Predicatori pe când avea doar zece ani și crescuse între pereții mănăstirii, gândindu-se că toată viața lui va curge monoton, fără schimbări. Încă de mic a dat dovadă de o mare înclinație pentru studiul și învățarea limbilor străine: latină, greacă, arabă, ebraică. Îl pasionau bibliotecile mănăstirilor, traducerea cărților vechi și uitate și multă vreme crezu că viitorul său era într-un asemenea loc. După ce a împlinit
șaisprezece ani, cei din ordin au început să-l trimită din mănăstire în mănăstire pentru a copia câte un pergament, pentru a traduce câte un text sau, pur și simplu, pentru a afla numărul cărților aflate în posesia vreunei biblioteci mănăstirești. Și îi plăcea ceea ce făcea, îi plăcea foarte mult.

Atunci când superiorul lui îi comunicase ordinul de a face această călătorie, fusese cuprins de neliniște, iar tulburarea pusese stăpânire pe el. Nu știa despre viață mai mult decât îi permisese să afle ordinea strictă a

mănăstirii, iar despre lumea din afară îi ajunseseră la urechi doar zvonuri șoptite de frați mai vârstnici, care vorbeau despre mari pericole.

Dar toată neliniștea lui dispăru ca prin farmec atunci când se îmbarcă în Marsilia, având ca destinație necunoscutul. Viața agitată din timpul călătoriei, aerul de mare care îi umplea plămânii, așa cum nimic, niciodată nu îi mai inundase vreo altă parte a corpului, imaginea măreției oceanelor și a stepelor, toate acestea îi dădeau sentimentul că lumea din care venea era cu adevărat minusculă. Devenea tot mai conștient de realitatea din jur cu fiecare pas pe care îl făcea, iar mintea lui se îmbogățea în fața exploziei de culori, de limbi și de obiceiuri cu care intra în contact.

În timp ce creierul fratelui Berenguer se închidea în cufărul credinței sale, fratele Pere de Tever descoperea că lumea nu se termină în grădina mănăstirii.

A scris cu grijă scrisoarea pe care i-a dictat-o fratele său, fără a face niciun comentariu, a caligrafiat lunga listă de ofense și de oprobrii, păstrându-și însă părerile pentru sine. Știa că nu ar fi fost decât o pierdere de vreme încercarea de a-i schimba fratelui său convingerile, cât privește posibilitatea de a-i oferi un sfat, acesta ar fi putut fi un gest cu adevărat periculos. „Nu, se gândi, este mult mai bine să aștept momentul potrivit; va exista cu siguranță o modalitate de a-mi exprima punctul de vedere atunci când voi fi întrebat.“ Era sigur că va fi interogat cu multă grijă; superiorii vor încerca să afle dacă nu cumva călătoria aceea a avut vreo influență asupra credinței sale, dacă s-a molipsit incurabil de cine știe ce dorințe în urma contactului cu lumea din afara zidurilor mănăstirii. Trebuia să se poarte cu multă atenție, cu prudență. Gândurile îl absorbiseră, până și buzele lui încetaseră să mai murmure rugăciunea. Trebuia să găsească un mod de a-și spune părerea, fără a fi acuzat de răzvrătire.

Arnaud d’Aubert îl văzu pe căpitanul venețian depărtându-se, afișând o expresie disprețuitoare. Reușise să-l agaseze vreme de o jumătate de oră și asta îl umplea de satisfacție; arogantul ăla nenorocit fusese nevoit să-l suporte în schimbul pungii zdravene de bani pe care o

plătise. Simțea un enorm dispreț față de venețieni, care nu se gândeau decât la profit; nimic nu îi putea convinge să se miște mai rapid, decât o cantitate generoasă de aur; erau incapabili să se gândească la altceva cu modestul lor creier mercantil. Fusese pe punctul de a lăsa să-i scape un hohot de râs – cretinul acela înfumurat îl distra, iar călătoria era suficient de lungă și dezgustătoare pentru a-l face să se bucure de orice ocazie care i-ar distrage atenția de la ea. Și chiar reușea să o facă. Cu câteva zile înainte, se apropiase de bătrânul evreu pentru a-i șopti că auzise zvonuri despre violențe serioase petrecute în cartierul evreiesc din Barcelona, provocându-i o sperietură zdravănă. Se înveselise privind panica de pe chipul lui.

Își atinse piciorul stâng, încercând să calmeze durerea care urca, precum o săgeată, către rinichi. Teutonul acela nenorocit din Alcho îl înjunghiase cu atâta precizie, încât lăsase în memoria lui D'Aubert amintirea chipului său. Săgeată musulmană sau încăierare de tavernă, unul și același lucru, își spuse gânditor. Amintirea teutonului îi strica dispoziția și nici măcar imaginea rotunjimilor suave ale adolescentei arabe pentru care se bătuse nu reușea să-i aline durerea intensă și ascuțită, ce semăna atât de mult cu stiletul care îl înjunghiase. „Poate că se apropie vreo furtună – mormăi –, durerea este mereu o prevestire în acest sens, suntem așa de aproape de port... tot ce mai lipsește este să ne scufunde o furtună.“ O senzație de greață îi urca în gât, asemenea hranei care nu i-a căzut bine. Avea nevoie de cineva care să-i distragă atenția. Își întinse picioarele, privind în jur, în căutarea unei noi victime. Echipajul părea mai activ și mai preocupat decât de obicei, iar marea își schimbase culoarea; albastrul ei intens făcea acum loc unui gri plumburiu. Se agăță de corzile care traversau vasul, depărtându-se de pupă. Îl zărise pe Guils, care nu i se părea o companie potrivită, cu omul acela nu era de glumit și în privirea lui se ghiceau semnele unui pericol nedefinit, ca și în cazul teutonului din tavernă, ai cărui ochi îi rămăseseră țintuiți în memorie, cu tot cu stiletul lui blestemat.

Începu să plouă cu picături micuțe și reci, iar D'Aubert își îndreptă pașii spre cală. Bun, acolo îl va găsi cu siguranță pe comerciantul catalan păzindu-și marfa, trecând în revistă fiecare coardă, fiecare sac... Acesta ar putea fi un bun motiv de distracție. Se lovi de un membru al echipajului și îi trânti cu voce tare o înjurătură străbătută de durerea care, după ce îi traversase rinichii, i se cuibărise în creier. Primul său impuls a fost să se întoarcă și să-i tragă un șut zdravăn celui care îl lovise, dar se opri brusc, înghețat de privirea sarcastică a marinarului, care părea să-l provoace, așteptând o reacție din partea lui. „Dă-mi un motiv suficient de bun să te omor“, părea să-i spună perechea aceea de ochi. Se depărtă brusc de omul acela, care îi provoca un fior rece, straniu și pătrunzător și își dădu seama uluit că se afla în fața unui asasin. Începu să pășească de-a-ndoaselea, cu grijă, fără a-l scăpa din ochi pe cel care îi surâdea, până când ajunse la marginea prorei, cât mai departe de el. Lui Arnaud d'Aubert îi trecuse cheful de a mai căuta ceva care să-l distreze.

„Dragul nostru frate, oamenii de seamă cu care ați vorbit v-au pus întrebările necesare, însă indiferent de răspunsurile voastre, vorbele vă sunt goale și neînsemnate
și ne-ar putea duce la pierzanie dacă ne veți fi ascuns ceva. Ba mai mult, am aici Sfintele Cuvinte ale Domnului Nostru, așa că să ne răspundeți adevărat la întrebările pe care vi le punem, pentru că, dacă grăiți strâmb, încălcați jurământul și puteți pierde Casa. Să vă păzească Dumnezeu de o asemenea ispravă.“

Barcelona se vedea deja la orizont, iar căpitanul D'Amato răsuflă ușurat. Ultimele zile fuseseră un adevărat coșmar, călugărul acela nenorocit îi făcuse viața imposibilă, cerându-i să-l închidă pe bătrânul evreu în cală; comerciantul Camposines nu încetase să se plângă de modul în care erau tratați, iar mercenarul chior nu se ridicase din pat de două zile. Începea să se îndoiască de faptul că făcuse o afacere profitabilă, cea mai mare dorință a sa fiind să se descotorosească de liota aceea de călători și să se îndrepte spre Veneția.

Barcelona crescuse și se dezvoltase, iar puternicul zid roman care înconjurase cetatea și o protejase timp de secole era deja prea mic pentru a cuprinde furnicarul de oameni care o popula. Tendința de a profita de orice locșor, cât de mic, transformase cartierul acela vechi într-un labirint de străduțe înguste și întunecate. Nevoia de spațiu îi obliga să-și ridice locuințe lipite de vechiul zid roman, profitând de grosimea lui pentru a construi și de o parte și de alta, prin intermediul unor arcade între turnuri.

Jaime I, regele Cataloniei și al Aragonului, ridica noi ziduri de apărare, pentru a face loc populației al cărei număr era în continuă creștere. Început din dreptul noului cartier Santa Pere de les Puelles, zidul înainta către biserica Sfânta Ana și pornea apoi spre mare, de-a lungul cărării lăsate în urmă de șuvoaiele de apă și de oameni care măturaseră Ramblas. Această veche mahala,

numită vreme îndelungată după latinescul arenno, iar acum ramla, un cuvânt din arabă, marca hotarul dinspre apus al orașului.

Un mare cartier maritim se întindea în jurul bisericii Santa María de les Arenes, în locul în care, peste o jumătate de secol, avea să se înalțe impresionantul colos Santa María del Mar. Cartierul, populat de armatori, negustori și marinari, se dezvoltase în mod spectaculos, piața de lângă biserică se umpluse de ateliere, se făcea comerț intens și străzi noi se deschideau către lumea din afara zidurilor cetății, făcând loc unor spații dedicate breslelor de meșteri care lucrau în argint și celor care făceau spade și pumnale.

Un alt cartier nou, numit Vila Nova del Mar, era legat de târgul care se ținea lângă Poarta Mare, cea mai importantă a vechiului zid roman, care ducea spre unul dintre drumurile ce ieșeau din oraș, Vía Francisca, aflat pe locul unui alt important drum roman. Planul antic de urbanizare păstra încă urma lui cardus și a lui decumanus[3], printr-o mare cruce aflată în inima orașului.

Totuși, acest mare oraș aflat în plină expansiune nu avea un port pe măsură, în ciuda faptului că se transformase într-o adevărată putere maritimă și comercială a Mării Mediterane. Vechiul port, aflat la poalele muntelui Montjuïc, nu mai era folosit de multă vreme din cauza viiturilor și a acumulărilor de nisip. Mai exista doar o plajă întinsă, protejată de câteva insule de stânci și de mai multe bancuri de nisip. Navele mari, care transportau marfă nu se puteau apropia de țărm și se vedeau obligate să-și arunce ancora la o oarecare distanță, depinzând de ambarcațiuni mici care trebuiau să ducă la capăt misiunea complicată de a transporta la mal mărfurile și pasagerii. Această stare a lucrurilor favorizase creșterea cererii pe piața muncii, din ce în ce mai multe meserii fiind practicate de locuitorii orașului. În primul rând hamalii, al căror rol era acela de a încărca și descărca mărfurile, dar și barcagii, care transportau cu

[3] Cardus Maximus și Decumanus Maximus; în Imperiul Roman, cele două alei principale care străbăteau o tabără militară romană de la nord la sud (Cardus Maximus)
și de la est la vest (Decumanus Maximus). Această tabără era numită în limba latină castrum, castri. (n.tr.)

ambarcațiunile lor oamenii și baloturile dintr-o parte în alta. Fără îndoială, cea mai bună afacere o făceau proprietarii bărcilor, care aveau de obicei și un număr considerabil de sclavi, ceea ce le aducea beneficii importante.

Barcelona, marea putere maritimă care le făcea concurență venețienilor, genovezilor și celor din Pisa, care construia ambarcațiuni impresionante în
șantierele sale navale, va avea nevoie de încă două secole pentru a construi un port pe măsură. Orașul, care se extinsese în afara vechilor sale granițe, avea o populație de peste treizeci de mii de locuitori.

Bernard Guils auzi strigătele marinarilor care anunțau sosirea în oraș. Încercă să se ridice de pe salteaua de paie în care zăcuse în ultimele zile, făcut praf, vomitând și pe nu mai avea în corp, ascuns de restul călătorilor și de membrii echipajului, pentru ca nimeni să nu-l vadă în această postură vulnerabilă. Nu mai vedea nici cu singurul său ochi sănătos, ca și cum o perdea fină de tul s-ar fi coborât peste el din cine știe ce loc misterios. Își simțea măruntaiele răsucindu-se, producându-i o durere acută și uneori insuportabilă.

„Doamne Dumnezeule – se gândi –, dă-mi putere să ajung în port și apoi fă ce vrei cu mine, dar trebuie să ajung pe uscat.“

Știa că nu este vorba de un simplu rău de mare. În nenumăratele lui călătorii i se povestise despre acel rău care transformă oamenii cei mai puternici în biete creaturi inutile și incapabile să facă până și cel mai mic efort. Nu, din păcate, suferința lui nu era provocată de o asemenea boală, era ceva mult mai grav. Mult mai grav.

Și-a impus să se ridice și a reușit să înainteze aproape târâș, cu buzele lipite într-o linie dreaptă, fină, încercând să-și controleze greața și durerea pe care o simțea în măruntaie cu atâta intensitate, ca și când cineva i le-ar fi răscolit cu un fier încins. Răvășit, pipăi pachetul pe care încă îl mai avea sub cămașă, asigurându-se că era la loc sigur, îmbibat de sudoarea întregului său corp.

Realitatea prinse contur în mintea lui Guils. Era pe

moarte, nicio altă viață nu îl mai aștepta odată cu sosirea la țărm, nu va mai ști niciodată ce s-a ales de familia sa, de frații lui, de casa aceea mare, de la țară, în care se născuse. Totul se risipea cu rapiditate, cei care îl urmăreau îl găsiseră în cele din urmă, însă și-a dat seama mult prea târziu de asta. Ultimul lucru pe care avea să-l facă înainte de a muri era efortul supraomenesc de a gândi limpede și de a face conexiuni spontane.

Închise ochii strângând pleoapele cu putere, aproape ținându-și respirația, dar singura imagine care îi apărea în minte cu o claritate diafană era aceea a Albei, frumoasa iapă arabă care, de-a lungul atâtor ani, împărțise cu el atâtea suferințe și victorii. Îi surprinsese privirea în clipa în care căzuse secerată de moarte, cea mai dulce privire pe care
și-a imaginat-o cineva vreodată, și a simțit aceeași durere care l-a fulgerat în momentul în care a ucis-o cu mâna lui, curmându-i astfel suferința. Iar ochii i se umplură de lacrimi, ca atunci. Iat-o, mișcându-și coama în semn de recunoștință.

— Vino, prietene Bernard! Sunt aici, te aștept să vii, părea să-i spună, cu aceeași candoare în priviri.

Urcă pe covertă, târându-se asemenea unui bețiv rătăcit în aburii fanteziilor îmbibate de alcool. Respiră aerul curat, încercând să-și adune puterile și văzu ca prin ceață fața bătrânului evreu aplecată deasupra lui, cu o expresie îngrijorată.

— Guils, Guils, Guils... Păreți bolnav, aveți nevoie de ajutor.

Abraham își trecu mâna peste umărul lui, încercând să-l ridice, iar Guils văzu că bătrânul avea încă mare putere în brațe. Se gândi că Providența îi deschidea un neașteptat sau, mai bine spus, ciudat drum.

— Trebuie să mă ajutați să ajung la țărm, prietene, este neapărată nevoie să cobor de pe vas... să ajung la țărm... Rostise aceste vorbe confuze depunând un efort care îi provoca o durere acută. Era nevoit să se încreadă în Abraham, nu avea de ales.

— Vă voi ajuta, puteți fi sigur de asta, Guils.

— Cred că m-au otrăvit, Abraham, nu mai am mult de

trăit, ajutați-mă să ajung pe pământ.

Abraham îl sprijini pe Guils de teuga pupei și alergă după apă. Apoi își desfăcu repede punga și amestecă în lichid niște prafuri de culoare aurie.

— Luați asta, Guils, vă va calma durerea până coborâți de pe corabie. După aceea, vă duc la mine acasă, sunt medic, vă veți face bine.

Bernard Guils bău încet leacul. Trebuia să gândească, voia doar să gândească limpede. Brațul său apăsa cu putere pachetul, ca și cum întreaga lui energie s-ar fi concentrat în acel gest de protecție. Îl auzi pe unul dintre membrii echipajului anunțând sosirea unei bărci care va lua pasagerii și îi va duce pe plajă, iar el, ajutat de Abraham, reuși să se ridice pe jumătate.

— Curaj, Guils, sprijiniți-vă de mine, puteți face asta. Bătrânul îl susținu cu putere și îl obligă să facă vreo câțiva pași. Guils își simți picioarele amorțite, moarte, dar merse înainte, către marginea tribordului, acolo unde pasagerii se așezaseră la coadă ca să debarce.

Fratele Berenguer de Palmerola, aflat în față, privea cum se apropie Guils cu dificultate, aproape purtat pe brațe de către evreu.

— Mercenari beți și evrei eretici, spuse fără urmă de compasiune, ce să aștepți de la o șleahtă blestemată de Dumnezeu Însuși. Este nedemn să fiu obligat să călătoresc în compania unei asemenea scursuri, ar trebui să-i scriu regelui însuși să rezolve această chestiune, care este cum nu se poate mai înspăimântătoare.

Totuși, Pere de Trever nu s-a lăsat impresionat de comentariile bătrânului său frate, nu credea că Guils este beat, nicidecum. Părea bolnav, foarte bolnav. Atunci când a văzut cele două figuri triste apropiindu-se, fratele Pere s-a oferit să-l ajute pe Abraham, însă gestul lui a fost urmat imediat de privirea îngrozită și furioasă a fratelui Berenguer. Dar tânărul călugăr era sătul până peste cap de comportamentul superiorului său, de furia lui distructivă. Încrâncenarea din ultimele zile și furia oarbă îndreptată către evreu l-au făcut să cântărească lucrurile și să-și jure că niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla, nu va ajunge un om atât de nesuferit ca fratele Berenguer.

Coborârea lui Guils în barcă a fost o operațiune dificilă și complicată, pentru care a fost nevoie de ajutorul pasagerilor, al membrilor echipajului și chiar al barcagiului. Chiar și Camposines a dat o mână de ajutor, uitând pentru câteva clipe de prețioasa lui încărcătură. Corabia se îndrepta spre coastă, în timp ce Bernard Guils își pierdea cunoștința în brațele lui Abraham. D'Aubert, aflat la proră, nu și-a putut stăpâni satisfacția răutăcioasă. Halal mercenar, își spuse râzând, atât de mândru și de puternic, beat mort în brațele unui evreu. Asta chiar că-i de tot râsul. Se bucura de necazul lui Guils, îl făcea într-adevăr să se simtă bine și, condimentată cu puțină imaginație, istorioara se putea transforma într-o frumoasă poveste de tavernă. Da, el și Guils măsurându-și rezistența la băutură într-o competiție, înghițind pahar după pahar, el senin, cu mintea limpede, bând încontinuu, iar Guils, făcut criță de la al treilea pahar, bălăbănindu-se și îngăimând ceva indescifrabil... Da, într-adevăr, asta ar fi o poveste pe cinste.

Ajunși la țărm, operațiunea de debarcare a lui Guils s-a dovedit a fi și mai dificilă. Nu-și recăpătase cunoștința, iar pentru că era înalt, a fost nevoie de participarea tuturor celor dispuși să dea o mână de ajutor, asta fără a-i lua în considerare pe călătorii care se străduiau din greu să se facă utili. Cu toții și-au dat silința, în afara fratelui Berenguer, care, fără a-l mai aștepta pe tânărul său asistent, a sărit din corabie fără ezitare. Bernard Guils, întins pe plajă, cu Abraham alături, era întruchiparea neputinței.

Bătrânul evreu îl privi pe muribund cu atenție și compasiune. Privea în jurul său în căutarea vreunui tovarăș de-al lui Guils, a unei persoane care să îl aștepte. Graba bolnavului de a ajunge la țărm îl făcuse să creadă că îl aștepta cineva, dar nu găsi pe nimeni. Tot ceea ce vedea era frenetica agitație produsă de sosirea unei corăbii.

„Bun, se gândi, trebuie să îl pun pe omul acesta la adăpost, poate că totuși mai are zile de la Dumnezeu." Nu știa ce fel de otravă îi dăduseră, însă putea încerca să găsească un antidot, vreun leac care să-l readucă la

viață. Dar nu-și făcea multe iluzii; trecuseră zile întregi de când otrava îi ataca organismul lui Guils, în timp ce acesta zăcuse întins pe salteaua de paie, fără să ceară ajutor, agonizând în singurătatea cea mai cruntă.

Abraham îl plăcuse pe Guils încă de la început, chiar fără a-l cunoaște, fiind sigur că era un om de treabă, așa încât nu avea de gând să îl abandoneze. Dar avea urgentă nevoie de ajutor pentru a-l duce acasă, deoarece îi era clar că nu putea face asta de unul singur. Privi în jur în căutarea unei figuri prietenoase, a unui om capabil să se lase înduioșat de o asemenea situație și se gândi că cel care corespundea cel mai bine acestei imagini era Camposines, negustorul.

— Nu trebuia să se îmbete în ultima zi, spuse ușor dezamăgit. N-am crezut că este un om de felul acesta; nu l-am văzut bând niciodată pe tot parcursul călătoriei. A ales un moment prost.

Abraham îl urmări cu atenție. Nu era sigur dacă el, Camposines, și-ar scăpa din ochi încărcătura pentru a-l ajuta, cu atât mai puțin în port, unde marfa trebuia supravegheată cu mare atenție. Rămase pe gânduri câteva clipe, însă nu era vreme pentru șovăieli.

— Vedeți, Camposines, începu el pe un ton precaut, omul acesta nu este beat, este bolnav și are nevoie de îngrijiri.

— Bolnav? Dar părea mai puternic decât un stejar. Sunteți sigur?

— Foarte sigur, confirmă Abraham. Boala lui este una foarte gravă. A fost otrăvit și trebuie dus la mine acasă cât mai degrabă, să văd dacă se mai poate face ceva. Nu avem voie să pierdem vremea, altfel acest om va muri. Am nevoie de ajutor, Camposines.

Pe fața negustorului se citi imediat teama, cuvintele bătrânului evreu îl impresionaseră. „Otrăvit" era pentru el sinonim cu conjurație și conspirație, iar el nu dorea să aibă probleme, tot scandalul acesta îi putea afecta afacerea, tocmai acum, când, în sfârșit, reușiseră să ajungă. Totuși, îi plăcea pe Guils și pe Abraham și era mișcat de compasiunea de care dădea dovadă evreul, de generozitatea lui. Se simțea meschin și îi era rușine.

Contemplă tabloul pe care îl alcătuiau cei doi, un mercenar înalt și puternic, întins acum pe plajă, inconștient și fragil, și un evreu bătrân, cu o forță interioară deosebită, care îi licărea în priviri. Se simțea mizerabil, lipsit de curajul de care dădeau dovadă ceilalți doi bărbați, atât de diferiți și, în același timp, atât de asemănători.

— Vă voi ajuta, Abraham, chiar dacă nu o voi putea face personal. Mi-ar fi imposibil să fac acest lucru, însă îl voi trimite pe unul dintre băieții mei să vă ajute să-l duceți pe Guils acolo unde doriți. Sper că astfel vă voi fi de folos.

— Este cel mai mare ajutor pe care mi-l puteați da, prietene Camposines. Sper ca timpul să fie generos cu mine, pentru a vă putea întoarce favorul. Sunt medic și vă stau la dispoziție oricând.

Această afirmație a rămas imprimată în mintea lui Ricardo Camposines: medic, spusese că este medic, iar el știa că evreii se bucurau de o binemeritată faimă în cadrul acestei profesii, nu degeaba erau chemați până și de regi și nobili. Era o întâmplare extraordinară, o lecție pe care va trebui să o învețe, călătorise atâta timp alături de acel om, aproape fără să-i adreseze vreun cuvânt, înfricoșat chiar. Dumnezeu scria strâmb, iar oamenii se încăpățânau să pună liniile drepte.

Alergă să-l caute pe șeful echipei care conducea operațiunea de descărcare a mărfurilor, controlând fiecare balot care cobora din corabie, cu aceeași minuțiozitate ca și proprietarul ei. Îi ordonă să caute un băiat în stare să facă o muncă specială, plătită pe măsură.

Camposines îi privi îndepărtându-se. Băiatul îl ducea pe Guils în spinare, ca și cum ar fi fost ușor ca un fulg, iar Abraham, alături de el, îi arăta drumul, în timp ce își căra valijoara. Îi văzu amestecându-se în mulțime, făcându-se nevăzuți, luând-o la stânga, ca și cum bătrânul evreu ar fi căutat drumul cel mai scurt care să-i ducă la Call, cartierul evreiesc din Barcelona. Nu s-a mișcat decât în clipa în care nu i-a mai văzut.

Evreii trăiau în orașele în care, printr-o dispoziție a Papei,

aveau cartiere speciale, care în Catalonia se numeau „calls". În acel spațiu își trăiau întreaga viață, în mijlocul comunității lor; aveau o sinagogă, care servea de loc de întâlnire și școală, în același timp, propria măcelărie, propriul cuptor, propriile băi și toate cele de trebuință.

Locuiau pe o proprietate a casei regale și, prin urmare, nu erau la dispoziția nobililor, supunându-se doar regelui. Tributurile îi erau plătite monarhului însuși, și tot el se ocupa de protecția lor, deși această protecție costa destul de mult. La impozite se adăugau și constantele împrumuturi către deținătorul coroanei, care avea mereu nevoie de bani pentru a-și spori tezaurul regal. Însă comunitatea evreiască se organiza astfel încât să poată face față plăților, iar aceasta era una dintre sarcinile practice ale Call-ului, aceea de a avea totul pregătit pentru momentul în care va apărea Perceptorul Regal. În schimb, cartierul evreiesc și locuitorii lui se aflau sub protecția regelui în fața exceselor nobilimii și a revoltelor neașteptate ale populației.

În anul 1215, al IV-lea Conciliu de la Lateran dădea o dispoziție prin care evreii erau obligați să poarte un semn distinctiv, care să îi diferențieze de creștini, alegere motivată prin faptul că în felul acesta se putea evita o serie de situații neplăcute, izvorâte din ignoranță și care puteau duce la tensiuni în cadrul relațiilor dintre evrei și creștini. În Catalonia, acesta a fost un cerc făcut dintr-o țesătură galbenă cu roșu, care trebuia cusută pe haine și pe care bărbații erau obligați să o poarte pe piept, iar femeile, pe frunte. Amestecul raselor era o interdicție strictă.

Abraham se îndrepta cu pași repezi către cartierul său, unde se simțea în siguranță. Ocoli cele două turnuri rotunde ale Porții din Regomir, fără a intra în orașul vechi, apucând-o pe drumul care străjuia zidul cetății și urmându-l, până ce ajunse la Castell Nou, care păzea latura sudică a orașului și care era, în același timp, poarta spre cartierul Call.

Se gândea la problemele pe care i le va aduce lucrul acesta, pe care tocmai îl făcea, și asta nu doar din partea creștinilor, ci și din partea propriei comunități,

mereu temătoare când venea vorba de încălcarea legilor. Însă luase o decizie și profesia lui de medic nu îi permitea să facă discriminări, fie ele de ordin social sau religios. Pentru un bolnav, tot ceea ce contează este doar durerea și simplul fapt de a avea alături pe cineva care să i-o aline. Va trebui să se gândească mai târziu dacă va avea de plătit un preț pentru toate acestea, dar asta numai după ce se va ocupa de Guils. Totuși, continua să se simtă răvășit și neliniștit; dacă Guils ar muri în casa lui, va trebui să explice ce caută trupul unui creștin în sânul unei comunități evreiești, lucru foarte greu de justificat.

Și-a impus să nu se mai gândească la consecințe, în timp ce continua să meargă aproape alergând în urma băiatului care îl ducea pe Guils. Trebuia să-și amintească de bunul său prieten Nahmanide, care nu și-ar fi pus niciun fel de întrebări, ci ar fi făcut exact ceea ce i-ar fi dictat conștiința, și nu propriile temeri.

Băiatul s-a oprit brusc în fața morii din Castell Nou. Nici nu se gândea să mai facă vreun pas, cu atât mai puțin să intre în cartierul evreiesc; oricât de neobișnuită ar fi fost slujba aceea și oricât de bine ar fi fost ea plătită, nimic nu îl convingea să intre în cartierul evreiesc. Nu pusese întrebări din respect față de stăpânul său, dar nu voia să mai facă niciun pas în plus și îi spuse asta răspicat și bătrânului evreu.

Abraham nu i-a răspuns, îl văzuse pe prietenul său Moshe, patronul măcelăriei și vecin cu el. L-a chemat cu un gest discret și l-a rugat să-l ajute.

— Mai sunt doar câțiva metri, Moshe, nu pot singur. Ajută-mă, te rog.

— Este de necrezut, Abraham! Dispari vreme de mai bine de un an, fără să trimiți un prăpădit de mesaj, o hârtie că ești bine, că te întorci. Ceva, orice!
Și dintr-odată, apari cărând un creștin muribund. Ai înnebunit de tot!

Măcelarul era supărat, îl îndrăgea pe Abraham, era unul dintre prietenii săi și îi era foarte îndatorat, însă avea un mod foarte periculos de a-și cere răsplata pentru acest lucru și nu era momentul potrivit pentru a risca inutil. Se

învoi să-l ajute bombănind, arătându-și totalul dezacord și expunându-și toate argumentele care îi veneau în minte, și au fost multe la număr, pentru ca medicul să renunțe la ceea ce avea de gând să facă.

— Nici că se putea să ai mai multă dreptate, îi răspunse Abraham, în timp ce îl sprijinea pe Guils cu ultimele puteri, toate argumentele tale sunt îndreptățite, însă vorbim de un om bolnav, Moshe, iar eu sunt doctor; boala nu ține cont de rasă sau religie, trebuie să înțelegi asta.

L-au dus împreună pe Guils în dormitorul bătrânului, aflat la primul etaj al casei. Moshe gâfâia din cauza efortului depus, însă părea că vrea să-și recapete suflul pentru a-și continua seria argumentelor. Abraham nu îi îngădui să facă asta, trebuia să se pună imediat pe treabă și, după ce-i mulțumi prietenului său pentru ajutor, își luă repede rămas-bun.

— Îți mulțumesc, Moshe, însă nu vreau să te amestec și mai mult în chestiunea aceasta. Cu cât
știi mai puține, cu atât mai bine pentru tine.

Abraham îl dezbrăcă pe Guils, care ardea din pricina febrei, apoi îl ridică și îl duse în încăperea micuță care îi servea drept cabinet și laborator. Acolo își prepara medicamentele – avea o mică farmacie plină de ierburi medicinale și de leacuri care grăbeau însănătoșirea. Aroma puternică, familiară îi înmuie simțurile, dar nu avea vreme de pierdut acum; nu știa despre ce otravă este vorba, dar se ghida după simptomele pe care le observase la bolnav. Trebuia să încerce cu un antidot general, care va distruge mare parte din substanțele toxice, nu avea timp să se gândească prea mult. Începu să lucreze, însă îl supraveghea constant pe bolnav, îi aplica comprese cu soc pentru scăderea febrei și îl ajuta să soarbă câte puțină apă.

În cele din urmă găsi o formulă care i se păru potrivită și după ce o prepară, începu să i-o administreze bolnavului picătură cu picătură, până ce crezu de cuviință că a ajuns la doza potrivită. Trebuia să fie cu băgare de seamă, o otravă omoară altă otravă, însă tot ea poate omorî și pacientul; doza trebuia să fie cea corectă, fără nici o

picătură în plus.

Se așeză pe un taburet mititel, la marginea patului, ascultând respirația bolnavului. Două ore după aceea, Guils părea că se simte mai bine. Chipul său de un gri palid începu să prindă culoare. Fața lui bronzată se coloră într-un roz pal, iar respirația nu îi mai era atât de sacadată, devenind liniștită și egală. Abraham răsuflă ușurat, era un semn bun, dar nu se putea încrede în asta, experiența acumulată de-a lungul anilor îl învățase că otrăvurile au reacții înșelătoare și neașteptate. În unele cazuri, ameliorarea însemna doar preambulul morții, însă își dădea seama că mai mult de atât nu putea face; îi rămâneau doar așteptarea și ruga.

Împinse deoparte taburetul și își așeză scaunul preferat la căpătâiul lui Guils. Jilțul era vechi și mucegăit, cum era și el, dar păstra încă în pernele uzate forma corpului său. Era epuizat, efortul depus în ultimele ore îl obosise îngrozitor, nici măcar nu își amintise să-și ia medicamentele. Se gândi că va avea destul timp mai târziu, acum trebuia să se odihnească.

Se trezi înspăimântat. Un cal pursânge arab frumos, alb ca zăpada, îl privea amenințător. Cu coama în vânt, cu picioarele din față ridicate, lovind nerăbdător aerul. Nechezatul lui, asemenea unui țipăt disperat, îi împunse timpanele ca o rugă de neînțeles. Își acoperi urechile cu ambele mâini, incapabil să îndure auzul acelui sunet ascuțit, aflându-se încă în stare de semiinconștiență, năuc. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că totul fusese doar un vis. Dormise profund și inima îi părăsise corpul, pentru a călători spre locuri necunoscute și îndepărtate, cineva îi trimitea un mesaj pe care nu îl putea descifra; cineva sau ceva.

Se strădui să se trezească de-a binelea, tot pentru a vedea cum se simte pacientul. Bernard părea cufundat într-un somn liniștit, chipul îi era și el relaxat și senin, eliberat de chinuri. Ritmul respirației lui era egal, șuieratul aspru al plămânilor lui dispăruse, iar pieptul îi urca și îi cobora încetișor, firesc. Abraham se liniști, încă putea fi salvat, poate că leacurile lui îl vor vindeca pe omul acesta și toate cunoștințele lui, dobândite cu atâta

trudă, nu se vor dovedi a fi zadarnice. Îmbătrânise, trecuseră peste el atât de mulți ani, și încă se simțea neputincios în fața morții. Își aduse aminte de tinerețe, de anii uceniciei, de primul pacient pe care îl pierduse... Acest lucru îl afectase atât de mult, încât s-a aflat pe punctul de a-și abandona studiile, de a lăsa totul baltă și de a se întoarce acasă pentru a-i lua locul tatălui său în atelierul de bijuterii. Nu a făcut-o însă, și tatăl său, dezamăgit de fiul care nu dorea să ducă mai departe tradiția familiei, nu l-a iertat niciodată; își aminti acest lucru cu tristețe.

Însă nu era momentul potrivit pentru meditații inutile, pentru rătăciri ale minții, care pare să călătorească liberă și independentă, străină de suferința noastră, de durerea noastră. Un cal alb și chipul tatălui său nu erau tovarășii cei mai buni pentru ceea ce îl aștepta, însă cunoștea labirinturile minții umane, legăturile sale ciudate cu realitatea. Abraham își dăduse seama cu mult timp în urmă că realitatea nu există. Cel puțin, nu aceea despre care se predică în sinagogă sau în templele creștine, iar această convingere îi adusese multe probleme în interiorul comunității evreiești.

— Dar să lăsăm asta în seama teologilor, mormăi schițând un surâs. Într-adevăr, nu era momentul pentru cugetări teologice.

Îl lăsă pe Guils dormind. Părea liniștit, dar Abraham știa că este posibil ca atunci când se va trezi, să nu îi poată oferi alt ajutor decât pacea agoniei, prin îmblânzirea durerii. Alungă cu greu aceste gânduri, calul alb continua să stea acolo, amenințător și nerăbdător în același timp, transmițându-i un mesaj pe care nu reușea să îl înțeleagă.

Pregăti o supă caldă. Dacă Guils se trezește, aceasta ar fi cea mai potrivită mâncare, o fiertură de ierburi, pentru doi bolnavi. Singurul lucru care îi diferenția era momentul în care își vor găsi sfârșitul. Se plimbă prin casă. Singurele lucruri pe care nu le luase în călătorie, biroul, dulăpioarele pline cu leacuri, studiile de geometrie... toate rămăseseră așa cum le lăsase. Cumnata lui avusese grijă să mențină ordinea și curățenia între acei patru pereți cât

timp fusese plecat, ca și cum el n-ar fi părăsit niciodată locul acela, ca și cum fantoma soției sale, Rebeca, care murise cu foarte mulți ani în urmă, ar fi continuat să deretice, curățând și punând viața lui Abraham în ordine.

Se pierdu din nou printre amintiri, ca și cum acestea i-ar fi negat dreptul la libertate, în momentul în care auzi strigătul lui Guils. Se trezi brusc din reverie și alergă spre camera în care îl găsi pe bolnav din nou în stare critică, lac de sudoare, cu fața vânătă.

— Guillem, Guillem, Guillem! striga Guils, cu un fir de voce.

— Sunt Abraham, prietene Bernard, tovarășul vostru de călătorie, liniștiți-vă, sunteți într-un loc sigur, la mine acasă, nu trebuie să vă faceți griji. Bătrânul îi ștergea transpirația, sprijinindu-l cu brațele lui.

— Abraham Bar Hiyya. Guils îi rostise numele complet, cu voce clară și puternică; își recăpătase cunoștința. Abraham, bunul meu prieten, mi-a rămas puțin timp. Este foarte important să aveți grijă de pachetul pe care îl aveam în cămașă. Să nu îngăduiți ca el să cadă pe mâini rele. Jurați-mi că așa veți face.

— Trebuie să vă odihniți, Bernard, nu vă faceți griji pentru nimic, acum trebuie să vă faceți bine.

Bătrânul încerca să-l liniștească, prin urmare, nu îi mărturisi că nu găsise niciun pachet în hainele sale. Se gândi că poate era vorba de o halucinație provocată de febră și nu dorea să îi facă și mai mult rău.

— Trebuie să anunțați Casa Templului, Abraham, trebuie să anunțați sosirea mea, moartea mea... Ei vor ști ce au de făcut, vor avea grijă ca dumneavoastră să nu aveți nicio problemă pentru că m-ați ajutat, ei... Anunțați-i imediat și predați-i pachetul lui Guillem, mă așteaptă...

Bernard Guils se chirci de durere, chipul îi deveni iar pământiu și începu din nou să gâfâie. Doctorul își dădu seama cu tristețe că eforturile sale au fost zadarnice, nimic nu putea stăvili efectele acelei otrăvi letale. Îi administră din nou leacul pe care îl prepara, deși acum știa că acesta nu va face altceva decât să îi domolească zbuciumul; nimic nu îi mai putea salva viața.

— Abraham, trebuie să-l anunțați pe Guillem... Umbra se va ivi din întuneric, feriți-vă de întuneric!

Bernard Guils se prăbuși pe pat, agitat, captiv al propriilor halucinații. Mergea pe un drum, aproape de Iordan, rătăcise prin deșert și era epuizat și însetat. Atunci a văzut-o, se afla acolo, așteptându-l, ca și cum nu ar fi făcut nimic altceva în viață până atunci decât să-l aștepte. Albă asemenea pelerinei pe care o purta pe umeri, cu coama în vânt, cu picioarele din față ridicate, lovind aerul cu copitele, scoțând un nechezat de bun-venit. Frumoasa lui iapă arabă îl aștepta deja de multă vreme. Se apropie de ea, îi mângâie capul, vorbindu-i murmurat, așa cum știa că-i place, și, luând hățurile, o încălecă încet. Acum nimic nu-l mai lega de trecut, o nouă viață i se deschidea înaintea ochilor și, fără să privească înapoi, zâmbi și trecu Iordanul.

Abraham vedea cum se așterne pacea pe chipul lui Bernard, cum întregul lui corp se destinde, eliberat de durere, horcăitul din piept dispare și, odată cu el, și viața. O tristețe imensă puse stăpânire pe bătrânul medic în momentul în care îi închise singurul ochi rămas întredeschis și îi acoperi fața cu cearșaful. Rămase jos, nemișcat, iar buzele sale începură să recite o rugăciune evreiască pentru acel creștin pe care nu putuse să-l salveze.

Câteva bătăi în ușă îi întrerupseră șirul gândurilor. Nu avea nici cea mai vagă idee cât timp rămăsese așa acolo, așezat lângă cadavru. Dar nici măcar bătăile nu au reușit să îl tulbure; se ridică încet, ca și cum corpul îi era mult prea greu, și se îndreptă spre ușă. Prietenul său Moshe, măcelarul, stătea în fața lui cu o expresie de căință pe chip.

— Abraham, regret purtarea mea de adineauri, nu aveam dreptul să te judec atât de aspru, îți cer iertare. Privirea lui exprima atât de multă căință, încât doctorul nu putu să nu-l primească în casă, dezarmat de atitudinea prietenului său.

— Intră, evreu bătrân și țâfnos ce ești, tocmai mă gândeam să vin până la tine.

— Cum se simte pacientul tău? Ai reușit să-l vindeci? Ai

nevoie de ceva? Moshe ar fi făcut orice pentru a-i arăta cât de mult se căiește.

— A murit cu puțin timp în urmă. N-am putut face mai nimic împotriva unei otrăvi atât de puternice ca aceea pe care au folosit-o pentru a-i curma viața, răspunse Abraham, invitându-l să intre în micuța încăpere care-i servea drept cameră de primire.

— Otravă! exclamă Moshe

Abraham îi spuse toată povestea, fără să-i ascundă nimic. Simțea nevoia să se destăinuie cuiva, iar pe Moshe îl cunoștea de o viață. Deși era puțin mai tânăr decât el, crescuseră împreună de mici și fuseseră întotdeauna foarte buni prieteni. Moshe fusese mereu un conservator, la fel ca tatăl său, respectase tradiția în ceea ce privește alegerea meseriei și se însurase cu femeia pe care o dorise familia, deși fusese mereu îndrăgostit de sora lui Abraham, Miriam, care, la rândul ei, îi împărtășise sentimentele. Dar nefericiții nu au îndrăznit să își apere simțămintele, iar urmările nu au fost deloc bune. Soția lui Moshe era o femeie autoritară și mândră, care îl disprețuia, în timp ce sora lui, Miriam, fusese măritată cu un rabin sever, care a reușit să șteargă zâmbetul de pe chipul ei.

Lumea lui Moshe, ordonată și dominată de rutină, a fost răvășită la auzul poveștii prietenului său. Îl admira pe Abraham încă din copilărie, știa că are un prieten înțelept, care îl respectă și îl iubește.

— Dumnezeu fie cu noi, Abraham! Te-ai băgat într-o mare încurcătură. Și bietul om, mort la tine în casă. Ce ne facem acum?

Abraham surâse, auzind că prietenul lui vorbise la plural, implicându-se în poveste, făcându-și cu adevărat griji pentru el.

— Tu te întorci acasă și nu spui nimănui nimic. Dacă te întreabă cineva de mine, zici că am plecat într-o altă călătorie, ca să tratez un pacient și că nu știi când mă întorc.

— Dar, Abraham, lumea poate să creadă că nu te-ai întors încă din Palestina, cel mai bine ar fi...

— Nu, Moshe, i-o tăie doctorul, e posibil ca cineva să mă fi văzut când m-am întors în Call, tu

știi cum circulă veștile în cartierul ăsta, ai impresia că nimeni nu te vede și sfârșești prin a fi principala temă de discuție la sinagogă. Cel mai bine este să te ții cât mai aproape de adevăr. Cât despre mine, voi face ceea ce mi-a cerut Guils înainte să moară, voi merge la Casa Templului și le voi povesti totul.

— Ai dreptate, e cel mai bine așa, încuviință Moshe cu convingere. Norocul nostru că descurcarea ițelor acestei întâmplări ține de Templu și nu de poarta regală. Dar, Abraham, te-ai gândit deja cu cine vei vorbi? Nu te poți prezenta acolo spunând:
„am un mort care vă aparține“...

— Nu-ți face griji, am un prieten foarte bun în Casă, în care am mare încredere. Dar trebuie să-mi faci un serviciu, fii foarte atent la ce auzi, află dacă cineva m-a văzut venind și vorbește cu cumnata mea. Îi poți spune că m-am întors deja, dar că a intervenit o urgență medicală și a trebuit să plec
din nou. Nu da multe explicații; vorbind prea mult, dai în vileag pe cineva care minte.

Abraham și-a luat rămas-bun de la prietenul său, dându-i ultimele sfaturi. Apoi a mai mers o dată în camera în care zăcea trupul lui Guils, nemaisimțind nici durere, nici tristețe. Acel înveliș uman pe care îl ascundea cearșaful începuse deja un drum pe care nimeni nu îl putea însoți. A verificat încă o dată hainele, pipăind cu grijă fiecare centimetru de pânză, căutând în cusături și în buzunare, însă nu găsi nimic. Se gândi că vorbele lui Guils ar fi putut fi rodul halucinațiilor provocate de otravă, dar ceva îi spunea că sunt totuși adevărate. Unul dintre argumente era chiar povestea în sine, asasinarea lui Guils. Era nevoie de un motiv serios pentru a scurta viața unui om, iar existența acelui pachet putea fi un motiv serios pentru a ucide.

Cu toate acestea, printre hainele lui nu era nimic. Abraham se așeză lângă cadavru și făcu un efort să își amintească. Închise ochii și îl văzu pe Bernard la pupa vasului, cu brațul drept strâns lipit de piept. Își aminti plimbările lui nervoase, de la pupă la proră, de la proră la pupă, fără încetare, și gestul său de a-și atinge mereu

pieptul, ca și cum ar fi dorit să se asigure că un lucru foarte valoros se afla încă la locul lui. Da, era sigur că Guils transporta un obiect de valoare, dar, în timpul călătoriei, Abraham ajunsese la concluzia că se teme să nu îi fie furată punga cu bani, lucru cât se poate de normal în astfel de situații, în care erai înconjurat de membrii echipajului, pe care nu îi cunoșteai câtuși de puțin și care, de multe ori, aveau o vădită înclinație spre furt.

Cineva i-a furat lui Guils pachetul, profitând de starea în care se afla sau, mult mai rău, cineva i-a provocat starea aceea tocmai pentru a i-l fura. Au fost destule ocazii pentru a face asta, mai ales că din

momentul în care a început debarcarea, multă lume s-a apropiat de bolnav. În mintea lui Abraham, povestea începea să capete sens... În timpul agoniei, Guils strigase un nume, Guillem; îi cerea să îl anunțe pe un anume Guillem, dar Guillem și mai cum? Era un nume comun, care nu îl ajuta să întrevadă nicio pistă. Trebuia să acționeze cu prudență, zbuciumul lui Bernard era semn că lucrul pentru care murise avea o mare valoare și îi putea pune viața în pericol. Abraham ar fi vrut să îi îndeplinească ultimele dorințe, dar cunoștea atât de puține detalii ale poveștii, mai nimic, de fapt. După ce s-a gândit câteva minute, bătrânul evreu a luat o hotărâre, și-a pus pelerina și a ieșit din casă.

Începea să se însereze. Trebuia să se grăbească, peste puțină vreme Poarta de la Castell Nou avea să se închidă și risca să nu mai poată ieși de acolo până dimineață. Slavă Domnului, Casa Templului era foarte aproape și putea ajunge acolo în cinci minute. Nu se întâlni cu nimeni cunoscut, la ora aceea lumea se pregătea de culcare, iar patrulele își savurau în vreo tavernă ultimele minute înainte să-și înceapă rondul de noapte.

Mintea lui nu contenea să lucreze. Guillem?... Pe Maestrul Provincial îl chema așa, Guillem de Pontons, dar... să fi fost acesta cel la care se referise Guils? Trebuia să-i vină o idee din mers.

Abraham avea o relație foarte bună cu templierii din oraș. Mulți dintre ei apelaseră la cunoștințele lui

medicale în clipa în care avuseseră nevoie. Fusese întotdeauna tratat cu mult respect, lucru datorat în parte și legăturilor strânse pe care Templul le întreținea cu zarafii din Call, legături de pe urma cărora ambele părți aveau multe de câștigat.

Se opri brusc, întrerupându-și șirul gândurilor. Avea senzația neplăcută că îl urmărește cineva, dar în bezna din jur nu reuși să discearnă decât un joc de umbre disparate, aproape imobile. Ar fi putut să jure că în timp ce se întorcea, umbra unei pelerine se mișcase în spatele lui, dispărând apoi într-o clipă
și topindu-se într-un ungher întunecat, asemenea unui miraj. Era o liniște totală, golită de orice sunet cunoscut.

Abraham grăbi pasul, ținându-și pelerina strâns lipită de trupul slab. Un fior de gheață îi străbătu
șira spinării și știa că de vină nu este frigul, ci frica. Recunoștea că este speriat, chiar foarte speriat și prea bătrân pentru o astfel de aventură. În penumbră, la câțiva pași depărtare, recunoscu silueta impunătoare a turnurilor Templului și respiră ușurat; ei
știau ce să facă și cum să acționeze.

O umbră ciudată se contura pe unul dintre ziduri, fără ca vreo lumină să o proiecteze. Părea o urmă imprimată în piatră, săpată de ploaie. În clipa în care Abraham dispăru pe poarta Templului, o briză tăcută o șterse, ca și când nu ar fi fost niciodată acolo.

3 Guillem de Montclar

„În primul rând, vă vom întreba dacă aveți o logodnică sau o soție care și-ar putea cere dreptul conferit ei de Sfânta Biserică. Pentru că, în cazul în care mințiți și se întâmplă ca mâine sau peste ceva timp ea să vină aici și să poată dovedi că

ați fost bărbatul ei, putându-vă trage la răspundere prin dreptul conferit ei de Sfânta Biserică, ați decădea din drepturile pe care le aveți, ați fi pus în lanțuri și ar trebui să munciți laolaltă cu sclavii, ați fi încredințat acelei femei
și ați pierde pentru totdeauna dreptul de a vă afla în Casă. Nobil frate, aveți soție sau logodnică?“

Se ridică de pe banca de piatră și se întoarse la ferestruică. Din cei exact șase pași, înmulțiți cu cele douăzeci de drumuri făcute până acolo, rezultau o sută douăzeci de pași. Și, ca și dățile anterioare, aruncă o privire afară. Contemplă turnul mănăstirii Sant Pere de les Puelles, cel pe care îl numeau „Turnul Păsărilor“; mănăstirea aceea enormă dăduse naștere unui cartier întreg. Pământuri și mori, multe aflate aproape de apele repezi ale lui Rec Condal.

Moara în care se afla, proprietatea Templului, fusese de nenumărate ori punctul de întâlnire cu Guils, pentru că era unul dintre locurile lui preferate atunci când venea vorba de discuții delicate.

— Vezi tu, băiete, cui i-ar trece prin minte că doi spioni nenorociți ca noi s-ar întâlni în această moară veche? În plus, pentru că-i a noastră, totul rămâne în familie și nimeni nu ne va deranja, vor crede că suntem membri de seamă ai sectorului juridic al ordinului, amestecați în cine știe ce gâlceavă cu măicuțele din mănăstire pentru vreo palmă de pământ, așa cum se întâmplă întotdeauna, îi spusese Guils încet, la prima lor întâlnire, surprinzându-i expresia confuză.

Nu era un loc rău, recunoscu Guillem, un spațiu liniștit și destul de izolat, unde erau întrerupți din când în când doar de privirile curioase ale fraților săi din Templu, care se ocupau de moară. Dar de data aceasta, pe Guillem de Montclar îl îngrijora întârzierea superiorului său. Guils nu întârzia niciodată la o întâlnire și își aminti ce îi spusese în

legătură cu astfel de întâmplări.

— O întârziere de cincisprezece minute este, într-adevăr, un motiv de îngrijorare, iar o jumătate de oră înseamnă că trebuie să intri în alertă și să o iei la fugă în direcție opusă. Să-ți intre asta bine în cap, băiete, e posibil ca sfatul ăsta să-ți salveze viața într-o zi, îi tot repeta Guils pe un ton didactic.

Deja trecuseră patru ore, iar Guillem se afla tot acolo, lipit de ferestruică, refuzând să accepte că s-ar fi putut întâmpla ceva grav, ceva cu adevărat grav.

Se gândi la Bernard Guils. Lucra cu el de mai bine de cinci ani, îi fusese mentor, maestru în arta spionajului, îi datora tot ceea ce știa. Reprezenta pentru el tatăl pe care nu îl cunoscuse și pe care nici măcar nu și-l putea aduce aminte. Tatăl lui fusese asasinat când el avea doar zece ani, iar mama sa își găsise refugiul în Templul din Barberà, locul de origine al familiei ei. Berenguer de Montclar, tatăl său, făcea parte din rândul nobilimii și fusese întotdeauna un om al Templului, un servitor fidel al ordinului și de aceea, după moartea lui, templierii se ocupaseră de micul Guillem, de educația și de formarea lui. În felul acesta, deveniseră singura familie pe care a cunoscut-o vreodată. La vârsta de paisprezece ani, a rezolvat un caz ciudat, care îi îngrijora foarte mult pe membrii ordinului, iar profesorii și-au dat seama că avea o capacitate specială, un „al șaselea simț“, după cum spunea tutorele său. Apoi, fără să mai zăbovească, l-au dat în grija lui Guils.

Absența lui Bernard devenea insuportabilă și o neliniște interioară profundă îl paralizase. „Guils, Guils, Guils, unde naiba ești?“ se gândea cu sufletul inundat de temeri. Nu avea cum să i se fi întâmplat ceva rău, nu lui, el se descurca în orice situație, era persoana cu cele mai multe soluții la îndemână pe care o cunoscuse în scurta lui viață, persoana cea mai inteligentă. Încerca cu orice preț să găsească o explicație logică și rațională pentru întârzierea aceasta, dar nu reușea.

Trecuse deja mai mult de o lună de când Guillem primise vești de la Guils prin intermediul unui emisar tunisian. Se afla la Barberà, acolo unde îl trimitea Bernard

pentru a se odihni: „Întoarce-te la rădăcini, îi spunea, întoarce-te la rădăcini ca să
nu uiți cine ești.“ Mesajul cifrat nu îi oferea multe explicații, ca de obicei. Era vorba despre un transport urgent, cu sigiliul celei mai înalte ierarhii. Cunoștea cu aproximație data sosirii corabiei lui Guils, asta dacă nu aveau parte de furtuni sau de uragane, de naufragii sau asalturi ale piraților. De aceea venise în oraș de o săptămână, vagabondând prin port și de-a lungul țărmului, ascultând zvonurile și veștile despre sosirea în port a diferitelor ambarcațiuni. Știa că Bernard călătorise pe un vas venețian, pentru că era convins de capacitatea venețienilor de a nu vedea nimic altceva în afară de ceea ce era necesar: o geantă zdravănă bine închisă, fără alte întrebări sau interogatorii. Și mai știa un lucru de care ar fi preferat să nu țină seama: că Bernard Guils nu va mai veni la moară, ceva îngrozitor se petrecuse, iar el trebuia să plece imediat. Deja nu mai conta că văzuse cu ochii săi corabia venețiană intrând în port și activitatea febrilă pe care o declanșase sosirea ei, acel du-te-vino al hamalilor și al barcagiilor, al negustorilor și al celor care ofereau bani cu împrumut. Nimeni nu îl luase în seamă, cu figura lui de tânăr cu caș la gură și amețit; ar fi putut fi băiatul vreunui negustor. Însă observase cu atenție totul și pe toată lumea din jur, așa cum îl învățase Guils, asigurându-se că nu avea niciun motiv de îngrijorare. Și urmându-i instrucțiunile, înainte ca bărcile să iasă în căutarea pasagerilor, se grăbise spre locul de întâlnire. Acum se afla tot acolo, însă întârzierea lui Guils îi spunea că are motive de îngrijorare și că ceva nu este în regulă.

Ieși din moară și trase adânc aer în piept. Nu era momentul să șovăie și, mergând cu pas grăbit, dar fără să alerge, pentru a nu atrage atenția, o porni din nou către port.

Trebuia să o ia de la capăt, fără a trece cu vederea niciun detaliu, să pună în aplicare ceea ce îl învățase Bernard de-a lungul anilor. Dar acest lucru nu îi diminua senzația puternică de singurătate care îi invada treptat întreaga ființă, ca și cum un gol intens ar fi început să crească înăuntrul lui. Să nu fi fost acela vasul cu care călătorise

tovarășul său? Era posibil să fi fost obligat să se îmbarce pe un alt vapor?

El alfóndigo din Barcelona, l'alfondec, era în mare fierbere. Numele său venea din arabul al-fondak, care însemna han, însă era mult mai mult decât atât. Era o construcție sau, mai bine spus, un grup de clădiri ridicate în jurul unei curți spațioase, în care consulii Ultramarului își desfășurau activitatea și care servea, în același timp, drept han și depozit de mărfuri; tot acolo puteai găsi băi, cuptoare, magazine, taverne și chiar o capelă. Era centrul activităților comerciale și portuare.

Încă răvășit, Guillem se pierdu în furnicarul de oameni și de limbi, drumul lui încrucișându-se cu cel al unui grup mare de marinari care se îndreptau în mare grabă spre taverna cea mai apropiată. Se apropie de locul în care oficialii Templului supravegheau și controlau tot ceea ce se trimitea către Pământul Sfânt. Fratele Dalmau, un templier bătrân, care cunoștea în amănunt toate tranzacțiile efectuate acolo, îl văzu apropiindu-se și îi zâmbi. Barba lui lungă și crucea roșie de pe pelerina albă erau semnul inconfundabil al condiției sale și tot acestea făceau diferența între el și Guillem, care, din pricina însărcinării sale speciale, putea trece drept orice altceva în afară de cavaler templier.

Fratele Dalmau îl privea cu un zâmbet pe buze. Îl cunoștea pe băiatul acesta de mic, de pe vremea când mergea în vizită la Barberà.

— Ia te uită, frate Guillem, nu te-am văzut în toți acești ultimi trei ani atât de mult cât te-am văzut azi. Mă bucur că ai venit să-i dai binețe unui bătrân administrator.

— Bună ziua, frate Dalmau, am venit să aflu ceva.

— Să afli ceva? repetă fratele Dalmau. După cum te cunosc eu, „ceva“ ăsta poate însemna foarte mult.

— Aveți dreptate, mult sau puțin, trebuie să aflu un lucru. În dimineața aceasta, învârtindu-mă pe aici, am văzut că a acostat un vas venețian. Ați observat ceva demn de interes în legătură cu el?

Fratele Dalmau îl privi cu atenție și văzu ceva mai mult decât o simplă îngrijorare în privirea tânărului; poate că se teme de ceva, se gândi el.

— A acostat un vas venețian, aveți dreptate. Căpitanul lui este un oarecare D'Amato, cred. Avea pasageri la bord, am văzut debarcând doi călugări predicatori, un evreu, un comerciant pe care îl cheamă Camposines și pe care îl cunosc și un călător care părea bolnav sau poate beat, nu știu. L-au dat jos cu mare dificultate. Părea inconștient.

— Frate Dalmau – Guillem simți un vânt rece trecându-i prin plămâni –, trebuie să faceți un efort de memorie și, cunoscându-vă, știu că puteți să vă amintiți mult mai multe.

— Sunteți îngrijorat, fiul meu, vă neliniștește ceva și ar fi mult mai bine să-mi spuneți despre ce este vorba și să mă întrebați direct ce doriți să știți.

— Vreau să știu tot ce vă aduceți aminte despre fiecare călător aflat pe vas, despre toți cei care au debarcat.

Guillem încerca să-și controleze nerăbdarea și teama de a fi nevoit să audă ceva ce nu dorește.
„Trebuie să mă liniștesc, să nu trezesc suspiciuni în mod inutil și să aflu tot ce se poate", își spuse.

— Bine, voi face ceea ce mi-ați cerut. Să vedem: prima barcă a venit destul de plină, dădea impresia că toți cei aflați în ea se grăbesc foarte tare să debarce. Deja v-am spus că au coborât doi călugări, unul destul de bătrân și altul tânăr, cam de vârsta dumneavoastră. Cel bătrân era foarte nervos și a plecat în grabă, lăsându-l acolo pe cel tânăr; mai era un bărbat de vârstă mijlocie, care șchiopăta puțin
și care a tot zăbovit pe acolo, trăgând cu ochiul; apoi, un bătrân evreu care sprijinea un bărbat inconștient și doi, poate trei membri ai echipajului; în fine, comerciantul Camposines și căpitanul; barca era a lui Romeu, care mai lucrează din când în când pentru noi, însă pe barcagiul cel tânăr nu îl cunosc.

— **Și** bolnavul? V-ați uitat la el, ați putut vedea cum arăta? Își simțea inima bătându-i cu putere, gata să îi sară din piept.

— Era un bărbat matur. Tonul vocii fratelui Dalmau se schimbase, devenind grav, abia perceptibil.

— Nimic mai mult? Doar matur?

— Înalt și foarte voinic, a fost nevoie de mulți oameni pentru a-l da jos din barcă. Și îi lipsea un ochi. Purta o pânză închisă la culoare petrecută peste el. Este tot ce vă pot spune.

Guillem avu impresia că tocmai s-a prăbușit cerul pe el. Toată greutatea din lume coborâse pe umerii săi, gata-gata să-l strivească, să-i taie respirația. Făcu un efort extraordinar să se abțină, să nu își arate emoțiile, însă fratele Dalmau îi simți durerea.

— Luați loc, Guillem. Își trecu un braț peste umerii lui, conducându-l spre scaunul său de contabil. Acest om părea că se simte foarte rău, însă nu cunosc nici cauza, nici gravitatea bolii sale. Îl însoțea bătrânul evreu, l-am văzut vorbind cu Camposines, iar acesta a chemat un hamal pentru a-l
căra pe bolnav. Au plecat toți trei, băiatul, bătrânul
și bolnavul. Pe săracul evreu părea să îl doară inima.
Și acum, spuneți-mi ce vă neliniștește atât de rău, fiul meu, căci deși știu că slujba nu vă permite să faceți confidențe, vă voi ajuta așa cum pot.

Totul se învârtea în capul lui Guillem de Montclar, tânăr spion al Templului, iar realitatea începea încet, încet să câștige teren, cu mare efort. Singurătatea nu mai era doar o senzație, devenise o materie palpabilă și densă, care nu îl va mai părăsi niciodată. Totul îi spunea că este obligat să acționeze, să-l găsească pe Guils viu sau mort, deși toate semnele îl făceau să creadă, cu o imensă tristețe, că maestrul său o luase pe un drum pe care el nu putea să-l însoțească.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, frate Dalmau. Vocea îi era încă slabă și nesigură. Tânărul începea să își revină, nimeni nu îl pregătise pentru o astfel de lovitură și se acomoda cu greu unei situații ale cărei reguli îi erau străine cu desăvârșire. Pentru prima dată, Guils era acela care avea nevoie de el, oriunde s-ar fi aflat, cerându-i un răspuns, drept încununare a tuturor cunoștințelor pe care i le transmisese an după an. Pentru prima dată, viața lua o cu totul altă întorsătură, era începutul unui nou ciclu, din care Guils nu mai făcea parte pentru a-l îndruma, pentru a-l proteja. Și era speriat, se îndoia de abilitățile

sale în lipsa ajutorului oferit de maestru, însă trebuia să îl găsească. Vă mulțumesc pentru ajutor, frate Dalmau, repeta în neștire, în timp ce privea expresia îngrijorată a administratorului, dar aveți dreptate, slujba nu îmi permite multe confidențe. Vreau doar să știu dacă îl cunoașteți pe bătrânul evreu despre care mi-ați vorbit.

— Îl cunosc foarte bine, este un vechi prieten al Templului din Barcelona, băiete. Numele său este Abraham Bar Hiyya, unul dintre cei mai buni doctori
din oraș, și o spun în cunoștință de cauză, pentru că m-a tratat de multe ori. Este un foarte bun prieten de-al fratelui Arnau, farmacistul nostru; cei doi își împărtășesc unul altuia din secretele ierburilor și ale unguentelor. Îl cunosc foarte bine și pe comerciantul Camposines, un om de treabă. Te rog să contezi pe ajutorul meu.

Guillem îl privi recunoscător, nu dorea să îl neliniștească mai mult decât era cazul și nici nu îi putea împărtăși problemele lui, pentru că astfel nu ar fi făcut decât să îl pună în pericol pe administrator. Își aminti una dintre frazele lui Guils: „Cu cât îți cunosc mai puțini problemele, cu atât mai puțini morți vei avea pe conștiință.“ Da, cu siguranță, faptul că nu putea avea încredere în nimeni reprezenta partea cea mai puțin plăcută a muncii sale, deși în astfel de momente era o condiție greu de îndeplinit.

Își luă rămas-bun, mulțumindu-i pentru ajutor și liniștindu-l cu primele cuvinte care i-au venit în minte. Trebuia să-l găsească pe Abraham Bar Hiyya, trebuia să dea de Guils.

Se grăbea, lăsând în urmă portul, gândindu-se la următorul pas. Trebuia să meargă la Casa Templului și să discute cu fratele farmacist? Or fi știind oamenii unde locuiește, sigur este un personaj cunoscut. Se opri gâfâind. Era clar că primul lucru pe care trebuia să îl facă era să se liniștească. Dacă Bernard Guils i-ar fi fost alături, nu și-ar fi putut ascunde decepția în ceea ce privește comportamentul stângaci și imprudent al elevului său. Trebuia să se controleze. Închise ochii și trase adânc aer în piept, fără a se gândi la nimic, permițându-i minții sale să se umple de o culoare unică, albul alungând

întunericul.

O femeie care trecea pe lângă el cărând un sac greu se opri să îl privească și rămase locului uluită în fața imobilității lui. Îl întrebă dacă se simte bine sau dacă are nevoie de ajutor. Guillem îi răspunse amabil că se simte bine, că amețise ușor, dar aproape că și-a revenit. Femeia se îndepărtă, privindu-l în continuare, nu prea convinsă de vorbele lui. El rămase în continuare țintuit locului, preț de câteva clipe. Apoi își mai reveni și își continuă drumul, fără șovăire. Ceva se schimbase în sufletul lui, Guillem devenise aproape de nerecunoscut.

Începea să se însereze atunci când ajunse în cartierul evreiesc și își dădu seama cât de mult timp pierduse inutil, așteptând înăuntrul morii, o greșeală pe care nu trebuia să o repete. Întâlni un bărbat de vârstă mijlocie, pe care îl opri să-l întrebe unde locuiește doctorul.

— Chiar aici, pe strada Sinagogii Mari, imediat după colț. Dar mă tem că nu îl veți găsi, Abraham se află într-o călătorie în Palestina, a plecat acum multă vreme și nu știm nimic de el. Ca să vezi, un om de vârsta lui să plece într-o călătorie atât de periculoasă.

Guillem se îndreptă către locul indicat, o casă respectabilă cu două etaje, foarte aproape de o măcelărie evreiască. Sună și apoi așteptă, dar nu auzi niciun zgomot; nu părea a fi nimeni acasă. Așteptă și sună din nou, fără niciun rezultat. „Bine, gândi, trecem la planul de rezervă, la Casa Templului și la fratele farmacist.“ Se întoarse și observă în stânga lui o umbră care părea că vrea să se ascundă în colțul cel mai îndepărtat. Cineva pândea casa lui Abraham Bar Hiyya. Sau poate că el era cel urmărit? Îngrijorat, se gândi că nu ținuse seama de nicio măsură de siguranță încă de la primele ore ale dimineții și că, în cazul în care cineva ar fi dorit să îl omoare, ar fi putut-o face de cinci sute de ori până acum, fără a întâmpina nici cea mai mică problemă.

— Sunt un imbecil desăvârșit! murmură. Dacă viața lui Bernard ar fi depins de mine, m-ar fi ucis cu mâna lui, drept pedeapsă pentru cât sunt de incapabil. Trebuie să încep să acționez folosindu-mi capul!

Bine, dacă cineva l-ar fi urmărit în clipa aceasta, și-ar fi dat seama foarte repede de adevărul spuselor lui. Porni către Casa Templului din Barcelona, atent la tot ce se întâmplă în jur și supărat pe el însuși.

Marea mănăstire a templierilor era construită la sud-vest de zidul cetății romane, unde se găseau turnurile numite d'en Gallifa, protejate tocmai de acest zid. De fapt, Casa-Mamă se afla undeva la câțiva kilometri depărtare de oraș, în Palau-Solità: acela era de mulți ani centrul administrativ al așezământului. Totuși, încet-încet și din motive practice, datorită faptului că era un punct de mare interes pentru oraș, mănăstirea din Barcelona sporise în importanță.

Ajuns acolo, Guillem întrebă de fratele Arnau, farmacistul, și fu îndrumat către niște dependințe îndepărtate, foarte aproape de livadă. Se îndreptă într-acolo și bătu la ușă. O voce îl invită să intre.

Păși într-o încăpere spațioasă și foarte bine luminată, ticsită de cărți și de sticluțe, mirosind puternic a mirodenii și a ierburi medicinale. Doi bătrâni îl priveau curioși. Unul dintre ei, îmbrăcat în haine de templier, stătea pe un fotoliu dezmembrat și bea dintr-un amestec aburind. Ochii săi mici și albaștri nu păreau să aibă legătură cu figura lui căzută, cu trăsături care păreau că stau să i se rostogolească de pe chip și cu imensa barbă gri. Celălalt bătrân era, fără nicio îndoială, evreu. Pelerina lui cu glugă și rondela roșu cu galben nu lăsau loc de îndoială. ținea în mână o ceașcă mare, ceea ce îl făcea să pară fragil, poate și din cauza faptului că era foarte slab și avea pielea foarte palidă.

Erau foarte diferiți, dar Guillem avea senzația că se află în fața a doi frați, ca și cum ar fi fost uniți între ei de un fir invizibil.

— Intrați, tinere, intrați. Ce vă aduce pe la noi? Vocea fratelui Arnau era caldă și afectuoasă. Intrați și luați loc, dacă găsiți pe ce; trebuie să fac ordine în camera aceasta într-una din zile. Cu ce vă pot ajuta doi farmaciști bătrâni ca noi? A, apropo! Vi-l prezint pe bunul meu prieten, Abraham Bar Hiyya.

— Chiar pe el îl căutam, frate Arnau, răspunse Guillem,

privindu-l cu atenție pe bătrânul evreu. Părea liniștit, iar acest lucru îi dădu speranțe. Era posibil ca bunului Guils să nu i se fi întâmplat nimic grav, să fie pe aproape și să se odihnească.

— Pe mine mă căutați, tinere? Vă simțiți rău, sunteți bolnav?

— Nu, nu. Nu este vorba de sănătatea mea, ci de cea a unui tovarăș cu care trebuia să mă întâlnesc în dimineața aceasta. În port mi s-a spus că părea foarte bolnav și că v-ați îngrijit de el. Voiam să știu unde îl pot găsi.

Cei doi bătrâni se priviră fără a scoate niciun cuvânt, impresionați de cuvintele băiatului din fața lor. Abraham încerca să își ascundă neliniștea, care se înteți în clipa în care văzu o anume tristețe în privirea tânărului, o tristețe care îi amintea de cineva. Își dădu îndată seama că acel tânăr care avea cu douăzeci de ani mai puțin era oglindirea fidelă, plină de viață și de energie, a lui Bernard Guils. Și dacă n-ar fi știut că era templier, ar fi putut jura că este fiul său.

— Vă numiți Guillem? întrebă cu blândețe.

— Da. Mă numesc Guillem de Montclar.

— Mă aflu aici, alături de fratele Arnau, tocmai din pricina tovarășului Domniei Voastre. Abraham încerca să găsească vorbele potrivite pentru a-i da vestea cea rea. În meseria lui, existau două lucruri care îi produceau o tulburare adâncă, chiar și acum, la atâția ani după ce începuse să practice medicina. Primul era însăși neputința sa, care avea drept urmare imediată moartea pacienților; al doilea era vestea morții celui dispărut, pe care trebuia să le-o dea apropiaților.

— Vă rog, Abraham, spuneți-mi unde este Guils. Cei doi bătrâni păreau că se încăpățânează să tacă, căutând cuvintele potrivite. Liniștea lor amplifică neliniștea pe care o simțea Guillem de ore bune, confirmându-i presentimentele cele mai sumbre.

— Guillem, tovarășul Domniei Voastre, Bernard Guils, a murit în dimineața aceasta în casa lui Abraham, îi spuse în cele din urmă fratele Arnau, rupând tăcerea.

Deși se aștepta să primească vestea aceasta și se

pregătise pentru ea, cuvintele bătrânului templier au căzut asemenea unui ciocan peste inima tânărului. Încercă să își înăbușe durerea care i se ridica în gât, dar nu putu să își oprească lacrimile. Nemișcat, țintuit în mijlocul camerei, tras la față și ținându-și respirația ca să nu strige, era însăși imaginea dezolării. Abraham și fratele Arnau erau impresionați de durerea tânărului, însă nu spuseră nimic, știau că trebuie să îl lase să simtă suferința, să aștepte să se liniștească, pentru a putea accepta vestea. Vârsta și experiența îi învățaseră să accepte durerea celuilalt, să nu se amestece rostind vorbe goale și lipsite de sens. Trebuiau să aștepte, durerea se va așeza în liniște acolo unde îi era locul.

Și au așteptat. Fiecare dintre ei absorbit de propriile gânduri, nemișcați, fără a rosti un cuvânt, amintindu-și de primul deces care le atinsese inima. Abraham se gândea la moartea tatălui său, petrecută la puțin timp după terminarea studiilor. „Nu poți face nimic pentru mine, pleacă“, îi spusese acesta în timpul agoniei, intransigent și mândru. Nu-l iertase, nu avea să-l ierte niciodată, dar nu l-a părăsit, i-a rămas alături, încercând toate leacurile pe care le cunoștea, însă inutil.

Arnau se rătăcise prin deșerturile Palestinei, acolo unde fratele său își găsise moartea în brațele lui, înfășurat în pelerina Templului, care îl apăra de frigul de pe urmă. Aproape copil, fără să fi apucat să crească. „Nu mă lăsa singur, Arnau, murmurase, nu mă lăsa singur.“

Astfel rămaseră toți trei, statui mute care nu puteau depăși singurătatea acelei clipe, martori ai cuvintelor înțeleptului poet care cântă împotriva deșertului arzător ce își face loc înăuntrul ființelor umane.

Cel mai tânăr dintre ei a rupt tăcerea în cele din urmă, în vreme ce bătrânii se pierdeau în labirintul unor vinovății trecute. I-a salvat din ghearele propriei lor memorii, așa cum se întâmplă atunci când tinerețea salvează bătrânețea de vechile umbre ascunse, care te pândesc mereu în clipele de reflexie.

— Cum s-a întâmplat, Abraham?

— Cineva l-a otrăvit pe vas. Și-a petrecut ultimele zile

ale călătoriei zăcând pe salteaua de paie din cală, refuzând orice aliment, asta pentru că trupul său nu mai accepta nimic. Nu a acceptat nici cel mai mic ajutor, oricât de mult aș fi încercat să îl conving. Mi s-a părut că, într-o oarecare măsură, dorea să moară. Atunci când au ajuns bărcile, deja nu se mai putea ține pe picioare, deși singura lui dorință era să atingă pământul. În scurtul drum până la plajă, și-a pierdut cunoștința și nu a reușit să își revină, așa că l-am dus la mine acasă, crezând că mai poate fi salvat. Dar nu am izbutit, otrava îi invadase întregul corp, avansând foarte repede.

Cred că a îndurat mult, era un bărbat puternic. Persoana care l-a otrăvit trebuie că s-a îndoit de eficiența acțiunii sale, văzând că zilele treceau, iar Guils trăia în continuare. Poate nu știe nici acum că planul său și-a atins ținta.

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru el, Abraham, îl întrerupse fratele Arnau, știind bine cât de multă durere îi provoca moartea.

— Am făcut doar ceea ce am știut, Arnau, și, văzând rezultatele, se pare că nu am știut suficient.

— Abraham, v-a spus ceva? V-a încredințat ceva? Guillem începea să își revină, misiunea lui rămânea aceeași, iar slujba își intra în drepturi.

— V-a strigat în repetate rânduri, după care m-a rugat să iau ceva ce se afla în hainele sale, însă nu am găsit nimic. I-am verificat fiecare strai, neștiind dacă lucrul despre care vorbea era mare sau mic, subțire sau gros. Însă nu era nimic.

— Dar în timpul călătoriei, ați observat dacă a ascuns ceva în corabie sau într-un alt loc?

— Am observat din gesturile lui că avea ceva în haine. Brațul îi părea lipit de corp, păzind cu strășnicie ceva ce purta, poate la piept sau sub același braț. Îmi amintesc că își ducea de multe ori palma la piept, ca și cum ar fi dorit să se asigure că acel ceva, orice ar fi fost, se mai afla încă acolo. Dar am sfârșit prin a crede că este o simplă măsură de precauție, membrii echipajelor de pe aceste nave nefiind oameni de încredere, cum nu sunt nici călătorii. Nu știu dacă aveți habar la ce fel de

oameni mă refer, dar sunt câte unii care par ieșiți direct din temniță. M-am gândit că are grijă de punga lui cu bani, la fel ca toți ceilalți, și nu am dat importanță acestui lucru.

— **Și** când ați debarcat? Guillem începu să aibă o bănuială.

Abraham se gândi câteva secunde, încercând să își amintească detaliile acelui episod.

— Am avut nevoie de ajutor să-l cobor în barcă
și să-l duc pe plajă. Măgarii credeau că e beat și au făcut glume proaste tot timpul, aproape că a trebuit să-i implor să mă ajute.

— Să vedem, Abraham. Cine v-a ajutat să-l coborâți în barcă? Cine s-a apropiat de el în drumul către plajă? Tânărul se bizuia pe disciplina meseriei sale, ghidându-l pe bătrânul evreu prin cotloanele memoriei. „Trebuie să o iei de la capăt, îi spunea Guils, cu răbdare, nu-ți pierde controlul, lasă la o parte orice fel de speculație pe care o crezi a fi adevărată și urmărește doar faptele. Aceasta nu este muncă de filozof, băiete, ci de artizan.“

— Bine, tinere Guillem, voi încerca să iau doar faptele, pe rând. **Și** să nu mă înșel. Să vedem: când l-am coborât în barcă, m-au ajutat călugărul cel tânăr
și doi membri ai echipajului, unul dintre ei foarte puternic și necioplit. M-au mai ajutat D’Aubert și Camposines. Îmi aduc aminte că bătrânul călugăr îi critica pe bețivi și pe evrei, refuzând să ne dea cel mai mic ajutor. Chiar și în barcă, s-a așezat cât mai departe posibil de noi. Când am ajuns pe plajă, cred că m-au ajutat aceiași oameni și niște marinari care așteptau să se îmbarce. În timpul drumului, însă, nimeni nu s-a apropiat de noi. Eu îl sprijineam pe prietenul dumneavoastră, timp în care ceilalți se uitau la noi ca și cum am fi fost leproși.

— Cel mai probabil, furtul a avut loc în timp ce era coborât din barcă sau chiar pe plajă, îl întrerupse fratele Arnau. Trebuie să fi fost într-un moment de confuzie și neatenție, printre atâția oameni, altfel cineva și-ar fi dat seama. Faceți un efort, Abraham, poate vă amintiți ceva care să ne fie de folos.

— D’Aubert! exclamă Abraham cu putere. El a rămas

singur cu Guils în timp ce eu căutam pe cineva care să mă ajute să îl duc la mine acasă. M-am dus să vorbesc cu Camposines și, la întoarcere, D'Aubert dispăruse. Guils era întins pe nisip, singur, și chiar dacă eu nu mă îndepărtasem decât câțiva pași, îl rugasem să stea cu el câteva secunde.

— D'Aubert? Cine este acest om? întrebă Guillem.

— Din câte spunea, un mercenar, și nu pot să nu recunosc că se străduia să se comporte ca atare, știți și Domniile Voastre, povestind fapte de vitejie și spunând istorii pe care nimeni nu le crede.

— Și aveți bănuiala că ascundea ceva?

— Este foarte posibil, răspunse Abraham gânditor. Singurul lucru pe care vi-l pot spune este că nu părea să fie cine susținea că este. Se chinuia prea mult să demonstreze ceva ce nu îi cerea nimeni. Nu mi-a plăcut de el. Îmi pare rău, nu l-am mai băgat în seamă după aceea.

— Spuneți-mi, Abraham, s-a petrecut în timpul călătoriei vreun lucru care să vă fi atras atenția? întrebă Guillem.

— O furtună înspăimântătoare, care aproape că ne-a înghițit pe toți, răspunse imediat bătrânul. Am fost convins că Cel De Sus îmi rânduise sfârșitul; niciodată nu am mai trăit așa ceva, vă jur.

Abraham rămase mut, amintindu-și de acel episod. Niciodată nu va mai pune piciorul pe o corabie, dacă va putea evita asta. Dintr-odată, o amintire îi țâșni dindărătul barierelor memoriei, asemenea unui fulger.

— S-a petrecut un asasinat în Limassol, înainte să ne îmbarcăm.

— Un asasinat! au exclamat Guillem și fratele Arnau în același timp, înspăimântați.

— Abraham, prietene, de aici puteai să fi început, îi spuse farmacistul. Însă creierul lui Guillem trăsese deja toate semnalele de alarmă.

— Ați fost martor, Abraham, sau ați auzit doar zvonuri?

— Eu și Guils am fost spectatori în primul rând. Căpitanul D'Amato m-a rugat ca, în calitate de doctor, să îmi spun părerea în legătură cu moartea unui marinar al cărui

cadavru apăruse chiar în dimineața aceea. Am mers până la locul indicat și l-am găsit pe Guils examinând trupul neînsuflețit. La început nu am văzut semne de violență. D'Amato se temea să nu fi murit din pricina vreunei boli contagioase, dar, în scurtă vreme, Guils mi-a arătat o tăietură foarte fină la baza gâtului. Am ajuns la concluzia că cineva îl înțepase pe nefericit cu un stilet foarte micuț, care aproape că nu lăsase nicio urmă. Guils mi-a cerut să nu pomenesc nimic despre asta
și așa am și făcut. De fapt, nu știu de ce, dar, deși nu îl cunoșteam deloc, îmi inspira încredere. Atunci când căpitanul m-a întrebat la ce concluzii am ajuns, am mințit și i-am spus că, cel mai probabil, a murit de inimă.

— Abraham, întrebă Guillem precaut, cel asasinat a fost înlocuit? Au căutat pe cineva care să facă treaba în locul lui?

— Aproape imediat. Ne aflam pe punctul de a ridica ancora, iar căpitanul era furios, membrii echipajului erau puțini la număr și nu își putea permite să meargă mai departe cu un om lipsă. L-a luat pe primul venit.

— Și vă amintiți ceva în legătură cu acest nou membru al echipajului?

— A, da, sigur! A fost unul dintre cei care m-au ajutat să îl debarc pe Guils. A fost foarte amabil, s-a oferit chiar fără să-l rog.

Fratele Arnau și Guillem s-au privit cu îngrijorare.

— Abraham, prietene, vă amintiți cum arăta, vă amintiți figura lui? Fratele Arnau întrebase curios, dar cu mult tact, fiindcă nu dorea să îl alarmeze pe bătrânul său tovarăș.

— Era între două vârste, nu așa de bine legat ca
Guils. De înălțime medie, un om obișnuit.

— Normal, obișnuit? Ce naiba vrea să însemne asta? Guillem devenea iarăși nerăbdător.

— Cel mai probabil, frate Montclar, îl întrerupse din nou farmacistul, aruncându-i tânărului o privire de avertizare, Abraham vrea să spună că este tipul de om care nu posedă nicio trăsătură caracteristică, definitorie. Sunt multe figuri și trupuri anonime, nu-i așa, Abraham?

Fratele Arnau suferea alături de prietenul său,

știa că este bolnav și observase semnele oboselii, care își făcuseră apariția odată cu interogatoriul tânărului. Ziua fusese prea plină de emoții puternice pentru inima lui obosită, era mult prea mult pentru el. Guillem vedea și el oboseala bătrânului și hotărî să pună punct întrebărilor. Avea destul timp pentru a-și clarifica îndoielile. Totuși, era necesar să își ia măsuri de siguranță.

— Abraham, spuse pe un ton serios, nu vă puteți întoarce încă acasă. Este periculos și cineva ar putea crede că știți mai multe decât ar trebui. Nu vreau să vă riscați viața, am avut destui morți pentru o singură zi.

— Sunt întru totul de acord, confirmă fratele farmacist. Abraham va rămâne aici, cu mine, atât cât va fi nevoie. Nu există în tot orașul un loc mai sigur decât casa aceasta, nimeni nu ar avea curajul să intre aici.

— Și Guils? protestă bătrânul pe un ton grav.

— Trebuie să îl luăm și să îl înmormântăm așa cum se cuvine. Să îi recunoaștem acum, după ce a murit, ceea ce nu i s-a putut recunoaște în timpul vieții din cauza naturii speciale a îndatoririlor lui și să îl înmormântăm ca pe un mare templier, a spus fratele Arnau, apăsând cuvintele.

Guillem consimți în liniște, știa foarte bine ce și-ar fi dorit Bernard și le spuse și lor.

— Bernard ar fi vrut să se odihnească în Pământul Sfânt, în deșertul Iudeei, lângă locul în care se odihnește Alba, iapa lui arabă. Se simțea legat într-un mod aparte de calul acela și jura că avusese mai mult suflet decât majoritatea oamenilor pe care îi cunoscuse vreodată.

Abraham aproape că a căzut de pe scaun. Cei doi bărbați îl priviră cu uimire, oarecum îngrijorați; Arnau crezu că este vorba de un simptom al bolii lui. Bătrânul le povesti visul pe care îl avusese lângă patul muribundului: un cal frumos, alb ca zăpada, cu coama în vânt și cu un nechezat nerăbdător, care îi străbătuse urechile, trezindu-l.

Guillem era profund impresionat și văzu același simțământ în privirea fratelui Arnau. În cele din urmă, farmacistul spuse:

— Poate că nu e important locul în care îl vom îngropa

pe fratele Guils. Ceea ce îmi spune visul lui Abraham este că el se află acolo unde își dorește, sufletul lui a revenit în deșertul pe care l-a iubit atât de mult, alături de calul său alb, care îl aștepta. Cei doi sunt din nou împreună și nimic nu îi va mai despărți de data aceasta.

— Aveți dreptate, Arnau. Sunt convins că am visat ceea ce visa Guils însuși și că acesta a fost modul lui de a-mi mulțumi pentru ajutor. Mi-a dăruit un vis și un mesaj pentru tânărul său elev, că este bine, că nu este singur în călătoria lui și că nu trebuie să își facă griji pentru el.

Cei doi bătrâni au consimțit în liniște, privindu-se cu înțelegere. Lumea era făcută din întâmplări uimitoare și de neînțeles, iar una dintre aceste întâmplări îi transformase în spectatorii fără voie ai unui miracol. Ambii știau că esența miracolului nu trebuie înțeleasă, trebuie doar contemplată.

Guillem de Montclar îi privi pe înțelepți cu afecțiune. În mijlocul lor găsise singura consolare pe care i-o putea da miracolul speranței. Departe de a disprețui acel vis, îi dăduseră formă și consistență, transformându-l într-un mesaj de la dragul său Bernard. O pace absolută crescu din interiorul său, asemenea unui balsam care îi alina și îi vindeca rănile. Știa foarte bine ce are de făcut în continuare și, după ce le dădu câteva instrucțiuni scurte bătrânilor, ieși din Casă.

Noaptea cădea peste oraș, în timp ce lumânări mari aprinse luminau fațada Casei Templului. În depărtare, întunericul își extindea regatul, iar Guillem porni într-acolo, fără a mai sta pe gânduri.

4 Umbra

„Ați făcut parte dintr-un alt ordin și v-ați

dat votul și făgăduiala? Pentru că, dacă ați făcut-o, iar acel ordin v-ar revendica, vi s-ar lua drepturile ce vi se cuvin aici și ați fi încredințat acelui ordin, însă, înainte de asta, ați fi umilit și ați pierde Casa pentru totdeauna.“

Guillem de Montclar ajunse repede la locuința lui Abraham Bar Hiyya. Își luase toate măsurile de precauțiune pentru a se asigura că nu este urmărit și că nimeni nu păzește casa bătrânului. Căută cheia pe care i-o încredințase doctorul și deschise ușa. Fu întâmpinat de o aromă pătrunzătoare de ierburi medicinale, dar simți și un alt miros, care începea să pună stăpânire pe întreaga casă, mirosul inconfundabil al morții.

Aprinse opaițul pe care îl găsi lângă ușă, așa cum îi spusese Abraham, despicând cu flacăra pâlpâindă întunericul care îl înconjura. Deîndată înțelese că cineva i-o luase înainte. Casa era întoarsă cu susul în jos, răvășită, puținele obiecte de mobilier ale evreului erau aruncate și împrăștiate pe podea, iar sticluțele de medicamente se transformaseră în cioburi de cristal, care, în lumina palidă a opaițului, își proiectau reflexiile fantomatice pe pereți.

Se duse în camera în care zăcea întins pe pat trupul fără viață al lui Guils, în mijlocul unui morman de pene și paie. Sfâșiaseră salteaua până când își pierduse forma, iar fotoliul bătrânului, trântit într-un colț, devenise un maldăr de lemne și piele. Trist, Guillem îl privi pe bătrânul său tovarăș. Era așezat cu fața în jos, cu fața lipită de resturile saltelei și cu singurul lui ochi închis deja, părând astfel că doarme, ignorând dezastrul care îl înconjura. Era însăși imaginea dezolării. Tânărul se prăbuși într-un colț al patului distrus, cu chipul scăldat de lacrimi, fără a mai fi nevoit să își reprime sentimentele și izbucni într-un plâns cu sughițuri. „Guils, bunul meu maestru, te-am găsit, în sfârșit, mult prea târziu, dar am reușit să te

găsesc. Mereu m-ai avertizat că va veni și clipa aceasta, încă din prima zi, dar eu nu te-am crezut niciodată, convins fiind că ești nemuritor și etern, că nimeni nu va reuși să te ia de lângă mine. Ce voi face acum, Bernard!?“ Ultimele lui cuvinte răsunară în casa goală, într-un geamăt de neputință și furie, fără ca nimic și nimeni să le poată asculta și răspunde. Însă în mintea lui Guillem reveniră vorbele aprige ale lui Guils. „Haide, băiete, nu dormi, că parcă ai fi o grămadă de bălegar în mijlocul grajdului!“ Această voce puternică îi inunda mintea, râzându-și de ritmul lui lent și stângaci, de momentele de rătăcire în divagații sterile și de smiorcăiala lui de copil. „Aici nu facem filozofie, ramolitule, dacă vrei să te faci filozof, întoarce-te la Barberà și stai la căldurică, între zidurile mănăstirii. Trezește-te odată, Guillem, de acum lupți pe viață și pe moarte, și în joc e chiar iubitul tău grumaz, nu vreo problemă de metafizică ieftină.“

Ca întotdeauna, Bernard avea dreptate. Luă unul dintre cearșafurile aruncate pe podea, acoperi corpul maestrului său și începu să cerceteze cu meticulozitate tot ce vedea în jur. Controlă casa centimetru cu centimetru, hainele lui Guils și cadavrul, dar nu găsi niciun indiciu. Ieși în stradă, însă nicio mișcare nu îi puse în alertă instinctele, totul părea în regulă.

Se duse în grădina micuță din spatele casei, acolo unde Abraham îi spusese că va găsi o roabă veche și intră din nou. Îl îmbrăcă pe Guils cu ceea ce era absolut necesar pentru a-l proteja pe colegul său de priviri rău-intenționate, cauzate de un exagerat simț al pudorii, iar apoi, cu greu, așeză cadavrul în roabă cât putu de bine. Corpolența lui Guils nu îl ajuta deloc și în momentul în care își privi mentorul înghesuit în acel mizerabil mijloc de transport, un alt hohot de plâns îi inundă gâtul. Era tentat să îl acopere cu o pătură veche, dar nu a făcut-o, gândindu-se că dacă îl va vedea cineva, va crede că duce un tovarăș beat înapoi acasă, lucru des întâlnit la acea oră din noapte și de preferat situației în care se afla. Oficialilor regali din Castell Nou nu le plăceau poveștile ieșite din comun, erau mai toleranți cu cetele de bețivi

scandalagii.

Ieși din nou în stradă pentru a mai arunca o ultimă privire: nimeni nu trebuia să își dea seama că se află acolo. Stinse opaițul și îl puse la loc. Apoi împinse roaba spre ușa întredeschisă. Începu să pă-
șească foarte repede, neliniștit din cauza scârțâitului roabei, căutând locurile cele mai întunecate ale străzii, fără să privească înapoi, asemenea unui cal cu ochii acoperiți, care aleargă nărăvaș, fără să se oprească.

Deodată se trezi râzând ca un nebun: Guillem de Montclar, cavaler al Templului, deși, judecând
după înfățișare, nimeni nu ar fi crezut acest lucru, alergând în josul străzii cu o roabă ruginită în care înghesuise cadavrul celui mai bun prieten al său, hăituit ca un iepure, ca și cum o mie dintre cei mai răi draci ai iadului l-ar fi urmărit furioși.

Fratele Arnau stătea în poarta Casei, foarte atent, cu toate simțurile în alertă. Nu avu nevoie de niciun semnal special sau parolă, scârțâitul înspăimântător al fiarelor ruginite împinse cu toată viteza anunțând sosirea tânărului în toiul nopții. În spatele lui erau alți patru frați, cu armele în mână, dispuși să rezolve orice problemă neprevăzută. Nimeni nu a pus vreo întrebare, în ciuda surprinderii care se citea pe chipurile lor, surprindere izvorâtă din faptul că aveau sarcina de a se ocupa de cadavrul lui Guils și de transportul lui asurzitor. Guillem, sprijinit de ușa închisă, respira gâfâit, chinuit încă de convulsii în care plânsul și râsul se amestecau, ca și cum corpul uman, atingându-și limitele, ar avea nevoie de cele două extreme pentru a-și recupera starea de echilibru.
Fratele Arnau, îndurerat, îl privea fără să intervină.

— Trebuie să te odihnești, fiule, să te liniștești. Guillem îl privi în timp ce încerca să își tragă sufletul și să își controleze bătăile frenetice ale inimii, care era pe punctul de a exploda. Privirea lui fixă
și rătăcită îl neliniști pe farmacist.

— Ești bine, Guillem?

— Nimeni și nimic nu este bine în lumea asta nenorocită, frate. Cineva a intrat în casa lui Abraham înaintea mea și a răvășit totul, ca și cum ar fi trecut un uragan pe acolo în

lipsa lui. Mă tem că nu se va putea întoarce în căminul lui multă vreme de acum înainte. Abraham va avea nevoie de toată protecția ordinului, dacă dorește să rămână în viață.

— Apropo, vrea să vă vorbească, și-a amintit ceva și spune că e foarte important.

Ceva mai liniștit, Guillem se îndreptă spre camera farmacistului, urmat îndeaproape de acesta din urmă, încă îngrijorat de starea tânărului. Când intrară în încăpere, Abraham stătea aplecat deasupra unor pergamente pe care le cerceta cu atenție. Se bucură să îl vadă pe Guillem viu și nevătămat, deși se arătă foarte îngrijorat la aflarea ultimelor vești, iar faptul că cineva tulburase intimitatea casei lui îi producea o neliniște profundă.

— Bunul meu băiat, cum să procedez acum? Casa este singurul lucru pe care îl am și nu vreau să îmi amestec comunitatea în problema asta, are deja destule pe cap.

Fratele Arnau încuviință la auzul vorbelor prietenului său: cunoștea dificultățile și vremurile grele care se abătuseră asupra comunității evreiești. Luându-l de braț pe Abraham, îl liniști.

— M-am gândit, prietene, și cred că cel mai bine ar fi să plecați o vreme din oraș. Peste câteva zile, un detașament de-al nostru pleacă la Rosellón, la cavaleria din Masdeu. Vom merge cu ei și vom lua puțină distanță față de această problemă.

— Bunul meu prieten Arnau... Abraham părea mișcat de generozitatea tovarășului său. Domnia Ta nu trebuie să facă această călătorie; nu vă puteți lăsa deoparte obligațiile și nu vreau să vă implic și mai mult în chestiunea aceasta. Ajunge că este în pericol viața unuia dintre noi.

Guillem interveni, întrerupându-l pe fratele Arnau, care se pregătea deja să înceapă un discurs.

— Trebuie să plecați amândoi, fără nicio îndoială, amândoi știți prea multe, iar dacă rămâneți, ar fi o problemă și pentru mine, pentru că nu vă pot garanta o protecție totală. Și credeți-mă când vă spun că această poveste este într-adevăr o chestiune de viață și de moarte. Uciderea lui Guils este dovada cea mai clară.

— Am încheiat discuția, Abraham, nici că se putea ca băiatul să aibă mai multă dreptate. Iar acum, spuneți-i ce v-ați amintit și vă îngrijorează atât de mult.

— Bine, voi încerca să fiu cât mai clar cu putință. Vedeți, Guillem, nu știu dacă ceea ce vă voi povesti are pentru dumneavoastră vreun sens și nici dacă totul nu este decât rezultatul halucinațiilor sărmanului Guils, dar, în fine, în ultimele clipe ale agoniei sale și-a recăpătat cunoștința, v-a strigat numele, iar apoi, recunoscându-mă, m-a rugat să iau legătura cu cei de la Templu, mi-a spus că vă veți ocupa de această problemă, iar apoi...

— Apoi, ce? aproape că strigă Guillem, lucru care îi atrase o privire mustrătoare din partea farmacistului.

— Apoi mi-a spus că trebuie să vă avertizez în legătură cu o umbră, răspunse Abraham repede, aproape rușinat.

— O umbră? îl întrebară în cor interlocutorii lui.

— Da. Exact așa, trebuia să vă avertizez în legătură cu o umbră. „Umbra care se va ivi din întuneric“, așa mi-a spus. După aceea a murit.

Cei trei bărbați căzură într-o tăcere adâncă, fiecare dintre ei încercând să își asculte propriile gânduri, să găsească o logică în vorbele lui Guils. O umbră? O umbră care se ivește din întuneric?

„Evident, se gândea fratele Arnau, orice umbră demnă de luat în seamă trebuie să se ivească din întuneric... ce harababură.“

Guillem nu își putea reveni din mirare. Ce naiba voia să spună Bernard, ce mesaj încerca să îi transmită? Cuvântul „umbră“ nu făcea parte din vocabularul secret folosit de ei, pe care îl învățase de la Guils însuși. Umbră și întuneric? Ce însemnau toate acestea?

Abraham încerca să își amintească orice detaliu care le-ar fi putut fi de folos, orice lucru neînsemnat care să ajute la rezolvarea acelei enigme, însă totul se întâmplase atât de repede, încât chiar și acum se simțea incapabil să spună cu siguranță că totul nu a fost decât un coșmar din care se poate trezi în orice moment, acasă la el, în jilțul lui preferat. Dar acum nu mai avea o casă în care să se întoarcă și se vedea obligat să fugă asemenea unui răufăcător. Își dădu

seama că frica se cuibărise înăuntrul ființei sale și nu avea nicio intenție de a-l slăbi, din contră, creștea cu fiecare minut.

— Bine, voi avea în vedere acest lucru, spuse Guillem nedumerit. Deși nu le găsesc sensul, mă voi gândi la cuvintele lui Bernard și voi acționa cu prudență. Dar acum trebuie să ne odihnim, Abraham, fie și numai câteva ore, cu toții suntem extenuați după ultimele întâmplări și e greu să gândim în starea aceasta.

— Recunosc că a fost prea mult pentru mine, spuse bătrânul evreu, cu chipul descompus de oboseală. Mâine va fi o altă zi și poate vom gândi mai clar. Mărturisesc sincer că n-aș mai rezista niciun minut, starea sănătății mele nu este tocmai bună.

Fratele Arnau se arătă întru totul de acord, afectat și el de intensitatea sentimentelor pe care le trăise în ultimele ore. Promise că se va ocupa de Abraham și ieși să caute ceva de mâncare, nu înainte de a spune că nu va uita de medicamentele bătrânului.

— Doamne, medicamentele! murmură acesta. Nici măcar nu mi-am amintit că trebuie să le iau, cred că am uitat până și că sunt bolnav. Îmi pare foarte rău că nu am putut face mai mult pentru tovarășul Domniei Tale, Guillem.

— Ați făcut tot ce era omenește posibil, Abraham, nu l-ați lăsat să moară singur, abandonat pe plajă,
asemenea unui balot de marfă uitat de cineva. Și asta este cel mai important. Dar trebuie să aveți grijă de dumneavoastră. Nu știam că sunteți bolnav
și îmi pare rău că v-am obosit atât de mult cu întrebările mele. Sper să mă iertați.

— Nu am ce ierta, băiete, starea sănătății mele îmi reflectă vârsta și mă bucur că vă pot fi de folos, indiferent despre ce ar fi vorba. Nu stați pe gânduri dacă acest bătrân evreu vă mai poate încă ajuta.

Guillem își luă rămas-bun cu afecțiune de la bătrân și ieși din cameră. Mergea repede, către marea curte a armelor, inima Casei. Avea nevoie de aer curat și de singurătate pentru a putea medita și pentru a-și pune ordine în gânduri. Totul era mult prea confuz, iar emoțiile

încă îi mai stăpâneau sufletul. Trebuia să facă lumină, să pună fiecare lucru la locul său și să înlăture tot ceea ce era superficial. Într-un cuvânt, să ia în considerare doar faptele reale, iar una dintre ele era moartea lui Bernard Guils. De ce murise? Cineva a vrut să îi ia ceea ce avea în posesie, alt motiv nu exista. Știa că nu-l putea jefui cu ușurință, nu pe Guils, nu pe el, cel mai bun dintre cei buni. Trebuia mai întâi să îl omoare și asta dovedea că îl cunoșteau, că știau cine este. Dar de ce tocmai cu otravă? Pe un vas, unde aproape toți mâncau același lucru, unde orice lucru nelalocul lui l-ar fi alertat pe Bernard? Cum i-au dat otrava fără să îi trezească bănuieli? Nu avea încredere în nimeni și era foarte precaut. În plus, acumulase multă experiență de-a lungul anilor petrecuți în misiuni. Oare cum au făcut asta?

Și când i-or fi fost furat pachetul misterios? Dacă ar afla acest lucru, ar avea o serie de suspecți – cei care s-au aflat atunci în preajma lui și ar fi avut posibilitatea să i-l sustragă. Trebuie să o ia cu începutul, se gândi, să îi caute pe toți cei care se aflaseră aproape de Guils, să le audă mărturiile. Cineva,
oricât de neînsemnat ar fi el, trebuie să fi văzut ceva, un lucru căruia să nu-i fi dat nici cea mai mică importanță, dar care să fi fost, cu toate acestea, crucial.

Își va începe cercetările mâine dimineață. Avea nevoie de somn, trebuia să înceteze să se mai gândească, să se tot învârtă în jurul aceluiași lucru, fără a ajunge la nicio concluzie. Se gândi să mai zăbovească puțin în capelă, dar se răzgândi. Nu ajuta la nimic să prelungească ziua aceea interminabilă și era mult mai bine să dormi într-un pat, decât într-o strană. Nu, va lăsa rugăciunile pentru a doua zi, când va avea mintea limpede și corpul odihnit. „Dacă viața ta depinde de o rugăciune, atunci roagă-te, însă dacă ceva depinde de tine, lucru foarte adesea întâlnit, uită de rugăciuni și mișcă-ți fundul, băiete.“ Maxima numărul două mii cinci sute treizeci din interminabila carte cu povețe a lui Bernard Guils, se gândi Guillem, zâmbind trist.

— Ce blestem, Bernard, nu voi putea să mi te scot din cap câte zile voi avea!

În dimineața următoare, după un somn bun și un mic dejun copios luat în bucătăria mănăstirii, Guillem de Montclar porni cu pași hotărâți către cartierul portuar. Înainte de a ieși, întrebase de fratele Dalmau, templierul însărcinat oficial cu problemele legate de comerț în zona portului, dar i se răspunse că plecase deja de câteva ore și că îl va găsi acolo.

Era o dimineață cenușie, iar peste oraș se așternuse greutatea norilor întunecați, care amenințau să aducă ploaia. Guillem adulmecă aerul, inspirând umezeala rece și grăbi pasul, în timp ce mintea lui punea la punct planul acelei zile. Apropierea ploii nu tulbura activitatea acelui cartier animat, cu o mulțime de oameni alergând în toate direcțiile. Tânărul

se gândi că acesta este un loc minunat, numai bun pentru a trece neobservat, dar se răzgândi la vederea ochilor pătrunzători ai fratelui Dalmau, ațintiți asupra lui, de la distanță. Nimic nu îi scăpa acestui om, obișnuit să distingă în mulțime ceea ce îl interesa. Se apropie încet de el, cu un zâmbet ironic, provocat de privirile agere ale fratelui său.

— Bună dimineața, frate Dalmau, ce devreme începeți ziua.

— Bună dimineața, frate Guillem. După câte se vede, timpul este bine rânduit, unii încep ziua odată cu răsăritul soarelui, iar alții o încheie împingând o roabă.

— Veștile circulă foarte repede în Casă.

— Știți deja, frate, cât de mult îi place Templului să fie bine informat, iar aceasta trebuie să fie și o însușire a membrilor săi. Eram cam plictisiți în ultima vreme, dar adevărul este că am prefera cu toții să fim plictisiți în continuare, dacă în felul acesta am evita moartea unuia dintre noi. Însă nu vă voi face să pierdeți timpul cu vorbărie multă. Spuneți-mi cum vă pot fi de folos.

— Aș dori să știu unde îl pot găsi pe Camposines, negustorul despre care mi-ați vorbit.

— Pe Camposines? Vă spun cu plăcere, deși nu cred că el vă poate fi de prea mare folos. Problema cu negustorii, problemă pe care ei o consideră o virtute, este aceea

că privirea lor se desprinde rareori de pe marfă și presupun că nu vă interesează pigmenții pentru vopsea.

— Frate Dalmau, îl rugă Guillem zâmbind, trebuie să încep de undeva, iar în situația mea orice început este bun.

— Stăm chiar atât de rău? Dalmau îl privea cu atenție, încercând să îl încadreze pe tânăr undeva în propria scară de valori. Vedeți, tinere, ieri, când barca a ajuns pe plajă, iar Guils a fost întins pe nisip, mi-a atras atenția un detaliu cam ciudat, care ne-ar fi, poate, de folos.

— Despre ce este vorba?

— În timp ce Abraham vorbea cu Camposines, am văzut că bărbatul care rămăsese cu Guils a plecat, iar unul dintre membrii echipajului s-a apropiat de bolnav, ca și cum ar fi vrut să vadă cum se mai simte. Dar nu părea să fie interesat de acest lucru. În realitate, i-a făcut lui Bernard un control amănunțit, cu mâini foarte dibace și deprinse cu astfel de îndeletniciri. Iar acesta nu este lucrul cel mai ciudat...

— Mă țineți ca pe ghimpi, frate Dalmau. Tânărul își pierduse răbdarea ascultând amintirile pline de amănunte ale administratorului.

— Nu vă pierdeți cumpătul, tinere. După ce l-a controlat, individul s-a ridicat repede, părând foarte surprins și supărat. Privi în jurul lui, apoi spre Guils și, după ce s-a asigurat că nu îl vede nimeni, l-a lovit brutal cu piciorul pe fratele nostru, care, slavă Domnului, era în stare de inconștiență. Apoi a plecat spre cartierul Santa Maria, mergând de-a lungul țărmului. Ce părere aveți?

Guillem rămase surprins la auzul celor povestite și nu reușea să înțeleagă ce semnificație aveau toate acestea. Fratele Dalmau, administratorul, văzându-l răvășit, continuă:

— Ascultați, ceea ce vreau să spun este că acest bărbat căuta ceva ce era convins că se află la Guils. Atunci când nu l-a găsit, a fost surprins și s-a înfuriat atât de rău, încât și-a descărcat frustrarea pe un biet muribund, riscând să fie văzut de cineva. Ba mai mult decât atât, am aflat de dimineață că individul ăsta a plecat, lăsându-l baltă pe

căpitanul D'Amato. Venețianul e făcut foc și pară și caută un înlocuitor, să poată ridica ancora. Nu vi se pare interesant lucrul acesta?

Guillem se gândi preț de câteva secunde înainte de a răspunde. Începea să înțeleagă firul pe care tocmai îl descoperise.

— Asta arată că ceea ce voia acest individ îi fusese furat lui Guils înainte de a ajunge pe plajă. Nu vă scapă nimic, frate Dalmau, mă surprinde că cei din ordin nu v-au dat o slujbă ca a mea.

Dalmau izbucni în râs. Îi plăcea băiatul acesta.

— Pentru că tocmai această abilitate a mea ferește Templul de afaceri proaste, Guillem, și, desigur, știți că fără afaceri bune suntem pierduți.

Guillem se molipsi de veselia administratorului și amândoi începură să facă haz de proasta reputație pe care o avea ordinul în ceea ce privește negoțul.

— Îmi amintiți de glumele răutăcioase ale unui bun prieten.

— Vă înțeleg, și eu îl cunoșteam pe Guils și multe dintre vorbele mele de duh sunt fructul cugetului său. Am râs mult împreună în Palestina, luptând cot la cot. Atunci când l-am văzut debarcând în starea aceea, a fost cât pe ce să fug la el, dar n-am făcut-o, nu i-ar fi plăcut să fie descoperit, așa că am rămas aici, paralizat și neputincios, văzând cum îl ia Abraham. Le-am trimis un mesaj urgent celor din Casă despre ceea ce se petrece.

— Nu știam că Guils are prieteni buni în Casă, însă vă înțeleg. Nu ați fi putut face nimic pentru el, nimeni nu ar fi putut...

— Aș fi putut sta la căpătâiul lui, Guillem, aș fi putut împărți cu el singurătatea ultimelor clipe. Aș fi putut să îl bat măr pe individul care l-a lovit cu piciorul și să îl târăsc până la Casă, obligându-l să dea explicații pentru fapta lui. Vedeți câte lucruri aș fi putut face și nu am făcut nimic. Vedeți, frate Guillem, eu vă pot împărtăși problemele mele, în timp ce, pe Domnia Voastră, nu vă lasă meseria, aceasta este diferența. Aveți o meserie care vă condamnă la singurătate.

Guillem fu de acord, administratorul îi caracterizase meseria printr-un singur cuvânt: singurătate. Fără Bernard, această singurătate devenea insuportabilă și în clipa aceea își dădu seama ce înseamnă pentru el moartea acestui om; înțelese acum de unde izvora teama fără margini pe care o simțea.

— Trebuie să îl găsiți pe D'Amato, băiete. Nu sunt convins că individul despre care am vorbit ar putea fi asasinul lui Guils, însă e un suspect de luat în seamă, care poate oferi mult mai multe indicii decât Camposines.

— Și unde l-aș putea găsi pe căpitanul venețian?

— Eu aș scotoci prin toate tavernele din port. Sigur îl găsiți într-una din ele, beat sau căutând un marinar pentru a-și întregi echipajul, sau poate și una și alta.

Guillem îi mulțumi pentru ajutor, iar Dalmau îi promise că va fi numai ochi și urechi. Era deja pe punctul de a pleca, când făcu deodată cale întoarsă.

— Frate Dalmau, cuvântul „umbră" are vreo semnificație aparte pentru dumneavoastră?

Îi păru rău că a pus întrebarea aceasta, văzând reacția surprinzătoare a fratelui Dalmau. Corpul lui se încordă, devenind rigid ca o scândură, iar expresia lui plină de pace se transformă într-o grimasă de furie și teamă.

— Ascultați, tinere, aceasta este o întrebare periculoasă, care trebuie pusă cu prudență. Acum nu este momentul potrivit pentru a discuta, dar vreau să știu locul și circumstanțele în care ați auzit acest cuvânt. Ne vedem în seara aceasta în Casă, în camera lui Arnau și vorbim atunci. Acum, porniți în căutarea lui D'Amato. Aflați tot ce puteți despre acel membru al echipajului.

Nu era un simplu îndemn, era un ordin, iar acest lucru îl uimi pe Guillem. Fratele Dalmau încă mai avea întipărită pe chip acea expresie de furie reținută, ca și cum ceva ar fi scos la suprafață o amintire intensă și ascunsă adânc. Tânărul se întreba care ar fi putut fi cauza acelei reacții. Ce urma să afle în seara aceea? Avea nevoie de îndrumarea lui Bernard, de experiența și protecția lui, simțindu-se pierdut fără el. Alungă aceste gânduri care nu făceau decât să îi sporească teama că nu se va ridica la înălțimea așteptărilor în aceste împrejurări. Indiferent

ce avea să îi povestească fratele Dalmau, acest lucru trebuia să aștepte. Între timp, avea mult de lucru.

Își începu drumul în căutarea venețianului prin tavernele din port și îl găsi de-abia în cea de-a șasea. Era la o masă, cu un ulcior de vin în față și câțiva prieteni. Guillem se apropie de el.

— Îmi îngăduiți să vă fac cinste cu un rând, căpitane? Tânărul se așeză lângă el, fără să aștepte răspunsul.

— Cu ce ocazie? Vă interesează cumva slujba? Fiindcă dacă nu e vorba de asta, aflați că nu vreau să îmi pierd vremea. Vocea lui D'Amato începea să aibă consistența vinului ieftin pe care îl bea.

Guillem puse o pungă de piele pe masă și îi zâmbi bărbatului.

— Ia te uită... E clar că nu slujba vă interesează. Dar ceva trebuie să vă intereseze, pentru ca această pungă să ajungă în mâinile mele, nu-i așa? Privirea venețianului fixase punga micuță de piele, măsurându-i greutatea, făcând presupuneri în legătură cu locul de proveniență al monedelor dinăuntrul ei, cu felul în care se simțeau la atingere.

— Vreau doar câteva informații, nimic mai mult, răspunse Guillem.

— Atâta vreme cât greutatea pungii și cea a informației se află în echilibru, voi încerca să vă fac pe plac. Venețianul mai ceru un rând, privindu-l cu interes pe interlocutorul său. Lăsați-mă să ghicesc... Sigur vă interesează unul dintre pasagerii mei, cel care a ajuns pe plajă pe jumătate mort. Mă înșel? Să fie oare vorba despre tatăl dumneavoastră?

— Vă înșelați, căpitane, tatăl meu a murit de atât de mulți ani, încât nici nu îmi mai aduc aminte cum arăta. Nici nu știu, nici nu mă interesează absolut nimic de vreun muribund. Vreau să aflu, în schimb, tot ce știți despre unul dintre membrii echipajului dumneavoastră, marinarul pe care l-ați luat din portul Limassol, la una din opriri.

— Nenorocitul ăla, fiu de Satană! Blestemat să fie, urlă D'Amato, într-un acces de furie. Chipul lui își schimbă culoarea, trecând de la roșu la stacojiu. A dispărut, m-a

lăsat baltă, eșuat în orașul ăsta nenorocit! N-ar fi trebuit să am încredere în el. Încă din prima zi am știut că e un trădător nenorocit, un gunoi. Dumneavoastră ce v-a făcut?

Guillem își cântări cu grijă răspunsul, pentru că nu voia ca venețianul să facă vreo legătură între povestea aceea și Guils.

— A înșelat un negustor din Cipru și a fugit. Am fost însărcinat să îl aduc înapoi, cu orice preț. Negustorii ciprioți nu știu de glumă. Nu cunosc foarte multe despre această afacere și nici nu mă interesează, dar cred că și fiica negustorului este amestecată.

— Adică este un hoț nenorocit, care mi-a folosit corabia ca să fugă. Nu mă miră graba cu care a plecat din Limassol. Și nu m-ar mira să aud că este și criminal. Bărbatul pe care l-a înlocuit a fost găsit mort, asasinat.

— Asasinat? Guillem afișă o curiozitate forțată.

— Chiar așa am spus. Unul dintre pasagerii mei, un medic evreu, a spus că a murit de inimă, însă... nici nu poate fi vorba de așa ceva! Pungașul ăla avea o sănătate de fier. În plus, am surprins privirea mercenarului, a lui Guils, muribundul de pe plajă, în timp ce examina cadavrul. Halal pasageri, ei îmi mai lipseau, o turmă de mizerabili.

— Individul ăsta, cel care a comis jaful, v-a creat probleme în timpul călătoriei? Tânărul tatona terenul, fără grabă, fiindcă un interes excesiv l-ar fi putut pune în gardă pe venețian.

— Probleme? Prietene, nu a făcut decât să alimenteze conflicte pe tot parcursul călătoriei. Se afla tot timpul la locul nepotrivit, ceea ce este cel mai rău lucru pe care îl poți face pe o corabie, nu știa să facă nici cel mai simplu nod, era un netrebnic. Am ajuns la concluzia că se îmbarcase dintr-un motiv ascuns.

— Ce vreți să spuneți?

D'Amato se apropie de el, cu un aer confidențial. Guillem simțea mirosul puternic de vin care venea spre el în valuri.

— Am văzut că nu-și lua privirea de la unul dintre pasageri, de la Guils ăla despre care vă vorbeam. Își

neglija toate îndatoririle, ca să fie cât mai aproape de el, folosea orice scuză pentru a se apropia de el, însă și-a dat seama că îl urmăresc, că nu mă poate înșela și atunci a încercat să-și ascundă interesul. Dar nu te pui cu Antonio d'Amato, prietene, nu sunt prost. Am crezut că vrea să îl jefuiască, dar mă veți întreba acum ce naiba ar fi putut să fure de la un mercenar ca ăla.

— N-am nici cea mai vagă idee, îi răspunse Guillem, grăbindu-se să își termine ulciorul cu vin și să comande încă un rând. Își dăduse seama că băutura îi dezlega limba venețianului. Oricum, căpitane, este un comportament ciudat pentru un hoț.

— Haideți, prietene, nu fiți naiv, ăla avea talent de hoț, cum sunt eu genovez. Nu știu dacă l-a jefuit pe patronul dumneavoastră, dar sunt sigur de un lucru – căuta ceva și vă jur că felul în care o făcea nu prevestea nimic bun. Iată că iar am ajuns să cred că ar putea avea legătură cu boala lui Guils, mercenarul, poate chiar cu moartea lui!

— Alt asasinat! Parcă mi-ați spus că omul acesta n-a murit, că era bolnav, dar în viață.

— S-a zvonit că ar fi fost beat, însă vă pot asigura că nu este adevărat. Era un om ciudat, dar nu un bețiv. Și era foarte bolnav. Nu l-ați văzut când a debarcat, dar vă jur că avea chipul unui mort.

D'Amato se închină de trei ori pentru a alunga spiritele rele și continuă pe un ton plin de mister.

— Vă povestesc pentru că îmi plăceți, prietenul meu. Într-o zi, în timpul călătoriei, l-am găsit pe nenorocitul acela împărțind porțiile de apă, deși acest lucru nu făcea parte din îndatoririle lui. Când și-a dat seama că l-am văzut, a rupt-o la fugă. La început m-am gândit că, la fel ca întotdeauna, încerca să scape de sarcinile diferite care îi reveneau, dar mai târziu... după ce s-a îmbolnăvit bărbatul acela, m-am tot gândit la ziua în care l-am văzut împărțind apa.

— Dar de ce ar fi făcut un asemenea lucru? întrebă Guillem.

— Ei, pentru oarece cantitate bună de aur, prietene, îi răspunse venețianul, care părea să cunoască bine valoarea prețiosului metal. Ce alt motiv ar fi avut să facă asta? A

fost o călătorie de coșmar, au întâmpinat probleme și marinarii și călătorii deopotrivă... și, din câte îmi aduc aminte acum, am avut la bord și un hoț, un adevărat profesionist, acel D'Aubert, mereu cu mâna vârâtă în punga altcuiva. Am văzut cu ochii mei cum l-a prădat pe unul dintre călugări, fără ca acesta să-și dea seama. Două mâini dibace și curate, într-adevăr, chiar în ultimul moment, înainte de debarcare și, hap, punga călugărului se afla deja în alte mâini.

Guillem insistă să plătească încă un rând, chiar dacă aflase deja tot ce dorea să știe. Venețianul îi oferise toate detaliile de care avea nevoie. Cu toate acestea, mai zăbovi puțin, ascultându-i ocările îndreptate împotriva marinarilor și a călătorilor, a celor din Pisa și din Genova. În timp ce îl asculta pe D'Amato, în minte îi încolțea un gând. Înainte de a-și lua rămas-bun, îl întrebă de D'Aubert.

— Știți unde s-a dus?

— A fugit ca un iepure, înainte ca Guils să fie luat de evreu. Era pe plajă, învârtindu-se ca o nevăstuică și pândind orice neatenție de pe urma căreia ar fi putut trage foloase. Nu m-ar mira să-l fi jefuit inclusiv pe muribund, profitând de faptul că era pe jumătate inconștient. Adunătură de lași nenorociți!

Guillem ieși din tavernă. Lucrurile începeau să se lege. Se gândi că era posibil ca D'Aubert să fi fost cel care l-a prădat pe Guils pe plajă, profitând de momentul în care Abraham vorbea cu Camposines, și să fi fugit după aceea. Sau poate că a făcut-o înainte să debarce. Dacă îl prădase pe călugăr, probabil că își încercase norocul și cu un om grav bolnav. Apoi ajunsese celălalt, convins că va găsi ceva ce deja nu se mai afla la locul lui.

Un lucru pentru care ar fi fost dispus să ucidă. N-avea nici cea mai mică idee ce conținea pachetul lui Guils, însă era sigur că, în cazul în care D'Aubert îl furase, era în mare pericol de a fi ucis. Asta însemna că trebuia să îl găsească neapărat pe hoț, înainte ca asasinul lui Guils să dea de el. În timp ce se gândea la acest lucru, descoperi o modalitate de a-și controla teama și chiar de a o face să

dispară. Un sentiment nou îl îmboldea să-l găsească pe asasinul lui Guils și să îl omoare cu propriile sale mâini. În sufletul lui creștea o senzație necunoscută, care urma să devină pentru o vreme un adevărat tovarăș.

Dădu din nou o raită prin toate tavernele cartierului maritim, în căutarea lui D'Aubert, dar nu îl găsi. La întoarcere, îl văzu pe Ricardo Camposines stând de vorbă cu niște bărbați și profită de întâmplare, simțind că destinul îi dă o mână de ajutor. Poate că fratele Dalmau avea dreptate, iar comerciantul nu îi era deloc de folos, dar merita să încerce și, fără să se gândească de două ori, se îndreptă spre el.

— Bună dimineața, domnilor, intră el în vorbă. Aș dori să discut puțin cu domnul Ricardo Camposines, dacă se poate. Nu aș vrea să îl întrerup din lucru.

Camposines făcu un pas către Guillem, intrigat și speriat în același timp, la gândul că ar putea fi un reprezentant al creditorilor săi, nerăbdători să recupereze ceea ce li se cuvine înainte de termen.

— Eu sunt Camposines. Presupun că ați venit pentru împrumut, dar înainte de asta trebuie să închei afacerea, am ajuns abia ieri și...

— Nu, nu m-a trimis niciun creditor, nu vă faceți probleme. Sunt un prieten de-al lui Abraham Bar Hiyya și de-al lui Bernard Guils, tovarășii dumneavoastră de călătorie și aș dori doar să vă pun câteva întrebări, nimic mai mult. Dacă sunteți ocupat acum, mă întorc mai târziu, când veți avea timp.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă îngrozit comerciantul. Sunteți un reprezentant al Curții. Vă asigur că eu nu știu nimic.

Tânărului îi luă ceva timp să îl liniștească pe Camposines, care devenise agitat, cuprins de panică în fața oricărui conflict care i-ar fi putut periclita afacerea. Îi explică pe-ndelete că era prieten cu Guils și că nu dorea decât să știe ce se întâmplase și cum, și că nu avea niciun interes să îi facă rău. Îl duse la han, rostind cuvinte menite să îl liniștească și îl invită să bea împreună un ulcior cu vin, asigurându-se că bărbatul își

venea încet-încet în fire.

— Ei bine, cum se simte prietenul dumneavoastră? întrebă el.

— A murit ieri în casa lui Abraham, prietene. Guillem îl privea cu simpatie și îngrijorare, așteptând reacția lui la auzul veștii.

Camposines începu să tremure, ca și cum crivățul cel înghețat ar fi pătruns prin porțile hanului, apoi dădu pe gât ulciorul cu vin.

— Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, de asta mă temeam! Se simțea foarte rău când a debarcat, am făcut tot ce mi-a stat în puteri, nu puteam lăsa marfa, eu...

— Liniștiți-vă, vă rog, nimeni nu vă acuză de nimic. Ați făcut ceea ce ați crezut de cuviință, l-ați ajutat pe Abraham, nu puteați face nimic pentru Guils.

— Chiar credeți asta? O umbră de îndoială se așternu pe chipul negustorului, întristându-l, iar lui Guillem i se făcu milă de el.

— Sunt sigur că ați făcut ceea ce trebuia și Abraham vă este foarte recunoscător pentru ajutorul acordat. Dacă am venit să vorbesc cu dumneavoastră, este doar pentru că m-am gândit că mi-ați putea da unele detalii despre un alt tovarăș de drum.

Camposines clipi surprins. Se temuse că tânărul acesta venise să-l tragă la răspundere pentru lașitatea lui, fiindcă așa se simțea, un laș care îl abandonase în voia sorții pe bătrânul evreu, cu misiunea lui dificilă cu tot.

— Despre cine vorbiți?

— Despre un anume D'Aubert. Mi s-a spus că l-a jefuit pe unul dintre călugării care au călătorit împreună cu dumneavoastră și este posibil să-l fi tâlhărit și pe Guils, atunci când era bolnav.

— D'Aubert l-a jefuit pe unul dintre călugării dominicani! Pentru câteva clipe, chipul lui Camposines fu străbătut de un surâs. Mă iertați, tinere, însă unul dintre cei doi călugări era cu adevărat dezagreabil și îmi imaginam figura pe care a făcut-o când a descoperit furtul. Dar, în fine, nu mă miră. D'Aubert era un om rău, sper să nu-l mai văd vreodată. Știți că l-am prins de mai multe ori furându-mi marfa din cala corabiei? Ca să fiu

sincer, nu l-am scăpat nicio clipă din ochi pe parcursul întregii călătorii, nu aveam încredere în el.

— L-ați mai văzut după debarcare?

— Ce coincidență, tinere! Tocmai despre el vorbeam atunci când ați venit.

— Continuați, prietene Camposines, vă ascult.

— Vedeți dumneavoastră, bărbații aceia mi-au povestit că D'Aubert și-a petrecut ziua în alfondigo, căutând pe cineva care să cunoască limba greacă. Nu vi se pare ciudat? Un analfabet ignorant ca el, în căutarea unui traducător din greacă. Sigur pune ceva la cale și, din câte știm, nu poate fi nimic bun.

Acum, că se liniștise, Camposines începu să povestească despre călătoria lui dificilă și complicată pe tărâmuri îndepărtate, în căutarea unor pigmenți exotici. Guillem îl ascultă puțin vorbind despre problemele lui, după care se ridică să plece. Își luară rămas-bun, ca doi buni prieteni, iar negustorul se oferi și insistă să-i dea tot ajutorul de care avea nevoie, exprimându-și din nou regretul față de moartea lui Guils.

Guillem o porni din nou către Casa Templului. Ploaia măruntă care căzuse pe parcursul întregii zile îl udase până la piele, așa că trebuia să se schimbe și să mănânce ceva. Adunase deja destule informații și era momentul să le pună în ordine, să găsească locul potrivit pentru fiecare dintre ele. Reflecta asupra cuvintelor lui Camposines. Un traducător din limba greacă? De ce avea nevoie un pungaș ca D'Aubert de așa ceva? Exista posibilitatea să-i fi furat călugărului vreo scrisoare sau vreun document scris în această limbă, dar cât de valoros ar putea fi acesta, încât să înceapă să caute un traducător, într-un mod atât de lipsit de discreție? Sau poate că deținea un obiect care avea legătură cu Bernard Guils? Ce naiba avea la el? Nimeni nu-i spusese ce conținea pachetul pe care îl transporta, ci doar cât era de important.

Povestea devenea din ce în ce mai confuză, iar mintea lui nu înceta să o întoarcă pe toate părțile, în căutarea unui indiciu care să îl ghideze. Totuși, nu reușea să ordoneze informațiile. În loc să se clarifice, întâmplările

deveneau din ce în ce mai greu de interpretat. În jurul lui se țesea un labirint încâlcit de oameni și date, în care cu cât avansa mai mult, cu atât se simțea mai pierdut.

„Bine, se gândi, fratele Dalmau mă așteaptă în seara aceasta și este posibil să descopăr mesajul lui Bernard, care poate fi soluția întregii enigme, un fel de cod secret pe care eu nu îl cunosc. Dar dacă Guils încerca să-mi trimită un semnal, avertizându-mă că mă aflu în pericol, de ce nu a folosit un limbaj cunoscut de amândoi? Guils, bunul meu maestru, m-ai părăsit în mijlocul acestui labirint uriaș plin de umbre, hoți și traducători din limba greacă. Nu sunt pregătit pentru asta, nu încă.“ Era obosit și sătul. Fără Bernard, slujba pe care o făcea nu mai avea niciun sens.

5 Fratele Dalmau

„Aveți vreo datorie către cineva din lumea aceasta, o datorie pe care nu o puteți plăti singur sau pe care prietenii voștri nu o pot plăti fără ajutorul Casei? Fiindcă dacă se va dovedi acest lucru, veți fi repudiați, veți fi dați pe mâna creditorului, iar Casa nu va fi trasă la răspundere pentru nimic.“

Vestea morții lui Bernard Guils ajunsese deja în Casa din Barcelona, iar pregătirile pentru înmormântare se desfășurau rapid. Dispariția sa crease neliniște în rândul membrilor gărzii militare. Nimeni nu știa cu exactitate cauza morții sale și numeroasele zvonuri care circulau pe seama acestui subiect sporeau misterul asasinatului. Mulți dintre călugări, îndeosebi cei tineri, se întrebau ce căuta Guils, neprovenind din rândul călugărilor și nefiind

recunoscut ca templier, în casa unui evreu. Pentru ei, Bernard era o legendă făurită din faptele sale eroice pe Pământul Sfânt, un vajnic locotenent al Templului din Alcho, pe care puțini îl cunoscuseră personal.

Nimeni nu putea explica cu ce se ocupa el de fapt și, deși existau multe bănuieli, iar cuvântul „spion“ era repetat cu voce joasă, toate acestea rămâneau pe tărâmul îndoielii.

La fel stăteau lucrurile și cu tânărul Guillem, tovarășul său. Nici el nu făcea parte din tagma călugărilor, nu purta barbă și nu asista la liturghii, intrând și ieșind din Casă oricând dorea. Totuși, nu i se cunoștea vreo faptă plină de eroism care să-i justifice prezența printre călugări și, de aceea, mulți dintre ei au crezut că este un simplu servitor, poate unul dintre mulții sergenți ai Templului. Au socotit că ar fi copilul lui Guils, i-au pus o etichetă și au încetat să-i mai observe prezența. Este adevărat că situația aceasta era una favorabilă pentru misiunea specială a lui Guillem, însă indiferența lor îl irita. „Dacă îți dorești să ai pelerină albă, uită de meseria aceasta, băiete“, îi repetase Bernard adesea, ori de câte ori vedea în ochii elevului său sclipirea aceea deosebită, provocată de vederea ordinii perfecte în care se mișcau detașamentele de templieri.

Având în vedere situația aceasta ciudată în care se afla, rămase surprins în clipa în care unul dintre călugări, aflat deja la o vârstă înaintată, se apropie de el și își exprimă condoleanțele pentru moartea lui Guils. Mișcat de durerea sinceră a acelui om în vârstă, dar încă în putere, simți o profundă recunoștință pentru faptul că cineva îl trata ca pe un egal și îl recunoștea, în ciuda aspectului său.

Dar nu putea pierde timpul cu investigații mentale menite a-i alina orgoliul rănit, fiindcă îl aștepta o întâlnire cu fratele Dalmau și o explicație logică a reacției acestuia la întrebarea despre „umbră“. Își aminti expresia administratorului la auzul acestui cuvânt, sclipirea de furie din privirea lui. Lucrul acesta îl intrigase și se întreba ce anume putea stârni atâta mânie într-un om aparent liniștit, ca el.

Recapitula în gând ultimele întâmplări, în timp ce se îndrepta spre camerele farmacistului. Era absolut necesar să afle ce fel de obiect transporta Guils cu atâta grijă, fiind convins că acest lucru îl va ajuta să clarifice multe necunoscute. Dacă era atât de valoros încât îi determina pe oameni să se omoare pentru el, trebuia să știe cine l-a furat, să descopere cine se ascundea în spatele jafului și cine trăgea foloasele de pe urma lui, fiindcă știa bine că instigatorul, adevăratul vinovat, se află întotdeauna aproape de locul crimei. Dar ce naiba transportase Bernard și pe cine ar putea să întrebe? Începea să își dea seama că nu știe aproape nimic despre Guils. Cui i se supunea? Care erau superiorii lui direcți? Nu
știa nimic. El se limitase la a i se supune, la a-l urma, însă cine îi spunea lui Bernard ce să facă? Nu avea nici cea mai vagă idee. Nu le împărtășeau aproape niciodată informații comandorilor Templului implicați în desfășurarea misiunilor lor, deși colaborau foarte bine, fără întrebări, pentru că toți păreau să
știe că nu vor primi răspunsuri. Atunci, cui să îi ceară ajutorul într-un moment ca acesta, cu cine să vorbească și cu cine nu?

Moartea lui Guils îl izolase de ceilalți și nu știa încotro să o apuce. La fiecare întrebare pe care și-o punea, imposibilitatea de a răspunde îl lăsa fără suflare, simțindu-se sufocat de furie și de neputință, fără șansă de scăpare.

— Fir-ar să fie, Bernard, dintre toate lecțiile pe care mi le-ai repetat de mii de ori, ai uitat de cea mai importantă, nu m-ai pregătit pentru clipa când nu vei mai fi! Vorbise fără să vrea cu voce tare, speriind un novice care trecea pe lângă el.

Când ajunse la locuința farmacistului, îl miră liniștea care îl întâmpină în încăpere. Fratele Arnau, așezat la mica lui masă care îi servea drept laborator, era înclinat peste un vas, amestecând concentrat o
poțiune. Văzu silueta prelungă a lui Abraham, întinsă pe patul modest, cu ochii închiși. Fratele Arnau se întoarse în clipa în care auzi scârțâitul porții.

— Vești proaste, băiete. Nu vom porni în călătorie,

Abraham nu se simte bine.

— Este bolnav?

— Era deja bolnav când a făcut călătoria aceea nenorocită. În ciuda rugăminților mele, s-a încăpățânat să plece, iar starea sănătății lui s-a înrăutățit, însă, ca orice bun doctor, el însuși este cel mai neascultător dintre pacienți.

Arnau se întoarse la vasul său.

— De cât timp credeți că are nevoie pentru a se recupera? Nu este prudent să rămână aici, sunt din ce în ce mai sigur că viața lui este în pericol.

— Viața lui era deja în pericol înainte să intre în această încurcătură, frate Guillem. Dar liniștiți-vă, se va face bine. Evreul ăsta încăpățânat nu va mai pleca nicăieri fără acordul meu, vă asigur. A, apropo! Dalmau vă așteaptă în Sala Capitulară și pare neliniștit. Se întâmplă ceva ce ar trebui să știu, băiete?

— Atunci când voi afla, vă voi spune. Guillem îl privi cu afecțiune și, bătându-I ușor pe spate, ieși din cameră. Nu era o veste bună aceea că Abraham era bolnav și nu putea pleca. Nu știa cât de mult îl putea proteja Templul, iar întâmplările care învăluiau în mister moartea lui Guils păreau să se complice, fără ca el să poată evita asta.

Își impuse să alunge gândurile negre, care îi făceau capul să i se învârtă pe umeri. Trebuia să se grăbească, pentru că fratele Dalmau îl aștepta și avea nevoie de o minte limpede și clară, pregătită să asculte ce avea să-i spună.

Abraham se trezea cu greu din somn, crezând că bunul său prieten Arnau îi pusese vreun calmant în supă, ca să-i aline durerea trupului și a minții. În timp ce era în stare de inconștiență, auzise undeva în depărtare vocea tânărului Guillem și murmurul farmacistului, care îl readuseseră la realitate.

Trupul îi era obosit și slăbit. Boala avansa implacabil, pas cu pas, fără grabă. Se gândi la Nahmanide, bătrânul lui tovarăș, și la ceea ce îi încredințase spre păstrare. Avea încredere în el și se temea să nu îl dezamăgească, se temea că nu va avea puterea necesară pentru a-și

duce la bun sfârșit misiunea. Trebuia să se încreadă în Arnau. Doar gândul că manuscrisul lui Nahmanide ar putea cădea în mâini necurate îl înspăimânta. Cartea aceea frumoasă nu se putea transforma în cenușă.

— Arnau, Arnau! Vocea îi era slabă, aproape un murmur.

— Sunt aici, bunul meu Abraham, vă sunt alături. Arnau se apropie imediat de el, iar pe față i se citea îngrijorarea. Nu trebuie să vă neliniștiți, odihniți-vă, deja ați făcut mai mult decât este omenește posibil. V-am spus și vă repet că nu vă aflați în starea potrivită pentru a pleca. O călătorie atât de grea și...

— Trebuie să vorbim numaidecât, Arnau, îl întrerupse bătrânul evreu, încercând să se ridice.

— Noi doi nu mai avem vârsta potrivită pentru urgențe, cel mai bine ar fi să vă odihniți și să vorbiți puțin.

— Arnau, nu fiți încăpățânat și ajutați-mă, vă spun că trebuie să vorbim. Tonul vocii lui Abraham era din nou clar, dar în el se simțeau supărarea și iritarea, lucru care îl surprinse pe tovarășul său.

— Bine, bine! răspunse farmacistul, așezând mai multe perne la spatele bolnavului. Nu neg că sunt încăpățânat uneori, Abraham, însă Dumnezeu știe că mă întreceți de departe. Ce om! Nu știți nici să fiți bolnav.

— Tăceți și ascultați cu atenție, spuse Abraham scurt. Dacă faceți asta, vă veți da seama cât de urgentă este problema care mă preocupă și dacă nu v-am spus nimic mai devreme este pentru că mă temeam că vă voi crea probleme. Și credeți-mă, este un subiect care vă poate cauza multe complicații.

— Mă speriați, prietene, și eu nu mă sperii ușor. Credeam că aveți încredere în mine și că problemele noastre personale nu ne afectează relația.

— Îmi pare rău, Arnau, dar asta nu are nimic de-a face cu încrederea, ci mai degrabă cu frica, murmură Abraham, privindu-l în ochi pe farmacist.

Știți că sunt bolnav și obosit, mi-a mai rămas puțin de trăit, iar moartea a devenit o tovarășă incomodă, invizibilă, care mă urmărește îndeaproape. Nu pot risca să mor fără să vă împărtășesc ultima dorință a unui alt vechi prieten.

— Aceea a dragului Bonastruc de Porta. Bineînțeles că

pentru mine va rămâne întotdeauna Nahmanide, îl întrerupse Arnau, privindu-l cu ironie.

— Dar de unde știți?

— Sunteți un evreu bătrân, încăpățânat și nesăbuit, suspină farmacistul răbdător. Oricât ați încerca să justificați călătoria în Palestina cu motive din cele mai neverosimile, am știut că doreați, de fapt, să vă luați rămas-bun de la prebunul dumneavoastră prieten. Cât despre Domnia Voastră, motivul trebuia să fie unul foarte important și am înțeles asta imediat, însă recunosc că m-a durut să văd că nu aveți încredere în mine. Știți cât de mult îl apreciam pe Bonastruc și cât de nedrept mi s-a părut ceea ce i s-a întâmplat. M-am supărat, recunosc, însă în scurt timp am început să mă rog pentru întoarcerea dumneavoastră, să mă rog la Dumnezeul meu și la cel al Domniei Voastre, ca să fiu sigur.

Abraham îl privi cu blândețe și afecțiune. Prietenul său avea dreptate, între ei se legase o prietenie frumoasă de-a lungul anilor, iar faptul că aveau credințe diferite nu le afectase relația, dimpotrivă, ambii se îmbogățiseră spiritual, împărtășindu-și idei și învățăminte.

— Aveți dreptate întru totul, Arnau, sunt un evreu prost și obosit, dar sunt speriat, foarte speriat. Pentru prima oară, gândul morții mă sperie, este ca și cum aș vedea dinaintea ochilor un gol imens, fără viitor sau speranță, în care studiile și cunoștințele pe care le am nu-mi mai folosesc la nimic.

— Acest lucru li se întâmplă tuturor oamenilor, Abraham, dar sunteți mai bogat spiritual și mai orgolios, răspunse farmacistul, cu o privire jucăușă. Totuși, dacă nu vă stă gândul decât la moarte, s-ar putea să vă pierdeți cu firea. Veți muri într-o zi, fără îndoială, însă nu acum. Încet-încet, vă veți însănătoși. Peste câteva zile vă veți simți mult mai bine, iar aceste gânduri negre vor dispărea. Vă spune asta un farmacist priceput.

— Vă voi asculta sfatul și voi avea grijă de mine, dar, oricum, trebuie să vă vorbesc despre ceva foarte important pentru mine. Așa cum bănuiați, am fost în Palestina să-l văd pe Nahmanide și să-i îndeplinesc o dorință. Cunoașteți tristul destin al tuturor operelor sale, care au fost arse în

foc, însă eu... Ei bine, ar fi mai potrivit să vă arăt. Aduceți-mi valijoara. Mă rog lui Dumnezeu ca acest lucru să nu abată răul asupra Domniei Voastre.

Guillem bătu de câteva ori în ușa Sălii Capitulare. O voce îi ordonă să intre, iar el se trezi într-o încăpere foarte frumoasă. O mare parte din pereți era acoperită cu lambriuri din lemn de esență tare, iar un șemineu mare, sculptat în piatră și marmură, arunca scântei de lumină pe tavanul împodobit cu picturi.

— Intrați, Guillem. Presupun că fratele Arnau v-a vorbit despre problemele de sănătate ale lui Abraham și despre faptul că este imposibil să pornească la drum.

Dalmau stătea în picioare, aproape de gura sobei, privindu-l cu afecțiune. I se păru mai înalt și mai tânăr, ca și cum masa de administrator la care ședea de obicei îl îmbătrânea. Ochii lui, de un gri deschis, păreau că se ascund în spatele unor cearcăne imense și totuși, privirea îi era senină. Era un bărbat foarte slab, mult prea slab în raport cu înălțimea.

— Păreți surprins, îi spuse. Multă lume crede că sunt o continuare a mesei mele de lucru, iar atunci când mă ridic, îi impresionez pe mulți. Pe Guils îl amuza foarte tare lucrul acesta, spunea că m-am transformat într-o moluscă mergătoare... Și cred că avea motive întemeiate să spună asta.

— Nu știam că îl cunoșteați atât de bine pe Bernard.

— Nu aveați cum să știți, băiete. Împreună am pășit pe Pământul Sfânt, când eram foarte tineri, și împreună am intrat în Templu. Am avut vreme de mulți ani aceeași slujbă pe care o aveți acum Domnia Voastră, o muncă dificilă și anonimă. Și periculoasă. După aceea, drumurile noastre s-au despărțit, însă prietenia a rămas.

Guillem îl asculta cu atenție. Nu îl lua prin surprindere trecutul de spion al fratelui Dalmau, văzuse că are spirit de observație și mirosul fin, ca de copoi.

— Ați reușit să afișați o mască impecabilă, îi spuse, fără a înceta să îl observe.

— Înțeleg. Vă referiți la vechea teorie a lui Guils despre cum să te deghizezi fără a avea aerul că o faci. Dalmau izbucni într-un hohot de râs zgomotos, care îl molipsi pe tânăr. Un concept magnific, nu mă îndoiesc de asta, deși nu toți aveam capacitatea extraordinară a lui Bernard de a-l aplica. Vă asigur

că a provocat multe polemici printre noi, mai ales pentru că nu avea nevoie de multe accesorii de camuflare pentru a trece neobservat, pe când Guils murea de râs atunci când mă deghizam eu. De aici a pornit gluma cu molusca, spunea că a înțeles în sfârșit filozofia „măștii" și că, fără a mă folosi de niciun accesoriu, mă transformasem în administratorul cel mai convingător al portului.

Se priviră unul pe celălalt, râzând, amintindu-și glumele prietenului dispărut, la căldura focului care ardea în șemineu.

— Guillem, avem lucruri despre care trebuie să vorbim.

Chipul fratelui Dalmau își recăpătase expresia gravă. Îi făcu semn să îl urmeze și porni către unul dintre lambriurile de lemn care acopereau peretele. Lui Guillem îi atrase atenția frumoasa roză a Templului, lucrată atât de fin, care împodobea întregul panou. Observă, de asemenea, numeroasele simboluri gravate în peretele Sălii, diferite între ele, și se întrebă dacă se regăseau în aceeași ordine în orice parte a încăperii. Fratele Dalmau accesă un mecanism ascuns privirii lui Guillem, iar panoul se desprinse dintr-o parte, aproape fără zgomot. Îl urmă pe Dalmau într-o gaură întunecată, unde coborî niște scări de piatră, la început cu dificultate, pe jumătate aplecat și cu piatra tavanului atingându-i spatele. Au coborât un timp, care tânărului i se păru interminabil, în special din cauza îngustimii tunelului. Nu era pentru prima dată când se afla într-un asemenea loc. Își aminti de tunelurile castelului templierilor din Monzon, un autentic labirint subteran, în care Guils îl învățase să se orienteze. Pe întuneric, singur, pierdut în tunelurile încâlcite. „Cunoști suficient de multe pentru a ieși, băiete. Când vei reuși, vei mânca." Prima dată, petrecu trei zile pierdut în tunel, nemâncat, cu minusculul ulcior pentru apă gol, până

când îl găsi Bernard, demoralizat și aproape leșinat. A doua oară i-a luat douăzeci și patru de ore, însă privirea mândră, aprobatoare a lui Bernard a fost o răsplată mult mai valoroasă decât o masă copioasă
și un ulcior de vin bun. Cu toate astea, nu s-a obișnuit niciodată cu acel miros puternic, umed, de mormânt gol, pe care păreau să îl emane măruntaiele pământului. Guils le numea „locuri sigure“ și tocmai pentru asta erau făcute, pentru întâlniri sau pentru a fugi de ceva, în funcție de circumstanțe. „Și pentru a te ascunde, băiete, asemenea iepurilor în toiul vânătorii.“

Ajunseră într-o grotă naturală largă. Într-o parte erau stivuite unele peste altele pietre mari, coloane
și capiteluri răsturnate. O statuie imensă a zeiței Cibele, mutilată, fără mâini, cu chipul ei frumos înclinat, privind cu măreția unui zeu contemplativ
și angelic spre durerea oamenilor. Guillem reflectă asupra sorții acestui imperiu, care se crezuse de neclintit și atotstăpânitor, dar care se prăbușise ca oricare altul. Poate că memoria era, de fapt, adevărata păstrătoare a nemuririi.

Dintr-unul din pereții cavernei porneau mai multe tuneluri și un șipot de apă se auzea din partea scăldată de umbră. Dintr-odată se treziră în fața unei săli mari, în care se găseau o masă și mai multe scaune. Fratele Dalmau se așeză, invitându-l să facă același lucru.

— Și acum, că ne-am liniștit, Guillem, trebuie să
știu unde ați auzit vorbindu-se despre „umbră“, de la cine și în ce împrejurări. Înțeleg că vă surprinde cererea mea. Nu știți cine sunt și nici nu mă cunoașteți îndeajuns; în plus, nu știți nici dacă puteți avea încredere în mine. Totuși, vă cer să o faceți.

Guillem se gândi câteva momente. Situația în care se afla nu era ușoară, nu știa la cine să apeleze
și nici ordinele cui să le urmeze. Moartea lui Guils ascundea ceva, era mult mai mult decât un asasinat comis doar pentru a i se fura ceva, era sigur de asta, deși acum nu mai știa ce să creadă. Trebuia să aibă încredere în cineva și Dalmau nu i se părea o opțiune proastă, era posibil ca el să-i poată indica persoana care ar

putea să îl ajute.

— Dacă vă povestesc, vă pun viața în pericol.

— Să ne asumăm acest risc, răspunse Dalmau răbdător.

Și Guillem începu să vorbească. La început, cu grijă, căutându-și cuvintele potrivite; apoi, ca și cum o necesitate vitală l-ar fi îndemnat să încredințeze cuiva toată povestea aceea absurdă. Dalmau asculta, fără să îl întrerupă măcar o dată, lăsându-l să povestească despre Bernard, despre ce însemnase el în viața tânărului, despre starea de dezorientare în care se afla fără el. Când termină, Guillem se simțea uscat și gol și nu mai rosti niciun cuvânt. Nu știa ce are de făcut mai departe, nu știa nimic despre moartea lui Guils; cei cinci ani petrecuți alături de el nu-i serviseră la nimic. Fratele Dalmau părea să înțeleagă starea lui de spirit, vocea aceea interioară care îl chinuia pe tânăr.

— Credeți că Bernard nu a avut încredere în Domnia Voastră, iar acest lucru vă face rău. Însă cred că vă înșelați, Guillem, el nu se aștepta la un asemenea sfârșit, era un lucru greu de prevăzut. Probabil că dorea să vă protejeze, să vă pregătească
și, în același timp, să vă ferească de consecințele misiunii Domniei Voastre. Să vă lase timp să luați o decizie.

— Dumneavoastră știți ce a vrut să spună, știți ce reprezintă „umbra". Guillem rămânea la singura lui pistă. Nu voia să se gândească la Bernard, la motivele pentru care nu îi spusese totul.

— Da, știu și nu-mi place deloc. Dovada este chiar moartea lui.

— De asta ne aflăm aici? Din cauza asta vă înconjurați de tot acest mister?

— Nu, băiete, răspunse Dalmau tăios. Nu este vorba despre siguranța noastră, ci de a celorlalți. Niciunul dintre cei care va afla de existența Umbrei nu va avea o viață lungă și ar fi stupid și nesocotit să-i punem în pericol pe membrii acestei comunități, nu credeți? Ne aflăm aici pentru a evita niște morți inutile.

Fratele Dalmau îl cântări îndelung pe tânăr din priviri, apoi continuă.

— Aceasta este o poveste cu spioni, Guillem, o poveste

dintr-o lume aparte, ireală. Știți deja că profesia aceasta nu există, nu există spioni nici în Templu, nici la Roma, nici la curțile regale, nici în rândul cavalerilor Ospitalieri, nici în cel al Teutonilor. Spionii nu există, iar lumea poate dormi liniștită.

Guillem surâse la auzul vorbelor ironice ale administratorului, dar știa că ele exprimă adevărul. Nimeni nu accepta faptul că existau spioni, însă în ultima vreme numărul lor creștea în mod alarmant, infiltrându-se peste tot, în cancelarii și mănăstiri.

— Umbra este o persoană care, la un moment dat, a avut o relație strânsă cu noi. Cu Guils, cu mine și cu Templul. Numele lui, sau, mai bine zis, cel sub care a intrat în acest ordin era D'Arlés, Robert d'Arlés. Era un tânăr foarte chipeș, cu o educație solidă și un simț deosebit pentru limbile străine. A avansat foarte repede în ierarhia ordinului, până când a ajuns să facă parte din rândul celor care formau „serviciile speciale", alături de Guils și de mine. Dalmau tăcu un moment, trăgând adânc aer în piept, lăsând impresia că nu îi face plăcere să își amintească.

— Am lucrat câțiva ani împreună, fără probleme. Făceam echipă bună. N-au apărut conflicte, până în 1251. De ceva vreme descoperisem scurgeri importante de informații în interiorul ordinului și mai mulți frați muriseră în circumstanțe ciudate. Eram cu adevărat îngrijorați, trăiam vremuri grele, iar cruciada regelui Ludovic în Egipt fusese un eșec. Întregul Pământ Sfânt plătea asta foarte scump.

— Ludovic, regele Franței?

— Chiar el, instalat în portul Sfântul Ioan din Alcho, după dezastrul de la Damietta. Măcelul acela ar fi putut fi evitat. Noi insistaserăm asupra necesității de a recuceri Ierusalimul și de a amâna campania în Egipt, dar totul a fost inutil.

— Francezii erau mai preocupați să obțină puterea în Occident, frate Dalmau, la fel și Papa. Moartea împăratului Frederic și dezintegrarea Imperiului era ca o mare prăjitură, un mare tort colorat, care îi îmbia pe comeseni.

— Da, aveți dreptate, o prăjitură apetisantă... Și încă este, în ciuda faptului că a trecut multă vreme de atunci. Dalmau pufni pe nas într-un gest de scârbă. Siria și Egiptul erau în război și nu pot nega că, mânat de anumite interese, Ordinul acționa în favoarea sirienilor, lucru care avea să ne aducă mari probleme. Siria suferise o înfrângere gravă și îi oferise regelui Ludovic Ierusalimul, în schimbul unei alianțe militare împotriva Egiptului. Era o propunere tentantă, mai ales după episodul Damietta. Ludovic își putea redobândi faima, având șansa de a deveni eroul creștinătății, lucru pe care și-l dorea cu ardoare. Totuși, între această propunere tentantă și rege se interpuneau miile de prizonieri creștini închiși în temnițele egiptene. Era o problemă delicată, nobilii îl presau, amenințându-l că, în cazul în care va face pact cu sirienii, Egiptul va omorî toți prizonierii.

— Nu atunci s-a întâmplat și scandalul Vichiers?
întrebă Guillem.

— Sunteți bine informat, băiete. În mijlocul acelei situații delicate, cineva i-a murmurat la ureche regelui Ludovic cum că Templul ar avea încă relații cu sirienii. După cum vedeți, scurgerile de informații în serviciul nostru erau din ce în ce mai mari
și toate eforturile de a-l prinde pe trădător fuseseră inutile până atunci. Ne venea greu să credem că era vorba despre unul dintre noi, că încălzeam șarpele chiar la sânul nostru.

— Care a fost reacția regelui?

— Ludovic s-a înfuriat pe templieri, nu-i venea să creadă că cineva ar fi avut îndrăzneala să miște un deget fără consimțământul său divin. Plănui să umilească ordinul așa cum nu o mai făcuse niciodată, iar Marele Maestru de atunci, Vichiers, căzu în dizgrație în fața Templului, din pricina atitudinii pe care o adoptase. Numele său trebuia șters din Cărțile noastre.

— Dar ce are de-a face Umbra cu toate astea? Guillem pierduse șirul întâmplărilor și nu mai avea răbdare.

— Umbra era trădătorul nostru, băiete, cel care
șoptea secretele noastre la urechi franceze și papale. V-am spus ce s-a întâmplat înainte, pentru a putea înțelege

cât de greu a cântărit trădarea lui.

— Cred că Ludovic nu a mai reușit să încheie pact cu nimeni, nici cu sirienii, nici cu egiptenii.

— Așa este, a rămas fără Ierusalim și fără prizonieri, însă foarte pornit împotriva Templului. Cunoașteți obsesia lui Ludovic pentru vestigii?

Guillem clătină din cap în semn că nu, uimit de schimbarea bruscă a subiectului de conversație.

— Vedeți, Ludovic avea convingerea că vestigiile sunt purtătoare ale unor fărâme de divinitate
și cu cât avea mai multe, cu atât avea și mai mult har divin. Deținea cea mai mare colecție din istorie, prietene, și vi le pot descrie pe dinafară, la cât
vorbea despre ele: coroana de spini și un fragment din Crucea Sfântă, cumpărate din Constantinopol la un preț fabulos; Lancea Sfântă, Sfintele Cuie, Buretele Sfânt...

— Buretele Sfânt? murmură Guillem, stupefiat.

— Tunica Sacră, o bucată din Sfântul Giulgiu, o bucată din prosopul pe care l-a folosit Maria Magdalena pentru a-l șterge pe Iisus Cristos, o bășicuță cu lapte de-al Fecioarei și o alta cu Sângele Sfânt... În fine, în clipa în care a terminat de enumerat relicvele care aveau legătură cu Noul Testament, a început cu cele care aveau legătură cu cel Vechi. În același timp, corăbiile comercianților bizantini, venețieni și genovezi se umpleau cu bogății colosale. În fiecare zi ieșea la lumină câte o nouă relicvă și nu știu cum a putut susține tezaurul francez o asemenea avalanșă. Ei bine, adevărul este că vestigiile conțin începutul și sfârșitul istoriei, băiete, chiar dacă este greu de crezut.

— Iertați-mă, frate Dalmau, dar nu văd legătura.

— Nu mă miră, Guillem. Chiar și azi continuă să mă uimească până și pe mine încurcătura incredibilă în care ne-a băgat D’Arlés, doar pentru a salva pielea acelor oameni. Aproape că reușisem să dăm de urma trădătorului, atunci când a venit D’Arlés să ne anunțe că a descoperit o relicvă autentică, că vorbise despre acest lucru cu superiorii noștri, care hotărâseră că ceea ce căuta el era prioritar. Trebuia să o găsească și să i-o ofere regelui Franței, pentru a-i calma astfel furia împotriva ordinului.

— Și l-ați crezut?

— Da și nu, am dat crezare vorbelor lui D'Arlés, însă nu am crezut în autenticitatea relicvei. Eram de două luni în deșert, izolați de colegii noștri, având contact doar cu informatorii noștri arabi și nu vă mint când vă spun că eram de-a dreptul sfârșiți. Dar, în fine, reușiserăm să descoperim o pistă, un drum care să ne ducă direct la trădător. Și atunci a apărut D'Arlés, cu o poveste dementă.

— Ce trebuia să căutați? O sanda care i-ar fi aparținut Domnului Nostru sau o bucată de pâine rămasă de la Cina Cea de Taină?

— A, nu, prietene! Era vorba despre Mantaua Fecioarei. D'Arlés a jurat că planul său fusese aprobat și că trebuia să plecăm imediat, că negustorul care avea relicva în posesie ne aștepta și că superiorii noștri insistaseră ca noi înșine să ne ocupăm de misiunea aceea, pentru că nu doreau să mai apară scurgeri de informații. Ne-am întâlnit de urgență, nu ne puteam abandona investigația tocmai în acel moment crucial, iar pentru noi, cel mai important lucru era să găsim trădătorul. Am hotărât să-l trimitem pe Jacques Bretonul să continue ceea ce începuserăm noi, gândindu-ne că peste doar două zile aveam să ne întâlnim cu el. Guils era furios, convins că înnebuniserăm de tot și amenințând că nu va mai face niciun pas fără aprobarea maestrului în privința acelei misiuni demente. Dar eram foarte departe de portul Sfântul Ioan din Alcho, iar D'Arlés și-a jucat foarte bine rolul.

— Dar nu aflaserăți încă numele trădătorului.

— Așa este. Jacques Bretonul l-a aflat două zile mai târziu, iar noi am fost capturați și închiși într-o temniță siriană. Între timp, D'Arlés fugea în Franța, pentru a-l convinge pe regele Ludovic.

— Cum s-a întâmplat?

— Atunci când am ajuns la locul care ne fusese indicat, D'Arlés a spus că o ia înainte pentru a-l întâmpina pe individul cu Mantaua, în timp ce noi slăbeam șeile cailor. Însă nu exista niciun negustor și nicio Manta: D'Arlés ne vânduse; am fost atacați

și capturați, Guils, fratele meu Gilbert și eu. Am petrecut doi ani în temnița aceea, fratele meu a murit acolo și am fi murit și noi, dacă nu ar fi intervenit
Jacques Bretonul. Ne-a găsit, ne-a scos din gaura aceea scârboasă și ne-a povestit ce se întâmplase.

— Și D'Arlés?

— S-a prezentat în fața regelui Franței cu o cârpă murdară, spunând că este Mantaua Mariei. A pretins că Templul ar fi ascuns relicva pentru că avea proprietăți miraculoase de vindecare, că el însuși insistase să îi fie donată regelui, dar că ordinul îi interzisese să facă acest lucru. Și-a declarat fidelitatea față de Ludovic și i-a cerut protecția, pentru că ordinul pusese preț pe capul lui, implorându-l, în același timp, să păstreze discreția în această privință. Totul sub pretextul că, în ciuda marii suferințe pe care i-o provocase ordinul, aprecia curajul
și onoarea multora dintre membrii săi și nu dorea să le provoace neplăceri; de aceea îl ruga pe rege să-i comunice doar Marelui Maestru rezultatul acțiunii sale și să păstreze lucrul acesta secret față de ceilalți. Ludovic a fost încântat de bucata aceea de cârpă, de D'Arlés și de ideea de a-l mustra dur pe maestrul Thomàs de Berard. Dar fratele meu Gilbert era mort, iar eu și Guils ne irosiserăm doi ani închiși, fără să știm nimic despre toate acestea.

— Puteați să-l deconspirați.

— Am încercat. A încercat și maestrul Berard, însă Ludovic nici n-a vrut să audă... „Franța nu are spioni și nici nu are nevoie de ei", îi spuse, nedorind să asculte învinuirile care i se aduceau lui D'Arlés
și nici să se îndoiască de autenticitatea relicvei. V-am spus deja că era încântat. În ceea ce îl privește pe D'Arlés, puteți presupune că și-a făcut un nume la curte și că a devenit mâna dreaptă a lui Carol de Anjou, fratele mai mic a lui Ludovic. Berard era convins că lucrase pentru el de la bun început și este posibil să aibă dreptate.

— Carol de Anjou! Un om ambițios, spuse
Guillem, uluit de întreaga poveste.

— Puțin spus, băiete dragă. Este un om fără scrupule, care și-a dezvoltat un serviciu de spionaj demn de un

rege, în centrul căruia se află D'Arlés. Sunt suflete gemene, nu s-ar da înapoi de la nimic, nici chiar din fața Papei, care acum le mănâncă din palmă.

— Îmi amintesc niște versuri pe care le-am învățat de la Guils nu cu mult timp în urmă. Guillem se concentră pentru a-și aminti mai bine poezia. Cred că au fost compuse de unul dintre frații noștri:

Papa-împarte izbăviri – lui Carol și francezilor, să lupte-
împotriva lombarzilor,
dar și împotriva noastră de multă râvnă dă dovadă,
dând izbăviri și înstrăinând crucile noastre în
schimbul unor părăluțe din Tours. Le dă oricui dorește
să schimbe expediția din Ultramar pe războiul din
Lombardia; moștenirea noastră îi va da putere,
pentru că membrii clerului Îl vând pe Dumnezeu pe
izbăviri, pe bani adevărați.

— Versuri ale templierului Ricaut Bonomel, băiete, care explică foarte clar situația în care ne aflăm astăzi. Dalmau își coborî privirea, abătut. Carol de Anjou nu se va opri tocmai acum, când a reușit să îl convingă pe Papă să îi sprijine și să îi finanțeze interesele în Sicilia și astfel să anihileze întreaga dinastie a împăratului Frederic și pe cea a familiei Hohenstauffen. Totuși, ambiția lui este mult mai mare, îndreptându-se spre Constantinopol, vechiul imperiu al Orientului. Pământul Sfânt este lăsat în voia sorții, în timp ce Papa irosește bani și oameni pentru Carol, în mijlocul Occidentului, într-un război al creștinilor. Trăim vremuri grele, Guillem.

— De ce i se spune Umbra? De ce acest nume?
întrebă tânărul, curios.

— Din cauza modului în care ucide. A devenit un asasin, brațul executor al lui Carol de Anjou. Porecla i-a fost pusă de genovezi, pentru abilitatea lui de a nu lăsa urme; se zvonește că, după ce ucide, singurul lucru pe care îl lasă în urmă este foșnetul unei umbre care se îndepărtează. Foarte puțini îi știu chipul, trăiește în umbra pe care o proiectează Carol de Anjou și a devenit o legendă în rândul spionilor.

— Dar voi îl cunoașteți, spuse Guillem.

— Da, dar am rămas foarte puțini. Guils, Jacques și cu mine am jurat printr-un legământ de sânge să îl găsim și să îi luăm viața. Bernard ne-a părăsit la jumătatea drumului, am rămas doar Jacques și cu mine.

— Contați pe mine, frate Dalmau, voi lua eu locul lui Guils.

— Nu, Guillem, aveți altă misiune. Trebuie să căutați obiectul pe care l-au furat. Răfuiala noastră cu Umbra este foarte veche. Nu trebuie să vă amestecați în această vânătoare. Este ceva personal, care nu vă privește nici pe Domnia Voastră, nici Ordinul. Stați cât mai departe de D’Arlés. Fratele Dalmau a rostit aceste cuvinte pe un ton autoritar, fără a șovăi deloc.

— Dar este posibil să-l fi ucis pe Guils, și dacă este așa, cum de nu l-a recunoscut?

— L-a recunoscut, dar prea târziu. Bernard ne-a trimis un ultim mesaj cu numele lui. Este posibil ca D’Arlés să se fi schimbat după atâția ani sau să fi găsit „masca“ perfectă pentru a-l păcăli pe Bernard, nu știu. Poate nu a fost atent, poate era obosit... Este posibil să nu aflăm acest lucru niciodată, acum nu mai contează.

— Dacă Umbra are legătură cu pachetul pe care îl transporta Guils, ne putem gândi că este vorba despre un obiect care îl interesează pe Carol de Anjou. Nu credeți, frate Dalmau?

Dalmau era absorbit de propriile gânduri, cu privirea pierdurtă în bezna din încăpere. A răspuns după câteva secunde.

— Puteți fi sigur de asta, băiete.

— Atunci, trebuie să știu despre ce este vorba. Ce transporta Guils? Cui îi era destinat acel obiect? Cine este superiorul de la care primea ordine? În mintea lui Guillem se pornise o avalanșă de întrebări.

Fratele Dalmau îl fixă cu privirea, îngrijorat. Nu știa cât de pregătit este acest tânăr pentru a face ultimul pas. Bernard îl protejase până în ultima clipă, îl ținuse departe de hotărârea aceea pe care o luaseră amândoi la un moment dat și care le trasase drumul în viață. Avea îndoieli, în ciuda faptului că circumstanțele

păreau să îl împingă pe tânărul Montclar către linia aceea subțire, dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Trebuia să se gândească, nu era sigur că aceea era cea mai bună soluție. Va aștepta și poate că Bernard, de acolo de unde se afla, îi va trimite un semn care să îl ghideze.

— Trebuie să îl căutați pe D'Aubert, este foarte posibil ca el să fie hoțul, iar pista cu traducătorul din limba greacă este un început bun. Încercați să obțineți toate informațiile posibile despre furt, nu pierdeți vremea acum cu altceva.

— Să înțeleg că dumneavoastră veți fi de acum superiorul meu imediat, frate Dalmau?

— Dacă acest lucru vă liniștește, puteți să mă considerați astfel, Guillem.

Tânărul îl studie cu multă curiozitate, convins că omul din fața lui știa mult mai multe lucruri, însă nu insistă. Era conștient că nu va obține nimic, petrecuse cu Guils destul de mult timp pentru a accepta că unele răspunsuri nu există. Avea nevoie de aer curat,
locul acela îl deprima și întunericul începea să îl apese. Dalmau păru să intuiască sentimentele tânărului și, ridicându-se, puse capăt întâlnirii.

Guillem ieși în marea curte centrală a Casei, trăgând adânc aer în piept, ca și cum ar fi stat mult prea mult timp scufundat într-un vas mare de lut plin cu apă. Se sprijini de fântâna aflată în mijlocul curții, cu privirea pierdută în întunericul din jur. Și-l imagina pe Guils pe corabie, întinzând mâna către vasul cu apă, fără să dea atenție chipului care i-l oferea, pierdut în propriile gânduri. Oare la ce se gândea? Îl privi în timp ce își apropia vasul de buze și bea apa din el, neatent, fără a-și imagina că va fi ultima lui sorbitură, pipăindu-și cămașa pentru a fi sigur că „lucrul acela“ se afla la locul lui. Dintr-odată, își aminti silueta pe care o văzuse dispărând în casa bătrânului evreu. Umbra? Pentru o clipă respiraseră același aer.

Iar fratele Dalmau știa mult mai multe decât spunea, era sigur de asta. Adunase deja destule informații la care trebuia să reflecteze: umbre, vestigii, trădări și

morți. Buretele Sfânt! Cine ar putea crede un asemenea lucru? Regele Franței, de exemplu. Pe cuiele lui Cristos, ăsta da labirint încâlcit! Îi păru rău că a rostit invectiva aceea și, pentru puțin timp, își dori să se afle la adăpostul capelei, alături de frații săi, să împlinească rutina aceea a rugăciunilor, unde nu ar avea parte de surprize și spaime.

— Abraham, aceasta este o adevărată minune. Fratele Arnau mângâia cu delicatețe pagina manuscrisului, aproape cu venerație.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, Arnau, este o adevărată minune. Chiar și titlul, Tezaurul vieții, exprimă foarte bine ideile extraordinare pe care le cuprinde. Trebuie să avem grijă să nu cadă în mâini necurate, prietene, să-i găsim un adăpost sigur, departe de amenințarea flăcărilor.

Abraham vorbea cu entuziasm, iar obrajii îi erau roșii din cauza febrei, în timp ce privea fiecare pagină, fiecare rând al manuscrisului pe care farmacistul îl ținea în mâini cu reverență. Amândoi rosteau propoziții pline de admirație, supuși de cuvântul luminos al înțeleptului evreu.

— Abraham, puteți fi sigur că acest tezaur nu va ajunge pe mâinile nimănui și, dacă este nevoie, vă promit acest lucru jurând pe viața mea. Vom găsi cel mai sigur loc, pentru ca nimeni și nimic să nu îl poată amenința.

— Mulțumesc, prietene, nici nu știți cât de mult mă ajutați; puterea dumneavoastră compensează slăbiciunea mea.

— Înveseliți-vă, Abraham, curând vă veți face bine. Trebuie să ne gândim la multe lucruri și să facem multe altele. Fratele Arnau a luat în palmele sale o mână a bătrânului, transmițându-i toată căldura și vitalitatea de care avea nevoie.

Câteva bătăi în ușă îi făcură să tresară pe cei doi bărbați, iar chipul lui Abraham fu cuprins de panică. Farmacistul se ridică imediat, punând manuscrisul în trusa medicală și făcându-i semn să nu facă niciun zgomot. Dacă până atunci ascunzătoarea aceea se dovedise a fi una sigură, se gândi, avea toate motivele să rămână la fel.

— Imediat, deschid acum, un moment, vă rog! strigă Arnau, îndreptându-se spre intrare și făcându-i semn lui Abraham să se liniștească.

Guillem băgă capul pe ușă, surprins că a găsit-o închisă și că vede expresiile panicate de pe fețele celor doi bătrâni.

— Ce se întâmplă? Ați văzut vreo fantomă? N-am prea dormit și sigur nu arăt deloc bine, dar nu-mi imaginam că pot băga oamenii în sperieți.

— Nu, nu, băiete, nici vorbă de așa ceva! Doar că acești doi bătrâni din fața ta au adormit buștean, iar vizita aceasta ne-a trezit brusc, îi răspunse fratele Arnau, cu un râs nervos.

Tânărul îi privi sceptic. Fratele Arnau mințea prost și Abraham, în ciuda eforturilor, avea încă în ochi o expresie de panică. Farmacistul păstra pe chip un zâmbet rigid, ca și cum l-ar fi împrumutat de undeva și încerca încă să îi găsească locul potrivit. Îi ascundeau ceva, dar se strădui să lase lucrurile așa cum erau și să accepte explicația pe care i-o dăduseră.

— Bine, mă bucur să vă văd mai vesel, Abraham, pentru că am nevoie de ajutorul vostru.

— Puteți conta pe mine, băiete. Acest biet bolnav va face tot ce îi stă în putință pentru a vă ajuta. Lui Abraham încă îi tremurau mâinile.

— Bine, trebuie să găsesc un traducător din limba greacă, spuse Guillem fără ocolișuri.

— Un traducător din limba greacă? repetă fratele Arnau surprins. Ei bine, nu trebuie să mergeți prea departe, atât Abraham, cât și eu cunoaștem această limbă.

— Mulțumesc, dar și eu cunosc această limbă. Nu este vorba de asta, domnilor. Vedeți Domniile Voastre, am nevoie de un traducător pe care l-ar alege un hoț, de cineva fără scrupule, dar care să
știe greacă și care, pentru un pumn considerabil de monede, să poată păstra un secret.

Văzând fețele uluite ale prietenilor săi, Guillem îi puse la curent cu ultimele rezultate ale cercetării lui.

— Cred că mergeți pe un drum bun, consimți Abraham. Obiectul pe care îl ascundea Guils trebuie să fi fost de

dimensiuni mici, se prea poate să fi fost un manuscris în această limbă.

— Sau ar putea fi și niște hârtii de-ale călugărului de la care a furat. Arnau era gânditor. Orice ar fi, putem deduce că este un document scris în limba greacă și că hoțul trebuie să știe traducerea pentru a vedea dacă are vreo valoare.

— Sau pentru a-l arunca în mare, în cazul în care ar afla că nu va obține nimic de pe urma lui, sugeră Guillem. Un singur lucru este cu adevărat sigur, anume că, fiind vorba despre un obiect furat, va apela la cineva care să nu-i creeze probleme cu oamenii legii. Acum înțelegeți ce caut?

— Levi, zaraful. Abraham rosti numele fără ezitare.

Guillem rămase cu privirea ațintită asupra lui, în timp ce fratele Arnau se cufunda într-o meditație profundă, absorbit de numele pe care tocmai îl rostise prietenul său. Într-un târziu, farmacistul își ridică privirea, semn că este de acord.

— Sunteți un clarvăzător, Abraham, nu m-aș fi gândit la el. Însă da, este o alegere îndreptățită, care se potrivește cu ceea ce are nevoie hoțul, acel D'Aubert; se potrivește perfect. Levi posedă toate însușirile pe care le-ați enumerat, Guillem: dacă există vreo afacere necurată în orașul ăsta, buzunarul lui Levi sigur se umple considerabil. Are relații foarte strânse cu pleava cea mai de jos a societății și o reputație care ar speria orice bun creștin... și orice bun evreu.

Cuvintele farmacistului îl făcură pe Abraham să izbucnească într-un hohot de râs zgomotos, amuzat de vehemența acestuia.

— Levi este un om de cea mai joasă speță, Guillem, spuse râzând încă, dar trebuie să recunoaștem că este un tip deștept. Nu e lucru ușor să trăiască printre atâția criminali despre care știe prea multe. Cred că ar trebui să ai mare grijă cu el, băiete, este șiret ca o vulpe și nu se lasă păcălit ușor.

— Dar putem considera că are și un punct sensibil, spuse Arnau, privindu-l complice pe Abraham, vanitatea lui este mai puternică decât inteligența, motiv pentru care este convins că e o persoană foarte

importantă.
Izbucniră amândoi în râs la vederea expresiei surprinse de pe chipul lui Guillem, care, pentru o clipă, crezu că își pierduseră mințile.
— Trebuie să ne iertați, prietene, exclamă Abraham, scuturat de hohote de râs, dar Levi este un personaj care ne-a oferit multe episoade comice amândurora, deși de la o distanță păstrată cu prudență. Veți înțelege când veți vedea.
— Este din cauza modului în care se îmbracă, adăugă Arnau, fără a se opri din râs.
— Din câte văd, va fi greu să nu-l recunosc, domnilor. Mă bucură să vă văd atât de binedispuși
și sper ca la întoarcere să nu vă mai trezesc din somn.
Guillem nu putu să-și rețină această remarcă sarcastică, dar imediat îi păru rău. Hohotele celor doi bătrâni s-au oprit brusc, iar teama a reapărut în ochii lui Abraham. Tânărul își încheie vizita cu o profundă senzație de vină și părere de rău pentru că stricase momentul acela plăcut.
— Bănuiește ceva, Arnau, băiatul ăsta bănuiește că îi ascundem ceva, șopti Abraham după ce Guillem închise ușa după el.
— Nu mă miră, Abraham, l-am întâmpinat ca și cum ar fi fost Satana în persoană, pentru Dumnezeu! Sigur este convins că îi ascundem ceva.
— Și pe bună dreptate, prietene, fiindcă nu suntem în stare să mințim.
— Oricum, Abraham, nu trebuie să ne facem griji în privința lui Guillem. Este un băiat bun. Am fost chiar tentat să-i vorbesc despre problema noastră, dar are deja destule pe cap. Pe asta va trebui să o rezolvăm singuri, iar dacă nu ne descurcăm, îi cerem
ajutorul. Merită toată încrederea noastră și, în plus, pe toți sfinții, Abraham, nu suntem chiar așa bătrâni!
— Sunt de acord în ceea ce îl privește pe Guillem. Cât despre restul... suntem bătrâni, Arnau, doi catâri bătrâni, ăsta-i adevărul.
— Mă bucur că după douăzeci de ani de prietenie, te-ai hotărât să mă tutuiești, fie și numai pentru a mă face catâr bătrân. Dar e timpul să ne odihnim, moș încăpățânat,

te vor da gata atâtea emoții.

Arnau își întinse prietenul pe pat și îl înveli. Apoi se așeză lângă el pentru a-l veghea, așa cum făcuse și pe vremuri. ținea în brațe pumnalul micuț pe care îl purta pe sub haine; vârsta nu îl făcuse să uite cum se folosește, deși acum o făcea mai greu, însă nu cu mai puțină abilitate. Va fi pregătit și vigilent.

6 Levi, zaraful

„Corpul vă este sănătos și curățat de orice boală? Pentru că, dacă se dovedește că sunteți căzut pradă vreunei boli, dar cu bună știință ne-ați înșelat, devenind fratele nostru, ați putea pierde Casa, lucru de care să vă păzească Dumnezeu.“

Guillem de Montclar ieși din Casă și se îndreptă spre cartierul Santa María del Mar. Părea că tot ceea ce se întâmpla îl împingea fără încetare și cu toată forța spre un singur drum.

„Mă întorc de unde am plecat, se gândi, ca și cum m-aș învârti într-un cerc din care nu pot ieși.“ Se simțea îngrădit, avea impresia că se învârte în jurul aceleiași axe: „Guils, Guils, Guils“.

De această dată nu urmă drumul drept, care ducea spre mare, ci o luă pe cel care mergea spre nord. Pășea cu spinarea încovoiată, cufundat în gânduri, reflectând asupra modului celui mai potrivit de a-l aborda pe bătrânul zaraf, pentru a profita de punctele lui slabe. Își amintea sfaturile mult mai experimentaților săi prieteni: „Îl veți vedea în locul în care se schimbă monede, îi spuseseră, ca un vultur
într-o turmă de capre, îmbrăcat în mătase și paiete, bătrân și slab ca o prună uscată la soarele amiezii

și cu o privire de pasăre de pradă, ochind noi victime, în timp ce barba ascuțită îi ascunde punga. Nu ai cum să nu îl recunoști, băiete, Levi este excentricitatea în persoană“.

Era foarte atent la ceea ce se întâmpla în jurul lui. De când aflase cine este Umbra, nu dorea să își pună viața în pericol. Privirea lui, deși părea distrată, observa fiecare centimetru al străzii și fiecare persoană care trecea pe lângă el. Se apropia ora prânzului, iar soarele dogorea peste străduțele înguste pe care le cutreiera, până când ajunse la breasla argintarilor. Un sunet ascuțit și ritmic se auzea din atelierele în care aceștia mânuiau micile ciocane de metal. Încetini dintr-odată pasul, ca și cum atenția i-ar fi fost atrasă de ceea ce făcea un novice, care, plictisit, șlefuia un candelabru. Nu văzu nicio schimbare bruscă de ritm în mersul oamenilor, totul părea la locul lui.

Pe măsură ce se apropia de locul în care se schimbau monedele, expresia chipului său începea să se transforme, dobândind o atitudine distrată și ingenuă, iar pasul îi devenea șovăielnic și nesigur, ca și cum nu ar fi fost destul de convins încotro să se îndrepte. Ajungând în zona în care își instalaseră zarafii mesele, în lumina amiezii își făcu apariția un nou Guillem, mai tânăr și nesigur, cu o expresie serioasă pe fața crispată de grijă, șovăielnic și mototolind colțurile pelerinei cu degetele.

Imediat ce intră în piațetă, îl văzu pe cel pe care îl căuta și înțelese că Abraham și Arnau nu exageraseră câtuși de puțin. La câțiva metri de el, într-un colț din spatele mesei sale, vulturul își dezvăluia penele în toată splendoarea, îmbrăcat în cele mai frumoase mătăsuri și împodobit cu bijuterii, cu barba ascuțită tunsă cu cea mai mare grijă și vorbind cu
un neavizat, care îl asculta cu neîncredere. Guillem se apropie, privind în toate direcțiile, ca și cum s-ar fi rătăcit, cu spatele din ce în ce mai gârbovit.

— Dobânda este mult prea mare, Levi. Clientul îi vorbea pe un ton rugător. Este un risc ce depă-
șește posibilitățile mele. În plus, prietenul meu, Bertrand, proprietarul corabiei, mi-a spus că acum, la întoarcere, ați dublat dobânda ca prin minune.
Știți că este ilegal și că vă poate crea multe probleme.

— Vai, prietene! Încercați să mă amenințați și nu faceți deloc bine. Levi torcea asemenea unei pisici satisfăcute, prefăcându-se scandalizat de acele insinuări. Nu mi-ați cerut un serviciu obișnuit, nici în conformitate cu vreo lege pe care să o cunosc și, din câte știu eu, bietul de mine, nici asta nu este legal. Nu doriți complicații și vă așteptați ca eu să mi le asum în locul dumneavoastră, iar asta nu e bine, nu e bine deloc... Îmi place să știu prețul exact al complicațiilor în care intru, dar dumneavoastră nu știți acest lucru. Sunteți prea fricos, iar lașitatea stă în calea serviciilor pe care vi le pot oferi, gândiți-vă la asta. În plus, dacă nu vă sunt pe plac condițiile mele, duceți-vă în altă parte și nu mă faceți să-mi pierd timpul.

— Nu aveți pic de rușine, Levi, prietenul meu m-a avertizat în legătură cu metodele pe care le folosiți pentru a-i înșela pe neștiutori, dar cu mine nu vă merge.

— Domnule, tremur de frică! Nu știu dacă îmi voi mai reveni după această sperietură. Să mă ajute cineva! Levi gesticula, schimonosindu-și vocea și râzând de bietul om, care îl privea pe jumătate uluit, pe jumătate scârbit. Fără a mai spune vreun cuvânt, interlocutorul său se întoarse și plecă imediat.

Levi făcu un gest grosolan de rămas-bun în spatele clientului său frustrat, cu un zâmbet larg și scăpând un oftat prelung, care se transformă într-un hohot de râs strident și dezagreabil. Pentru el era o ușurare să se descotorosească de indivizi ca acesta, care nu făceau altceva decât să-i irosească timpul prețios. Lași nenorociți, oi fără strălucire și ambiții! Prostul acela va fi ruinat cât ai zice pește, și era exact ceea ce merita. Singura lui durere era aceea că nu va putea profita de pe urma ruinării sale. Apoi se gândi satisfăcut că lumea este plină de nefericiți fără noroc, dispuși să-i umple buzunarele.

Privirea lui zăbovi cu interes asupra unui tinerel cu față de prost, care se plimba de la o masă la alta, șovăind, și pe al cărui chip se citea frica. Iată victima perfectă, un miel blând, cu probleme. După straie, deduse că era fiul vreunui negustor bogat, fără experiență, al cărui chip dădea de înțeles că făcuse

destule greșeli. Un izvor de bogăție pentru Levi. Zâmbi, afișând o mină de om onest, chiar dacă acest lucru nu-i ieșea întru totul.

— Bună ziua, tinere, îl salută de la masă.

— A, bună ziua...! răspunse Guillem, jucându-și rolul cu stângăcie.

— Apropiați-vă, nu vă temeți. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sincer, nu sunt sigur. Am venit să mă familiarizez cu ce se petrece aici, tatăl meu este negustor
și vrea să mă obișnuiesc cu mediul, însă...

— O mișcare foarte inteligentă, aceasta este cea mai bună cale de a învăța, tinere, cea mai bună cale.

Levi era încântat de șansa care i se ivise, un fruct copt, pe cale să cadă din copac; își dăduse seama de asta din primul moment. Un băiat terorizat de ideea de a-și înfrunta tatăl și de a-i mărturisi că a încheiat o afacere păguboasă. Levi cunoștea foarte bine casta acestor negustori nemiloși, curajoși în fața riscului și a aventurii, dar incapabili să își asume faptul că fiii lor nu au pic de talent pentru arta
negoțului. Tineri nesăbuiți și nefolositori, răsfățați și prost-crescuți, se gândi el.

— Nu sunteți de pe aici, tinere prieten. Am un al șaselea simț în a identifica accentele și, în ciuda faptului că vorbiți cât se poate de corect, îmi dau seama că aveți un accent abia perceptibil. Poate provensal... deși sunt aproape sigur că veniți din Marsilia. Mă înșel?

— Incredibil! De obicei, nimeni nu își dă seama. Guillem îl privea cu ochii mari, luat prin surprindere. Sunteți foarte inteligent, maestre...

— Levi, maestre Levi, răspunse bărbatul, încântat de manierele tânărului. Deși clienții lui îi aduceau mari profituri, erau cu toții lipsiți de maniere, cu o educație mai mult decât îndoielnică. Nu aș vrea să fiu indiscret, tinere, dar vă văd foarte îngrijorat, ca
și cum ați avea mari probleme, continuă Levi, începând să-și țească pânza grea de păianjen.

— Câtă dreptate aveți, maestre Levi, am o problemă mare și foarte puțină experiență. Nu știu la cine să apelez. Am făcut o mică greșeală și aș vrea să o îndrept înainte

de a ajunge la urechile tatălui meu.

Bărbatul își frecă mâinile, mândru de inteligența lui subtilă. Nimeni nu îl putea înșela. Îi citea pe oameni până în adâncul sufletului, cu o precizie uluitoare, iar în fața lui se afla tânărul acela naiv, care nu făcea decât să îi dovedească încă o dată cât de priceput era. Nu se putea abține să nu-și admire perspicacitatea ieșită din comun.

— Presupun că este vorba de bani, tinere prieten. Levi își cântărea cu atenție fiecare mișcare, asemenea unui echilibrist, nedorind să își sperie victima înainte de vreme.

— Adevărul este că nu sunt sigur, maestre Levi. Mi-aș putea îndrepta greșeala dacă l-aș găsi pe escrocul care m-a înșelat.

— Dar de ce nu îmi povestiți ce s-a întâmplat, de fapt? Dacă îmi stă în putință, sigur vă voi ajuta.

— Vedeți, în dimineața aceasta am descărcat un transport valoros de suluri de mătase, iar eu fusesem însărcinat să am grijă ca întreaga operațiune să se desfășoare în condițiile obișnuite. Totul mergea bine, dar, nu știu din ce motiv, două baloturi au rămas deoparte. Un bărbat de vârstă mijlocie, care
șchiopăta puțin, s-a apropiat de mine să-mi spună că a venit să recupereze acele două baloturi pe care le uitase șeful de echipă. Îmi cerea permisiunea de a le duce la depozit și își cerea scuze pentru această mică neînțelegere. Vă spun cu mâna pe inimă că nu mi s-a părut nimic suspect, dar ajungând la depozit
și numărând baloturile, am descoperit că lipseau două. Din momentul acela, nu am făcut altceva decât să răscolesc întreg cartierul în căutarea hoțului. Sunt cu adevărat disperat, maestre Levi, nu mă pot întoarce acasă fără acele baloturi de mătase.

Levi îl privea cu falsă compasiune, ascunzându-și disprețul. Cel mai vechi truc din lume, pentru cel mai prost băiat din lume. Este incredibil că există oameni atât de săraci cu duhul.

— Vă pot ajuta, deși serviciile mele nu sunt gratuite.

— În sfârșit, maestre Levi! O rază de speranță lumina fața lui Guillem, care continua să se prefacă entuziasmat. Vă plătesc oricât îmi cereți, nu sunt un sărăntoc. Meseria

îmi aduce mari satisfacții, iar oprirea la Genova mi-a umplut punga. Tatăl meu a fost foarte generos.

Ochii lui Levi aproape că se închiseră de plăcere, formând o linie subțire și dreaptă. Genova era un cuvânt magic în limba lui, sinonimul perfect al metalului strălucitor. Nu cu mulți ani în urmă, republica aceea bătuse o nouă monedă, „genovinul“, o bijuterie care cântărea 3,5 grame și era făcută din cel mai curat aur.

— V-am spus deja că prețul pe care îl cer nu este unul mic, tinere. Nu aș dori să credeți că vă înșel, însă experiența și sfaturile mele prețioase se cântăresc în aur. Puteți întreba pe oricine, sunt omul cel mai respectat și cu cea mai bună reputație din acest cartier.

Guillem își duse mâna la pungă, fără teamă, dornic să își rezolve problemele cu orice preț. Între degetele lui strălucea un galben „genovez“, la două palme distanță de barba ascuțită a zarafului, lucru care îi smulse acestuia din urmă un gest care îi trăda avariția și lăcomia. Levi era cuprins de entuziasm în fața acelei monede prețioase, însă lucrul acesta putea reprezenta pentru el un pericol, cuiva nu-i va plăcea deloc să descopere că era deținătorul unei informații precum aceea... Dar cine să-i spună? Moneda continua să strălucească în mâna tânărului, hipnotizându-l. „Merită să riști“, se gândi Levi. Se considera suficient de deștept pentru a putea controla situația, fără ca nimeni să-l descopere.

— Sunt sigur că tatăl dumneavoastră nu s-ar supăra dacă ați oferi ceva mai mult, spuse, luând în considerare și posibilele riscuri.

— Este un preț minunat pentru o simplă informație, maestre Levi. Nu sunt prost, vreau doar să găsesc un hoț, nu vă cer să îl ucideți în locul meu.

Ceva din tonul vocii tânărului îl surprinse, trăgând un semnal de alarmă, însă moneda continua să strălucească în mâna lui, iar toată atenția îi era îndreptată în direcția aceea. Nu voia să se mai gândească, știa că era un preț excelent și nimeni nu va afla nimic despre mica lor tranzacție.

— Dorințele dumneavoastră sunt ordine pentru mine.

Cunoașteți hanul numit Delfinul Albastru, cel de la marginea cartierului?

— Nu, nu am auzit de el, dar nu-mi va fi greu să îl găsesc.

— Acolo îl veți găsi pe șchiopul pe care îl căutați, tinere. Levi se întinse către monedă, dar palma lui Guillem se închise repede, iar pe chipul bărbatului se ivi supărarea.

— Și cum pot fi sigur că este vorba despre bărbatul pe care îl caut? Cum poate fi Domnia Ta atât de sigur?

Levi se arătă timid, nu îi plăcuse gestul acela și neîncrederea începu să i se citească pe chip.

— Vă voi explica în așa fel încât să puteți înțelege, i-a răspuns sec. Acest bărbat a venit la masa mea, pentru a mă întreba dacă nu se întâmplă cumva să cunosc un traducător din limba greacă. M-am simțit umilit de o asemenea întrebare. Eu sunt un prosper om de afaceri, cunoscut în tot orașul. Vorbesc limba greacă, dar serviciile mele nu sunt la îndemâna oricui – nu mi s-a părut că acel bărbat mi le-ar putea răsplăti pe măsură. Dar a jurat
și m-a asigurat că are resursele necesare, iar atunci mi-a povestit că tocmai vânduse două baloturi de mătase și că punga îi este doldora de bani. Nu m-a convins și n-am făcut decât să-l îndrum spre hanul de care v-am pomenit, un loc rău famat. Asta-i tot. Mă tem că nu vă puteți recupera mătasea, dar dacă nu mai pierdeți vremea pe aici, este posibil să vă recuperați banii.

— Și mai spuneți-mi un lucru, Levi. Guillem puse moneda în palma bărbatului, care se închise ca o gheară. De ce ar avea nevoie un simplu hoț de un traducător din limba greacă? Nu m-ați înșelat? Asta n-ar fi corect.

— Nu știu și nu mă interesează, tinere. Aici punem punct afacerii noastre. Dacă nu sunteți mulțumit, puteți merge să vă plângeți tatălui Domniei Voastre
și să-i explicați problema. Poate că el nu se va arăta atât de generos.

Levi obținuse deja ceea ce dorise. Amestecase puțin adevăr și puțină fantezie pentru a-l mulțumi pe flăcăul acela prost și nu era dispus să-și mai ascundă disprețul și nici să mai riște ceva; voia doar să nu îl mai

vadă în fața ochilor.

Guillem se îndepărtă abătut, gesturile lui lăsând să se înțeleagă că se simțea înșelat și escrocat. Acest lucru îl mulțumea pe Levi, încântat că jupuise un alt fraier pentru un serviciu atât de mic. Guillem nu se îndepărtă prea mult; va avea timp destul să verifice informația pe care o primise. Căută un loc potrivit, care să-i permită să-l supravegheze pe Levi, fără ca acesta să-și dea seama că se află încă acolo. Îi povestise o jumătate de adevăr și aștepta ca cealaltă jumătate să se dezvăluie singură. Cu puțin noroc, nu va trebui să stea prea mult la pândă. Pentru moment, se sprijini de zid și așteptă.

— Putem avea încredere deplină în Montclar, frate Dalmau.

— Este adevărat, domnule, însă ar fi mai bine să așteptăm. Dacă îi împărtășim lui Guillem această informație acum, îi cerem să facă prea multe lucruri în același timp și este încă mult prea devreme, nu și-a revenit după moartea lui Guils. Poate lua o decizie fără să gândească și știți la fel de bine ca mine că în cazul acesta este nevoie de o îndelungată reflectare și cântărire a lucrurilor. Este pentru totdeauna, domnule, nu există cale de întoarcere...

— V-ați întoarce din drum dacă ați putea, frate Dalmau? Vă pare rău că ați depus acest jurământ?

— Nu discutăm aici despre viața mea, domnule. Am pus-o în slujba alegerii pe care am făcut-o de bunăvoie și am fost întotdeauna fidel jurământului făcut.

— Chiar și atunci când vine vorba de D'Arlés?

— Am fost sincer cu Domnia Voastră în ceea ce privește această poveste și mi-ați promis că nu veți interveni atunci când va veni momentul. Nu mi-am negat niciodată sentimentele și, încă de dinainte de a mă pune la dispoziția dumneavoastră, știați că aveam un legământ de sânge cu tovarășii mei. Chiar și Guils v-a spus asta.

— Da, aveți dreptate, frate Dalmau, dar cred că tânărul Montclar este pregătit. Guils l-a școlit bine, chiar dacă l-a protejat prea mult și acesta este motivul neliniștii lui

Guillem, nu știe de unde să se revendice acum, după moartea fratelui Bernard. Este dezorientat și confuz. Și-a pierdut maestrul și nu știe cui să îi ceară ajutorul și în cine să aibă încredere. Cred că sunteți de acord cu mine că se află într-o situație foarte neplăcută.

— Fără îndoială, domnule, de aceea i-am dat de înțeles că deocamdată eu voi fi superiorul și maestrul lui. Dalmau vorbea cu convingere. Dorea ca Guillem să decidă singur, fără a fi constrâns. Știa că decizia aceea îi va hotărî tânărului întreaga viață, că, într-un fel, îl va izola pentru totdeauna de lume.

— Ce s-a întâmplat cu Bernard Guils, frate Dalmau? Cum a fost posibil ca cineva să îl prindă atât de nepregătit?

— Cred că era obosit. Toți acești ani de luptă l-au epuizat. Nu este o muncă ușoară, domnule, știți asta.

— Bine, frate Dalmau, răul este deja făcut. Dar încă nu știm cum de au aflat ce transporta Guils. Era foarte prudent și mă îndoiesc de faptul că ar fi făcut vreo greșeală. Oricum, persoane apropiate Bisericii știau că facem săpături în Templul din Ierusalim și de atunci, timp de ani de zile, am fost atenți unul în privința celuilalt. Carol de Anjou are nevoie de un Papă care să i se supună voinței lui, iar marfa lui Guils era o săgeată bine țintită către
inima Romei. Avem mai multe bănuieli, frate, fiecare dintre ele, la fel de plauzibilă.

— Nu trebuie să pierdem din vedere Roma, domnule. Un grup de spioni papali a ajuns de curând în oraș și nu ne pierd din ochi, iar dacă la aceștia îi adăugăm pe oamenii lui De Anjou... Ei bine, situația se complică.

— De aceea sunt îngrijorat pentru tânărul Guillem de Montclar, frate. Se află în mijlocul unui cuib de viespi, dar nu are de unde să știe acest lucru.

— Permiteți-mi să mă ocup eu de asta, domnule. Jacques și cu mine vom avea grijă de el, iar la momentul potrivit îi vom explica tot ce trebuie să știe. Atunci va putea lua singur hotărârea.

— Am încredere în Domniile Voastre. Știu că prietenia care v-a legat de fratele Guils vă face să deveniți cel mai bun tutore pentru tânărul Montclar.

— Sunt întru totul de acord, domnule.

— Frate Dalmau, este momentul să îmi spuneți ce planuri aveți. Cum i-ați distribuit pe oamenii noștri și care este pasul următor?

— L-am pus pe Guillem pe urmele hoțului, acel D'Aubert, un tâlhar de rând fără ambiții politice. Ce ghinion, domnule, dacă Guils nu ar fi fost atât de bolnav, nimeni niciodată nu i-ar...

— Dacă nu l-ar fi furat hoțomanul de D'Aubert, pachetul nostru ar fi ajuns deja în mâinile lui D'Arlés, frate, ceea ce ar fi fost mult mai grav și mai complicat. Ne mai rămâne o șansă, sper că veți ști să profitați de ea.

Dalmau încuviință, nu putea nega un lucru evident. După un scurt moment de tăcere, începu să vorbească pe îndelete despre toți pașii făcuți.

Levi era preocupat, pierdut în gânduri mai degrabă neplăcute, după cum se putea citi pe chipul său.

Ochii se mișcau în orbite neliniștiți și îngrijorați, observând fiecare detaliu din jurul său. Ceva îl frământa și nu îi dădea pace. După ce s-a plimbat nervos de la un capăt la celălalt al mesei, păru că ia o decizie și, strângându-și calabalâcul, o porni la drum.

Guillem îl urmă cu grijă de la o distanță apreciabilă, astfel încât bărbatul acesta inteligent să nu își dea seama că este urmărit. Îl supraveghea pe Levi de trei ore și se bucura că are, în sfârșit, parte de puțină mișcare. Picioarele îi amorțiseră, iar spatele lui aproape că devenise parte din zidul de care se sprijinea. Străzile înguste și încâlcite păreau un labirint și, pe măsură ce înainta, descoperea locuri din ce în ce mai dubioase și rău-famate, ca într-o coborâre în infern. Străzile și zidurile erau acoperite de excremente și o mulțime de putreziciuni de tot felul erau adunate pe la colțuri, duhoarea devenind insuportabilă.

Levi își urma neobosit drumul, cu pași vioi, iar Guillem înțelese, cu mare bucurie, că se învârtea în cerc. Grija bătrânului zaraf nu făcea altceva decât să indice faptul că adevărul, pe jumătate ascuns, era pe cale de a ieși la lumină. Bețivii, cu mințile întunecate de aburii alcoolului, mergeau împleticindu-se, în căutarea unui punct de sprijin

care să îi conducă spre următoarea tavernă. Guillem era din ce în ce mai îngrijorat. Știa că unii răufăcători se prefăceau a fi beți, pentru a avea astfel o rază de acțiune care să le permită un atac rapid și surprinzător. În momentul în care victima reacționa, era deja prea târziu. Se opri brusc, atent la Levi, care rămăsese în fața unei intrări, privind peste umăr.

Tânărul așteptă câteva minute, cercetând casa în care dispăruse cămătarul. Era o clădire în ruină, gata-gata să se prăbușească, un loc numai bun pentru o întâlnire.

Ușa era putrezită și nici măcar nu se ținea bine în țâțâni. Nu trebui decât să o împingă puțin, cu grijă, pentru a evita scârțâitul balamalelor, și se strecură înăuntru. Îi luă câteva secunde până se obișnui cu întunericul în care era cufundată încăperea și pentru a putea distinge umbrele care îl înconjurau. Se afla într-o cameră mare, părăsită cu multă vreme în urmă, dar care păstra încă mirosul bestiilor pe care le găzduise de atunci. Pe podea zăceau bucăți de lemn și resturi dintr-o construcție, cioburi de veselă și excremente uscate... Înainta cu grijă, încercând să nu facă niciun zgomot care să îl dea de gol. În fundul camerei descoperi o scară de piatră, aflată într-o stare destul de bună de conservare. Începu să urce, fără să se sprijine de balustrada fragilă, de teamă să nu se prăbușească toată casa peste el. A fost surprins să descopere la etaj o curățenie impecabilă; cineva ștersese praful, iar pe podeaua proaspăt spălată se vedeau doar urmele lăsate de pantofii zarafului. Peretele era luminat de o lampă micuță, plină cu ulei. Guillem continuă să urce cu aceeași grijă, ținându-și respirația, în alertă, până ce ajunse la un coridor îngust, cu trei uși, toate închise. Dindărătul ultimei se auzeau șoapte și, într-o liniște perfectă, intră pe ușa cea mai apropiată, trezindu-se într-un dormitor simplu, curat, pregătit pentru viitorul oaspete, cu un recipient plin cu apă proaspătă, așteptând să fie folosită. Ieși închizând ușa în urma lui și continuă să urce scara care se îngusta pe această ultimă porțiune, pierzându-se în beznă. În cele din urmă, ajunse într-o mansardă micuță, o veche șură părăsită, și descoperi că de aici vocile se auzeau foarte

clar. Se așeză cât mai confortabil, fără să facă cel mai mic zgomot, și rămase nemișcat.

— Ești un pungaș nenorocit, Levi, mă faci să-mi pierd timpul.

O voce lipsită de orice inflexiune, rece ca oțelul urca până la șura aceea veche.

— Sunteți nedrept cu mine, domnule. Mi-ați ordonat să vă aduc la cunoștință orice lucru legat de D'Aubert, oricât ar fi de neînsemnat. Asta mi-ați spus și așa am făcut. Vocea lui Levi își pierduse tonul arogant cu care obișnuia să-și trateze clienții, locul lui fiind luat de un glas pițigăiat, teama care se citea în el contaminând până și aerul din jur.

— Prea bine, un tinerel tont te-a întrebat despre D'Aubert, pentru că îl înșelase cu rahatul ăla de mătase. Prostule! E tipic pentru D'Aubert. Cât despre băiat, era doar un copil de doi bani care cere în gura mare să fie fraierit. Este ceva de importanță vitală în toate astea, Levi?

Vocea aceea impersonală rămase întipărită în memoria lui Guillem, îl impresiona răceala sunetelor pe care le modula.

— Și încă ceva. Marele și inteligentul zaraf al hoților fuge ca un iepure speriat pentru a-i aduce
șefului său la cunoștință un lucru atât de șocant, fără să se gândească la faptul că ar putea fi urmărit sau ținut sub supraveghere de zile întregi. Ești un prost, Levi, doar lăcomia îți egalează prostia.

— Nu m-au urmărit! Am dat mai multe ocoluri, așa cum m-ați învățat. De o oră mă tot învârt, asigurându-mă că nu îmi calcă nimeni pe urme. Am avut mare grijă. De masa mea s-a apropiat doar tinerelul acela de doi bani, n-a venit niciun templier, nimeni care să dea de bănuit nu mi-a pus întrebări incomode. Vă jur!

— Haide, haide... Un necredincios ca tine se jură inutil, Levi. Pe tine nu te cred nici când îți rostești numele, pungaș nenorocit.

— Vă spun adevărul, nimeni din Templu nu a...!

— Adică niciun templier nu a dat pe la voi. Vocea părea să devină și mai tăioasă, părând

aproape imposibil ca ea să iasă dintr-un piept omenesc. Probabil vrei să zici că nu ai văzut niciun templier, pentru că nu ai văzut cape albe. Ce spirit de observație extraordinar!

— Nicio capă albă, domnule, și nici nu m-a întrebat nimeni de D'Aubert... Asta e, dar cred că am o pistă.

Pentru o clipă, lui Guillem i se făcu milă de bietul zaraf. Se afla pe un teren periculos și nu cunoștea regulile jocului. Încheiase o afacere proastă, care îi va provoca mari pierderi, unele chiar ireparabile. Dar Levi era în continuare convins de capacitatea lui de a înșela, neluând în seamă realitatea care i se înfățișa din ce în ce mai clar în fața ochilor
și tonul din ce în ce mai ferm al interlocutorului său. Voia să joace dur, fără a dispune de resursele necesare pentru a face asta; o alegere proastă.

— O pistă care să ne ducă la D'Aubert? repetă vocea, pe un ton ironic. Mă ții ca pe ghimpi, Levi. După atâtea zile în care n-am primit nicio veste, reușești să mă surprinzi.

În ciuda celor spuse, tonul său nu trăda vreo urmă de surprindere.

— Am auzit zvonuri, domnule, zvonuri cum că s-ar putea ascunde într-un han rău famat din cartierul maritim, aproape de...

— Nu o fi vorba, întâmplător, despre hanul prietenului tău Santos? i-o tăie vocea cu dispreț.

— Santos nu este prietenul meu, se apără Levi. Om fi făcut noi afaceri împreună, dar nu este un tip de încredere.

— Sigur! Tu nu ai prieteni, bătrân avar, toată lumea ar avea mai degrabă încredere într-un scorpion din deșert decât într-o scursură a societății ca tine. Și, în plus, mă tem că ești un pungaș tare prost. Știai de la început unde se află D'Aubert, însă ai preferat să-ți iei mai întâi partea. Nu-i așa, Levi?

— Asta nu-i adevărat, nu v-aș înșela niciodată!

— Ba se vede treaba că da, prietene, ți-ai înșela
și propria mamă, dacă așa te-ai alege cu niște monede mizerabile. Știai de la bun început, tu și D'Aubert sunteți

plămădiți din același aluat, de-asta a și apelat la tine imediat după ce a debarcat. Este adevărat că nu ai nici cea mai mică idee unde se ascunde doctorul evreu, dar pe D'Aubert... tu însuți l-ai ascuns, așteptând să vezi dacă te poți alege cu vreun profit de pe urma acestui lucru. M-ai înșelat, Levi, și te-am avertizat în privința consecințelor.

— Nu-i adevărat, jur pe ce am mai sfânt! Nu-l cunosc pe D'Aubert! V-am servit cu onoare, nu v-aș minți, nu aș îndrăzni, domnule.

— Pe toți dracii, Levi, spune odată adevărul. Viața ta depinde de asta!

A rostit sec această amenințare scurtă, nu a fost nevoie nici măcar să ridice tonul vocii, pentru ca un val de aer rece să se răspândească în toată casa. Levi respira greu, gâfâia ca un animal rănit, iar șuieratul respirației lui se strecura prin pereți, într-o încercare disperată de a fugi din locul acela. Începea să își dea seama că încheiase o afacere păguboasă.

— Bine, aveți dreptate. Îl cunoșteam pe D'Aubert, dar foarte puțin. A venit să mă vadă la debarcare, căuta un adăpost sigur și mi-a promis mulți bani. Spunea că țintește o afacere importantă.

— Cât de importantă, Levi?

— Nu știu! Nu a vrut să-mi dezvăluie nimic, zicea că încă mai trebuie să afle câteva lucruri. Voia doar să-i fac legătura cu un traducător din limba greacă. Atâta tot!

— Și asta ai făcut, l-ai trimis la cineva?

— Nu, la nimeni, vă jur! I-am spus că va găsi ceea ce caută la hanul acela. Nimic mai mult!

— Nu mă deranjează dacă minți, Levi, toată lumea face asta. Ceea ce mă înfurie este că încerci să mă înșeli, convins fiind că o poți face cu ușurință. Nu-mi place asta deloc, șobolan de apă bătrân ce ești. Ăsta-i motivul pentru care m-am hotărât să mă lipsesc de serviciile tale, nu-mi mai ești de niciun folos. Nu am nimic personal cu tine, știi asta, dar aici e vorba de afaceri și mă tem că ai făcut o investiție proastă.

Guillem auzi un suspin întrerupt, rugile cămătarului care cereau îndurare, și simți un fior pe șira spinării la auzul țipetelor lui de ajutor. Levi plângea, țipa, se auzea cum se

târăște pe podea în timp ce bolborosea cuvinte de neînțeles. Era ultima lui afacere, iar tânărul nu-l judeca pentru că încerca să pună la bătaie ultimul lui galben genovez pentru a-și salva pielea. Dar Levi nu știa cine este Umbra – pentru că Guillem era sigur că vocea aceea nu îi putea aparține decât lui. Zaraful era pierdut, neștiind că omul acela nu cunoștea mila.

Un sunet întrerupt, pe care nu știu să îl identifice, se auzi până în șură, un zgomot slab, aproape un foșnet. Golul puse din nou stăpânire pe casă; o tăcere mormântală învăluia totul, ca și cum vorbele pe care le auzise Guillem nu ar fi fost rostite niciodată. Nu se mișcă niciun milimetru, rămase ca o stană de piatră, cu mușchii încordați, sprijinit de perete, atent la orice zgomot care i-ar fi putut indica încotro se îndrepta bărbatul acela. „Nimeni și nimic nu poate dispărea fără urmă“, se gândi.

Așteptarea devenea insuportabilă, iar durerea provocată de faptul că nu se mișcase deloc îi transformase picioarele în niște membre inerte. Dintr-odată auzi foarte clar scârțâitul unei uși închizându-se. Se liniști, încercând să respire regulat și să își întindă un picior. Brusc, o voce venită parcă de pe lumea cealaltă îl obligă să rămână pe loc, nemișcat. „Stai acolo!“ Sprijinit de peretele acela murdar, plin de excremente de porumbei, speriat, înțelese abia după câteva secunde că ordinul acela venea din lăuntrul lui. Ca și cum amintirile i-ar fi venit în ajutor pentru a-i salva viața, sfaturile lui Guils legate de spionii papali se făceau auzite.

„Sunt precum șerpii, băiete, precum șerpii de soiul cel mai rău. Nici nu îți poți imagina ce trucuri murdare folosesc, se târăsc pe lângă ziduri și te înțeapă cu acul lor veninos atunci când crezi că au dispărut. Adică, dragul meu cavaler Montclar, trebuie să te porți ca și cum n-ar fi plecat niciodată, conferindu-le darul divin al ubicuității și al transmutării, ca și cum ai avea de-a face cu o fantomă venită din infern.“ Guils râdea în hohote, ura pe care o simțea față de spionii papali îl făcea să blesteme ca un posedat. „Știi trucul cu ușa? Atunci ascultă cu atenție, băiete. Tu spionezi în timp ce și ei, la rândul lor, spionează și ești

convins că ei nu știu că te afli acolo. Mă urmărești, pui de hienă? Bine, fără să fii sigur unde s-au dus, auzi o ușă care se închide și respiri ușurat, crezând că, în sfârșit, ciuma romană a dispărut de lângă tine și te miști. Apoi mori în câteva secunde. De ce? ți-am spus deja, catârule, pentru că nu pleacă, rămân nemișcați și eterni, așteptând ca bietul imbecil să se miște și să-și facă simțită prezența. Singura ta speranță este să ai mai mult timp decât ei, să aștepți răbdător și să te rogi, să te rogi pentru ca, după atâtea prostii, să se grăbească să deranjeze un alt nenorocit ca tine."

Da, trebuie că amintirea aceea a fost cea care l-a paralizat atunci, când sigur și-ar fi găsit moartea. Dar nu venise încă momentul, se gândi concentrându-se la propria imobilitate, ignorând durerea trupului amorțit și respirând fără să scoată vreun sunet. Omul și peretele, aproape întrepătrunși, transfigurați de așteptare. Era cu gândul la Guils și la exercițiile pe care îl obliga să le facă și pe care le numea disprețuitor „exerciții antipapale", la intervalele lungi de timp în care îl ținea paralizat în cele mai ciudate locuri. „Fă-mi o favoare, băiete, pierde noțiunea timpului, el nu mai există." Ore în șir, agățat de un copac, îngenuncheat într-un loc de spovedanie, așezat, în picioare, întins, cu fața în sus, cu fața în jos... Doamne, cât ajunsese să-l blesteme pe Bernard pentru tortura aceea! „Blestemă, cavalere Montclar, dar în gând și nu mă privi ca un berbec dus la tăiere." Auzi din nou ușa, dar rămase nemișcat. Până și aerul părea paralizat, prins în mii de fire eterne de praf. „Da, asta e, am reușit, sunt ubicuu și mă pot transforma, am tot timpul din lume, voi rămâne aici, voi muri aici peste câțiva ani." Auzi pași îndepărtându-se, dar nu îi păsa, va rămâne aici până la sfârșitul lumii, transformat într-un fir de praf.

Atunci când, în cele din urmă, se mișcă, nu mai avea noțiunea timpului și nici nu îl mai interesa acest lucru, se simțea ușor, cu toate simțurile în alertă. Coborî un etaj și îl găsi pe Levi, mincinosul, cu ochii larg deschiși, încă surprins de modul în care se pusese punct acelei afaceri. O tăietură precisă îi traversa gâtul de la o ureche la

alta, într-o baltă de sânge. În momentul în care Guillem se aplecă să-l privească, capul zarafului se rostogoli până la peretele din fundul încăperii, luându-și rămas-bun de la restul corpului. Era o imagine înspăimântătoare, dar atenția tânărului se fixase asupra unui detaliu ciudat. Hainele lui Levi erau la locul lor, tunica lui lungă de mătase și mantaua aveau fiecare pliu frumos așezat; nici colierele nu i se mișcaseră atunci când i se desprinsese capul. Cineva dăduse o tușă finală întregii scene. Guillem își găsi moneda și o puse înapoi în pungă, banii i se cuveneau și nu era nimeni care să încaseze dobânda. Apoi, fără să atingă nimic, părăsi camera. Ieși din casă la fel de discret cum intrase și nu dădu nas în nas cu nimeni.

Întâlnirea întâmplătoare cu Umbra îi provocase senzații și reacții contradictorii și extreme. Pe de o parte, era euforic datorită modului în care acționase, aproape la limita a ceea ce îi era permis, comportament care l-ar fi putut așeza lângă Levi, aflat acum pe drumul spre infernul evreilor, dacă exista așa ceva. Oare își imaginase că aude vorbele acelea sau chiar era vocea lui Guils, transformat în protectorul său de dincolo de moarte? Pe de altă parte, era impresionat de sunetul metalic al acelei voci, care îi rămăsese în suflet, ca un jăratic de teamă și respect față de asasin. Dalmau avea dreptate, Robert d'Arlés era un om periculos și ciudat, iar el trebuia să acționeze cu mare grijă dacă dorea să rămână în viață.

Se opri un moment; în mod inconștient, de când ieșise din casa aceea nu se oprise deloc, ca și cum ar fi fost urmărit de o hoardă de draci. Trebuia să se gândească la pasul următor, dar se înnopta deja
și se făcea târziu. Târziu pentru ce? Nu era târziu pentru a face o vizită la Delfinul Albastru, ba din contră, era ora potrivită, ora la care hanul era foarte aglomerat. Și dacă trebuia să se întâlnească din nou cu Umbra, prefera ca acest lucru să se petreacă într-un loc public, cu multă lume; ultima lui experiență îl îmboldea să se oprească puțin pentru a-și trage sufletul. Ce mască ar trebui să adopte pentru a merge acolo? Acum nu-i mai era de folos

cea de tânăr prost și de doi bani, trebuia să se gândească la asta în timp ce se îndrepta spre han. Se gândi la D'Aubert, la hoțomanul acela de cea mai joasă speță. Umbra știa ce ascunde încă dinainte de a vorbi cu Levi, era posibil să fi ajuns deja la el. Oare ar fi trebuit să îl informeze pe fratele Dalmau? Voia să îl găsească pe D'Aubert viu, să îl interogheze, să recupereze ceea ce furase de la Bernard și fiecare moment pe care îl pierdea rătăcit în gânduri și
îndoieli era un adevărat cadou pentru Umbră. Încetă a-și mai bate capul cu aceste lucruri, îndreptându-se către han. Un singur lucru îl neliniștea profund: oare Umbra își dăduse seama că se afla și el în casă? „E făcut din carne și oase, spusese fratele Dalmau, restul este doar o legendă pe care el însuși a avut grijă să o transmită și să o amplifice. Este și el un muritor, ca noi doi." Însă tânărul nu era la fel de sigur, nici măcar nu îl văzuse, dar îi simțise prezența, foșnetul unei umbre care se îndepărtează.

7 Delfinul Albastru

„Ați promis ori ați dat vreunui mirean ori vreunui frate din Templu ori vreunei alte persoane bani sau altceva pentru a vă ajuta să intrați în acest ordin? Pentru că gestul acesta va fi considerat simonie, un păcat de neiertat, care, odată dovedit, va atrage după sine pierderea sprijinului Casei."

Hanul Delfinul Albastru se găsea la capătul unei străzi înfundate de la marginea cartierului Ribera.
Levi nu exagerase atunci când îl descrisese ca pe un loc rău-famat, căci mahalaua în care se găsea și oamenii

care îl frecventau nu lăsau nicio urmă de îndoială în privința aceasta. Pe acolo își făcea veacul pleava societății și, din când în când, câte un grup de marinari. Nu era un bordel, așa cum credeau mulți, ci un loc de distracție și de încheiat afaceri la limita legalității, fiind adesea ticsit de lume. Autoritățile considerau prostituția un rău necesar, care evita probleme mult mai grave, și de aceea tolerau bordelurile, chiar dacă municipalitatea le ținea sub control. Era strict interzis ca prostituatele să își exercite meseria lor grea în alte locuri decât cele tocmite pentru așa ceva și de aceea erau obligate să trăiască între cei patru pereți ai bordelurilor. Totuși, la Delfinul Albastru puteai vedea și grupuri de femei venite să se distreze și să vorbească despre problemele lor, dar nu te puteai bucura de serviciile lor. Dacă vreuna dintre ele era descoperită practicându-și meseria în afara bordelului, însuși patronul și celelalte colege ale sale mergeau să o caute cu surle și trâmbițe și o aduceau înapoi, deși foarte rar se întâmpla asta în cartierul acela, prin care nici măcar gardienii nu îndrăzneau să patruleze.

Guillem mergea repede, cu spatele drept și foarte serios. Băiatului naiv care încheiase afacerea păguboasă cu Levi îi luase locul un bărbat tânăr, cu privirea întunecată și cu armele la vedere. La intrarea în han, un grup de bărbați loveau un individ căzut, leșinat sau aflat în stare de inconștiență, și,în ciuda faptului că loviturile de pumni și de picioare se ințețeau, victima nu scotea nici cel mai mic vaiet. Puțin mai departe, două femei priveau spectacolul cu o expresie plictisită, părând două statui de piatră ce cară greutatea unei porți, doar că le lipseau capitelurile de pe cap.

Guillem îi aruncă o privire nefericitului care zăcea pe jos, fără să se oprească și să intervină; deja nu mai făcea parte din rândul celor vii, deși
și-ar fi dorit ca lucrurile să nu fi stat așa. Când intră în han, îl învălui o atmosferă încărcată, erau multe cotloane scăldate în penumbră și avu nevoie de câteva momente pentru ca ochii lui să se acomodeze cu întunericul și să cerceteze fiecare colț și fiecare oaspete aflat în încăpere. Era o sală mare, rectangulară, în care se

afla un șemineu enorm, ale cărui flăcări dădeau multă căldură și puțină lumină. Mesele erau îngrămădite într-un mod dezordonat și neglijent, ca și cum o armată de barbari ar fi cucerit locul și s-ar fi înverșunat să îl distrugă. Clienții se înghesuiau în jurul lor sau chiar pe ele, aproape fără să lase pic de loc pentru femeile care le aduceau ulcioarele mari pline cu băutură. țipetele și urletele făceau parte din conversația obișnuită, iar corurile ce se formau din când în când intonau pe voci pițigăiate cântece obscene. Tunetul celei mai aprigi dintre bătălii s-ar fi transformat acolo într-un simplu murmur.

Guillem reuși să înainteze cu greu, observând privirile curioase care, după ce îl studiau cu interes, redeveneau indiferente. Un asemenea loc atrăgea zilnic figuri noi, echipaje întregi de marinari își cheltuiau acolo salariile mizere pe băutură proastă, fie că era vin sau bere, și dispăreau apoi în direcția altui port, a altui han, exact ca acesta. Deși nu se întâmpla întotdeauna așa, mulți dintre clienții aceia veseli nu mai ajungeau niciodată în alt port, nici în vreo altă tavernă, fiind înghițiți de apele oceanului, fără nicio remușcare.

În timp ce înainta prin mulțimea de oameni, tânărului îi atrase atenția un bărbat care se sprijinea de o tejghea lungă ce pornea de lângă șemineu și se termina la peretele opus. Era un adevărat gigant, înalt de doi metri. Guillem îl privea cu respect, căci judecând după poziția în care stătea, nu putea fi vorba de altcineva decât de Santos, cunoștința lui Levi. Bărbatul vorbea cu unul dintre clienți, lucru care îi dădu lui Guillem timp să îl observe cu atenție. Se deosebea de toți ceilalți prin chipul lui deosebit, străbătut de mii de cicatrice de tot felul, de forme și mărimi diferite, dintre care una ieșea în evidență, întinzându-i-se pe toată fața, traversându-i unul dintre ochi și dispărând către bărbie. Probabil că linia ei continua, pierzându-se spre ceafă, în josul trupului, spre un loc secret. Era pe cât de înalt, pe atât de solid, iar mușchii i se conturau pe sub haine, formând o hartă complicată de tendoane și de vene plămădite cu grijă. Guillem se gândi că are aproximativ

aceeași vârstă cu Bernard, poate câțiva ani în plus, deși era posibil ca cicatricele să-l înșele.

Tejgheaua lungă de care se sprijinea era ca o graniță care delimita teritoriul destinat clienților de turnul său de supraveghere. În spatele lui, chelnerițele dispăreau în întuneric și reapăreau cu ulcioarele pline ochi. Era o poziție strategică perfectă, care îi permitea să supravegheze și să controleze fiecare colț al localului, fiecare individ care intra sau ieșea, fiecare murmur. Puțin mai departe de tejghea, îndărătul șemineului, se vedea o scară de lemn. În mod sigur, ducea spre camerele oaspeților. Guillem studie cu atenție hanul, căutând cele mai apropiate ieșiri, în cazul în care va fi nevoit să fugă. Nu dorea să se trezească prins în capcană, cu atât mai puțin în fața unui rival ca Umbra. Privirea îi poposi pe o ușiță de sub scară, care ducea probabil în pivniță sau în magazia de lemne, ascunsă în perete și asupra căreia îi atrase atenția doar o reflexie ciudată a focului din șemineu.

Se apropie încet de locul în mijlocul căruia trona acel gigant, fără ca nimeni să îndrăznească să-i pună la îndoială autoritatea. După cum era de așteptat, îi atrase imediat atenția. Santos îl privi, oprindu-se din conversația pe care tocmai o purta, iar întreruperea îl făcu pe interlocutorul lui să se îndepărteze
și să se îndrepte spre una dintre mesele din apropiere, urmând parcă un ritual repetat de mii de ori, în desfășurarea căruia fiecare își cunoștea rolul. Privirea lui Santos zăbovi asupra tânărului necunoscut cu o curiozitate destul de apatică, totuși.

— Nu sunteți de prin părțile astea, prietene. Era o afirmație bine punctată. Santos respecta astfel o regulă nescrisă, aceea de a evita întrebările.

— Ați ghicit. Cum ați reușit?

— Vă servesc cu ceva sau aveți nevoie de talentul meu de ghicitor?

— Dați-mi să beau ce beți și dumneavoastră, asta doar dacă nu este aceeași porcărie care li se servește clienților.

— Măi, să vezi... O gură fină, un lucru foarte greu de găsit în caverna asta, domnule, deși este posibil ca nici

ceea ce beau eu să nu fie suficient de bun pentru Domnia Voastră. Pe Santos părea că îl distrează noul client, iar remarcile sarcastice le făceau plăcere amândurora.

— Presupun că sunteți Santos, stăpânul absolut al acestui loc.

— Acum cel care ghicește sunteți dumneavoastră. Santos puse pe masă două ulcioare, pe care le scoase de dedesubtul tejghelei.

— Vin de Messina. Excelent. Aveți gusturi fine. Guillem luă o gură zdravănă de băutură.

— Vă va costa destul de mult, deși sunt sigur că aveți cu ce plăti. Sănătatea dumneavoastră vă va mulțumi pentru alegerea făcută. Mizerabilii ăștia nu au stomac, în locul lui ascund un sac de plumb, indiferent la ce aruncă în el.

— De ce Santos?

— De ce, ce?

— Mă refer la numele pe care îl purtați. Noi, ceilalți, ne mulțumim cu un singur sfânt, dumneavoastră păreți să aveți nevoie de întreaga oaste cerească.

Santos izbucni într-un hohot de râs răsunător care se răspândi în toată încăperea aceea enormă, speriind mai multă lume.

— Ia te uită, avem aici un tip simpatic. Vă mulțumesc, munca mea este extrem de plictisitoare în general și de aceea îmi plac glumele, nu-mi lasă creierul să se usuce. În ceea ce privește numele meu, nu vă pot răspunde, e atât de vechi, încât nici nu mai știu de unde vine.

Guillem zâmbi, încercând să găsească cel mai bun mod de a orienta conversația către ceea ce îl interesa, fără a atrage atenția și fără să trezească bănuieli, dar Santos nu era o pradă ușoară, nu era un tip care să se lase păcălit cu una, cu două ca Levi. Trebuia să riște.

— Am fost sfătuit să vorbesc cu dumneavoastră, spuse încet.

— Și ce hoț nenorocit v-a dat un asemenea sfat?

— Un hoț mort, răspunse Guillem, pândind reacția lui Santos.

Santos nu mai spuse nimic, îi cântărea vorbele,

privindu-l fără să clipească. Împietrit în atitudinea aceea, unul dintre ochi, cel străbătut de cicatrice, căpătase o formă ciudată, de opt neregulat și lipsit de rotunjime, care căuta să-și extindă circumferințele deformate.

— Ar trebui să ne așezăm, nu credeți? spuse în cele din urmă.

Îi făcu semn să-l urmeze, iar ieșirea lui de după tejghea provocă un murmur de admirație, uriașul părând să-i acorde tânărului necunoscut un privilegiu special. Santos înaintă către o masă de lângă
șemineu, care se eliberă îndată ce oamenii aflați la ea îl văzură apropiindu-se. Cei doi se așezară cu ulcioarele în mâini, unul în fața celuilalt, măsurându-se din priviri.

— Ei bine? Tânărul reușise să îi stârnească interesul.

— Levi, zaraful, mi-a spus înainte să moară că îmi puteți oferi informații despre o persoană pe care o caut.

— Zgârcitul ăla de negustor a murit? Părea cu adevărat uimit. Credeam că specia zarafilor are parte
de un tratament special în fața Morții, dar văd că nu-i așa. Dumneavoastră l-ați omorât?

— Nu, mi-au luat-o alții înainte. În ultima vreme, așa mi se întâmplă mereu. Dacă lucrurile continuă așa, nu voi mai putea omorî pe nimeni, este de-a dreptul deprimant.

Santos izbucni iar într-un hohot de râs, speriindu-i din nou pe clienții aflați în apropierea lui, însă hotărî că-i plăcea băiatul acela.

— Viermele ăla bătrân și târâtor de Levi n-a făcut o afacere bună de data asta. Așa se întâmplă dacă te încurci cu cine nu trebuie.

— Aveți dreptate, încuviință Guillem pe un ton grav, nu a investit în ce trebuia și mă tem că nu își va recupera niciodată pierderile.

Privi chipul hangiului, în căutarea unui semn care să-i permită să continue, dar trăsăturile lui Santos erau la fel de pline de mister pe cât de vechi îi era numele, ceea ce nu îi ușura deloc munca. Tânărul hotărî să îi mai dea ceva informații.

— Viermele ăla târâtor, cum îl numiți, a fost asasinat acum câteva ore, a fost decapitat, mai bine spus,

decapitat de o mână expertă la treburile astea.

— O moarte demnă de o pasăre de pradă ca el. Santos nu părea impresionat. Vă pot asigura că dispariția lui va fi sărbătorită de mulți atunci când se va afla vestea. Nimeni nu-i va deplânge absența, nu avea nevastă și copii, nici frați, nici unchi, nu avea pe nimeni. Bietul imbecil spunea mereu că familia este o investiție fără viitor și iată, acum nu are nici măcar un câine care să îl îngroape așa cum se cuvine.

Guillem era exasperat de pasivitatea interlocutorului său, nimic nu părea să-l miște și asculta veștile pe care i le aducea fără a clipi măcar o dată din ochiul mutilat. Îi oferea informații gratis și deja nu mai știa ce tactică să adopte.

— Îl caut pe un oarecare D'Aubert, spuse. Pierduse deja prea mult timp.

— Deci pe el ați venit să-l căutați, băiete, pe prostul de D'Aubert. Iată că în cele din urmă se face lumină. De ce îl căutați?

— Prea multe întrebări și prea puține răspunsuri, scrâșni Guillem iritat, pe punctul de a-și pierde răbdarea. Îl deranjau hohotele gălăgioase ale lui Santos, care se amuza pe seama supărării lui.

— Vă pierdeți repede răbdarea, tinere, dar vă voi răspunde. Ei bine, îl cunosc pe D'Aubert. Vă voi spune inclusiv că eu însumi am fost la un pas de a-l omorî, ca să scap de șarlataniile lui insuportabile. O ființă respingătoare.

— Este unul dintre oaspeții dumneavoastră?

— A fost, tinere, a fost unul dintre oaspeții mei, dar acum nu mai este, îi răspunse Santos, fără a-i da și alte explicații.

Vorbele sale căzură ca un trăsnet asupra lui Guillem, pentru că aceasta era singura pistă care putea să îl ducă la D'Aubert și să recupereze pachetul furat. Dacă hoțul fugise, va fi greu să îl găsească din nou și întreaga poveste îl înnebunea. Se afla iar într-un punct mort, ca la început, fără să știe încotro s-o apuce. Era atât de supărat, încât până și Santos îl compătimea.

— Atât de mult vă interesează persoana acestui imbecil,

„frate“?

Tânărul sări de pe scaun, buimac și uluit. Se simțea descoperit, ca și cum i s-ar fi smuls dintr-odată masca. Privirea i se îndreptă neliniștită către una dintre ieșiri.
„Frate“. Proprietarul acela uriaș de tavernă ghicise, fără îndoială, cu ce se ocupă, aproape la prima vedere, iar acesta era un lucru la care nu se așteptase.

— Liniștiți-vă, nimeni nu vă va da în vileag, mă distram și eu uitându-mă la un templier cinstit,
nimerit într-un loc precum acesta. Deși, adevărul este că nu vă bucurați de o reputație prea bună. Santos părea liniștit.

— Cum de v-ați dat seama? Mintea lui Guillem se străduia să găsească o explicație. Masca nu îi fusese de niciun folos, greșise undeva. Sigur îl recunoscuse încă din momentul în care pusese piciorul în taverna aceea nenorocită și rău-famată. Îi era ciudă pe Santos, care avea capacitatea de a vedea dincolo de măști și se temea de faptul că, dacă el a putut să îl descopere, ar fi putut s-o facă și alții. Avea senzația neplăcută că fusese prins. Santos îl studia cu atenție, intuind sentimentele provocate de gluma sa și încercă să repare grosolănia.

— Liniștiți-vă, vă rog, este o mască bună, nimeni altcineva nu și-a dat seama cine sunteți. Îmi pare rău că v-am provocat atâta neliniște, dar nu vă faceți griji în legătură cu turma asta de bețivi, care nu și-ar recunoaște nici propriile mame dacă ar intra acum pe ușă. Bernard v-a învățat bine.

Guillem făcu ochii mari și nu își putu stăpâni o exclamație de uimire. Asta era prea mult, nu-i venea să creadă că fantoma lui Bernard Guils se încăpățâna să-l urmeze în văgăuna aceea. Și cum naiba era posibil ca Guils să aibă prieteni de teapa lui Santos? Dar aici era vorba despre Guils cel necunoscut lui, despre Guils, așa cum era el de fapt. Supărarea și iritarea lui o apucaseră acum pe un alt drum, care ducea la Bernard, prietenul dispărut, maestrul... Cel care îi povestise atât de puține lucruri despre el, în legătură cu care nu știa mai nimic și care îl abandonase în mijlocul acelei furtuni.

— Trebuie să mă iertați, băiete, dar atunci când v-am

văzut intrând nu m-am putut abține să nu râd puțin. Însă tocmai am primit un șut în fund, un semn de la Guils, de dincolo de mormânt, să vă las să vă trageți sufletul. Nu vă faceți griji în privința siguranței Domniei Voastre, sunteți la adăpost. Cu mulți ani în urmă, am făcut și eu parte din acel ordin, de aceea v-am recunoscut. Nu există templier care să intre în taverna asta și pe care Santos să nu-l recunoască, oricât ar fi de deghizat. Sunt deprinderi vechi.

Guillem îl privea sfidător, încercând să-și reprime furia, sătul de povestea aceea care se tot învârtea în jurul aceluiași punct: Guils.

— Fantoma lui Bernard mă urmărește mai degrabă cu furie, decât cu entuziasm. Îmi iese în drum la fiecare colț de stradă și cred că i-am auzit și vocea. Puteți spune că înnebunesc, pentru că și eu am început să cred asta... Și presupun că v-ați cunoscut în Palestina, cum să nu, și ați luptat împreună cu vitejie, prieteni buni, din copilărie. A, și probabil că știți absolut totul despre povestea aceasta, iar eu mă pot întoarce în Casă, să dorm trei zile la rând, și să abandonez pentru totdeauna rolul acesta ridicol de marionetă!

— Doamne Dumnezeule, sunteți cu adevărat supărat! Pentru prima dată, Santos părea uluit. Îmi pare sincer rău, prietene, nu am vrut să vă supăr, dar habar n-am despre ce vorbiți. E adevărat că am aflat de moartea lui Bernard – în cartierul ăsta veștile aleargă mai repede ca săgețile musulmane –, dar nu știu nimic despre acea „poveste nenorocită“ la care vă referiți. Cum a murit, de fapt, Bernard? Pe aici se aud doar zvonuri, povești incredibile.

Guillem își dădu seama că Santos spune adevărul și îi păru rău că își revărsase întreaga frustrare și neputință asupra uriașului care îl privea cu profundă îngrijorare.

— A fost otrăvit.

— Otrăvit! Nu pot să cred, nu Bernard. Surpriza pusese stăpânire pe trăsăturile lui Santos, colorându-i cicatricea într-o nuanță purpurie.

Atunci Guillem îi povesti tot ce știa, fără să omită nimic, în dorința de a-și desluși emoțiile și sentimentele, sătul de meseria lui, sătul să înșele și să fie înșelat. Îi spuse tot ce avea pe suflet, până când se liniști, obosit să aștepte ca cineva să-i arate piesa potrivită în acel labirint al relicvelor, al umbrelor și al morților care îl trăgeau dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi fost ținut de fire invizibile și manevrat după bunul-plac al celorlalți. Guillem de Montclar se hotărâse să răbufnească, iar acum nu-l mai interesau consecințele.

Santos asculta cu atenție, fără să-l întrerupă. Trăsăturile i se crispau pe măsură ce povestea avansa, dar pe chipul lui nu se citea nicio emoție. Ascultă timp de o oră cuvintele acelui tânăr, urmărit de fantome pe care nu le recunoștea. Și în timp ce îl asculta, un noian de întâmplări și de imagini inunda mintea, amintirile derulându-se cu o claritate diafană, asemenea luminii scânteietoare din deșertul Iudeii.

În căsuța de chirpici pierdută în mijlocul deșertului, doi bărbați vorbeau răstindu-se unul la altul. Nimeni nu îi asculta în pustiul fără sfârșit, poate doar cei doi cai ai lor, neliniștiți din pricina tonului ridicat al vocilor lor.

— La naiba, Bernard, ai înnebunit de tot! Jacques Bretonul urla ca un lup fioros, străbătând cu pași mari încăperea îngustă. Podeaua vibra la fiecare mișcare, ca și cum o armată de turci ar fi fost pe punctul de a-i invada.

— Încetează odată, Jacques, și nu mai blestema!
Știu deja că totul arată ca și cum ne-ar fi fost întinsă o capcană! În vocea lui Guils se ghicea un strop de resemnare, din cauza țipetelor colegului său.

— Arată exact ca o capcană? Pe cuiele lui
Christos, Bernard, să nu îndrăznești să-mi spui asta,
nu după atâția ani! Atâta secretomanie mă va înnebuni și pe mine.

— Liniștește-te și nu mai țipa, că mă sperii.

— Bine, nu mai țip, dar Bernard... Suntem la un pas de a-l descoperi pe trădătorul acela nenorocit, aceasta este principala noastră preocupare. Nu ți se pare suspect că, aflându-ne atât de aproape de a-l descoperi, ne trimit

după o manta murdară cu o poveste incredibilă? Tu vrei să te sinucizi?

Vocea puternică a lui Jacques făcu să duduie pereții fragili. Drept răspuns, Guils îl bătu cu pumnul pe spate, deși Jacques nu păru să-și fi dat seama.

— Lasă-mă să vorbesc, Jacques, dacă nu, te reduc eu la tăcere, ți-o promit! Nu am timp să merg acum la Alcho pentru a-i convinge pe cei de acolo de nebunia acestei misiuni și nici n-am motive să nu mă supun ordinului. și da, este suspect că ne trimit după un miraj cu chip de manta și că ne obligă să ne abandonăm misiunea. De aceea, vreau să mă asculți cu toată atenția ta limitată: tu nu vei veni cu noi.

Guils făcu un gest de amenințare, observând intenția prietenului său de a răspunde, însă nu putu evita ca acesta să nu înceapă, în schimb, să lovească unul dintre pereți.

— Jacques, Jacques, ascultă-mă! Tu te vei duce singur la întâlnirea cu omul nostru de legătură și vei verifica numele trădătorului. Apoi vei pleca la Alcho și îi vei povesti lui Thomàs de Berard tot ceea ce vei descoperi și unde ne întâlnim. Și mai mult decât atât, vei fi atent să descoperi a cui a fost ideea acestei misiuni absurde. Ai înțeles?

— Am timp să merg la întâlnire și să mă întorc la voi, pentru orice eventualitate.

— Nu! Nu te vei întoarce, vei pleca la Alcho cât mai repede posibil, fără să privești în urmă! La naiba, nu mă mai contrazice, supune-te măcar o dată!

— Bernard, nu înțeleg de ce ai încredere în acest cavaleraș de curte, preocupat mereu să urce pe scara socială... „Prefer să mi se spună Cavalerul D’Arlés.“ Jacques imita manierele alese și elegante ale celui despre care vorbeau. Este un șarpe, ți-am spus-o mereu... În ceea ce privește mantia... E o prostie, Bernard, pentru numele lui Dumnezeu!

— Jacques, l-ai detestat mereu pe Robert d’Arlés, nu-l poți suporta, însă de ce naiba ar inventa o poveste atât de absurdă?

— A, pentru a-și salva fundul, Bernard, face toate

astea pentru ca fundul lui să se așeze într-un loc mai bun decât cel oferit de șaua calului.

— Ne-am băgat într-o poveste cât se poate de serioasă, iar tu nu spui decât prostii.

— Într-o problemă cu adevărat serioasă; mă bucur că recunoști asta, Bernard, și că ești realist, pentru că de câteva ore stai agățat cu capul în jos de un palmier, fără ca picioarele tale să atingă pământul.
Și mai mult decât serioasă, este o situație periculoasă. Vei sfârși cu grumazul spintecat.

Bernard Guils oftă. Avea nevoie de toată răbdarea din lume pentru a se înțelege cu rebelul său prieten, un bărbat care se aprindea fie și mirosind numai focul.

— Îți promit că vom încerca să rămânem în viață, însă de data aceasta va trebui să mă asculți.

— Dar, Bernard, cine poate crede că un precupeț zdrențăros din Efes – tocmai din Efes – ar putea avea o mantie care i-a aparținut Fecioarei? Cine poate crede că există un asemenea obiect pe fața pământului? Ce naiba vă va vinde? Îți spun eu, prietene, o cârpă descusută pe care a aruncat-o mă-sa pentru că era veche.

— Nu e vorba de asta. Uită de nenorocita aia de mantie! Ești obsedat de ea, deși este elementul cel mai puțin important. Ceea ce contează este că cineva ne îndepărtează cu bună-știință de investigația noastră și crede, probabil, că i-a reușit stratagema.

— Înțeleg. Și de asta vă veți sinucide în grup. Bernard înțelegea punctul de vedere al tovarășului său, motivul pentru care erau îndepărtați era ridicol și niciun om în toate mințile nu ar alerga după o cârpă descusută, cum o numise Jacques. Acest lucru îl intriga. Oare întreaga poveste nu era decât o invenție de-a lui D'Arlés? Dar din ce motiv? Și dacă nu era D'Arlés, atunci cine se juca cu ei?

— Sincer, Jacques, ceea ce mă deranjează cel mai tare în toată povestea asta este că ne ia drept proști.

— Sigur, te deranjează, cu toate acestea vei pleca în misiune, sări Jacques, fără a-i înțelege raționamentul.

— Da, ai dreptate, trebuie să riscăm. Nu trebuie să trezim bănuieli, ci să ascundem faptul că am căzut în

capcană. De aceea am nevoie de tine afară, ești portița noastră de scăpare.

— Și ce le vei spune dacă vor întreba de mine? Jacques părea resemnat, știa că nu există niciun mod de a-l convinge pe Bernard.

— E simplu, prieten drag! Le voi spune că nu te-am găsit. Cu toții știm că îți place să dispari „de dragul de a dispărea“. Le voi spune că te-ai făcut nevăzut din nou, că nu ai venit. „Imbecilul ăsta nenorocit ne-a lăsat baltă din nou.“ Mă vor privi cu resemnare creștinească și nu vor spune nimic.

— Mai puțin D'Arlés. „Templul va trebui să își aleagă mai bine membrii de elită, cineva trebuie să dea socoteală pentru dispărițiile fratelui nostru, asta nu poate rămâne așa... “

Bernard Guils izbucni în râs auzind cum îl imită Jacques pe D'Arlés. Avea dreptate, cu siguranță avea să spună ceva asemănător.

Când ieșiră din cabană, pe fețele lor se citea îngrijorarea. Jacques își îmbrățișă cu putere tovarășul; avea o presimțire sumbră. Îl privi pe Bernard în timp ce își încăleca frumoasa iapă albă și se apropie să mângâie animalul pe cap.

— Jacques, ai mare grijă, nu-i permite acestui trădător nenorocit să ne scape. Și du-te la Alcho!

— Îl voi omorî cu mâinile mele, ți-o jur.

Dar Bernard nu îl mai auzea deja, el și iapa lui îndreptându-se în goană spre nord. Pentru câteva momente, privi silueta prietenului său îndepărtându-se, micșorându-se și dispărând dincolo de linia de nisip a orizontului.

Santos se trezi brusc din reverie, cuvintele tânărului templier readucându-l în prezent.

— Trebuie să vorbesc urgent cu D'Aubert, spuse Guillem.

— Iartă-mă, băiete, nu eram atent. Vă înțeleg graba, dar trebuie să vă mărturisesc că șarlatanul acesta nu vă va fi de prea mare folos.

— Ați vorbit cu el, v-a spus ceva interesant?

— E mort. Din nou ne-a luat-o cineva înainte. Guillem îngheță, nu se așteptase ca Umbra să
le-o ia înainte și de această dată. Mai bine spus, crezuse că va fi foarte ocupat să își caute o nouă vizuină. Era de presupus că nu dorea să rămână acolo, cu cadavrul lui Levi.

— Dar cine îl va găsi pe Levi într-o casă abandonată, gata să se prăbușească? Pot trece zile, luni... Doamne Dumnezeule, tocmai am făcut o greșeală de neiertat! murmură tânărul.

— Bine ați venit în lumea reală, băiete, răspunse Santos ironic. N-ar fi bine să fiți perfect, ați fi
insuportabil. Sper că Bernard nu v-a băgat ideea asta în cap, deși ar fi fost în stare. Acum câteva clipe, îmi aminteam de o zi în care am încercat să-l conving de un anumit lucru și...

— De unde știți că D'Aubert a murit? îl întrerupse tânărul; prin labirint se mai deschidea un drum.

— Chiar eu l-am găsit, i-am descoperit cadavrul în cameră. Santos începea să creadă că băiatul acesta era la fel de încăpățânat ca Guils.

— Când?

— Ieri noapte.

— Atunci, înseamnă că l-a omorât pe D'Aubert înaintea lui Levi. Descoperise deja vizuina hoțului!
Și este posibil să fi recuperat ceea ce acesta furase de la Bernard. Cum a murit D'Aubert? Guillem trecea repede de la una la alta.

— În chinuri, vă asigur. Este încă sus, în cameră. L-au încătușat în asemenea hal, încât s-a asfixiat singur, nu a putut să suporte presiunea corzilor. N-am mai văzut de mult pe nimeni care să folosească această metodă, se numește „nodul sinucigașului“, deși vă mărturisesc că nu înțeleg de ce se cheamă așa, este imposibil ca cineva să se sinucidă în felul acesta. A trecut prin momente de coșmar, fiți convins. Avea un căluș în gură, iar puținul mobilier din cameră era așezat cu grijă la distanță, astfel încât să nu poată alerta pe nimeni. Oricum, ceva mi-a atras atenția: un scaun aflat lângă el, aproape lipit de față. Ca și cum cineva ar fi șezut pe el liniștit, privindu-l pe

nefericit în agonie. Nu cred că a fost un spectacol prea plăcut, băiete.

— Montclar. Guillem de Montclar, răspunse tânărul încruntat.

— Ce spuneți?

— Că nu mă cheamă „băiete“, nici „tinere“, nici altfel. Numele meu este Guillem de Montclar.

— Iertați-mă, nu am vrut să vă jignesc, Guillem.

— Ați verificat cu atenție camera lui D'Aubert? Guillem era sigur că o făcuse.

— Sigur, dar, dacă vreți, o putem face din nou. Tânărul dădu din cap în semn că da și se ridicară amândoi de la masă, îndreptându-se către scări.

Chipul lui D'Aubert păstra încă o expresie surprinsă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că i se întâmplase așa ceva. Corpul lui, răsucit printre corzi, părea al unui contorsionist paralizat, întrerupt în timpul exercițiului. Santos aruncă peste el un cearceaf, în timp ce îl privea pe Guillem cercetând camera cu grijă. Fără îndoială că fusese bine instruit.

— Ce veți face cu el? întrebă tânărul, arătând spre cadavru.

— Trebuie să mă gândesc, nu vă faceți griji. Este posibil ca nimeni să nu simtă lipsa acestui mizerabil.

— Obiectul pe care îl caut nu se află în camera aceasta, probabil că Umbra l-a descoperit înaintea mea.

— Nu vă faceți griji, Guillem. Am găsit un lucru care v-ar putea interesa. La început nu i-am dat importanță, dar, auzindu-vă povestea, m-am gândit mai bine.

Guillem se apropie de el, curios. Santos ținea ceva în palma deschisă.

— Piele de miel? De unde o aveți?

— Da, este piele de miel, tratată și lustruită cu cea mai mare măiestrie. Este posibil ca ea să fi ascuns ceea ce căutați. Mai erau și niște corzi foarte fine și rezistente, cu care sigur era legat pachetul. Am găsit-o aici, în cameră, cineva trebuie s-o fi aruncat pe pat.

— Adică Umbra are deja ceea ce dorea, spuse Guillem.

— Vă grăbiți să trageți concluziile. Santos vorbea aproape în șoaptă. D'Aubert a primit mai multe vizite în doar câteva ore, căuta un traducător din limba greacă, știți asta, iar eu i-am recomandat câteva persoane.

— Ce încercați să îmi spuneți?

— A vorbit cu un anume Mateo, un preot cu renume prost. Cred că a fost excomunicat din ordinul Predicatorilor în urma unui scandal despre care nu
știu nimic. Acum trăiește de pe urma a două prostituate care îl țin ca pe un rege și are legături foarte strânse cu oameni cât se poate de dubioși.

— Și credeți că bărbatul acesta știe ceva?

— Mateo și D'Aubert s-au certat, cred că nu se puteau pune de acord în legătură cu prețul. În cele din urmă, au bătut palma, iar preotul a părăsit repede taverna. Asta s-a întâmplat aseară. Am observat că Mateo ascundea ceva în haine. Deși încerca să pară relaxat, se vedea că ține ceva strâns între gheare, am crezut chiar că furase ceva din camera hoțului.

— Credeți că el l-a ucis pe D'Aubert?

— Nu, nu! De asta sunt sigur, Guillem. Văzând ce se petrece, am urcat în camera lui D'Aubert și l-am găsit viu, îngrijorat și nervos, dar viu. M-a întrebat dacă Mateo este de încredere, dacă răspund pentru el, fiindcă avea în mâini o afacere foarte importantă, iar preotul acela nu-i plăcea deloc.

— Și nu ați reușit să aflați nimic altceva?

— I-am spus că nu răspund pentru nimeni și am râs de neîncrederea lui, adăugând că printre hoți este greu să găsești până și o virtute cât de mică și că, la urma urmelor, Mateo este de teapa lui. Am încercat să aflu despre ce fel de afacere vorbea, dar nu mi-a spus, mi-a jurat că voi avea partea mea pentru serviciile făcute și că nu am nevoie să știu mai multe.

— Și nu ați văzut nimic ciudat în noaptea aceea, ceva care să vă atragă atenția?

— Nimic nu te mai miră într-un loc ca acesta, dar astăzi, la auzul veștilor pe care mi le-ați dat, m-am gândit mai bine. S-a produs o încăierare nemaipomenită, un echipaj străin s-a amestecat într-un scandal violent și n-a mai

rămas nimic la locul lui... Acum mă gândesc că este foarte probabil ca cineva să fi plătit bătaia, ceea ce i-ar fi fost de folos unei persoane care ar fi dorit să se strecoare până la camerele de sus. Nimeni nu l-ar fi observat. Foarte inteligent, nu vi se pare?

— Știți unde îl pot găsi pe acest Mateo? Se pare că este singura mea pistă.

— Vine din când în când la tavernă, răspunse Santos, dar voi încerca să aflu unde îi este vizuina.

— Nu vreau să vă implic mai mult, Santos, vedeți cum sfârșesc toți cei care au de-a face cu această afacere murdară.

Santos râse cu poftă, grija băiatului pentru siguranța sa era ceva nou în lumea lui. În mod normal, viața și moartea ocupau același loc privilegiat în taverna aceea, locul privilegiat al indiferenței absolute.

— Sunteți foarte amabil, Guillem, dar sunt deja implicat. Nu vi se pare că uciderea unuia dintre oaspeții hanului meu este un detaliu de prost-gust? Îl voi găsi pe Mateo. Eu voi stârni mai puține bănuieli decât Domnia Voastră, vă asigur, și nimeni nu va fi interesat de motivele pentru care îl caut. Mai ales că și știu pe cine să întreb.

— Bine, probabil că aveți dreptate. Cum voi afla că l-ați găsit?

— Vă voi trimite un mesaj la Casă. Aveți răbdare, băiete.

Guillem mai aruncă o privire spre camera lui D'Aubert. Nu mai avea ce face acolo, iar Santos îi dăduse toate informațiile pe care le deținea. Îl privi cu stimă pe uriașul cu un singur ochi, admirând siguranța de sine pe care o răspândea în jur, modul în care ținea situația sub control, ca și cum ar fi fost obișnuit să găsească în fiecare zi cadavre legate prin camere. Trebuia să aibă încredere în el, o cunoștință în cartierul acela îi va fi de mare ajutor și era mai prudent să aibă acolo un prieten, decât un dușman. Tocmai se pregătea să plece, când îl strigă hangiul.

— Trebuie să aveți mare grijă. Din cele ce mi-ați povestit, sunt deja prea mulți morți în povestea asta și nu vă puteți permite nicio clipă de neatenție. Concentrați-

vă și rămâneți în alertă. Nu lăsați ca moartea camaradului Domniei Voastre să vă afecteze într-atât încât să lăsați garda jos, fiindcă ar fi foarte periculos.

Guillem îl asigură că va ține seama de sfaturile sale și, după ce își luă rămas-bun, ieși din tavernă. Trupul bărbatului mort se afla în același loc, ghemuit, iar singurul lucru care se schimbase era mărimea petei de sânge care se întindea în jurul lui. Femeile erau tot acolo, impasibile, indiferente la tot ce se întâmpla în jurul lor. Tânărul avea sentimentul că visează, oboseala și întunericul îi dădeau întregii scene un aer de irealitate, iar dacă de după colț ar fi apărut un unicorn, nu l-ar fi mirat câtuși de puțin. „Dacă acesta este un coșmar, se gândi, cel mai bine ar fi să mă trezesc în Casă, în patul meu." Hoinărea de patruzeci și opt de ore și somnul începea să-l răpună.

Santos îl văzu pe băiat îndepărtându-se; pe fața lui se citea îngrijorarea; se temea pentru viața lui. Nu îi spusese tot adevărul, Guillem nu avea încă nevoie să-l știe pe tot. Nu îl putea împovăra cu bătrânele umbre ale memoriei sale și, în mod sigur, lui Bernard nu i-ar fi plăcut ca tânărul să se trezească
în mijlocul unor vechi reglări de conturi. Nu, aceasta era doar problema lui și a lui Dalmau, căci Guils nu îi va mai fi alături. Bătrânul și dragul său Guils.

Pentru prima dată după multă vreme, D'Arlés se afla foarte aproape de el. Probabil că ceva foarte important, vital chiar, îl obligase să revină. Robert se ferise de el ca de dracul, și bine făcuse, știa că între ei rămăseseră conturi nereglate, pe care ei nu le vor uita niciodată, orice s-ar întâmpla. D'Arlés nu va dormi liniștit atâta vreme cât unul dintre ei era încă în viață. Acum înțelegea mesajul urgent pe care i-l trimisese Dalmau, de data aceasta vor fi mai rapizi... Își aminti cu câtă stupoare descoperise numele trădătorului. Nu îi venea să creadă, în ciuda antipatiei pe care o simțea față de D'Arlés. Niciodată nu îl suferise pe acel „cavaleraș" cu aere de persoană importantă, dar era posibil să fie un trădător? Nu, era un încrezut, un arogant și un ambițios, dar nu un trădător...

Aflase prea târziu numele celui care îi trădase: blestematul de D'Arlés îi înșelase pe toți. Nu s-a supus ordinelor lui Guils și a alergat ca un nebun pentru a le da de veste, însă a ajuns târziu, tragedia se consumase, iar el nu a putut face nimic pentru a o evita. S-a întors în Alcho, abătut și furios, pentru a-i spune maestrului ce aflase și pentru a i se confirma bănuiala că niciun ordin incredibil precum acela nu fusese dat din Casa templierilor. Numele trădătorului stârnise un mare scandal în interiorul ordinului și D'Arlés fugise, îndreptându-se către Franța, ca să șoptească calomnii și minciuni la urechile regelui. Arogantul acela reușise ceea ce își dorise cu orice preț, fără ca Jacques Bretonul să îl poată împiedica. Amintirile încă îi trezeau furia. Politică blestemată! Un trădător ridicat la rang de confident al regelui, în timp ce camarazii lui agonizau într-o temniță siriană.

Cine putea înțelege toate acestea? Nu pricepea nici măcar acum, când se transformase în Santos.

Nu regreta nimic, părăsise Templul pentru a-și salva tovarășii; maestrul Thomàs Berard avea mâinile legate. Trădătorul acela blestemat îl convinsese pe regele Ludovic de vinovăția prietenilor săi, imputându-le propriile fărădelegi, iar regele îi interzisese ordinului orice încercare de negociere menită să-i salveze. Rămânea doar el, Guils însuși i-o spusese,
„ești portița noastră de scăpare, Jacques", și nu a stat nicio clipă pe gânduri când a fost să le sară în ajutor. Stătuseră închiși mult timp, prea mult timp, se gândi, amintindu-și de tânărul și blândul Gilbert. Revedea fuga aceea, în plină noapte, cu Dalmau rănit, supărat că este nevoit să abandoneze trupul fratelui său, cu Bernard pe jumătate mort, ducându-i pe amândoi, fiecare pe câte un umăr. Da, el, Jacques Bretonul, catârul cel mai încăpățânat al Templului din Alcho, reușise să facă asta. I-a ascuns și i-a vindecat și, într-o după-amiază, în mijlocul pustietății deșertului, în fața dunelor roșiatice, au jurat să se răzbune. O răzbunare așezată mai presus de orice, mai presus chiar și de jurămintele lor, dacă era necesar.

„Se apropie ora, Bernard, prieten drag, piesele s-au

întors la locul lor, iar pionul principal nu mai este regele acum. Să ne înghită infernul, dacă așa trebuie să se întâmple.“

8

Călugărul Berenguer de Palmerola

> „Sunteți fiu de cavaler și de femeie respectabilă, din neam de cavaleri, sunteți rodul unei căsătorii legale?“

Lucrările de construcție ale marii mănăstiri dominicane din Santa Caterina își urmau cursul. Începute cu doi ani înainte, în 1263, ele puneau bazele a ceea ce avea să devină o mare biserică. Călugării se obișnuiseră cu acel du-te-vino provocat de transportarea materialelor și de muncitorii care înălțau cea mai impunătoare mănăstire din oraș. Călugărul Berenguer de Palmerola se certa cu unul dintre șefii de echipă și, deși nu avea prea multe cunoștințe de arhitectură, era convins de importanța părerilor lui și de incompetența tuturor celor care, zi de zi, munceau la ridicarea clădirii.

— O navă, o singură navă?

— Așa a fost conceput și aprobat proiectul, frate Berenguer, încă de acum douăzeci și doi de ani.

Șeful de echipă era iritat și încerca să își stăpânească furia.

— Și absida asta? Nu mi-ați spus că va avea

șapte laturi?

— Ne aflăm într-o etapă foarte delicată a construcției, frate Berenguer. După cum vedeți, înclinarea curbelor necesită o grijă deosebită. Vă rog să nu le distrageți atenția muncitorilor.

— Cum...! Cum vă permiteți să-mi vorbiți pe tonul acesta! Va trebui să discut serios cu superiorii mei, nu vă îngădui un asemenea comportament, nu știți cine sunt și nu tolerez lipsa de respect.

— Vorbiți cu ei, vă rog. Și eu o voi face. Călugărul Berenguer se întoarse pe jumătate, înfuriat de cuvintele șefului de echipă. Încă nu apucase să-i povestească superiorului său dedesubturile călătoriei pe care o făcuse, iar așteptarea îl neliniștea. Nici măcar ceilalți călugări nu păreau să fie interesați de marile riscuri pe care le înfruntase, ba chiar îl evitau. În plus, persoana care îl însoțise, fratele Pere, nu se mai arătase încă din ziua sosirii și nu știa unde s-ar putea afla. Unde mai pui și lucrările astea, care nu se mai terminau; un ordin călugăresc atât de important ca cel din care făcea parte, să trăiască în mijlocul a sute de muncitori și a mii de bucăți de moloz împrăștiate peste tot... Era o rușine, locul acela părea mai degrabă o carieră de piatră, decât Casa Domnului.

Când intră în clădire, îl anunțară că are un oaspete care îl așteaptă la vorbitor. Rămase surprins, se gândi că de vreo douăzeci de ani nu mai venise nimeni să îl vadă și, plin de curiozitate, se îndreptă repede către Sala de Vizită. Pe chipul lui se ivi un zâmbet larg în clipa în care ochii îi căzură asupra oaspetelui.

— Bunul meu prieten, este o onoare pentru mine, habar nu aveam că vă aflați în oraș! Călugărul era încântat, felul său ursuz de a fi lăsase acum locul manierelor celor mai alese.

— Dragul meu frate Berenguer! Sunt bucuros să vă revăd. Am aflat întâmplător că v-ați întors dintr-o lungă călătorie și, aflându-mă în trecere pe aici, nu am vrut să pierd ocazia de a vă saluta.

— Este o onoare, cavalere, o mare onoare! Atunci când ni

s-a făcut cunoștință, nu am crezut nicio clipă că vă veți aminti de un biet călugăr.

— Nu fiți modest, prietene, ne-ați impresionat cu adevărat prin înțelepciunea și cunoștințele Domniei Voastre.

— Vă rog, luați loc, cavalere. Vă pot oferi ceva de băut?

— Sunteți foarte amabil, frate Berenguer, mulțumesc, dar nu îmi este sete. Să fiu sincer, atunci când am auzit că vă aflați în oraș, am simțit că mi se deschide cerul dinainte. Sunteți singurul care mă poate ajuta, prietene. S-a ivit o problemă foarte neplăcută și am nevoie de sfaturile înțelepte ale Domniei Voastre.

— Aveți o părere prea bună despre mine, cavalere, nu sunt decât un simplu călugăr.

— Știm amândoi că nu este așa. Ar trebui să aveți o poziție demnă de statutul dumneavoastră moral, frate. Nu înțeleg cum de ordinul din care faceți parte nu se folosește mai mult de studiile și de competența Domniei Voastre. Poate sunteți prea umil și înclinat spre meditație.

— Sunteți foarte amabil cu mine, cavalere. Vă voi ajuta cu tot ce îmi stă în putere. Călugărul Berenguer radia de satisfacție, fiindcă lingușirile îl impresionaseră.

— Vedeți, este o poveste foarte delicată, o misiune diplomatică dificilă. Am fost trimis pe urmele unei persoane foarte periculoase, unul dintre dușmanii iubitului nostru rege, Ludovic. Au ajuns la urechile noastre mai multe zvonuri care spun că se pregătește un complot, punând în pericol viața stăpânului meu – Dumnezeu să ne păzească de așa ceva – și mă aflu într-un punct de cotitură.

— Pe toți sfinții! Nu pot să cred că se întâmplă astfel de lucruri.

— Diavolul umblă liber în vremurile astea, frate Berenguer, o știți la fel de bine ca mine și e păcat că celorlalți pare să nu le pese câtuși de puțin... De aceea, m-am gândit că m-ați putea ajuta. Stăpânul meu, Carol de Anjou, iubitul frate al regelui nostru, mi-a spus că ar fi un mare noroc să putem conta pe ajutorul Domniei Voastre și, ca prin minune, iată că vă aflați aici.

— Binecuvântat fie stăpânul dumneavoastră, cavalere,

vă stau la dispoziție!

— Bărbatul pe care îl caut este evreu, un doctor evreu, și cred că se bucură de o reputație foarte bună în orașul acesta, frate Berenguer.

— Stirpea aia blestemată de asasini ai Domnului Nostru! Regele este prea tolerant cu ei, îl înșală prin strălucirea aurului, cavalere. Nu vă puteți imagina cu câtă ardoare mă rog ca această conviețuire să se sfârșească.

— Câtă dreptate aveți, frate Berenguer, câtă dreptate, și vedeți cât suntem de incapabili să găsim o rezolvare pentru această problemă! Vedeți, pe acest bărbat îl cheamă Abraham Bar Hiyya și a dispărut de acasă de două zile. Nimeni nu știe nimic despre el, se spune că nu se află în oraș. Dar cum să cred niște oameni atât de abili într-ale înșelătoriei?

Călugărul Berenguer deschise gura, ca și cum s-ar fi sufocat. Pe chipul său se citea surpriza.

— Este incredibil, cu adevărat incredibil, cavalere!... Este ca și cum Domnul ne-ar fi îndreptat pașii în așa fel încât să ne întâlnim. Este un miracol!

— Știți oare ceva ce m-ar putea ajuta, prietene?

— Bărbatul pe care îl căutați a călătorit cu mine din Cipru până aici. Nu vi se pare un miracol? Sigur că am observat deîndată că nu este de încredere, de cum am pus piciorul pe corabie mi-am dat seama că este un om periculos. M-am plâns inclusiv căpitanului, pentru că ne-a obligat pe noi, creștini fiind, să călătorim într-o companie atât de detestabilă, dar știți deja cum sunt venețienii. Mă tem că îi cunoașteți foarte bine.

— Pentru Numele lui Dumnezeu! Aveți dreptate, este aproape un miracol, îngerii înșiși m-au călăuzit către dumneavoastră. Sunteți răspunsul la rugăciunile mele, frate Berenguer, persoana de care aveam nevoie. Robert d'Arlés luă mâinile călugărului într-ale sale, într-o încercare de a le săruta cu venerație.

— A, nu, nu, bunul meu cavaler, nu faceți asta! Un cavaler însemnat, cel mai bun prieten al domnului nostru creștin, Carol, cel mai fidel servitor al bunului rege Ludovic. Eu ar trebui să mă înclin înaintea Domniei Voastre!

Se înnoptase deja, iar străzile erau goale. În depărtare se auzeau voci de bețivi rătăciți și dezorientați, care nu găseau drumul spre casă. Guillem se îndrepta spre Casă, acolo unde avea să se simtă în siguranță, gândindu-se doar la clipa în care se va ascunde în patul său și va dormi trei zile neîntrerupt. Să nu se gândească la nimic, să-și golească mintea și să nu se lase tulburat de nimic. Dar ceva îl puse în gardă, aproape în mod inconștient. Oboseala dispăru imediat și întregul lui corp intră în alertă. Cineva îl urmărea, fără nicio îndoială, cineva care se ocupa de același lucru ca și el, cineva care avea o abilitate specială, care stăpânea același mod de a acționa și pe care doar o intuiție fină și educată îl putea percepe.

„Bun, se gândi, încă o noapte nedormită.“ Își păstră ritmul pașilor neschimbat; cel care îl urmărea nu trebuia să își dea seama că fusese descoperit. O luă pe alt drum, îndepărtându-se de Casa Templului, în direcția piațetei Sfânta Maria și intră pe strădața Vechilor Băi. Se gândea care ar fi cel mai bun drum pentru a-și pune urmăritorul pe o pistă falsă. Nu îi cunoștea intențiile și deocamdată îl percepea doar ca pe un murmur în spatele său. Trecu de clădirea Băilor și o luă la stânga, apucând pe o strădață întunecată, văzând pentru o fracțiune de secundă conturul unei uși întredeschise, prin care se strecură. Un scârțâit îi atrase atenția și îl făcu să tresară. Un porc uriaș îl privea de după un gard, neliniștit din cauza vizitei lui. Întredeschise ușa cu grijă, lăsând o crăpătură fină, aproape invizibilă pe întuneric și începu să aștepte, fără a se mișca, mulțumind în sinea lui pentru imprudența proprietarilor. Nu trăiau vremuri potrivite pentru a uita uși deschise și, cu atât mai puțin, animale la vedere, dar niște gâfâieli și scârțâitul unui pat, chiar deasupra capului său, îl făcură să zâmbească: aveau un motiv bun să uite.

Guillem așteptă răbdător, până ce zări silueta întunecată care părea să se cațere pe ziduri, văzu cum se oprește și începe să pășească din nou asemenea unei pisici care merge pe lângă un zid. Trecu atât de

aproape de el, încât îi simți mirosul pătrunzător de sudoare rece, adierea ușoară provocată de mișcările lui. După câteva clipe ieși din ascunzătoare, fără ca vreun murmur să-i trădeze prezența, ocolind cu grijă ușa, dispus să continue urmărirea. Dar, de data aceasta, el va fi vânătorul.

Nu avansase prea mult, atunci când observă silueta întunecată în apropierea unor case, așezată la pândă. Cineva trecu prin fața urmăritorului său, un bărbat acoperit cu o manta, care mergea grăbit, abia așteptând să ajungă acasă, poate rugându-se să nu trebuiască să-i dea prea multe explicații soției. Ceea ce a urmat s-a petrecut atât de repede, încât Guillem nici nu a avut timp să reacționeze.

Urmăritorul s-a mișcat cu viteza vântului, năpustindu-se fără niciun zgomot peste trecătorul neprevăzător și doar scânteierea metalului îl făcu pe Guillem să-și dea seama de fatalul deznodământ. Își ținu respirația în timp ce un fior rece îi traversă
șira spinării. Asasinul îl confundase pe nefericitul acela cu el și era deja prea târziu pentru a-l mai ajuta; nu se va mai întoarce acasă niciodată. Privi cum necunoscutul controlează veșmintele victimei inocente, lăsând să-i scape o exclamație reținută, furios că nu găsise ceea ce căuta. Un foșnet al mantalei îi spuse că bărbatul își încheiase căutarea și se îndepărta blestemând încet. Guillem o porni din nou pe urmele lui.

Se îndepărta de oraș, luând-o către nord. Guillem încerca să-și controleze impulsul de a se năpusti asupra acelui asasin plătit și de a da frâu liber tumultului din inima sa, dar ceva îl făcea să-și reprime această pornire. Poate amintirea blestemului pe care îl auzise, rostit în italiană, limbă pe care o cunoștea foarte bine. Ce motive avea acel om să-l omoare? Nu era D’Arlés, Umbra, vocea lui era diferită, nu avea nimic din timbrul dur și metalic, pe care tânărul și-l amintea atât de bine. Să fi fost un criminal de profesie? Probabil că nu îl considera o persoană importantă și nu se obosea să se ocupe de el personal. Oare îi descoperiseră adevărata identitate? Dar cum? D’Arlés nu lăsa urme, văzuse asta, le ștergea cu

precizia unui măcelar. Atunci, cine era bărbatul acela pe care îl urmărea? Se putea la fel de bine să fie o pierdere de timp, să urmărească un simplu tâlhar în drum spre refugiul sigur al vizuinii sale. Trebuia să riște, se gândi, ascunzându-se în spatele umbrei protectoare a copacilor de pe marginea drumului. Prada lui mergea înainte, liniștită, nebănuind măcar că este urmărită.

Noaptea era senină, luminată de o lună străvezie, care își răspândea în jur razele fantomatice. Guillem zări la câțiva metri înaintea lui profilul unei case dărăpănate de țară, un conac abandonat, cu o șură mare de paie în stânga. Între crăpăturile porții
șubrede licărea o luminiță, iar prada lui se îndrepta chiar în direcția aceea, intrând fără să ezite în șura de paie.

Guillem înconjură clădirea, cercetând-o, în căutarea locului perfect prin care să intre fără a atrage atenția. Îl găsi pe latura sudică, unde o scară abandonată se sprijinea de perete. Fusese construită cu multă îndemânare și, în ciuda faptului că nu mai fusese folosită de multă vreme, părea solidă. Urcă cu grijă, probând rezistența fiecărei trepte înainte de a-și lăsa întreaga greutate pe ea, până ce ajunse la capătul întunecat, unde, cu ceva timp în urmă, erau îngrămădite paiele proaspăt cosite. Odată ajuns sus, se târî prin pod, căutând în podea o crăpătură destul de lată pentru a vedea nestingherit ce se petrece la câțiva metri mai jos.

Doi bărbați stăteau pe podeaua șurii, mâncând
și încălzindu-se în jurul unui mic foc.

— ți-ai terminat deja treaba, Giovanni? îl întrebă unul dintre ei pe proaspătul venit.

— Monseniorul nu a ajuns? Giovanni nu părea dispus să dea explicații.

— Nu cred că întârzie mult, de obicei este foarte punctual, după cum știi deja.

— Nu-mi place treaba asta, spuse Giovanni printre dinți. L-am văzut pe unul dintre oamenii lui D’Arlés pândind pe la Delfinul Albastru.

— ție nu-ți place, iar eu nu înțeleg nimic. Nu au trecut nici trei zile de când lucrăm împreună, oamenii lui D’Arlés și noi, iar acum... Îmi poate explica și mie cineva ce se

întâmplă? Bărbatul mesteca cu greu o bucată de pâine, puținii lui dinți făcându-l să șuiere ciudat atunci când vorbea.

— E mai bine să nu pui atâtea întrebări, Carlo, răspunse Giovanni. Astfel vei avea parte de o viață mai lungă, fiindcă Monseniorului nu îi place să dea răspunsuri. Încurcătura asta l-a făcut să-și piardă de tot controlul!

— Dar despre ce naiba de afacere este vorba, Giovanni? Suntem în beznă, nici măcar nu știm ce căutăm. Singurul lucru sigur este că în orașul ăsta s-au adunat atâția spioni dubli, că deja nimeni nu mai știe cine pe cine supraveghează.

— Îți repet același lucru pe care i l-am spus lui Carlo, atunci când superiorii se ceartă între ei, este mai bine să nu le dăm atenție, Antonio. Ei trebuie să știe de ce se ceartă, eu prefer să nu aflu.

Afară se auzea un cal apropiindu-se la galop.

— Ei bine, băieți, comentă Giovanni ridicându-se, dacă vreunul dintre voi s-a săturat de viață, este momentul să întrebe. Cred că Monseniorul tocmai a ajuns. Ar fi mai bine să ne pregătim, rezultatele noastre nu au fost prea grozave.

Călugărul Berenguer de Palmerola profită de plimbarea zilnică pentru a se apropia de Casa Templului. Veștile pe care i le dăduse acel influent cavaler francez îi provocaseră neliniște. Bătrânul evreu era un infractor, un conspirator? Își alungă îndoielile, rasa aceea abominabilă era capabilă de orice, iar Robert d'Arlés era un om de toată încrederea, nu l-ar minți. Știa că este un apropiat al lui Carol de Anjou, mâna lui dreaptă, și era un lucru bine-știut că acesta din urmă va fi încoronat în curând rege al Siciliei, sfârșind o dată pentru totdeauna cu familia aceea de eretici, pe nume Hohenstauffen, ghibelinii ăia nenorociți! Și, mai presus de toate, trebuia să se îngrijească de propriile lui interese. Nobilul D'Arlés era o persoană foarte influentă și îi recunoștea talentul, sugerându-i chiar să plece într-o misiune foarte importantă la Roma, departe de mediocritatea vieții din mănăstire.

— Aveți calități pe care eu le prețuiesc foarte mult, frate Berenguer, îi spusese pe un ton grav, calități absolut necesare în vremurile pe care le trăim. Foarte curând ne vom muta în Sicilia, și stăpânul meu, Carol, va avea nevoie de un om demn de încredere, un om demn de el, înțelegeți, nu-i așa?

Cuvintele lui D’Arlés îi răsunau ca o adevărată muzică a sferelor în urechi, trezindu-i speranțele. După catastrofa din Mongolia, șansele lui de a urca în ierarhia ordinului erau foarte mici și dovada era chiar faptul că superiorul lui nu binevoise încă să îl cheme înaintea sa. Avea mult de câștigat și foarte puțin de pierdut. La urma urmelor, cavalerul francez îi cerea doar un mic serviciu, o misiune fără importanță, care nu îl compromitea în niciun fel.

Când călugărul Berenguer ajunse la poarta Casei Templului, ceru să fie primit de stareț, dar i s-a spus că acesta plecase într-o călătorie. Totuși, putea fi primit de fratele trezorier, călugărul Dalmau, administratorul. A fost condus și rugat să aștepte într-o sală mare, luminată de razele care inundau încăperea prin niște ferestre largi, iar lângă el au lăsat o cupă și un ulcior cu vin. Îl degustă cu plăcere, vinul templierilor bucurându-se de o faimă binemeritată, și nici de data aceasta nu a fost dezamăgit.

— Stimatul meu frate! Mi s-a spus că doriți să vorbiți cu mine. Fratele Dalmau intrase în încăpere, îndreptându-se spre dominican cu brațele deschise.

— Sunteți foarte amabil să mă primiți. Regret că v-am deranjat.

— Din contră, frate Berenguer, în felul acesta îmi permit câteva minute de pauză și mă bucur de compania Domniei Voastre. Spuneți-mi, cu ce vă pot ajuta?

— Vedeți, frate Dalmau, mă tem că motivul vizitei mele nu este deloc unul plăcut. Dominicanul studia cu atenție chipul celui cu care stătea de vorbă, încercând să-i ghicească reacțiile. A ajuns la urechile mele un zvon pe care refuz să îl cred și de aceea am considerat de cuviință să vă anunț, mai ales fiind vorba despre un lucru care are legătură cu ordinul vostru. Știți deja, dragă

frate, ce prejudicii pot cauza bârfele.

— Știu, știu, dar trebuie să recunosc, mi-ați stârnit curiozitatea.

Fratele Dalmau nu mințea, era cu adevărat intrigat de comportamentul călugărului. Știa că fusese unul dintre tovarășii de călătorie ai lui Abraham și Guils și, din câte spusese bătrânul evreu, nu se înțeleseseră prea bine. Oare ce punea la cale?

— Ascultați, prietenul meu, continuă Berenguer, se spune că în Casa Templului se ascunde un evreu acuzat de înaltă trădare. Sunt intrigat, nu știți cât mă irită acuzațiile false, însă nu am putut face nimic altceva decât să vin și să mă asigur personal că nu sunt decât niște zvonuri, sper să nu vă deranjeze.

— Un evreu acuzat de înaltă trădare? Fratele Dalmau era uluit, deși începuse să intuiască intențiile vizitatorului. Nu știu nimic despre așa ceva, dar este o acuzație foarte gravă, în cazul în care este adevărat ceea ce spuneți. Funcționarii regali nu ne-au comunicat absolut nimic, iar ei ne pun întotdeauna la curent. Despre cine vorbiți, frate Berenguer?

— Numele lui este Abraham Bar Hiyya, locuiește în acest oraș și este doctor. Conform informațiilor pe care le dețin, a îngrijit și tratat mai mulți membri ai acestui ordin.

— Informațiile pe care le dețineți sunt cum nu se poate mai adevărate, multă lume știe că Abraham
ne-a ajutat de fiecare dată când a fost nevoie, la fel ca și pe o bună parte din nobilime și din cetățenii Barcelonei. Dar nu există nicio acuzație formulată împotriva lui, cu atât mai puțin una de înaltă trădare. Mă tem că ați fost înșelat, frate Berenguer, și vă sfătuiesc să fiți cu băgare de seamă, cineva ar putea crede că încercați să defăimați bunul renume al unei persoane foarte respectate în oraș. Și nu cred că aceasta vă este intenția.

— Informațiile mele provin de la cel mai înalt nivel și...

— Cel mai înalt rang pe cere îl cunosc eu pe pământ, frate, este acela al iubitului nostru rege și vă asigur că dacă această acuzație despre care vorbiți ar exista, am fi primii care ar afla. Fratele Dalmau era vizibil iritat de insistența călugărului și retorica întortocheată a

musafirului său începea să îl deranjeze.

— Regele nostru este foarte răvășit în ultima vreme. Berenguer făcea referire cu malițiozitate la ultimele aventuri amoroase ale monarhului.

— Niciunul dintre noi doi nu este îndreptățit să judece comportamentul regelui nostru, frate, iar cuvintele Domniei Voastre ar putea fi considerate un act de trădare. Ar trebui să fiți mai precaut, mai prudent.

— Cum puteți insinua așa ceva! Informațiile mele, v-am spus deja, nu provin dintr-o tavernă oarecare, ci de la autoritățile unei țări vecine, care i-a încredințat acestui biet frate o misiune foarte delicată. Ei îmi cunosc experiența și…

— În cazul acesta, experiența pe care o aveți vă este de foarte puțin folos, frate Berenguer, i-o tăie călugărul Dalmau sec. Ar fi trebuit să știți că, în vremurile pe care le trăim, colaborarea cu o țară străină v-ar putea pune într-o situație foarte periculoasă,
iar acuzația nedreaptă pe care i-o aduceți lui Abraham vi s-ar putea întoarce împotrivă.

Chipul călugărului căpătă o tentă stacojie la auzul cuvintelor templierului și pe mâinile lui, încleștate pe brațele scaunului, se ivi o încrengătură de vene albastre. Tonul vocii i se schimbă brusc.

— De ce îl protejați pe acest evreu? strigă.

— Nu cred că bătrânul Abraham are nevoie de protecție, frate Berenguer. A trecut mai bine de un an de când a plecat spre Pământul Sfânt și vă rog să mă credeți când vă spun că îi simt foarte tare lipsa. Este un doctor excelent, pe care l-am recomandat de multe ori, lucru pe care nu voi înceta să îl fac din pricina acuzațiilor nefondate ale Domniei Voastre. Dar cum dumneavoastră sunteți un expert, nu vă va fi foarte greu să îl găsiți în Palestina.

— Acest evreu nu se mai află în Palestina!

— Atunci, știți mult mai multe decât mine.

— Dar nu vă dați seama că evreul acesta este un pericol, frate Dalmau?

— Singurul lucru de care îmi dau seama, frate, este că cineva se folosește de neștiința Domniei Voastre într-un

scop pe care nu îl cunosc. Iar eu, în locul dumneavoastră, nu aș trâmbița în gura mare că ajut o țară străină. Este un moment prost pentru alianțe străine și acum, dacă îmi permiteți, trebuie să punem punct acestei conversații. Nu doresc să vă fac rău, dar dacă veți continua, mă voi vedea obligat să aduc la cunoștința autorității regale ceea ce mi-ați spus.

Călugărul Berenguer de Palmerola ieși din Casa Templului furios și umilit. Planul nu funcționase așa cum se așteptase, iar templierul acela plin de el îl umilise într-un mod nedemn, râzând de lipsa lui de experiență. Și nu numai atât, îndrăznise chiar să îl amenințe, să-l facă trădător verde-n față! Încrezuți nenorociți! Nu știau cu cine se pun, nu știau ce influență și ce prieteni are. Nu aflase dacă evreul ăla jegos se ascundea acolo, dar nu ar fi fost de mirare, oamenii aceia josnici din Templu făceau întotdeauna doar ceea ce voiau, fără a se supune episcopilor sau abaților. Dar dacă evreul se ascundea acolo, dacă ei îl protejau, o va afla cu siguranță și va face tot posibilul să-i pedepsească. Da, își vor aminti toată viața de el. Doar gândul răzbunării reuși să îi ridice moralul și, foarte curând, în mintea lui începu să prindă contur chipul călugărului Berenguer, puternic și influent, pedepsindu-i pe curajoșii care îndrăzneau să-i taie calea; iar această imagine îl umplu de satisfacție.

Ascuns într-un colț, aproape de Casa Templului, călugărul Pere de Tever îl privea speriat pe fratele și superiorul său ieșind valvârtej din încăpere. Nu știa ce să facă și cui să îi ceară ajutorul.

Vreme de câteva zile reușise să îl evite pe tovarășul acesta irascibil, simțindu-se incapabil să îi mai suporte aroganța și răutatea, însă în dimineața aceea, regretând că nu are mai multă răbdare cu el, plecă în căutarea lui. Acum se gândea că fusese o greșeală, nu ar fi trebuit să rămână lângă ușă și să asculte. Curiozitatea fusese mai puternică decât voința lui, nevenindu-i să creadă că bătrânul acela ranchiunos primise o vizită, fiindcă nimeni nu știa că ar avea prieteni sau familie. Și rămase

acolo, ascuns în spatele ușii, trăgând cu urechea la conversația cu acel elegant cavaler francez. Aproape imediat își dădu seama de greșeală, dar nu putea fugi fără ca cei doi să descopere că se află acolo, iar frica puse stăpânire pe el. Ascultă cuprins de spaimă cum complotau să-i ia viața acelui biet om, care nu făcuse rău nimănui și a cărui unică vină era aceea de a fi evreu, lucru pe care călugărul Berenguer nu îl putea înțelege, orbit de ura lui fără margini. Dar nu acesta era cel mai rău lucru. Îngheță în clipa în care văzu chipul cavalerului francez. Cunoștea fața aceea, era sigur de asta, dar fără haine elegante ori bijuterii, ba dimpotrivă, murdar și cu barba netăiată de mai multe zile, însă era același bărbat, fără nicio îndoială. Înțelese că îl avea în față pe unul dintre membrii echipajului de pe corabia cu care călătorise, bărbatul care se îmbarcase în Limassol.

Guillem își ascuți simțurile. Stătea pe podeaua șurii, nemișcat, cu privirile ațintite asupra celor doi. Se ridicaseră în liniște, cu respect și teamă, în întâmpinarea cuiva.

În ușă apăru un al treilea personaj. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, înalt și bine clădit, purta o pereche de cizme înalte și strălucitoare, din piele bună, iar pe una dintre mâinile înmănușate se vedea un inel mare. Tânărul își ținu respirația; părea un inel de cardinal, deși, de la distanța aceea, era greu să-și dea seama cu precizie.

— Bună seara, cavaleri, ce vești aveți pentru mine? Sarcasmul cuvintelor lui îi deranjă pe bărbați, însă nu răspunseră imediat.

— Băiatul a scăpat, a dispărut cât ai clipi. A fost bine instruit, răspunse Giovanni.

— Este incredibil, Giovanni, un tinerel cu caș la gură și-a bătut joc de cel mai tăbăcit om al meu. Cred că îmbătrânești.

— Nu este adevărat, Monseniore. Nu vorbim aici despre un tânăr oarecare, nu trebuie uitat faptul că este omul lui Guils, se apără el.

— Omul lui Guils! Haide, Giovanni, nu încerca să mă păcălești. Poate vrei să spui omul care îi ducea

corespondența lui Guils. Mă tem că ați făcut multe greșeli în ultimul timp, domnilor.

Giovanni tăcu; se afla pe un teren periculos și nu se cădea să își contrazică stăpânul. Văzând că tace, Carlo, tovarășul său, interveni.

— Băiatul a fost la tavernă, domnule, a luat legătura cu Santos. Iar în ceea ce îl privește pe D'Aubert... Este mort, se pare că Umbra ne-a luat-o înainte. Am verificat camera și cadavrul, însă nu am găsit nimic.

— Evreul se află încă în Casa Templului, Monseniore, adăugă cel al cărui nume era Antonio pe ton scăzut, ca și cum se temea să nu îl deranjeze pe bărbatul îmbrăcat în negru. Nu s-a mișcat de acolo. Supraveghem locul douăzeci și patru din douăzeci
și patru de ore pe zi, dar nu au fost mișcări suspecte și doar un detașament de șase templieri a plecat spre cavaleria Mas-Deu. Abraham nu era cu ei.

— Ce mai turmă de neisprăviți am în subordine! În cuvintele și în tonul întunecat al vocii bărbatului se ghicea disprețul.

O pălărie cu boruri largi îl împiedica pe Guillem să vadă chipul bărbatului și doar mulțumită unei umbre de lumină care dansa în jurul focului reuși să întrezărească un nas lung și acvilin și niște buze cărnoase, bine conturate.

— Și unde se află D'Arlés?

O liniște apăsătoare se așternu în încăpere, iar cei trei bărbați se priviră unul pe altul, fără a îndrăzni să răspundă.

— Adică nu l-ați găsit pe nenorocit! tună vocea. Spuneți-mi, îmi puteți dovedi că încă lucrați pentru mine sau ați trecut în altă tabără?

— Domnule, vă înțeleg supărarea, dar să găsești Umbra nu este o sarcină ușoară. Ne-a scăpat printre degete în port, a dispărut fără urmă, știți că omul acesta e un magician ne...

— Ajunge cu prostiile, Giovanni! Superstițiile voastre mă plictisesc. Știi foarte bine că e plămădit din carne și oase și este, prin urmare, muritor ca
noi toți, nu vorbim aici despre niciun demon al infernului...

Monseniorul tăcu preț de câteva clipe. Să înțeleg că singurul lucru pe care îl știți este că a fost la Delfinul Albastru și că l-a omorât pe D'Aubert. Sunt informații prea puține pentru niște agenți cu atâția ani de experiență, nu credeți?

— Monseniore... începu să șovăie Giovanni.

— Ajunge cu scuzele! Vreau să îl eliminați pe băiatul lui Guils, e prea multă lume amestecată în treaba asta. Interogați-l pe Santos, scoateți de la el tot ce știe și omorâți-l. Eliberați-mi calea! Nu vreau să stea nimeni între mine și D'Arlés, nu vreau niciun impediment. Vă este clar, cavaleri?

— Foarte clar, Monseniore, spuse Carlo printre dinți.

— Nu îi putem controla pe D'Arlés și pe oamenii lui, prin urmare, trebuie să evităm cu orice preț ca pachetul lui Guils să cadă în mâinile lui. Este în joc onoarea Romei, cavaleri, trebuie să înțelegeți asta o dată pentru totdeauna. Aveți oameni infiltrați în bordelurile din oraș?

— Peste tot Monseniore, răspunse Antonio.

— Bine, este un aspect foarte important. Nenorocitul de D'Arlés nu va rezista mult fără o prostituată, viciul lui este mult prea puternic, nu îi poate ține piept. Trădător blestemat!

— Acest lucru se află și la îndemâna lui Jacques Bretonul sau Santos sau cum l-o fi chemând. Dacă nu îl prindem noi, îl prinde Santos, Monseniore. Giovanni își cântărea fiecare cuvânt.

— D'Arlés este al meu! Tot ceea ce știe și ce are îmi aparține, Giovanni! Nu vreau ca cineva sau ceva să intervină între noi și cred că m-am exprimat destul de clar.

— Nu cred că Templului îi va plăcea să îl lichidăm pe băiatul lui Guils, Monseniore, sunt cu adevărat supărați din cauza morții lui și...

— Atunci, cu atât mai bine, Carlo, supărările lor mă fac fericit. Ei au fost cei care au început blestemăția asta cu mulți ani în urmă și, cu cât au ei mai mult de suferit, cu atât este mai bine pentru noi. Dar mă tem că ceea ce vă îngrijorează pe voi, adunătură de nepricepuți, este probabilitatea de a vă afla între două mari forțe: pe de o parte, nenorocitul de D'Arlés și pe de alta, Templul; da,

două mari forțe. Fidelii mei servitori sunt speriați. Este cu adevărat îngrijorător, poate că a sosit momentul să îmi caut oameni mai capabili decât voi.

— Sunteți nedrept, Monseniore, v-am servit cu credință și de multe ori ne-am riscat viața pentru Domnia Voastră.

— Ai dreptate, bunul meu Giovanni, chiar așa ați făcut. Dar mă întreb dacă puteți continua să o faceți. Deocamdată, am doar îndoieli în ceea ce privește priceperea voastră, nu păreți să înțelegeți importanța pe care o are acest lucru pentru mine.

— Îl vom găsi pe D'Arlés, Monseniore, și vom duce la îndeplinire ordinele. Nu vom mai face nicio greșeală. Carlo rosti cuvintele sigur pe el, fără urmă de ezitare. Nu îi plăcea scânteia de nesupunere pe care o vedea în privirea lui Giovanni, tovarășul său, se temea că acesta ar putea spune ceva de care se va căi mai târziu.

— Bine, mulțumesc Carlo, așa îmi place, să îmi înțelegeți îngrijorarea și să mă ajutați să rezolv problemele. Nu mai am de gând să îmi pierd vremea cu voi, mâine vreau rezultate.

— Ne întâlnim tot aici, Monseniore? Carlo luase inițiativa, în fața tăcerii încăpățânate a lui Giovanni.

— Nu, ne vedem în oraș, la aceeași oră. Și sper să nu mă faceți să îmi pierd timpul.

Bărbatul îi privi preț de câteva clipe, studiindu-i cu atenție, fără să mai adauge vreun cuvânt și întărind din priviri ordinele date. Apoi se întoarse și dispăru pe același drum pe care venise, iar tropăitul galopului le dădu de înțeles bărbaților că puteau respira liniștiți.

— Treaba asta devine urâtă, Giovanni, mustăci Carlo.

— Sigur, dacă nu termină cu noi D'Arlés sau Templul, Monseniorul însuși o va face, cu mâinile lui. Trebuie să ne mișcăm repede, Giovanni. Ce naiba ai? Antonio părea neliniștit de comportamentul tovarășului său.

Într-un colț, Giovanni continua să tacă, părea că se află undeva foarte departe, pierdut în amintiri.

— Cum ne organizăm? insistă Carlo.

— Antonio se va ocupa de băiatul lui Guils și va supraveghea Casa Templului; noi îl vom căuta pe D’Arlés și vom termina cu Santos. Giovanni se trezise din propriile gânduri.

— Și evreul?

— Ne ocupăm după aceea de el, ați auzit care sunt prioritățile Monseniorului. Tu, Antonio, aranjează pe aici și stinge focul, nimeni nu trebuie să bănuiască vreo clipă că am fost în acest loc. Hai să mergem, Carlo!

Odată ieșiți din șură, cei doi bărbați s-au oprit la adăpost să vorbească, părând îngrijorați și neliniștiți.

— Nu-mi place, Giovanni, nu-mi place deloc.

— Nu știi decât să repeți același lucru, ca o rugăciune greoaie și plictisitoare. De ce nu schimbi vorba, Carlo?

— Cum își imaginează că îl vom vâna pe D’Arlés? Nimeni nu știe cum arată și se spune că are puteri magice și...

— Destul, Carlo, nu mai vorbi prostii! Eu știu cum arată. Uiți că sunt alături de Monsenior de mult mai mult timp decât voi și că am lucrat cu D’Arlés atunci când se afla în subordinea iubitului
nostru domn. Cuvintele lui Giovanni nu ascundeau ironie.

— D’Arlés a lucrat pentru Monsenior? Uimirea își făcu loc pe chipul lui Carlo.

Giovanni nu răspunse și se apropie tăcut de cai.
Știa foarte bine ce dorește stăpânul său. Nu uitase ziua aceea în care intrase în camera din Roma a Monseniorului, fără să bată la ușă, după cum avea obiceiul să facă în ultimul timp. Monseniorul și Robert d’Arlés erau cufundați în jocurile lor amoroase, fără să-i simtă prezența, iar Giovanni înțelesese că rolul lui se încheiase, că lucrurile se vor schimba începând de atunci; fusese, pur și simplu, înlocuit. Va trebui să bată din nou la ușă înainte de a intra în camerele Monseniorului; jocul se terminase. Pe atunci era tânăr și lipsit de experiență, dar descoperise că D’Arlés, deși ceva mai tânăr decât el, avea o bogată experiență și un instinct aproape animalic. Da, Giovanni cunoștea foarte bine emoțiile cele mai profunde ale Monseniorului, fusese alături de el, servindu-l cu loialitate în toți acei ani
și se întreba din ce motiv continuase să rămână în

subordinea lui. Nu îl invidia pe D’Arlés în aceste clipe, răzbunarea Monseniorului putea fi mult mai crudă. Niciodată nu acceptase trădarea acelui ticălos, în ciuda faptului că, în adâncul ființei sale, îl dorea cu pasiune. Da, Giovanni aproape că le putea percepe fizic: dorință și pasiune pentru acel nenorocit, asemenea șerpilor încolăciți în jurul gâtului stăpânului lor. Fără a renunța la tăcerea lui încăpățânată, încălecă și își conduse calul pe drumul dorit, căci avea multe de făcut.

Guillem privea cum cel de-al treilea bărbat, Antonio, își adună lucrurile și stinge jăraticul. Primise ordin să-l omoare și trebuia să rezolve cât mai repede situația. Așteptă câteva minute, lăsându-le timp celor doi bărbați să se îndepărteze;

Antonio fluiera, aruncând o ultimă privire în jur, asigurându-se că totul este în ordine. Zâmbi satisfăcut:
șura redevenise un loc abandonat, ca și cum nimeni nu ar fi trecut pe acolo de secole; o proprietate exclusivă a inimilor suferinde. Se întoarse hotărât să plece, în momentul în care cineva îl trase la pământ
și îl acoperi cu o țesătură grea, închisă la culoare. O panică rău prevestitoare puse stăpânire pe el, Umbra îl prinsese și era pierdut, neputincios în fața puterii malefice a acelui demon. Simți o lovitură surdă despicându-i grumazul, iar mâinile sale făcură o încercare disperată de a opri șuvoiul de sânge scăpat de sub control. Simțea cum își abandonează trupul
și rămase nemișcat, resemnat în fața fatalității, înfă-
șurat în mantaua întunecată care îl orbise, fără a-și putea vedea agresorul. Gândul lui Antonio se oprise la Umbra aceea evanescentă, a cărei legendă îi provocase întotdeauna o frică irațională și inexplicabilă. Mâinile i se înmuiară, coborându-i de pe gât,
și dinainte i se deschise o imensitate roșie, eliberatoare, impregnându-i pielea.

Guillem îi aruncă o privire golită de orice expresie. Știa că bărbatul acela l-ar fi omorât și ar fi sărbătorit asta în prima tavernă; nu simțea niciun fel de milă sau vinovăție. Indiferență, poate, și bucuria de a fi încă în viață.

— Primul meu spion papal, Bernard. În sănătatea ta,

camarade!

Călugărul Dalmau parcurgea cu pași mari distanța scurtă dintre cei doi pereți. Era o încăpere mică, lipsită de mobilier sau obiecte de decor. Auzi o lovitură în tavan și se lipi de unul dintre pereți, cu mâna la spate, pregătit să reacționeze. Deasupra capului său se ivi o deschizătură, lăsând să apară cicatricea mare a lui Jacques Bretonul, care coborî pe o
scăriță strâmtă de sfoară, până ce ajunse lângă tovarășul său. Se îmbrățișară cu emoție.

— Acesta este unul dintre cele mai rele locuri, Jacques, puteai alege oricare altul. Nu mi-a plăcut niciodată, pare o gaură de șoareci.

— Este locul cel mai la îndemână, Dalmau. Mi-am petrecut dimineața cercetând vechile noastre gropițe și făcând ordine. Era necesar să văd dacă mai îndeplinesc minimele condiții de siguranță și regret să-ți spun că am renunțat la vreo două, deja nu mai există.

— Și „sanctuarele“ lui Guils? Probabil că sunt în stare perfectă. Bernard era nespus de grijuliu cu locurile lui sacre, după cum le numea el. Le-ai mai verificat?

— Le-am verificat pe cele pe care le cunoșteam, Dalmau, și sunt impecabile. Însă trebuie să recunosc, sunt multe pe care nu le știu. Bernard căuta mereu alte și alte asemenea locuri.

— Ce ai făcut cu Delfinul Albastru?

— Am aranjat totul, Santos a dispărut de pe fața pământului și în scenă apare un nou proprietar. Nimeni nu știe cine este, bineînțeles; un bărbat care nu știe absolut nimic, un delincvent nefericit, convins că se va umple de aur. Monseniorul va avea o surpriză neplăcută, oamenii lui dau târcoale pe acolo de zile întregi.

— A ajuns deja!? Dalmau nu-și putu opri o exclamație de uimire.

— Dragul meu prieten, mi se pare că nu îl apreciezi la justa lui valoare. Se află aici încă din momentul în care vaporul lui Guils a intrat în port, adulmecând pașii lui D’Arlés ca o cățea în călduri. Nu are încredere nici în oamenii lui, vrea să se simtă marele amiral al armatei

sale. Nu ar pierde asta pentru nimic în lume!

— În cazul acesta, lucrurile se complică, Jacques, e prea multă lume amestecată în afacerea asta.

— Haide, Dalmau, băiete, nu te descuraja. Pachetul lui Guils, orice ar fi conținut el, a agitat întreaga ogradă: spionii papali ai Monseniorului, francezii lui D'Arlés, pe noi... Bizantinii nu au venit? Ce păcat, fără ei nu va fi la fel de palpitant.

— Nu o lua ca pe o glumă, Jacques, este o problemă foarte serioasă. A izbucnit un război subteran nedeclarat, care se poate transforma într-un adevărat măcel dacă nu acționăm cu grijă.

— Bine, spion blestemat, îmi poți spune care este motivul unui astfel de război? Ce avea Bernard la el?

— Documente, răspunse evaziv Dalmau.

— Documente? Haide, nu o face pe misteriosul cu mine. Ce blestemate de hârțoage merită atâta vărsare de sânge? S-a vândut Pământul Sfânt mamelucilor?

— Îți voi spune ce știu, Jacques, și recunosc, nu
știu multe. Îți amintești de săpăturile pe care le făcea ordinul în Templul din Ierusalim?

— Bineînțeles! Și eu, și toate serviciile speciale din Occident și din Orient.

— Asta nu este adevărat, Jacques, nu știe atâta lume. Dalmau părea iritat în fața frivolității tovară-
șului său.

— Nu mai există servitori fideli și discreți ai Templului! Nu poți nega ceea ce este evident, infiltrarea de spioni este o afacere în plină dezvoltare
și, din câte știu eu, jumătate dintre cei care se dedică acestei îndeletniciri respingătoare o fac în numele a doi sau mai mulți stăpâni. S-a impus modelul D'Arlés, Dalmau, este cel mai prolific, chiar dacă acest lucru te deranjează. Nu înțeleg cum poți crede asta în continuare.

— Bine, bine, să nu începem să ne certăm, Jacques. Dalmau oftă adânc; cunoștea foarte bine părerile tovarășului său în legătură cu acest subiect. Revenind la oile noastre, se pare că au găsit ceva în timpul săpăturilor, ceva important, ținut secret în tot acest timp. Dar situația este incertă acum pe Pământul Sfânt, ca să

nu spun critică, și s-au temut pentru siguranța lor. Au organizat o operațiune de mare anvergură, la ordinul lui Bernard, pentru a găsi o ascunzătoare mai sigură.

— Despre ce e vorba? Bernard știa?

— Nu știa ce conține documentul, ci doar cât de important este.

— Bine, dar despre ce naiba este vorba, Dalmau?

— Nu știu, crede-mă, nu am nici cea mai mică idee. Este un secret foarte bine păzit și doar o mână de oameni știe ce conține. Singurul lucru pe care l-am aflat este că ar fi vorba despre două pergamente, unul în limba greacă și altul în aramaică. Nu mi-au spus nimic mai mult.

— Foarte puțin pentru un cerber atât de fidel ca tine, Dalmau. „Ei“ se ocupă de treaba asta, nu?

— Da, dacă privești lucrurile dintr-un punct de vedere atât de straniu, însă nu uita că „ei“, așa cum îi numești tu, suntem noi.

— Ca întotdeauna, aici nu sunt de acord. Niciodată nu am văzut lucrurile clar, Dalmau, dar știi că am în parte dreptate. Și eu am lucrat cu ei, cu tine și cu Bernard, nu uita asta. Cu selectul „Cerc interior“, mereu în primul rând.

— Te lași condus de o aversiune irațională, Jacques, tu ai continuat să lucrezi pentru noi... Prin intermediul lui Bernard, este adevărat, însă, pentru Dumnezeu, pentru cine crezi că lucra Bernard?

— Bernard era altfel, tu ești altfel, se încăpățână Jacques.

— Hai să nu ne mai certăm, pierzând timpul pe care nu-l avem, prietene. Prioritatea noastră este D’Arlés. Trebuie să-l găsim înaintea Monseniorului. Este important ca de data asta să nu ne scape. Nu după moartea lui Bernard.

— Și ce vor crede superiorii tăi? se încăpățână Jacques să întrebe.

— Nu vor interveni, îmi cunosc poziția și știu că, în cazul în care mi-ar interzice să reglez aceste conturi vechi, aș renunța să mai lucrez pentru ei. Așa că nu îi interesează, adică acceptă situația ca atare și tac. Las-o baltă, Jacques, uită odată de „ei“!

— Ai dreptate, nu putem să pierdem timpul. Mai este și

băiatul lui Guils, ce facem cu el?

— Deocamdată Guillem a trecut sub tutela noastră, a făcut imediat din mine superiorul său, singurul lui superior, iar din tine, protectorul lui, Jacques, dar trebuie să îl ținem departe de povestea aceasta. E o chestiune care nu ne privește decât pe tine și pe mine. Băiatul va rămâne de-o parte.

— Nu va fi deloc ușor să-l îndepărtăm, dacă se ține de coada noastră.

— Vom face tot ceea ce ne stă în puteri, Jacques, apoi fie cum o vrea Dumnezeu. Iar acum, îmi poți explica, te rog, care este planul tău de acțiune?

Jacques Bretonul îl privea cu afecțiune. Tovarășul său îmbătrânise, la fel ca el, la fel ca toți ceilalți. Unii s-au pierdut de-a lungul drumului. Era convins de faptul că amintirea lor le va reda forțele răpite de trecerea anilor. Apoi începu să vorbească. Dalmau îl asculta cu toată atenția.

9 Traducătorul din limba greacă

„Sunteți preot, diacon sau ajutor de diacon? Dacă ascundeți lucrul acesta, ați putea pierde Casa."

Preotul mergea cât de repede îi îngăduiau picioarele lui scurte. Sutana ponosită, ajunsă într-o stare deplorabilă, se potrivea perfect cu chipul brăzdat de amintirea unui vărsat de vânt care, în mod inexplicabil, îl lăsase în viață. Avea nasul mare și borcănat, aproape purpuriu, și un corp care, de la piept în jos, părea un butoi de vin stătut. Umbla pierdut în gânduri, indiferent la ce se petrecea în jur, supărat din cauza acelui hoțoman de

D'Aubert, care îl făcea să-și piardă timpul său prețios. Traducerea pergamentului pe care i-l încredințase îl nedumerise foarte tare, suspectându-l pe clientul său că nu îi spusese adevărul. Să fi fost oare vorba despre o cheie secretă, de un cod necunoscut? Toate astea nu aveau niciun sens și era din ce în ce mai sigur că D'Aubert încerca să îl înșele. Dar de ce? Ce avea de câștigat acel mizerabil înșelându-l? Mateo, preotul, nu înțelegea nimic, iar senzația aceasta îl făcea să se simtă agitat și îngrijorat. Care ar putea fi valoarea

acelui document? Singurul lucru indiscutabil era vechimea lui, pergamentul acela era autentic, nu era vorba despre un fals, era absolut sigur de asta. Lucrase mulți ani cu pergamente asemănătoare la mănăstire, ba mai mult, falsificase destule sub îndrumarea înțeleaptă a superiorilor săi; pentru asta era cel mai mult admirat, pentru abilitatea lui de a imita scrierile vechi asemenea unui adevărat artist.

Pergamentul pe care i-l încredințase D'Aubert nu era un fals, dar pur și simplu nu putea înțelege de ce textul pe care îl conținea merita toată această discreție. Era adevărat că hoțomanul îl furase, iar întreaga poveste trebuia tratată cu băgare de seamă, însă prostul acela credea că deține harta unei comori fabuloase, secretul pietrei filozofale chiar. Se gândi cu dispreț că poate era vorba de o simplă scrisoare, un document prin care cineva îi aducea la cunoștință altcuiva faptul că va face o călătorie. O voce anonimă, moartă de secole, care dialoghează cu alta, și ea moartă, spunându-i că dorește să îi facă o vizită, că rudele sale o duc bine, sperând că

și familia celuilalt este sănătoasă.

— Ce mai tâmpenie! murmură Mateo. Atâta secret pentru nimic.

Cât despre celălalt pergament, era altă poveste; el nu cunoștea aramaica și, prin urmare, nu știa ce conține. Îi fusese imposibil să dea de urma unui bătrân tovarăș care să îl poată traduce, dar dacă semăna cu cel de dinainte, înseamnă că își pierdeau timpul. Acela nu avea nicio valoare, asta dacă nu cumva era vorba despre un mesaj ascuns în text, un fel de enigmă inserată

printre banalități.
Și dacă era așa, prețul pe care îl convenise cu D'Aubert trebuia schimbat și ridicat, prin urmare, trebuia să aibă o discuție cu șarlatanul acela și să-i ceară explicații. În mod sigur știa mult mai multe decât pretindea, iar el nu era dispus să se lase
însșelat cu povești bune pentru adormit copiii. Dacă povestea se dovedea a fi ceea ce bănuia el, își va scoate o parte bunicică. Încă nu se născuse omul capabil să îl înșele, uneori uita că el însuși era un artist în astfel de șmecherii.

Mateo, iritat, se grăbea să ajungă la Delfinul Albastru, gaura aia blestemată în care se ascundea D'Aubert, și, pe măsură ce înainta, chipul lui reflecta un zâmbet larg, cu gândul la forma, din ce în ce mai pântecoasă, a unei pungi pline cu bani.

Într-una din încăperile hanului Delfinul Albastru, Giovanni privea cum tovarășul său, Carlo, îl lovește pe nenorocitul care spunea că este noul proprietar al tavernei. Aflase, cu neplăcută surprindere, că Santos dispăruse. Uriașul nu lăsase nici cea mai mică urmă și nimeni nu părea să știe ceva.

— Haide, haide, e doar o întrebare simplă, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-ne unde putem să îl găsim pe Santos, doar atât și te lăsăm în pace.

— Nu știu, vă jur că nu am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Bărbatul avea fața însângerată și cuvintele lui erau aproape de neînțeles.

— Nu știi, pungaș blestemat! Și ce naiba cauți tu în locul lui? De unde ai apărut tu, nenorocitule? Carlo se enerva și nu contenea să-l scuture pe bărbat.

— Hug, mă cheamă Hug! Întrebați în port, toți mă cunosc sub porecla „Ciupeală“[4]. Nu știu nimic, lăsați-mă, vă rog!

— Frumos nume pentru un găinar. Giovanni râdea, amuzat de rugămințile fierbinți ale lui Hug. Ar trebui să dai dovadă de mai multă inteligență, prietene. Rău faci că-l provoci pe tovarășul meu, fiindcă are foarte puțină răbdare.

4 În original „Sisa“ – „Ciupeală la cumpărături“. (n.tr.)

— Vă jur pe ce am mai sfânt că nu știu nimic! Santos a spus că are probleme urgente de rezolvat, că trebuie să se întoarcă acasă și că mă lasă pe mine să mă ocup de tavernă în lipsa lui. Nimic mai mult, vă jur că nu știu nimic mai mult! Nefericitul era îngrozit, acoperindu-și chipul cu ambele brațe, într-o încercare disperată de a se apăra de loviturile lui Carlo.

— Ai auzit, Giovanni? Bufonul ăsta blestemat hulește.

— Liniștește-te, este posibil să ne spună adevărul, Carlo. Nu-i așa, Hug? Hug, Hug, Hug, îmi place numele ăsta!

Drept răspuns, Carlo reîncepu să îl lovească mecanic cu picioarele, ca și cum niciodată în viața sa nu ar fi făcut altceva. Bărbatul implora, cu fața tumefiată într-un amestec de carne și sânge, cu oasele rupte, de nerecunoscut, cu vorbele transformate în șoapte fără sens.

— Ar fi mai bine să te oprești, în felul ăsta nu vei reuși decât să-l omori și ne vom găsi din nou într-un punct mort. Giovanni era scârbit de spectacolul acela. Știe doar ce a binevoit Santos să-i spună, adică nimic. Mă tem că avem o problemă gravă.

Lui Carlo îi luă ceva timp să înțeleagă mesajul, ca și cum i-ar fi fost greu să se oprească din ceea ce făcea și, fără să se poată abține, îi dădu o ultimă lovitură brutală, care izbi victima de peretele cel mai îndepărtat și o lăsă inconștientă, asemenea unei păpuși de cârpă abandonate.

— Veștile nu sunt bune. Monseniorului nu-i va plăcea asta, șopti el.

— Cât de inteligent ești, Carlo, mie nu mi s-ar fi năzărit un gând atât de profund. Ești un imbecil perfect... Și Antonio n-a apărut. Pe unde naiba o fi umblând?

— Poate l-a prins Umbra. Carlo își făcu cruce.

Giovanni înjură disprețuitor. Se apropie de ferestruica încăperii, privind fix zidul aflat la doar două palme distanță. „O fereastră care dă spre un zid, ce mai tavernă!“, se gândi. Începea să se sature și lucrurile nu puteau merge mai rău de atât. Monseniorul nu era înțelegător cu

problemele altora și, cu atât mai puțin, cu problemele oamenilor din subordinea zbirilor lui. Unde naiba să fie Santos? Ca un copoi bine antrenat, mirosise pericolul și se cărase. Santos, nevăzut, era un pericol și mai mare, Giovanni îl cunoștea bine. Râse în sinea lui. În mod sigur, uriașul pregătea o capcană mortală pentru D'Arlés, nu îl va lăsa să scape ușor. Suspină, i-ar plăcea să fie de față, să vadă cum îl omoară Santos pe ticălosul ăla blestemat. Dar pe unde o fi umblând Antonio? Întrebarea aceasta făcu să reapară expresia încruntată pe chipul său distrat. Gândea foarte repede, încercând să găsească o ieșire, un mod de a îndeplini ordinele Monseniorului. „Blestemată fie ziua în care l-am cunoscut!", se gândi.

Două sunete tăioase și seci, asemenea unui bâzâit, îl readuseră cu picioarele pe pământ și se întoarse, deranjat, crezând că tovarășul său, Carlo, hotărâse să îl ucidă pe nefericit. Rămase paralizat, cu o expresie de neîncredere în priviri, cu teama zvârcolindu-i-se în stomac asemenea unui șarpe. Carlo zăcea pe podea, cu ochii larg deschiși, cu mâinile apăsate pe burta din care ieșea vârful unei săgeți și cu o baltă de sânge împrăștiindu-i-se între picioare. Într-un alt colț, corpul lui „Ciupeală", cu o suliță străbătându-i gâtul, neapucând nici măcar să-și dea seama că trecuse în lumea morților.

Un bărbat cu o arbaletă în mână umplea cadrul ușii.

— Dar este chiar bunul meu prieten Giovanni, vechiul meu fârtat! Vocea metalizată era vădit amuzată. D'Arlés izbucni într-un hohot puternic de râs la vederea feței uluite a vechiului său camarad. De când nu mai lucrez pentru voi, vă merge din ce în ce mai rău, prietene. Probabil că Monseniorul este foarte prost dispus, sigur îi este dor de mine.

— Singurul lucru de care îi este dor e capul tău atârnat de șemineu, ticălosule. Giovanni încerca cu greu să-și revină.

— Ha! Ai simțul umorului, nu mai țineam minte asta. Haide, nu o lua așa, nu am nimic personal cu tine, Giovanni, nu mai ai motive să fii gelos, nu crezi? D'Arlés vorbea pe un ton răutăcios și ironic. Am eliberat patul Monseniorului, îl ai pe tot doar pentru tine. Adică, am făcut

pace.

Giovanni izbucni în râs, teama îi dispăruse.

— Nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău, D'Arlés, ai o sută de draci pe urmele tale și nu mi se pare că ai avea vreun avantaj în fața mea. Dacă te prinde Monseniorul, nici nu vreau să mă gândesc de ce ar fi în stare, deși tu îi cunoști deja stilul, ai fost elevul lui favorit.

— Mă sperii, Giovanni, uită-te cum tremur de frică. Ar trebui să-i spui Monseniorului să se ocupe de propriile lui probleme, care nu sunt deloc puține. Am auzit că Papa e destul de iritat de lipsa lui de rezultate. Este posibil să se gândească la o binemeritată retragere.

— Poate, dar eu aș paria pe Monsenior. Chiar dacă ar fi deportat pe insula cea mai îndepărtată, are o mână foarte lungă...

— Voi ține minte acest lucru, bătrânul meu Giovanni, dar hai să încetăm cu vorbăria fără rost. După câte văd, l-ați pierdut și pe Santos.

— L-ați...? Se pare că și tu l-ai pierdut, cavalere D'Arlés. Și, să spun drept, este o situație mult mai periculoasă pentru tine decât pentru noi. Giovanni își revenise complet, iar ura pe care o simțea față de bărbatul acela răbufnea cu toată puterea. Nici măcar perspectiva de a fi omorât nu părea să îl afecteze câtuși de puțin.

— Santos nu mă interesează, este o piesă de care mă pot lipsi în afacerea asta și nu văd din ce motiv ar trebui să mă neliniștească. Nu-mi poate spune niciun lucru pe care să nu-l știu deja.

O sclipire perversă lumină ochii lui Giovanni. Pentru prima dată după mulți ani, avea o informație ce i-ar putea face rău acelei Umbre blestemate, care ajunsese să fie în cel mai cumplit coșmar al său.

— Puterea te va duce la pierzanie, D'Arlés. Faci rău că ignori dispariția lui Santos. Monseniorul nu este singurul care dorește să te vadă înfipt într-o suliță. Ignoranța te așază pe ultimul loc în cursă, lucru de care mă bucur.

— Luminează-mă, Giovanni, mă ții ca pe jar.

— Ai multe conturi nereglate, unele dintre ele foarte vechi, dar nu mai puțin periculoase din această

pricină. Ai uitat oare de Jacques Bretonul și de prietenii lui? Spune-mi, D'Arlés, de curiozitate, l-ai văzut vreodată pe Santos?

Expresia de pe chipul lui D'Arlés se schimbă deodată, o grimasă întunecată punând stăpânire pe trăsăturile lui, ștergând orice urmă de ironie.

— Ce încerci să-mi spui, măgar blestemat? Gândea cu repeziciune, cuvintele vechiului său fârtat reu-
șiseră să îl neliniștească. Într-adevăr, nu îl văzuse niciodată față în față pe hangiu, nici măcar în noaptea în care îl asasinase pe nefericitul de D'Aubert. În ziua aceea, profitase de confuzia creată de oamenii lui ca să îi distragă atenția lui Santos și adunăturii lui de bețivi. Un gând îi încolțea în minte, un gând care nu îi plăcea deloc.

— Dacă te străduiești, este ușor de înțeles, cu atât mai mult pentru o legendă cu puteri supranaturale, ca tine. Giovanni începu din nou să râdă.

— Lacheu roman blestemat! Ce înseamnă asta?

D'Arlés își ieșise din fire. Îl luă de gât pe italian, furia țâșnindu-i prin toți porii, scuturându-l violent. Dar Giovanni continua să râdă ca un posedat, fără să simtă presiunea mâinilor rivalului său asupra sa. Râdea și țipa în același timp.

— Santos și Jacques Bretonul sunt una și aceeași persoană, prostule, două identități ale aceluiași bărbat! Oricât de mult ai fugi, de data aceasta nu vei scăpa, dracu' să te ia, ticălos blestemat!

Un zgomot venind din spatele său îl făcu pe D'Arlés să tresară și să se întoarcă rapid, cu arbaleta în mână. Un preot gras ca un butoi de vin vechi îi privea din cadrul ușii, cu ochii ieșiți din orbite de panică. Nici nu apucă să schițeze vreun gest, când preotul o rupse la fugă, scoțând un urlet ascuțit, asemenea unui suflet posedat de diavol. D'Arlés izbucni într-o cascadă de blesteme și, dându-i drumul italianului, fără să scoată vreun cuvânt, începu să alerge după fugar.

Giovanni trase adânc aer în piept de mai multe ori, încă agitat din pricina hohotelor de râs, incapabil să își stăpânească veselia sălbatică pe care i-o stârnise frica din privirea lui D'Arlés. Da, erau vești proaste pentru Umbră,

trecutul lui se materializa în prezent, cerând o reglare de conturi și... Era o veste proastă și pentru blestematul de Monsenior. Izbucni din nou în râs, fără să se poată opri, eliberat de presiune și de teamă, ținându-se cu mâinile de burtă și bătând cu picioarele în pământ din cauza contracțiilor produse de râs.

Mateo avea pregătit un discurs extraordinar atunci când ajunse la Delfinul Albastru; nu era dispus să îngăduie ca D'Aubert să-i mai dea vreo sarcină. Ba, din contră, trebuia să-i dea mult mai multe informații dacă dorea să continue împreună afacerea aceea și, bineînțeles, trebuia să rediscute prețul. În plus, dacă refuza să-i dea explicații, dacă dorea să îl îndepărteze, tăcerea lui îl va costa și mai mult. Era satisfăcut; oricare ar fi fost decizia lui D'Aubert, el va câștiga binișor în schimbul unui efort minim.

Când ajunse la tavernă, nu îl văzu pe Santos în turnul lui de pază, lucru pentru care Îi mulțumi lui Dumnezeu; îl incomoda stricta vigilență cu care uriașul veghea asupra oamenilor și locurilor. Urcă scările înguste gâfâind din pricina efortului și, apropiindu-se de camera lui D'Aubert, observă că ușa era deschisă. Intră hotărât în încăpere, pregătindu-se să își înceapă discursul, neatent la ce se întâmpla în jurul lui și mergând aproape pe vârfuri, însă ceea ce văzu îl făcu să înghețe. Pe podea zăceau doi bărbați, în mijlocul unei bălți imense de sânge, care se prelingea încet către locul în care se afla el. Alți doi bărbați, pe care nu îi cunoștea, se aflau în fața lui, unul cu fața congestionată din cauza hohotelor de râs sugrumate, iar celălalt, uluit să îl vadă în locul acela. Mateo își duse mâinile la gură pentru a-și acoperi țipătul ascuțit și strident care îi ieși din gât, aproape pe nepregătite, și, întorcându-se pe jumătate, se grăbi în josul scărilor, cu mintea golită de orice alt gând în afară de acela de a fugi de acolo. La parter, clientela pestriță a lui Santos era în mijlocul unei petreceri, cântecele și bătăile se succedau într-o armonie ciudată. Un bubuit îl avertiză pe preot că cineva se află pe urmele lui și îi urla să se oprească. Mateo, cu plămânii pe punctul de a-i exploda, intră în sala mare a tavernei, palid

și cu respirația tăiată, dar cu suficient aer pentru a striga cuvântul magic:

— Foc, foc, foc la catul de deasupra!

Drept răspuns, un tumult asurzitor umplu localul, iar mulțimea, ca un singur suflet, se ridică grăbită și începu o cursă nebună către ieșire. Începură să zboare mese și scaune, cioburi de ulcioare și de farfurii, țipetele de groază se amestecară cu vaietele celor călcați în picioare și abandonați. Mateo se văzu purtat de mulțime, dus aproape pe sus, fără ca picioarele să-i atingă podeaua, agățat de spinarea unui bărbat care lovea în toate părțile, croindu-și drum. Fără să știe cum, se trezi în stradă, înconjurat de lumea care nu contenea să țipe și să ceară ajutor. Zguduit, dar fără a se opri din alergat, Mateo punea distanță între el și pericol, fără a se întoarce măcar o dată, orbit și cu panica bătându-i în piept. În timp ce picioarele lui scurte se luptau să alerge în ritmul fricii, mintea lui se îndepărta de imaginea celor două cadavre pe care le văzuse în camera lui D'Aubert, de sângele care se întindea spre el ca o prevestire de rău augur.

D'Arlés își croi drum cu forța, blestemând. Preotul dispăruse, târât de marea de oameni care fugea printre urlete. Se opri furios. Lucrurile păreau că se înrăutățiseră din momentul în care ticălosul de Giovanni îi scuipase vorbele despre identitatea lui Santos, în mijlocul hohotelor de râs. Nu voia să se gândească la asta, nu era momentul. Dar dacă italianul mințea? Era în stare să facă asta, mânat de ura și gelozia pe care le simțea față de el.

Vilanova del Pi se întindea între strada Boquería, vechea Cale Morisca ce mergea spre Llobregat și pământurile care aparțineau mănăstirii Sfânta Ana. Cartierul se dezvoltase în jurul mănăstirii Sfânta Maria din Pi, fiind numit astfel după un copac uriaș care crescuse acolo începând cu secolul al X-lea, iar faima i se datora în mare măsură bordelurilor sale, renumite în tot orașul.

Mateo se opri la un colț de stradă, epuizat, corpul lui refuzând să mai facă vreun pas. Tremura, scuturat de spasme din ce în ce mai puternice și greu de controlat. În minte nu avea decât sânge și iar

sânge, ca și cum tot ceea ce privea devenea roșu, nelăsându-l să vadă clar, dar se afla foarte aproape de casă și voia să ajungă acolo cu orice preț; nu se putea opri acum, când refugiul lui era atât de aproape. Totuși, picioarele refuzau să i se supună. Trebuia să se liniștească, să își recapete suflul. Era oare D'Aubert unul dintre morți? „Doamne Dumnezeule!“ se gândi, convins că așa era. Probabil că trupul acela desfigurat, un amestec învălmășit de carne și sânge, era al lui. El trebuie să fi fost, era camera lui! Adică mizerabilul avea foarte multe motive să țină secretul. Se jucase cu focul și îl descoperiseră. Pe toți sfinții, bărbații aceia îl văzuseră, știau că e... Asasinii vor veni după el!

Privi în jurul lui, respirând greu. Nimeni nu părea să îl urmărească, doar niște vecini îl priveau, curioși și dispreţuitori. Îl cunoșteau și nu erau de acord cu viața pe care o ducea, țărani nenorociți și ignoranți! Supărarea îl ajută să-și revină, întorcându-le priviri sfidătoare, dar se sprijini în continuare de perete preț de câteva momente. Apoi își reluă drumul până la intrarea în casă. Deschise ușa, murmurând un salut ursuz către două femei care păreau să îl aștepte, fără să dea atenție încordării ciudate de pe chipurile lor, mișcărilor lor mecanice.

— Ce se întâmplă, nu aveți nimic de făcut, sperietoarelor?

Ușa se închise lin în spatele lui. Îl surprinse faptul că nu aude scârțâitul ei obișnuit: o împinsese cu putere, ca întotdeauna. Era un avertisment pentru cei care locuiau în casă, îi atenționa că stăpânul și domnul lor a sosit și că totul trebuie să fie pregătit și toată lumea gata să îl servească. Se întoarse surprins și îl văzu pe Santos umplând cadrul ușii, cu un zâmbet ironic pe buze. Mateo scoase din nou un urlet și căzu leșinat la pământ.

Călugărul Berenguer de Palmerola se plimba de colo până colo prin cameră, nerăbdător și furios, ca de obicei. Încercase, fără succes, toată dimineața să își scoată din minte lucrul acela. Nu dorea să-i înșele așteptările cavalerului francez, care avea atâta încredere în el, și, cu atât mai puțin, să rateze șansa care i

se oferise. Era măcinat de furie la gândul că templierul acela arogant nu doar că îi îngreunase misiunea, dar îndrăznise chiar să îl amenințe. Se opri brusc, în clipa în care îl văzu pe călugărul Pere de Tever venind spre el.

— E revoltător, frate Pere, comportamentul Domniei Voastre este o rușine! Vă caut de două zile și nu vă găsesc pe nicăieri, unde mai pui că nimeni nu știe unde stați! Ce doriți să demonstrați prin absența voastră? Cine v-a permis să-mi dispăreți din fața ochilor?

— Vă rog să mă iertați, frate Berenguer, dar când am ajuns în port, am considerat că nu mai aveți nevoie de serviciile mele și atun...

— Ați considerat! Nimeni nu v-a cerut să gândiți sau să considerați nimic, frate! Singurul lucrul pe care îl aveți de făcut este să vă supuneți, atâta tot, și vă aduc aminte că vă sunt superior și că nu puteți pleca nicăieri fără permisiunea mea. Dacă veți continua să fiți la fel de indisciplinat, mă voi vedea nevoit să discut serios cu starețul vostru și vă asigur că nu vă va plăcea deloc ce am să îi spun.

— Aveți dreptate, frate Berenguer, vă cer iertare cu umilință.

— Pentru vina Domniei Voastre nu este suficient să vă cereți iertare, frate Pere! Va trebui să chibzuiesc la pedeapsa pe care o meritați; dar acum am să vă dau o sarcină extrem de urgentă. Mergeți la Casa Templului și lăsați acest mesaj, însă trebuie să urmați niște instrucțiuni foarte precise, fiți atent la ceea ce vă spun. Găsiți un pierde-vară, care pentru câteva monede se va îngriji să îl ducă la ușa de la intrare, însă trebuie să îl supravegheați, să vă asigurați că face asta. Este foarte important ca nimeni să nu facă legătura între Domnia Voastră și acest mesaj. Ați înțeles?

— Am înțeles, frate Berenguer, dar îl pot duce eu însumi și nu ar mai fi nece...

— Nimeni nu v-a cerut părerea! i-o tăie scurt călugărul Berenguer. Veți urma ordinele pe care vi le-am dat și veți învăța să vă supuneți fără întrebări și comentarii. Nu măriți pedeapsa care, puteți fi sigur de asta, vi se va aplica pentru nesupunere.

Călugărul Pere de Tever încuviință fără a spune o vorbă. Luă spășit hârtia pe care i-o întindea superiorul său și așteptă.

— Curiozitatea este un păcat grav, frate, și poate fi învinsă doar prin reculegere și supunere. Ar fi trebuit să știți că sunt un om foarte ocupat și nu îmi pot pierde vremea cu întrebări prostești și inutile. Iar acum plecați și urmați-mi cu sfințenie ordinele.

Călugărul Pere nu se mișcă. Își privea fratele cu neîncredere.

— Pot să știu ce așteptați?

— Mi-ați ordonat să ofer niște monede în schimbul serviciului, frate Berenguer. Ați uitat că odată cu jurământul de supunere, l-am făcut și pe cel al sărăciei? Cu ce se presupune că ar trebui să plătesc?

Călugărul Berenguer scoase un oftat plin de dezgust în fața obrăzniciei tânărului, însă nu mai voia să piardă timpul și, scotocind în pungă, îi întinse două monede, murmurând:

— Atâta vă este de ajuns, încercați să nu vă lăsați înșelat.

Călugărul Pere ieși din mănăstire îngândurat, cu capul plecat. Bănuielile lui începeau să se confirme
și se temea că fratele Berenguer va face un lucru necugetat. Sigur puneau la cale ceva împotriva bătrânului evreu, el și cavalerul francez, bărbatul care se îmbarcase în Limassol sub masca unui nou membru al echipajului. De ce folosise acea deghizare? Cine era el de fapt? Singurul lucru sigur era acela că manipula furia călugărului Berenguer în beneficiul său, susurându-i cu nerușinare cuvinte pe care nimeni în afară de fratele său cel vanitos nu ar fi fost în stare să le creadă. Oare ce punea la cale omul acela? Probabil că nimic bun. Se simțea pierdut și dezorientat, nu dorea să fie amestecat în intrigile acestea menite a-i face rău lui Abraham. Ce avea omul acela cu bătrânul doctor? Erau multe întrebări
și foarte puține răspunsuri. Se gândi câteva clipe, în timp ce mergea fără țintă, neîndrăznind să o apuce pe drumul care l-ar fi dus la Casa Templului, șovăitor în privința misiunii pe care o primise. Dintr-odată luă o hotărâre și,

ascunzându-se într-un cotlon al vechiului zid al cetății, scoase hârtia pe care era scris mesajul, o desfăcu și citi cu atenție, aproape fără a îndrăzni să respire. Era uluit, uimit de meschinăria fratelui său, de forța ambiției lui perverse. Acest lucru îl făcu să ia o hotărâre: știa clar ce avea de făcut și nu îi păsa de riscuri. Fără să mai piardă nici măcar o secundă, o luă pe drumul către Casa Templului.

În cele din urmă, Guillem reuși să se odihnească două ore. Se refugiase într-una dintre ascunzătorile lui Guils, unul dintre multele locuri sigure de refugiu, pe care le descoperise de-a lungul anilor și pe care le numea „Sanctuare". Profită de ocazie și se întinse pe o saltea veche de paie. Era istovit și se abandonă într-o clipă în brațele somnului. Visă de-
șerturile Palestinei, acea mare de nisip auriu pe care Bernard o descria atât de bine, lumina specială care se reflecta în dunele tăcute. În vis îi apăru un
cal alb, privindu-l curios, cu frâiele lăsate libere, nemișcat. După ce îl privi câteva clipe, animalul se întoarse și o porni la trap, depărtându-se încetișor de el. Strigă iapa cu un țipăt disperat, dându-și seama înspăimântat că din grumazul său nu ieșea niciun sunet, dar, în ciuda acestui lucru, frumoasa necuvântătoare se opri, întorcându-și gâtul, și îl privi din nou. „Ce dorești?", părea să-i spună. Dar oricât de mult se străduia Guillem, nu putea scoate niciun sunet, era mut.

Se trezi brusc, cu cămașa udă de transpirație. Niște bătăi puternice în ușă reușiră să îl smulgă din inima deșertului. Se trezi cu greu din visare, își aminti cu mare dificultate unde se află și cine este și, în cele din urmă, se îndreptă spre ușă, luându-și toate măsurile de precauție necesare. Unul dintre vechii colaboratori ai lui Guils din acel oraș, un bărbat pe care îl cunoștea, îi aducea răspunsul la mesajul pe care îl trimisese Casei. Bărbatul nu spuse nimic și dispăru după o singură mișcare din cap, urmând încă ordinele stricte ale lui Bernard: „Dacă nu ai nimic de spus, liniștea înseamnă siguranță." Guillem citi mesajul: Santos îl localizase pe

traducătorul din limba greacă. Santos? De ce nu își dezvăluise Jacques Bretonul, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Bernard, adevărata lui identitate? Crezuse că a murit de multă vreme, iar Bernard vorbea despre el la trecut, deși era adevărat că vorbea la trecut despre multe alte lucruri, ca și cum o parte a memoriei lui ar fi dorit să rămână închisă între peisajele pe care le descria. Niciodată nu cântărise lucrurile din această perspectivă și căzu pe gânduri. Poate că trebuia să-și analizeze propriile gânduri în lumina acestei noi realități.

— Dacă ați venit cu intenția de a continua interogatoriul pe care l-a început fratele dumneavoastră,
vă pierdeți vremea. Nu am nimic de adăugat la ceea ce v-am spus deja. Fratele Dalmau îl privea dur pe tânărul călugăr.

— Nu este ceea ce credeți, frate Dalmau. Nu știam ce să fac și cui să îi cer ajutorul... Până când am citit hârtia nu... Nu vreau să i se întâmple nimic bătrânului evreu! Fratele Pere de Tever se prăbuși în fotoliu, încercând să își ascundă lacrimile cu palmele.

Templierul era răvășit de reacția tânărului, nu se așteptase la așa ceva, iar atitudinea lui aspră dispăru.

— Iertați-mi insolența, frate Pere, vă rog să mă iertați. Am avut o mică ceartă cu superiorul Domniei Voastre acum câteva ore și, cum v-ați prezentat drept asistentul său, am crezut că... Bine, văd că este ceva care vă neliniștește profund. Vreți să îmi spuneți despre ce este vorba?

La început, îngăimând niște cuvinte nesigure, tânărul călugăr îi vorbi templierului despre neliniștile sale. Apoi, venindu-și în fire mulțumită atenției pe care i-o acorda călugărul Dalmau, îi povesti în detaliu despre relația sa cu călugărul Berenguer: călătoria și voiajul pe mare, stupoarea din clipa în care
și-a dat seama că acel cavaler francez nu era altul decât unul dintre membrii echipajului.

— Liniștește-te, băiete. Deși nu îl cunosc bine, am impresia că acest bilet anonim este opera fratelui Berenguer. „Oaspetele vostru evreu este în mare pericol, trebuie să găsiți un refugiu mai sigur.“ Și semnează, „un

prieten". Ce mai prieten! Trebuie să recunoaștem că fratele Domniei Voastre este puțin naiv dacă se gândește că ne vom grăbi să îl scoatem pe Abraham din Casă, nu credeți?

— Este influențat de bărbatul acela, călugăre Dalmau, de cavalerul francez despre care vă vorbeam. I-a spus că Abraham este un trădător periculos și un asasin.

— Da, este adevărat, însă fratele Domniei Voastre era deja dispus să creadă orice prostie. Bietul Abraham nu are o înfățișare prea periculoasă, nu sunteți de acord cu mine, călugăre Pere?

Tânărul zâmbi pentru prima dată, amintindu-și de venerabila înfățișare a bătrânului.

— Vorbiți-mi despre persoana aceea, despre cavalerul francez, îi sugeră călugărul Dalmau.

— Vedeți, Domnia Voastră a venit la mănăstire să îl viziteze pe fratele Berenguer, iar eu, mânat de curiozitate, i-am spionat. Nu îmi venea să cred că are oaspeți... Să mă ierte Dumnezeu! Am ascultat conversația și m-am speriat îngrozitor, nu înțelegeam ce interes ar avea să îi facă rău lui Abraham. Atunci când s-a ridicat să plece, i-am putut vedea chipul și am rămas înmărmurit, era bărbatul din Limassol.

— Sunteți întru totul sigur de asta, frate Pere?

— Întru totul, vă asigur, îmi amintesc întotdeauna chipurile oamenilor. Vedeți, Domnia Voastră, bărbatul acesta reușea să stârnească tot timpul furia căpitanului D'Amato, fiindcă se afla mereu în locul nepotrivit și tocmai de aceea mi-a atras atenția. Atunci când l-a vizitat la mănăstire pe călugărul Berenguer, purta haine scumpe și bijuterii, însă era același bărbat; i-a promis daruri și l-a gratulat până când în ochii călugărului a început să sclipească lumina avariției. Dumnezeule Preabun, să mă ierți că spun asta despre fratele meu!

— Nu sunteți vinovat de ambiția celorlalți, frate Pere, murmură templierul cu candoare.

— Vreau doar ca bătrânul să nu pățească nimic, atâta tot. Omul acela nu a făcut rău nimănui, călugăre Dalmau. Nu ar fi drept să i se întâmple ceva.

— Ați făcut ceea ce trebuia, frate Pere, iar informația

aceasta ne va ajuta să îl protejăm pe Abraham. Sunt îngrijorat însă în ceea ce vă privește. Este o situație foarte complicată, știți deja. Nu vă pot spune nimic mai mult, îmi pare rău, pentru că dacă aș face-o, v-aș pune viața în pericol și ați risca să intrați într-o încurcătură și mai mare.

— Nu trebuie să îmi spuneți nimic, frate Dalmau, nu sunt vreo celebritate și nici nu mă interesează intrigile de palat. Singura mea dorință este aceea de a-l proteja pe Abraham de acești oameni haini.

Fratele Dalmau îl privi în tăcere; era convins de bunele intenții ale tânărului, dar lipsa lui de experiență îl îngrijora. Muriseră deja prea mulți oameni și nu putea permite ca și călugărul Pere să sfârșească la fel.

— Ar trebui să plecați din oraș pentru o vreme. Cereți voie să vizitați mănăstirea în care v-ați format și rămâneți acolo un timp. Bărbatul pe care l-ați recunoscut v-ar ucide imediat dacă ar descoperi că l-ați demascat; este un asasin, băiete, un asasin periculos.

— Vreau să vă ajut, răspunse simplu călugărul. Mi-am dat seama foarte clar de lucrul acesta când am citit mesajul. Vă mulțumesc pentru sfaturi, frate Dalmau, dar este deja mult prea târziu pentru o ieșire din joc. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă aș închide ochii în fața nedreptății. Nu mă pot întoarce la mănăstire, nu pot fugi, oricât de speriat aș fi.

Dalmau îl privi emoționat. Tinerețea este o boală ciudată, pe care doar trecerea anilor reușește să o domolească, însă ce boală binecuvântată!

— Mă tem pentru Domnia Voastră, insistă. În povestea asta sunt implicați oameni puternici și răuvoitori, care nu ar șovăi nicio clipă să vă ia viața, dacă asta le-ar fi de folos, trebuie să mă credeți, frate Pere.

— Dumnezeu va veghea asupra vieții mele, frate Dalmau, iar eu îmi voi asuma riscul de a crede în El. Consider că vă voi fi mai de folos dacă mă întorc la mănăstirea din oraș și nu îl pierd din ochi pe călugărul Berenguer. Dacă se întâmplă ceva, vă anunț, vă țin la curent. Nimeni nu îmi va da atenție.

— Încercați să fiți cu băgare de seamă, consimți călugărul Dalmau resemnat. Căutați să treceți neobservat și nu uitați ce riscați, să fiți conștient de asta. Amintiți-vă că este mai bine să vă recunoașteți teama decât să fiți imprudent, prietene, și rămâneți în permanență în stare de alertă. Dacă aveți cea mai mică bănuială că ați fost descoperit, fugiți imediat și nu scăpați din vedere faptul că întreaga Casă este ținută sub strictă supraveghere.

Dalmau îl conduse pe tânărul dominican spre o ieșire discretă, aflată mai la distanță, dându-i ultimele sfaturi. Călugărul Pere de Tever era mulțumit de hotărârea luată, conștient că făcuse pentru prima dată o alegere care îi aparținea în totalitate, care nu îi fusese influențată sau dictată de voința nimănui altcuiva. Nu știa nimic despre chestiunea aceasta și nici nu dorea să știe, nu îl interesau treburile lumești, dar se implicase în povestea cu Abraham, iar păstrarea integrității fizice a bătrânului evreu devenise pentru el o obligație morală, fiind dispus să lupte pentru ea. Se simțea speriat și bulversat; era aceeași senzație pe care o avusese în Marsilia, atunci când se îmbarcase pentru prima dată în viața lui. Trase adânc aer în piept și un puternic sentiment de pace îi inundă sufletul.

Mateo scâncea, avea un coșmar îngrozitor, în care cineva se încăpățâna să îl pălmuiască. Nu suporta durerea fizică, chiar și numai când venea vorba despre asta îl năpădeau sudori reci, provocate de panică. Se trezi țipând, în timp ce apa rece dintr-un ulcior îi uda fața.

— Trezește-te odată, popă mincinos și pungaș! Santos

reîncepu să îl pălmuiască, dar se opri,
văzând că se trezește din leșin.

— Gata, gata. Nu mă mai bateți, nu mă mai torturați!

— Cât ești de sensibil, Mateo, ți se par o tortură câteva pălmuțe... E puțin exagerat, nu crezi?

— Ce vreți de la mine? Vă spun tot ce vreți, dar nu mă torturați.

Santos îl privea surprins, bărbatul acesta era cu adevărat speriat, și nu din cauza lui. Se întreba ce anume îl înfricoșase atât de tare.

— Nimeni nu te va ucide și nici nu te va tortura, bufon bisericesc, vreau doar să discut cu tine. Din câte îmi amintesc eu, vorbele nu au omorât încă pe nimeni.

— Noi doi nu avem despre ce discuta, Santos. Mateo îl recunoscuse pe intrusul venit în vizită și părea să-și fi revenit din sperietură. Dacă aș fi în locul tău, m-aș îngriji de cadavrele care stau grămadă în tavernă. Asta nu le va plăcea deloc portăreilor și este posibil să îi informez.

— Vezi că avem multe subiecte de conversație, Mateo? De exemplu, despre ce cadavre vorbești?

Mateo se ridică de la pământ, căutând protecția celor două femei care se refugiaseră într-un colț îndepărtat.

— Am fost la taverna ta scârboasă pentru a vizita un client și am găsit atâta sânge, că părea mai degrabă un abator decât o pensiune rău-famată.

— Mi-ai mai spus asta, încearcă să fii mai explicit, Mateo, pentru că răbdarea mea are o limită. Santos făcu un efort pentru a-și controla iritarea.

— În camera clientului meu erau doi bărbați morți și doi vii, care priveau spectacolul. Asasin și a-sa-si-nați. Am fugit cât am putut de repede, iar unul dintre ei m-a urmărit cu o arbaletă în mână, cu intenții nu tocmai creștinești. Sunt un om cinstit și...

— Ha, ha, nu mă face să râd, pungaș nenorocit! Tu nu știi ce înseamnă cuvântul cinste. Dar mă interesează partea referitoare la clientul tău, povestește-mi ce vânt te aducea la el.

— Nu îți spun nimic, croncăni Mateo. Afacerile dintre mine și clienții mei sunt secrete și le iau cu mine în mormânt.

Câteva lovituri în ușă îl făcură să urle din nou pe Mateo, care fugi să se ascundă în spatele unui paravan. Santos deschise ușa și îl lăsă să intre pe Guillem.

— Se înțelege că acesta este palatul traducătorului nostru, spuse tânărul în loc de bună ziua, cu o privire fioroasă.

— Este cel pe care îl căutați, domnule, îi răspunse Santos, lansând un avertisment pe care Guillem îl înțelese imediat.

— Și ce ne povestește porcul ăsta bătrân și gras, Santos?

— Mă tem că nu vrea să ne împărtășească ceea ce știe, domnule.

— Asta se rezolvă ușor, Santos, oftă Guillem, apropiindu-se de preot cu un gest amenințător. Mateo se dădu înapoi până când se ciocni de perete, transfigurat și palid.

— Nu-mi faceți niciun rău, domnule, nu știu nimic!

— Asta vom decide noi, însă te sfătuiesc să ne ajuți. Nu mă obliga să îmi mânjesc mâinile cu sângele tău.

Mateo începu din nou să suspine și să implore, în timp ce Santos îl târî până în mijlocul camerei și îl așeză cu forța pe un taburet.

— Dacă nu încetezi cu văicărelile, îți smulg limba cu mâna mea, mugi Santos, consecința vorbelor sale fiind o tăcere imediată și absolută.

— Așa e mult mai bine, Mateo, interveni Guillem. Acum ne vei povesti despre afacerile tale cu D'Aubert și ar fi bine să o faci cu mare grijă; să nu ne păcălești, lipsa noastră de răbdare este bine-cunoscută în lumea întreagă.

— D'Aubert este mort. L-au omorât în taverna ăstuia, urlă Mateo, arătând spre Santos.

Nu primi niciun răspuns. Cei doi bărbați îl priveau țintă pe preotul care, nervos și lac de sudoare, începu să vorbească.

— Mi-a dat să-i traduc niște pergamente vechi, din greacă și aramaică. I-am spus că nu știu aramaică, dar că voi găsi pe cineva de încredere... Bine, cu bani se găsește orice, nu-i așa? Mi-a spus să fiu cât mai discret, să nu se afle de existența lor. El credea că sunt foarte importante.

— Și erau? întrebă Guillem.

— Era o înșelătorie! țipă Mateo. De asta mă întorceam la tavernă, ca să reglez conturile cu nenorocitul de D'Aubert. Voia să mă pună la încercare, iar acum e mort, mort!

— O înșelătorie? întrebară Guillem și Santos într-un glas.

— Pergamentele sunt autentice, la fel și scrierea, însă conținutul nu valorează nimic, este lipsit de orice importanță.

— Vom vedea, Mateo, ar fi mult mai bine să ne lași pe

noi să hotărâm asta. Vom vedea imediat dacă spui adevărul. Adu pergamentele, ordonă tânărul.

Mateo se ridică fără chef, târându-și picioarele umflate către paravanul în spatele căruia se refugiase mai devreme. Scotoci într-un sertar și scoase un răvaș, pe care i-l dădu lui Guillem. Cei doi bărbați se aplecară deasupra mesei, desfăcând pergamentele și notițele pe care le făcuse Mateo.

— Ești sigur că sunt aceleași pergamente pe care ți le-a dat D'Aubert? Guillem era încă aplecat, citind cu atenție, iar întrebarea fusese pusă fără nicio intonație.

— Vă jur, domnule! Sunt chiar cele pe care mi le-a dat și, după cum vedeți, conțin o scrisoare lipsită de importanță. De aceea m-am gândit că mizerabilul mă punea la încercare, lucru care m-a înfuriat peste măsură.

Santos și Guillem vorbeau în șoaptă, neluând în seamă trăncăneala clericului.

— Îl poți descrie pe bărbatul care te-a urmărit de la tavernă? Și pe celălalt?

— Adevărul este că nu am prea avut vreme să îi observ. Cel cu arbaleta stătea cu spatele la mine, în fața celuilalt, un bărbat de vârstă mijlocie, care râdea ca un nebun și vorbea în italiană, părând să nu îi pese că celălalt încerca să îl ștranguleze. Eu voiam doar să fug de acolo, așa că am întors capul. Era sânge peste tot. Era în joc viața mea, preacinstiți cavaleri.

Santos izbucni în râs la auzul ultimei fraze a lui Mateo.

— Dintr-odată descoperi că suntem cavaleri, bătrân infam. Ai face orice pentru a-ți salva pielea, unealtă a diavolului!

Guillem strânse cu grijă pergamentele și le ascunse sub cămașă. Îi privea cu atenție pe preot și pe cele două femei. Cea mai bătrână dintre ele, cu fața brăzdată de riduri, era o imagine a suferinței, plămădită dintr-un amestec de lacrimi și de resemnare. Cealaltă era foarte tânără și foarte frumoasă, cu o expresie trufașă, cu un păr bogat de culoare roșie, încadrându-i chipul cu trăsături fine și ochi sfidători, închiși la culoare, care îi susțineau privirea fără să clipească. O stare ciudată de

agitație puse stăpânire pe tânăr, care se grăbi să își plece privirea, puțin rușinat. Santos se apropie discret de el
și îi murmură ceva la ureche. Guillem dădu din cap în semn de aprobare și se îndreptă spre preot.

— Viața ta este în pericol, Mateo. Bărbatul cu arbaleta te va căuta și, dacă te găsește, nu se va mulțumi cu explicațiile pe care i le vei da. Are misiunea să ucidă toate persoanele care au vreo legătură cu afacerea asta, oricât ar fi de mică și ai văzut cu ochii tăi ce mod ciudat de a dialoga are. Te asigur că este un maestru desăvârșit în arta torturii.

— Dar eu nu știu nimic despre nimic și...

— Asta nu are nicio importanță pentru el, îi răspunse Santos. În plus, știi prea multe, nu te amăgi, gânganie cu sutană, ești implicat până-n gât. Dacă te găsește, ceea ce se va întâmpla cu siguranță, viața ta o să valoreze la fel de mult cât zdrențele astea vărgate și murdare pe care le porți.

— Și ce ar trebui să fac? Femeile nu au nimic de-a face cu toate astea și nici nu am unde să mă duc și...

— Îți putem pune la dispoziție o ascunzătoare sigură pentru o vreme, până când se mai liniștesc lucrurile, dar asta cu condiția să te supui ordinelor noastre. Guillem îl privea fix, atent la reacțiile lui, fără să-i acorde încredere. Protecția noastră are un preț, Mateo, și se numește supunere absolută. Înțelegi?

— Vă jur pe ce am mai sfânt că voi face tot ce îmi spuneți!

— Dumnezeule, Mateo, jurămintele tale nu valorează nici cât o ceapă degerată! sări Santos. Ia câteva lucruri de care nu te poți lipsi și pregătește-te de plecare. Dar mai am o condiție: închide-ți bine gura și nu pune întrebări.

Mateo încuviință dând din cap, în timp ce le ordona femeilor să se miște, să adune cele necesare, repetând întruna, „repede, repede, repede".

Guillem îi ceru hârtie și o pană, iar în timp ce trupa lui Mateo muncea din greu sub atenta supraveghere a lui Santos, scrise un bilet. Când termină,
Mateo și femeile stăteau lângă ușă, așteptând. Santos se

aplecă să vadă biletul pe care Guillem îl lăsase pe masă și, după ce îl citi curios, îl bătu pe spate pe tânăr, zâmbind. Asigurându-se că nu îi pândea niciun pericol, cei cinci se puseră în mișcare, părăsind casa cu pași grăbiți. Santos mergea în frunte, iar Guillem încheia plutonul. Pe masa din casa părăsită, un bilet își aștepta destinatarul:

D'Arles, în mod sigur, mai devreme sau mai târziu vei găsi această vizuină, prin urmare, consider că este mai prudent să te anunț că, în ciuda eforturilor tale, bunul Abraham a reușit să mă salveze din ghearele morții, tovarășa aceea ciudată cu care dorești atât de mult să mă însoțești. Piesele se reîntorc pe tabla de joc și partida se reia. Ca întotdeauna, nu îți urez noroc.

Bernard Guils

10 Pergamentul

„Sunteți excomunicat?“

Călugărul Dalmau se îndrepta cu pași repezi către locuința farmacistului. Tocmai primise un mesaj de la Guillem, era așteptat, însă înainte de a pleca dorea să vorbească cu Abraham și să-i povestească ultimele întâmplări. Bătu încet la ușă și intră fără să aștepte răspuns. Bătrânul evreu era așezat comod și arăta mai bine, iar farmacistul, lângă el,
avea grijă ca acesta să-și ia medicamentele.

— Bună ziua amândurora! salută cu căldură. Văd că vă simțiți mult mai bine, Abraham. Arătați nemaipomenit.

— Este un miracol înfăptuit de Arnau, care zilele acestea

nu a făcut altceva decât să aibă grijă de mine, neglijându-și celelalte îndatoriri, frate Dalmau.

— Ați mai aflat ceva despre moartea lui Bernard? întrebă farmacistul, fără a lua în seamă vorbele lui Abraham.

— Deocamdată nimic, Arnau, însă lucrurile se complică. Dalmau se așeză pe un scaun aproape de ei, frânt de oboseală. Trebuie să vorbim despre siguranța lui Abraham, situația s-a înrăutățit.

— Crezi că vor încerca să îi facă ceva aici, în Casă? Asta ar fi o idioțenie și nu cred să fie atât de nebuni, Dalmau!

— Liniștește-te, prietene, și lasă-mă să vorbesc. Dacă e să fiu sincer cu tine, deja nu mai știu ce să cred. A venit să mă vadă un călugăr dominican, un anume Berenguer de Palmerola, cu vestea nemaiauzită cum că ar circula zvonuri că ascundem în Casă un evreu acuzat de înaltă trădare.

Arnau izbucni într-un hohot vesel de râs; ceea ce tocmai auzise friza absurdul, deși era posibil ca toată lumea să fi înnebunit. Abraham, vădit îngrijorat, interveni:

— Călugărul Berenguer de Palmerola a fost unul dintre tovarășii mei de călătorie, Arnau. V-am vorbit deja de el, însă chiar crede că sunt trădător?

— Și nu numai atât, crede că sunteți și un asasin periculos, răspunse Dalmau. Se pare că cineva manipulează ura lui ancestrală față de evrei, Abraham, cineva care i-a spus că plănuiți să atentați la viața regelui Franței.

Farmacistul și Abraham erau stupefiați, încremeniseră cu gurile căscate și cu ochii larg deschiși.

— Dar cine ar putea să creadă o asemenea prostie, o asemenea insultă la adresa inteligenței umane! izbucni Arnau indignat. Ce înseamnă nerozia asta?

— Liniștește-te, Arnau. Lasă-l pe bunul nostru prieten să își termine povestea.

— Din câte am dedus, continuă Dalmau, cavalerul francez care îi alintă auzul bătrânului călugăr
și marinarul care s-a îmbarcat pe corabia Domniei Voastre în Limassol sunt una și aceeași persoană. Iar numele lui este Robert D'Arlés, Umbra despre care vorbea Guils.

Văzând uimirea crescândă a tovarășilor săi, călugărul Dalmau le dădu cele mai recente vești, cu toate detaliile.

— Adevărul este că nu înțeleg ce legătură are călugărul dominican cu povestea asta și nu înțeleg nici interesul lui D'Arlés față de Abraham. Farmacistul era contrariat, nereușind să stabilească o legătură între evenimentele petrecute.

— E simplu, Arnau, Umbra profită de ambiția călugărului, însă de unde tot acest interes față de persoana mea? Ce se dorește de la mine? Abraham încerca să își pună ordine în idei.

— Vă voi spune ce cred despre toate astea, interveni Dalmau. Probabil este convins că vă aflați în posesia obiectului pe care îl transporta Bernard Guils sau că știți unde se află. Este singura explicație pe care o găsesc, Abraham.

— Nu știu cum poți lucra în lumea asta, Dalmau, intrigi, cu atâtea conspirații, asasinate, furturi...

— Pentru că cineva trebuie să facă și asta, Arnau. Călugărul Dalmau părea jignit de întrebare.

— E ceva ce nu înțeleg, prieteni. Abraham întrerupse izbucnirea farmacistului. Se presupune că ceea ce transporta Guils a fost furat de către D'Aubert, nu-i așa? Atunci, de ce mă caută pe mine? Și cum rămâne cu traducătorul din limba greacă pe care îl caută Guillem?

— Da, aveți dreptate, Abraham, însă este posibil ca D'Arlés să vrea să se asigure că nu rămâne în viață nicio persoană care să fi avut legătură cu povestea asta, răspunse Dalmau. Este posibil ca toți pasagerii care au călătorit din Cipru la Barcelona să se fi transformat în martori incomozi. Nu sunt sigur de nimic, însă trebuie să ne luăm toate măsurile de precauție. În dimineața aceasta, atunci când am primit scrisoarea anonimă...

— Este un truc foarte vechi, Dalmau, o copilărie, sări farmacistul.

— Știu, știu, dar nu-mi place, și asta cu atât mai puțin cu cât D'Arlés este și el amestecat în povestea asta. Poate fi doar o manevră menită să ne distragă atenția, domnilor, dar chiar și așa, trebuie să fim pregătiți.

— Regret că vă provoc atâtea neplăceri. Abraham era abătut, izolarea aceasta îl obosea. Singura lui dorință era aceea de a se întoarce acasă, la cărțile și la laboratorul lui, de a se plimba prin cartierul în care locuia și de a putea vorbi cu vechii prieteni la sinagogă.

— Nu sunteți dumneavoastră cauza neliniștii noastre, dragă Abraham. Nu vă vom putea mulțumi niciodată îndeajuns pentru tot ceea ce ați făcut pentru Bernard, răspunse Dalmau, văzându-l atât de trist.

— Ai vreo idee? Arnau era încordat.

— Doar una, prietene. Pentru început, vreau să vă mutați în camerele mele din Turn, și asta chiar acum. Am întărit paza la toate intrările și am trimis o înștiințare urgentă către stareț, în care i-am povestit despre învârtelile lui Berenguer. Nu-mi plac amenințările acestui călugăr și s-ar putea să fie nevoie să îi plătim cu aceeași monedă.

— Crezi că D'Arlés va îndrăzni să intre în Casă, Dalmau?

— Nu știu, este capabil de orice. Singurul lucru pe care îl putem face este să ne luăm toate măsurile de precauțiune posibile și să rămânem în stare de alertă, Arnau. Iar acum trebuie să plec, prieteni, ne vedem mai târziu.

Călugărul Pere de Tever se afla în Oratoriu, în spatele călugărului Berenguer. Era acolo de o oră; stătea în genunchi, în semn de reculegere, fără să piardă din ochi spatele lat al superiorului său, care părea că moțăie, așezat comod într-un fotoliu încăpător. Durerea de genunchi începea să îl deranjeze și orice mișcare, oricât de mică, îi provoca o durere ascuțită, care îi străbătea mușchiul, instalându-se apoi la baza spatelui. Călugărul Berenguer îi ordonase să rămână așa, în genunchi, și să reflecteze asupra supunerii și obedienței, calități necesare pentru a deveni un bun călugăr.

— Nu știu în ce mănăstire v-au instruit, însă au făcut-o foarte prost. Comportamentul Domniei Voastre lasă mult de dorit, frate, iar o lecție bună de disciplină este exact ce vă trebuie.

Călugărul Pere se supusese capriciilor educative ale

bătrânului dominican fără să protesteze. Interesul lui era să se arate supus, să îl convingă de lipsa lui totală de personalitate și de caracter, să treacă neobservat.

Un laic se apropie de călugărul Berenguer și îi șopti ceva la ureche. Acesta se ridică cu greu, vădit agitat și, îndreptându-se către tânăr, îi spuse:

— Puteți ieși puțin în curte, am de făcut lucruri importante, care necesită toată atenția mea. Dar când revin, călugăre Pere, să fiți din nou aici, în Oratoriu, exact ca acum. Sper că nu veți îndrăzni să îmi sfidați ordinele, căci consecințele ar putea fi dure.

— Voi fi aici, frate Berenguer.

Călugărul dominican se îndepărtă, în timp ce călugărul Pere îl privea îndreptându-se spre șantier. Așteptă câteva minute, atent să nu îl vadă cineva și îl urmă, păstrând o distanță prudentă. Muncitorii își terminaseră ziua de lucru, iar printre bârne și pietre plutea o liniște ciudată. Începeau să se profileze curbele arcadelor, strângând din ce în ce mai mult mica deschidere către cer care se ivea printre ele. În depărtare văzu cum călugărul Berenguer se întâlnește cu cavalerul francez, foarte aproape de absida poligonală cu șapte laturi. Deodată dispărură în spatele unor enorme pietre cioplite, așezate cu cea mai mare grijă în centrul absidei. Porni cu grijă pe urmele lor, evitând pe cât putea să facă zgomot, și se ascunse în pădurea de coloane.

Se întuneca, iar tânărul călugăr se mișca încetișor, neliniștit la vederea siluetelor întunecate pe care templul în construcție le proiecta peste tot. Se închină de mai multe ori, tremurând de frică, până ce ajunse la grămada de pietre după care îi văzuse dispărând pe cei doi bărbați. Fusese pe punctul de a scoate un țipăt în momentul în care unul dintre picioare îi alunecă în gol, prin gaura îngustă care se deschidea sub el. „Cripta!“, se gândi. Uitase de ea. De fapt, se temea că cei doi bărbați fuseseră înghițiți de gura iadului, acoperiți cu vapori de pucioasă. Era un superstițios prost și laș, se gândi în timp ce stătea așezat pe jos, cu piciorul atârnând încă în gol și cu inima bătându-i gata să îi sară din piept, provocând un vuiet care sigur se auzea până la bucătăriile mănăstirii.

„Dumnezeule Preaiertător, dă-mi puterea să merg mai departe!“

Întinse capul și se uită în jos, în întunecimea acelui dreptunghi perfect, căutând scările de piatră. Nu se auzea niciun murmur, iar el alunecă prin gaura aceea până ce simți sub tălpi prima treaptă sigură. Nu putea fi prea greu. Dacă fratele Berenguer intrase pe acolo, și el putea face asta fără nicio problemă. Mai coborî câteva trepte, pe vine, urmând înclinarea tavanului micului tunel și continuă să înainteze. Ajunse la o criptă mare și pustie, ce avea în mijloc o coloană groasă, asemenea unui palmier care își întindea frunzele de piatră, cufundându-se apoi în ele. Era frumos și sumbru în același timp, ca și cum ambele concepte se vedeau obligate să conviețuiască în acel spațiu redus. Se opri respirând sacadat, obișnuindu-și ochii cu nuanțele tenebrelor. În stânga lui, o sclipire de lumină îl ghidă până la un culoar mic ce ducea spre ieșirea din criptă. Avansă încet. De departe se auzea un murmur confuz de voci, ghidându-l în direcția cea bună, pipăind zidul cu mâinile, până ce ajunse la o nouă
intrare ce ducea într-o încăpere cu trei ieșiri, asemenea unor guri căscate de lup. Se opri din nou, de data aceasta la vederea unui mormânt tăiat în marmură, care îl sperie, însă văzu că era gol, neacoperit, așteptându-și fără grabă oaspetele. Își ascuți auzul și urmă vocile, asemenea lui Ulise sedus de cântecul sirenelor și, cu fiecare pas pe care îl făcea, cuvintele căpătau limpezime.

— Eram convins că mă pot încrede în tine, frate Berenguer.

— O puteți face, domnule, fără nicio îndoială. Însă mărturisesc că eforturile mele nu au avut rezultatul așteptat. Bine, cel puțin, nu până acum. Templierii aceia aroganți, mercenari blestemați! Sper ca mica mea stratagemă să-i facă să acționeze.

— Glumiți, frate Berenguer? Vi se pare că aveți de-a face cu niște proști? Cred că v-am supraestimat.

— V-am îndeplinit toate ordinele, domnule, și m-am străduit să vă fac pe plac.

— Da, bunul meu prieten, aici aveți mare dreptate.

Trebuie să mă iertați, simpla idee că i s-ar putea întâmpla ceva rău bunului rege Ludovic declan-
șează în mine cele mai rele reacții. Vă rog să mă iertați, nu trebuia să vă vorbesc pe tonul acesta. Pot conta în continuare pe ajutorul Domniei Voastre, prietene?

— Vă înțeleg perfect, domnule, și nu este nevoie să vă cereți scuze. Bineînțeles că puteți conta pe ajutorul meu.

— Asta este foarte bine, frate Berenguer. Va trebui să ne gândim la ceva convingător. Timpul ne presează.

Guillem citea pergamentele lui D'Aubert pentru a nu știu câta oară, în timp ce Santos îl privea în tăcere.

— Nu are niciun sens, repetă tânărul.

— Poate își vor da seama alții, băiete, răspunse din nou Santos.

— Se poate să ai dreptate. De ce nu mi-ai zis dinainte cine ești cu adevărat? Întrebarea îl surprinse pe Santos, care îl privea uimit. Am urmărit un italian și am auzit o conversație interesantă despre tine, printre altele. Erau spioni ai Romei și, din ceea ce spuneau, am dedus că au un respect deosebit pentru tine, până și șeful lor, pe care îl numeau Monseniorul, a părut impresionat la auzul numelui tău. Jacques Bretonul. Dorea cu orice preț să fii ucis.

— Ai avut ciudata plăcere de a-l cunoaște pe Monsenior? Nu te amăgi, nu se lasă impresionat de nimic și de nimeni. Așa este el. Unde l-ai văzut pe
șarpele ăla veninos?

Guillem îi povesti aventura din noaptea trecută, cum îl urmărise pe italianul Giovanni, apoi, fără a-și putea reține un zâmbet victorios când ajunse la finalul poveștii, îi spuse cum se descotorosise de primul lui spion papal. Apoi repetă întrebarea la care nu primise încă răspuns.

— Din ce motiv nu mi-ai spus cine ești? Bernard te-a considerat întotdeauna cel mai bun prieten al său.

— Și el a fost cel mai bun prieten al meu, băiete, însă tu ai deja destule probleme de rezolvat.

— Îl vei ucide pe D'Arlés? Îl vei ucide împreună cu Dalmau? Tânărul părea fascinat.

— Trebuie să te ții departe de Umbră, nu ai voie să

intervii. Acestea sunt conturi vechi, povești care au sens doar pentru doi bătrâni ca mine și Dalmau, care nu au nimic de-a face cu tine, nici cu blestemăția asta cu pergamentele. Bernard nu ți-ar fi dat voie să te amesteci în încurcătura asta, ți-ar fi tras o palmă la fund și te-ar fi trimis la Barberà.

— De ce v-a trădat D'Arlés? insistă tânărul.

Jacques schiță un gest de iritare; băiatul era mult prea implicat și va fi greu de îndepărtat. Oftă resemnat.

— Din ambiție, din avariție, din orgoliu... din plăcerea de a o face? Nu știu, băiete, iar acum, când s-a ajuns atât de departe, nu mă mai interesează motivele lui. Întreabă-l pe Dalmau, el a fost mereu deșteptul grupului.

Ca și cum l-ar fi auzit, clinchetul unei chei le anunță sosirea lui Dalmau, care se ivi în cadrul ușii cu o expresie de nerăbdare.

— Îmi pare rău pentru întârziere, însă lucrurile se complică. De ce atâta grabă?

Drept răspuns, Guillem întinse o mână spre masa pe care erau așezate pergamentele. Chipul lui Dalmau se lumină.

— Ați reușit!

— Băiatul nu este sigur, Dalmau, dar sunt cele pe care le avea D'Aubert asupra lui. I-a povestit traducătorului că le furase de la Bernard. Am reușit să-i smulgem informația asta ticălosului de Mateo. Însă ar fi mai bine să le vezi și tu, imbecilul ăla nu este de încredere.

— Nu fi atât de pesimist, Jacques. Dacă sunt pergamentele lui Bernard, nu avem niciun motiv de îngrijorare. Misiunea noastră este aceea de a le recupera, nu de a le descifra, aceasta este menirea altora, mult mai bine pregătiți decât noi.

— Vrei să spui că sunt scrise într-o cheie secretă, frate Dalmau? interveni Guillem.

— Îi place să pună întrebări, îl luă peste picior Jacques. O fi din pricina vârstei.

— Asta nu ne privește pe noi, Guillem, și nu îți pot răspunde, pentru că nu știu.

— Ar fi mult prea simplu, frate Dalmau. Guillem nu își putea ascunde neîncrederea.

— Mult prea simplu!? Au murit oameni din cauza

lor, râuri de sânge au curs pe Pământul Sfânt! Sângele oamenilor noștri, băiete! Cum poți spune una ca asta? Dalmau se enervase, toată bucuria pe care i-o provocase vederea pergamentelor se evaporase, iar furia lui era îndreptată către băiat.

— Hai, Dalmau, nu te supăra pe băiat. Nu face altceva decât să-și exprime îndoielile, nu trebuie să te încrezi niciodată în evidențe, îți amintești?

— Și tu începi, Jacques!?

— Liniștește-te și vei vedea că sunt multe întrebări fără răspuns, Dalmau, iar una dintre ele mă îngrijorează în mod deosebit. Vezi tu, D'Arlés l-a interogat în mod violent pe D'Aubert înainte de a-l ucide; deci știa că îi furase pergamentele lui Guils. Un lucru este clar: erau cele pe care le transporta Bernard. Ești de acord cu mine până aici? Dalmau dădu din cap în semn de aprobare, încă supărat, iar uriașul continuă. A descoperit, de asemenea, că au intrat în posesia traducătorului, Mateo. Jacques tăcu preț de câteva clipe, pentru a le permite celorlalți să reflecteze la ceea ce spusese. Întrebarea pe care mi-o pun este de ce nu a fugit D'Arlés în căutarea lui Mateo.

— Este posibil să nu fi reușit să îl localizeze, sări imediat Dalmau.

— Eu am făcut asta într-o jumătate de oră, Dalmau. Preotul ăsta ticălos este un nemernic, însă nu s-ar ascunde nici de episcop. Oamenii lui D'Arlés l-ar fi descoperit într-o clipă. Gândește-te, este ciudată această lipsă de interes.

— Insinuezi faptul că D'Arlés nu este deloc interesat de traducător?

— Întrebarea următoare, frate Dalmau, interveni Guillem fără a-l lăsa pe Jacques să răspundă, este legată de motivul acestei lipse de interes. Știm că la fel de interesat de pergamente este și Monseniorul,
însă nu se grăbește să-l găsească pe Mateo pentru a i le smulge. De ce?

— A fugit să-l prindă în momentul în care Mateo
și-a făcut apariția la tavernă. Însă pot să jur că nu s-a străduit prea mult să-l ajungă, adăugă Jacques.

— Despre ce naiba vorbești? Dalmau fu pus la curent

în legătură cu întâlnirea cu preotul și cu felul în care s-au desfășurat lucrurile. Părea îngrijorat și confuz. Lucrurile se precipitau în mod dezordonat, iar piesele acelui puzzle complicat refuzau să se așeze la locurile lor. Se gândi câteva secunde și începu, la rândul lui, să le descrie tovarășilor săi întâmplările ultimelor ore: vizita călugărului Berenguer și acuzațiile lui absurde, discuția cu tânărul călugăr speriat și mutarea lui Abraham și a lui Arnau în locuința sa din Turn.

Cei trei nu mai spuseră nimic, cufundați în gânduri. Jacques se așeză pe un scaun, întinzându-și picioarele lungi pe masă. Tovarășii săi îl imitară, fără a rosti un cuvânt. În cele din urmă, Dalmau rupse tăcerea.

— Credeți că pergamentele acestea sunt niște falsuri?

— Este de datoria noastră să luăm în calcul și această posibilitate, Dalmau. Spune-mi, ai idee de ce se arată D’Arlés atât de interesat de Abraham?

— Îmi trece prin minte un singur lucru și, în mod sigur, este același la care vă gândiți și voi. Este posibil să creadă că Abraham știe sau posedă ceva legat de pergamente. Singura punte de legătură dintre bătrân și povestea asta este relația lui cu Bernard, faptul că i-a fost alături în ultimele momente ale vieții. Probabil crede că Guils i-a încredințat ceva în timpul agoniei.

— Dacă D’Arlés bănuiește că acestea nu sunt pergamentele autentice, poate că știe mai multe decât noi, sugeră Guillem.

— Da, este un început bun. Jacques părea că începe să gândească limpede. Să presupunem că D’Arlés l-a ținut sub supraveghere pe Bernard încă de la începutul acestei povești, de când se afla pe Pământul Sfânt. Să presupunem că Bernard a fost conștient de asta, așa că haideți să facem un efort și să ne gândim la cum ar reacționa Bernard într-o asemenea situație.

— Ar face orice pentru a distrage atenția urmăritorilor, sări Guillem. Ar pune în mișcare toate mecanismele necesare într-o astfel de situație, i-ar face pe ceilalți să-și concentreze atenția asupra punctului cel mai îndepărtat de obiectul cu adevărat important. Asta ar face, fără

îndoială.

— Sunt de acord, băiete. Nu avem de ales decât să ne întoarcem la momentul de început al poveștii
și, în cazul acesta, Dalmau, tu ai toată informația de care avem nevoie. Ce a făcut Bernard, pas cu pas, din momentul în care i-au fost încredințate documentele?

— Nu știu, mărturisi Dalmau dezorientat. Credeți că eu am pus la cale această operațiune și vă înșelați. Știu aproape la fel de puțin ca voi.

— Atunci povestește-ne acest „puțin“, Dalmau, fir-ar să fie!

— Pergamentele i-au fost încredințate în Catedrala Sfântul Ioan din Alcho și apoi a dispărut. Singurul lucru pe care îl știu este că l-am așteptat în oraș cu trei zile înainte să sosească și că, pe parcursul acelor trei zile, am fost convinși că i se întâmplase ceva grav. Nu era un lucru obișnuit ca Bernard să întârzie atât de mult.

— Vă înșelați, frate Dalmau, interveni Guillem. Eu stabilisem să mă întâlnesc cu el chiar în ziua în care a debarcat, nu a fost vorba de nicio întârziere. Mi-a trimis o scrisoare de înștiințare cu o săptămână înainte.

— Trei zile, reflectă Jacques. Nu știm ce a făcut în aceste trei zile și nu avem timp să ne interesăm la Sfântul Ioan din Alcho. S-ar fi putut ascunde oriunde, punând la cale una dintre operațiunile lui speciale.

— Poate că știe D’Arlés, spuse Guillem în șoaptă.

— Dacă este așa, are un avantaj în fața noastră. Jacques se ridicase în picioare, mergând de colo, colo cu pași mari, prin camera micuță, ținându-și capul în mâini.

— Am o idee, o idee înspăimântătoare. Mi-am amintit de biletul pe care l-a lăsat Guillem în casa preotului.

— Și eu mă gândeam la același lucru, Jacques. Guillem îl privea fix. Simți cum i se strânge stomacul.

— Despre ce naiba vorbiți? Dalmau nu înțelegea nimic.

— Cine știe de moartea lui Guils?

— Toți cei din Casă, Jacques, nu este un lucru care poate fi ascuns multă vreme. Ce aveți de gând să faceți?

— Să răspândim un zvon, Dalmau, și la asta ne pricepem foarte bine, nu crezi?

Surprinderea călugărului Dalmau făcu loc unei certitudini

teribile. Văzu că tovarășii lui așteptau ca el să le dea binecuvântarea, să își dea acordul și, în timp ce aduna pergamentele de pe masă și le ascundea sub pelerină, se ridică resemnat, încuviințând printr-o mișcare a capului.

Giovanni stătea în spatele unor coloane frumoase, printre moloz și materiale de construcții. „Va fi o mănăstire minunată“, se gândi. Toate inovațiile Occidentului se aflau acolo, cu arcadele îndreptate spre cer. „S-a încheiat construcția arcadei semicirculare, se gândi plictisit. Toți vor veni în sprijinul noii idei
și o vor distruge pentru a construi din nou... Apoi
o luăm de la capăt.“ Râse de ceea ce îi trecea prin minte, anii îl transformaseră într-un filozof. Însă era mulțumit, reușise să îl localizeze pe D'Arlés, cel de negăsit, fără ca acesta să își fi dat seama, iar asta însemna că încrezutul ăla nenorocit era cu adevărat îngrijorat. Îl urmărise până acolo, îl văzuse întâlnindu-se cu acel călugăr gras și dispărând într-o criptă. Ticălosului îi plăceau la nebunie locurile întunecoase și umede, era ca o jivină aflată în căutarea vizuinii.

La puțin timp după aceea, din locul în care se afla, văzu uluit un tânăr călugăr care se juca de-a spionul, sărind de la o coloană la alta, ghemuindu-se dintr-odată și reapărând câțiva metri mai încolo. Ce naiba făcea? Fu scăldat de un val de simpatie, făcea aceleași nerozii pe care tânărul Giovanni le făcuse cu ani în urmă, părând că țipă din toți rărunchii: „Hei, nemernici ai lumii, sunt aici, aștept să mă ucideți, vă stau la dispoziție!“ Îl privi căzând și dispărând de pe fața pământului. Spera să nu se fi rănit în timpul coborârii improvizate în criptă, dar probabil că nu era foarte adâncă, altfel, călugărul cel grăsan nu ar fi fost capabil să coboare.

Întâlnirea cu Monseniorul se transformase într-un coșmar. Furia lui făcuse să tremure pereții palatului. „Adu-mi-l pe fiul ăla de viperă, prost incapabil ce ești! Îl vreau pe D'Arlés viu, dacă nu vrei să îți stea capul acolo unde îți stau picioarele, Giovanni, măgar toscan nenorocit!“ Da, îl voia pe D'Arlés mult mai mult decât afurisitele alea de pergamente pe care aproape toată lumea părea să le

caute și, trebuia să recunoască, devenise obsedat de vânătoarea aceasta. Pasiunea lui era mai puternică decât furia, mult mai puternică, iar disperarea, de temut. Monseniorul nu uita nimic, iar D'Arlés greșea amarnic în această privință, prostul ăla încrezut era convins că este un îmblânzitor de șerpi,
incapabil să vadă ura pe care o stârnea în jurul său. Da, incapabil era cuvântul potrivit, trufia îl orbea, dar va pieri ca toți ceilalți oameni, uimit că moartea îl tratează cu atât de puțin respect. Pentru că Umbra aceasta blestemată va muri, Giovanni nu avea niciun dubiu – lucrurile deveniseră periculos de complicate.

Se ghemui repede îndărătul coloanei; D'Arlés și călugărul cel gras ieșeau din criptă, absorbiți de conversație. Dominicanul părea speriat. După câteva minute, Umbra o porni repede în direcția vechilor ziduri romane ale orașului, iar Giovanni le făcu semn oamenilor săi, care stătuseră până atunci ascunși, să nu îl piardă din ochi. Așteptă până când călugărul se decise să o pornească spre mănăstire
și îl urmări atent, cu privirea ațintită asupra absidei. Cu toate acestea, nimeni nu ieși. Unde o fi tânărul spion începător?

Călugărul Pere de Tever stătea în continuare lipit de peretele micuț al pasajului strâmt, ascultând, în momentul în care auzi vocile celor doi certându-se, din ce în ce mai aproape. Intră în panică. Trebuia să fugă de acolo, să se întoarcă. Începu să parcurgă drumul înapoi, la început cu grijă, apoi în mare grabă. Vocile se apropiau cu repeziciune și îl auzea pe călugărul Berenguer vorbind foarte tare.

— Îmi cereți un lucru imposibil, domnule. Există niște limite, nu îmi pot implica ordinul în așa ceva.

Călugărul Pere ajunse în încăperea în care se afla mormântul, privind disperat în toate direcțiile, îndoindu-se că va putea ajunge la ieșire fără să fie descoperit. În spatele său auzi o altă conversație.

— După cum vedeți, părinte, coloana centrală suportă orice greutate; trebuie doar să ne indicați locul în care

doriți să fixăm nișele.

O spaimă de necontrolat puse stăpânire pe tânăr. Prins în capcană, coti la dreapta, intrând într-un alt pasaj și pierzându-se în întuneric, la timp pentru a auzi, în depărtare, cum se intersectează cele două conversații.

— Frate Berenguer, ce faceți aici?

— Ce surpriză, venerabil părinte! Tocmai admiram minunata noastră lucrare.

Călugărul Pere alerga prin beznă. Panica dădea aripi picioarelor sale și nu se opri până când nu dispăru ecoul conversațiilor. Atunci se prăbuși pe podeaua din piatră umedă și tare, plângând cu sughițuri și lovind lespezile cu pumnii. Trebuia să îl anunțe pe bătrânul evreu, să îl salveze din ghearele acelor minți perverse. În clipa în care încercă să se ridice, își dădu seama că își pierduse o sanda; unul dintre picioare îi era umflat și sângera, iar o durere ascuțită îl obligă să se așeze din nou. Începu să meargă șontâc, speriat. Trebuia să găsească ieșirea, era neapărată nevoie să scape de întunecimea care îl înconjura, însă mergea oare în direcția corectă? Căzătura îl dezorientase și nu știa dacă se târăște în direcția bună. „Doamne, se gândi, oare nu intru în gura lupului?“

Un bărbat cocoșat, care împingea un cărucior se opri în fața intrării Casei Templului. După înfățișare părea un cerșetor mizerabil, târându-și calabalâcul murdar și adunând toate mortăciunile pe care le găsea pe drum. De gâtul lui atârna un os imens de animal. Unul dintre spionii lui D’Arlés se întoarse, scârbit de priveliște. Ziua asta devenea apăsătoare
și plictisitoare, iar picioarele lui aveau nevoie de o binemeritată odihnă. Și mai mult decât atât, somnul începuse să îl doboare în ultima jumătate de oră.
„Cerșetori nenorociți! se gândi. Mereu găsesc aici o farfurie de mâncare caldă!“ Privi cum templierul
care păzea ușa se ceartă cu cerșetorul murdar și apoi, cu un gest de scârbă, îi deschide ușa și îl lasă înăuntru. „Li s-o fi terminat mâncarea, cu atâția mizerabili!“, își spuse

râzând și se sprijini din nou de zid, pregătit să ațipească.

Odată ajuns înăuntru, cerșetorul se descotorosi de cocoașă bolborosind, în fața privirii amuzate a fratelui bucătar.

— Mereu reușești să mă surprinzi, Bretonule!

— Ia te uită, este chiar bătrânul meu prieten, regele fripturilor! Ce faceți aici, frate Ramón?

— Încă mai trăiesc, dacă la asta te referi, băiete. Am plecat din Palestina acum un an și iată-mă aici.

Jacques scutură de câteva ori căruciorul cu mișcări violente, aruncând zdrențe și resturi de mobilier. De printre ele apăru Guillem, acoperit de niște saci.

— Măi să fie, măi să fie, Bretonule, acum te ocupi cu măscări, râse bucătarul.

— Cam așa ceva, frate Ramón. De îndată ce pot, vă fac o vizită la bucătărie. Stomacul meu ghiorăie, ca întotdeauna, însă acum ne așteaptă Dalmau. Pe curând și aveți grijă de cuptoare!

— Parcă ai fi Bernard, ai prieteni peste tot, spuse Guillem cu o oarecare invidie, în timp ce se îndreptau spre camerele lui Dalmau.

— Vârsta își spune cuvântul, băiete, atâta tot. Dar poți considera că acest lucru se datorează și faptului că sunt o persoană absolut încântătoare, răspunse Jacques cu un hohot de râs.

Ajunseră repede la locuința din Turn a trezorierului, dar mare le-a fost surpriza în clipa în care au descoperit că nu era nimeni înăuntru. Nici urmă de Abraham sau Arnau.

— Ce înseamnă asta? urlă Bretonul.

— Ar fi mai bine să întrebăm, Jacques. Poate că nu s-au mutat încă și se află în continuare în locuința călugărului Arnau. Nu se poate să fi dispărut.

Toți cei din Casă erau convinși că cei doi bătrâni se află în camerele din Turn. Nimeni nu îi văzuse ieșind și nu își puteau explica dispariția lor. Întreaga cetate a fost cercetată milimetru cu milimetru. Jacques și Guillem au verificat până și locurile cele mai greu accesibile, însă Abraham și Arnau erau de negăsit. Santinelele de la porți le-au confirmat faptul că nu ieșise nimeni, cu excepția călugărului Dalmau, care nu se întorsese încă. În

curtea armelor, lângă fântâna centrală, Guillem și Bretonul se priveau buimaci și speriați.

— Așa ceva este de necrezut, băiete.

— Nimeni nu i-a văzut ieșind din Casă și, cu toate acestea, sunt de negăsit. Este ca și cum i-ar fi înghițit pământul. Guillem nu putea să-și creadă ochilor.

— Așa ceva este de necrezut, repetă Jacques mecanic.

Călugărul Pere de Tever se oprise din nou. Durerea era din ce în ce mai acută, accentuată de fiecare mișcare. Schimbase de mai multe ori direcția; la un moment dat i se păru că recunoaște o protuberanță în zid; apoi i se păru că distinge o sclipire de lumină undeva, în fața lui. Dar erau simple miraje, nimic din ceea ce încercase nu a dat rezultate, se rătăcise în acel labirint întunecat și era sleit de puteri. Îi era foarte sete și pierduse noțiunea timpului. Se întinse pe piatra rece, extenuat, fără a mai putea face niciun pas, cu trăsăturile crispate de durere. Se gândea că va muri acolo, singur, însă nu îi păsa, de când se știa fusese singur. Oricât s-ar fi străduit, nu își amintea chipul mamei sale, doar o siluetă încețoșată. Nu știa unde se află și nimeni nu îl putea ajuta, iar călugărul Berenguer va fi din nou furios din pricină că dispăruse. Dar oare nu era mereu furios? De ce să-i mai pese acum? „Mai bine mă bucur că nu va trebui să îl văd din nou“, se gândi pentru o clipă, înainte să leșine.

Mateo, agitat, umplea o pungă. Locul în care îi mutase nu era deloc sigur. Ba mai mult, se întreba cine erau bărbații aceia. Nu îi cunoștea; până și Santos îi părea de nerecunoscut, era ca și cum s-ar fi transformat într-o altă persoană. Deși, ca să fim sinceri, nu îl văzuse decât de câteva ori, mereu vigilent, în turnul său de pază din tavernă. Nu îi spuseseră nimic în afara faptului că era în pericol și adevărul este că nu avea nevoie de ei pentru a-și da seama de asta. Mirosise pericolul încă de când văzuse cele două cadavre și balta de sânge vâscos prelingându-se către el, ca și cum ar fi vrut să îl prindă și să îl acopere. Și ce să mai spună de bărbatul cu arbaleta.

Nu trebuie să fii învățat pentru a-ți da seama când ceva te amenință, așa că nici prin cap nu-i trecea să aibă încredere în oameni, și cu atât mai puțin în Santos și în tânărul său prieten.

— Ar fi mult mai bine să stai locului, Mateo. Femeia apăruse pe nesimțite în spatele lui.

— Blestemată să fii, ți-am spus de o sută de ori să nu mai faci asta! Ce te interesează pe tine, vrăjitoare blestemată?

— Cred că oamenii aceștia doi încearcă să te ajute, deși nu înțeleg din ce motiv, pentru că tu nu meriți ajutorul nimănui. Și nici nu știi câtă dreptate ai: nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce ai de gând să faci și nici de ceea ce ți s-ar putea întâmpla.

Mateo se întoarse furios și o lovi brutal pe femeie. Nu suporta să îi vadă chipul îmbătrânit și ridat, atât de diferit de cel pe care îl cunoscuse cu ani în urmă. Pe vremuri fusese o femeie foarte frumoasă și foarte potrivită pentru planurile lui, timp
de mulți ani îi adusese venituri substanțiale, însă acum nu îi mai servea la nimic, era ca un burduf golit de orice conținut. În plus, chipul acela se transformase pentru el în oglinda propriei stricăciuni și nu putea suporta asta.

Cineva se năpusti asupra lui, lovindu-l și mușcându-l cu ură și niște unghii ascuțite i se înfipseră în carne. Mateo urlă de durere, desprinzându-se cu greu din strânsoarea atacatorului său, izbindu-l de perete. Fata aceea blestemată fusese o problemă încă de când se născuse și încă îi părea rău că nu o sufocase chiar în ziua în care venise pe lume, mișcat de lacrimile mamei ei. „Vrăjitoare scârboasă și a dracului!“ Toată furia lui se îndreptă acum către tânără, lovind-o cu forță, până când obosi, lăsând pe podea o grămadă fără formă. Gâfâia. Dacă îl va căuta cineva, atunci să le găsească pe ele, să le tortureze până le omoară. Îi va rămâne veșnic recunoscător!

Își luă bocceaua și ascunse sub sutană o pungă doldora de bani. Avea suficient aur pentru a ajunge până la capătul lumii dacă era nevoie, nimeni nu îl va prinde. Nici măcar nu se obosi să privească spre femeia care zăcea în continuare pe podea, cu capul scăldat într-o baltă

de sânge, cu ochii deschiși, privind țintă, cu încăpățânare către preot. Fata își revenise și se târa spre mama ei, în timp ce din gât îi ieșea un geamăt surd. Mateo ieși în stradă fără să arunce o privire înapoi și dispăru după un colț.

Giovanni se mișca cu grijă. Bezna din criptă nu îl incomoda, știa foarte bine cum să se orienteze. Tocmai găsise o sanda, în fața uneia dintre ieșirile care dădeau spre cea de-a doua sală. O apucă prin pasajul micuț, atingând cu o mână peretele din dreapta, reținând fiecare protuberanță, fiecare scobitură, întocmind o hartă mentală a tunelului în care se afla. Brusc, se izbi de ceva care îl împiedica să înainteze. Se ghemui, dându-și seama că îl găsise pe tânărul călugăr, leșinat. Îi atinse cu delicatețe trupul, verificându-i pulsul, mâinile lui experte căutau o rană, o leziune. Tânărul era în viață, deși unul dintre picioare îi era umflat, aproape diform. „Un pas greșit“, își spuse italianul, încercând să îl ridice, în timp ce îi turna pe buze câteva picături de apă. Păru să se trezească.

— Ajutați-mă, ajutați-mă! Cine sunteți? Fratele Pere era speriat.

— Liniștiți-vă, băiete, nu vă temeți. Nu vă sunt dușman.

— Sunt pierdut, pierdut!

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă. V-ați scrântit un picior, este posibil să fie rupt. Nu trebuie să vă faceți griji, vă voi scoate de aici, nu sunteți pierdut.

Giovanni luă în spinare trupul tânărului călugăr, cu cea mai mare delicatețe, încercând să îi protejeze piciorul bolnav. Ieși din criptă în liniște, la fel cum intrase și, odată ajuns afară, se refugie în spatele coloanelor galeriei aflate în lucru, lăsând jos trupul fratelui Pere și sprijinindu-l de niște pietre.

— Ascultați-mă cu atenție, tinere. Mă tem că nu sunteți conștient de pericolul care vă paște; nu este o idee bună să spionați asemenea oameni. Acesta nu este un joc. Ați fi putut să fiți rănit, mult mai grav decât sunteți deja.

— Cine sunteți? De ce mă ajutați? Călugărul Pere începu să își revină în simțiri.

— Nu are importanță, băiete, este mai bine să nu îmi

știți numele. Și dacă vă ajut este din simplul motiv că nici mie nu îmi plac oamenii de teapa celor doi pe care îi spionați. Să țineți cont de faptul că, dacă v-ar fi descoperit unul dintre ei, viața Domniei Voastre nu ar fi valorat nici cât o ceapă degerată, credeți-mă. Trebuie să uitați de toate astea chiar acum. Promiteți-mi că așa veți face.

— Sunteți de la Templu?

Giovanni îl privi cu duioșie. Cunoștea impresia lăsată în imaginația tinerilor de pelerinele albe cu crucile lor roșii. Cavalerii cruciați fără teamă de nimeni și de nimic, eroii deșertului Iudeei. Era adevărat, cu multă vreme în urmă, și el dorise să facă parte din miliția templierilor, însă familia avea alte planuri pentru el. Dădu din cap, încercând să alunge gândurile acestea.

— Voi fi ceea ce doriți să fiu, tinere prieten, acest lucru nu are importanță. Dar haideți să ne gândim acum la ceea ce e mai bine pentru Domnia Voastră. Nimeni nu trebuie să afle că v-ați rătăcit și, cu atât mai puțin, că trăgeați cu urechea. Spuneți-mi, care ar fi locul cel mai potrivit în care să nu fiți găsit, unul care să nu trezească suspiciuni?

— În curte, în spatele copacilor, este un colțișor în care călugării nu vin prea des și nici nu este departe de locul în care mi-a ordonat fratele Berenguer să îl aștept.

— Foarte bine, este foarte bine așa. Veți spune că ați căzut și că v-ați pierdut cunoștința din pricina durerii. În felul acesta, nu veți fi nevoit să mințiți.

Călugărul Pere zâmbi. Giovanni îl ridică din nou și îl duse la locul convenit, urmând instrucțiunile tânărului și luându-și toate măsurile de precauțiune pentru a nu fi văzut. Odată ajuns acolo, își luă rămas-bun.

— țineți minte ce v-am spus, acesta este un joc foarte periculos, nu mai faceți acte de bravură. Iar acum, dați-mi un răgaz de zece minute să pot să dispar și începeți să strigați după ajutor.

— Așteptați! Nu am apucat să vă mulțumesc, sunteți îngerul meu păzitor.

— Nu faceți asta, băiete, răspunse Giovanni cu tristețe. Nu îmi mulțumiți, nu o merit. Nimeni nu a salvat pe nimeni de la nimic. Stați departe de toate astea. Ați promis!

Dalmau aștepta. Întâlnirea se prelungea mult prea mult și se temea de ce era mai rău. Își întinse picioarele obosite; trebuia să apeleze din nou la Abraham, bătrânele lui oase aveau nevoie din nou de îngrijiri. Totul se petrecuse atât de repede! Ca o clipire a pleoapelor, doar oasele lui bolnave îi aminteau cât de mulți ani trecuseră, ca un avertisment mut. Și, cu toate acestea, Dalmau nu le luase în seamă timp de multă vreme, ca și cum ar fi fost încă tânărul agil și puternic de odinioară, „cavalerul gândurilor profunde“, cum îl numea Jacques în bătaie de joc. Zâmbi amintindu-și toate acele lucruri care se îmbulzeau în memoria lui. „Dacă e de fugit, să facă asta Dalmau, nu e nevoie să ne obosim cu toții.“ Era cel mai rapid, îi plăcea să alerge, să își simtă pașii mari contopindu-se cu adierea vântului dinspre sud. Bernard, cel mai bun călăreț; Jacques, taurul cel mai puternic; Gilbert, dragul de Gilbert, spada cea mai îndemânatică. Da, cea mai bună echipă dintre toate, nimeni nu a pus vreodată la îndoială asta.

Și totul dispăruse în doar câteva secunde; odată cu moartea lui Bernard, nimic nu mai părea la fel, iar greutatea anilor căzuse peste el dintr-odată, pe neașteptate, strivindu-l. Doar memoria mai rămăsese vie înăuntrul său, era ceea ce dădea putere corpului și minții lui. Toate celelalte trecuseră în plan secund. „D’Arlés, un ticălos blestemat, se gândi, iar eu, un sac plângăreț și îndurerat.“ Dar nu își putea îngădui să se gândească la acest lucru acum.

Cineva îl anunță că este așteptat în sala de întâlniri. Se ridică, obligându-și spinarea să își mențină ținuta dreaptă și intră. Îl așteptau trei bărbați. Din purtarea lor își dădu seama că erau membri ai ordinului din care făcea parte și el; stăteau în jurul măsuței pe care erau întinse pergamentele aduse de el.

— Luați loc, vă rog, frate Dalmau.

— Ne-ați spus că aceste pergamente sunt cele care se aflau în posesia traducătorului, a acelui Mateo, și că i-au fost furate lui Bernard Guils de către un hoț pe nume D’Aubert.

— Așa este, domnule, răspunse Dalmau. Sunt cele pe care D’Aubert i le-a înmânat spre a fi traduse.

— Nu avea alte documente în posesie?

— Nu, domnule.

— Frate Dalmau, mă tem că nu sunt cele pe care le căutăm.

— Aceasta era și bănuiala tovarășilor mei, domnule.

— Sunteți sigur că sunt cele pe care le transporta Bernard?

— Domnilor, deja nu mai sunt sigur de nimic, oftă Dalmau descumpănit, însă există martori care susțin că l-au văzut pe un oarecare D’Aubert furând de la oamenii de pe corabie și de pe plajă, foarte aproape de locul în care zăcea trupul lui Guils. Avem, de asemenea, mărturisirea făcută de D’Aubert traducătorului, care spunea că a furat aceste pergamente de la Bernard Guils. Moartea violentă a hoțului ne-a făcut să credem că suntem pe calea cea bună. Cu toate astea, avem bănuiala că Bernard a pus la cale o mare operațiune de distragere a atenției: este posibil să își fi dat seama că este urmărit și să fi creat o diversiune pentru a-și induce inamicul în eroare.

— Poate că aveți dreptate, frate Dalmau. Nu avem încotro, trebuie să facem cale întoarsă și să examinăm întreaga poveste dintr-o nouă perspectivă.

— Trebuie să aflăm tot ce a făcut Guils din momentul în care i-a fost încredințat pachetul. Știm că a întârziat trei zile. Trebuie să aflăm ce a făcut în tot acest răstimp.

— Nu avem nici cea mai vagă idee în această privință, frate Dalmau, Bernard a dispărut pur și simplu. Ar fi trebuit să se îmbarce pe una dintre corăbiile noastre cu destinația Cipru, însă nu s-a prezentat. În schimb, ne-a trimis o scrisoare prin care ne spunea că își asumă întreaga responsabilitate a misiunii și că este mai bine ca nimeni să nu fie la curent cu acțiunile sale. Nu ne-a surprins, era foarte meticulos și precaut, iar de când cu trădarea lui D’Arlés, nu mai avea încredere nici măcar în noi. Tocmai din acest motiv l-am și ales. Era cel mai bun dintre oamenii noștri și aveam o încredere oarbă în el.

— Poate că a ascuns pergamentele autentice într-un loc cunoscut doar de el. Dalmau încerca să se gândească la ce ar fi făcut Bernard.

— Este posibil, frate Dalmau, însă avem obligația de a face tot posibilul pentru a le găsi, nu contează cât timp ne va lua acest lucru. Ați vorbit cu Guillem?

— Nu, domnule. Încă nu. Cred că ar fi mai bine să rezolvăm mai întâi această problemă.

— Este posibil ca această dilemă să preocupe încă multe generații de acum înainte, frate Dalmau. Gândiți-vă că Bernard a lăsat un gol în urma lui și că l-a pregătit pe băiat tocmai pentru a-l umple. Totuși, s-ar putea să aveți dreptate. Moartea tovarășului său l-a răvășit. Îi vom da timp să își revină, dacă este necesar, iar cineva se va îngriji să îl informeze.

— Nu va fi nevoie, domnule, voi face asta chiar eu, la timpul potrivit.

— Bine, frate Dalmau, sper să fim de acord cu momentul pe care îl considerați potrivit.

11 Zvonul

„Nobil frate, sper să ne fi răspuns adevărat la toate întrebările pe care vi le-am pus, pentru că, dacă ați jurat strâmb, riscați să vă pierdeți locul în Casă, lucru de care să vă ferească Dumnezeu.“

Mateo străbătu Mercadalul[5]

cu pași grăbiți, de-
ranjat de mulțimea care se îmbulzea curioasă în piață. În fața lui stăteau câțiva negustori, certându-se în legătură cu prețul grâului și împiedicându-l să înainteze, ca și cum întreaga piață le-ar fi aparținut. De ce i-ar păsa lui de prețul grânelor? „Hoți nenorociți!“ Îi împinse violent, dându-le de înțeles că deranjau și le aruncă o privire fioroasă. Însă aceștia, departe de a se simți ofensați, luară în râs purtarea lui și continuară să se certe. Mateo coti spre Calea Francisca, spre Biserica Marcus. Dorea să ajungă la hanul bisericii, un loc de odihnă pentru călătorii aflați în trecere prin oraș și pentru cei care duceau corespondența, un loc în care își găsise

5 În catalană și oficial „El Mercadal“ – municipiu spaniol al provinciei. (n.tr.)

adăpost un bun prieten de-al său, căruia îi făcuse multe favoruri, pe care spera să i le înapoieze cu vârf și îndesat. Pe măsură ce se apropia, observă că numărul de cerșetori crește și se gândi că este deja ora pomenii de pâine, deși, cu puțin noroc, va reuși să obțină o farfurie de mâncare caldă, dacă zeama aceea lungă putea fi numită mâncare.

Intră în locul acela, ceva între han și spital, căutându-l cu privirea pe tovarășul său, fără a-l găsi însă. După ce își roti ochii de jur-împrejurul încăperii, îl întrebă pe bărbatul responsabil de împărțirea mâncării dacă nu cumva îl văzuse pe camaradul său.

— Regret, bunul meu domn, a trecut mult timp de când prietenul Domniei Voastre a plecat și nu știu unde anume l-ați putea găsi. Doriți o farfurie de supă caldă? îl întrebă prompt.

Enervat de răspuns, Mateo ceru o cameră, având de gând să își petreacă noaptea acolo. Acesta era un lucru pe care nu îl prevăzuse, care îl obliga să își schimbe complet planurile. Se bazase pe faptul că prietenul său îi va da un cal. Trebuia să părăsească repede orașul. Gândul că va fi nevoit să cumpere unul îl îmbolnăvea. Însă ar fi trebuit să prevadă acest lucru, fiindcă prietenul său era un mare șarlatan, care avea datorii la mai

mult de jumătate dintre locuitorii orașului și era tipic pentru el să fugă fără să le plătească. Se aruncă în patul de campanie, sigur că odaia aceea mizerabilă îl va costa mult, însă dorea să fie singur, să se poată gândi la ceea ce avea de făcut. Ideea de a împărți camera cu vreun client urât mirositor îi stârnea repulsia și nu avea de unde să știe peste cine ar fi putut da. Ultima oară când adăstase în văgăuna aceea, nu dormise toată noaptea din cauza sforăiturilor înspăimântătoare ale unui negustor de lână, care puțea ca o turmă întreagă de oi.

Era istovit din pricina alergăturii, abia își mai ținea ochii deschiși. Se va odihni puțin, poate după aceea va putea gândi mai limpede. Câteva lovituri slabe în ușă îl obligară să facă efortul de a deschide ochii. „Cine naiba o fi tocmai acum? Dacă este prostul ăla care insistă să fac o donație către spital, își va aminti multă vreme de acum înainte de Mateo.“ Se ridică cu greu, îl dureau picioarele și aproape că nu își simțea gleznele.

— ți-am spus deja că nu vreau să-ți dau nimic, lasă-mă în pace, milog nenorocit! țipă de după ușa închisă.

— Regret că vă deranjez, domnule, îi răspunse o voce pe un ton politicos, însă mi-au spus să vă anunț. Prietenul pe care îl căutați se află jos, în sala de mese.

Mateo se trezi imediat. Aceasta era o veste cum nu se poate mai bună. Ticălosul ăla va plăti cu vârf și îndesat. Deschise ușa, dar fu împins cu brutalitate și se prăbuși pe pat, surprins.

— Dar ce înseamnă asta?

— În sfârșit! Mateo, nici nu știți cât îmi doream să vă cunosc.

Mateo făcu ochii mari, uluit de modul în care dăduse buzna acel intrus pe care nu îl văzuse niciodată, deși era adevărat că ceva îi părea cunoscut la el. Nu își revenise încă bine din buimăceală, când o lovitură violentă în mandibulă îl trimise în lumea viselor.

— Nu e bine. Nu e bine deloc! Ne vor căuta înnebuniți. Este o adevărată nebunie, Abraham! Călugărul Arnau era încordat și nervos, însă încăpățânarea prietenului său învinsese, iar avertismentele lui nu folosiseră la nimic.

— Ne aflăm acolo unde ar trebui să ne aflăm, Arnau, acolo unde este nevoie de noi.

Farmacistul oftă resemnat în fața inevitabilului și se așeză pe un scaun, privindu-și prietenul. De ore întregi se tot gândea la situația dificilă în care se aflau. Încerca să își amintească toate întâmplările acelei zile, începând din clipa în care fuseseră pe punctul de a se muta în camerele lui Dalmau, în Turn. Primise un mesaj urgent, prin care i se cerea să se prezinte la poartă; cineva se încăpățâna să îl aștepte și jura că nu va pleca de acolo înainte de a vorbi cu el. Coborî neîncrezător la poartă pentru a-și primi vizitatorul, care nu era altul decât negustorul Camposines.

— Nu mă cunoașteți, frate Arnau, dar sunt unul dintre tovarășii de drum ai lui Abraham și trebuie să îl văd urgent. Mi-a promis că mă ajută, iar acum am mare nevoie de el și... Bărbatul se prăbuși imediat, răpus de un hohot de plâns cu sughițuri.

Arnau, mișcat, îl conduse într-una dintre săli și îl ajută să se așeze, obligându-l să bea o cupă de vin cu mirodenii. Își aminti ce îi spusese Abraham despre el; era un om de treabă, care îl ajutase să îl care pe Bernard, însă nu înțelegea motivul disperării negustorului.

— Prietene Camposines, spuneți-mi ce problemă aveți, poate vă ajut eu.

— Doar Abraham mă poate ajuta, frate Arnau. Trebuie să vorbesc cu el.

— De ce credeți că Abraham se află aici?

— Un prieten de-al lui din Call mi-a sugerat să întreb de el în Casa Domniilor Voastre. Acolo nu se știe nimic de soarta lui. Mulți cred că se află încă în Palestina, însă, Dumnezeule prea milostiv, trebuie să îl găsesc!

— De ce îl căutați? Iertați-mi indiscreția.

— Fetița mea, sărmana mea fetiță este pe moarte. Am ajuns prea târziu. Doamne, atâta efort și suferință, dar totul a fost în zadar! Este pedeapsa pentru că nu l-am ajutat mai mult pe bătrânul evreu, iar acum el nu se mai află aici, să mă ajute pe mine. Camposines, trist, plângea sfâșiat de durere, părăsit de speranță.

Călugărul Arnau privea la disperarea comerciantului, neștiind ce să facă. Nu era sigur că poate da în vileag faptul că Abraham se află în Casă, fără a-l pune în pericol. În timp ce reflecta, îl văzu apărând în ușă pe bătrânul evreu și, chiar dacă se strădui, cu gesturi disperate, să îl determine să facă numaidecât cale întoarsă, Abraham înainta fără ezitare către locul în care se aflau.

— Prietene Camposines! Ce se întâmplă? Bătrânul se apropie de negustor cu brațele deschise. Camposines se năpusti asupra lui, fără a-și putea stăvili hohotele acelea sfâșietoare de plâns, mulțumindu-I lui Dumnezeu că Abraham se afla acolo, apoi, poticnit și fără noimă, îi vorbi despre starea gravă a sănătății fiicei lui celei mici.

— Nu vă îngrijorați, prietene, pornim imediat într-acolo. Nu vă pierdeți speranța. Copiii au de obicei o mare capacitate de a se recupera, credeți-mă. Abraham vorbea cu convingere și, adresându-i-se farmacistului, adăugă: Arnau, va trebui să iei câteva lucruri din farmacie și geanta mea.

— Ai înnebunit? Călugărul nu se putu abține să nu ridice glasul, speriindu-l pe bietul de Camposines, care întrezărea deja o rază de speranță. Nu poți ieși din Casă, Abraham! Nu te voi lăsa!

— Singurul lucru care contează în momentul acesta, prietene, este că cineva are nevoie de mine
și că aceasta este principala și singura mea îndatorire.

Rugămințile și amenințările farmacistului au fost zadarnice, neputând împiedica plecarea lui Abraham; nici avertismentele legate de starea gravă a sănătății lui șubrede sau de pericolele care îl pândeau nu au
avut efect. Obosit, Arnau se învoi, cu o condiție: acolo unde avea să fie Abraham, va fi și el, și putea să meargă și în iad, el nu va da înapoi. În timp ce îi făcea morală, adună obiectele necesare din farmacie, luă geanta prietenului său și tot ceea ce credea că le va fi de ajutor. Abraham părea obișnuit cu felul lui de a fi și nu obiectă față de măsurile de precauțiune pe care și le lua farmacistul. Nu vor ieși pe poarta principală, pentru că erau atâția spioni străini acolo, încât ar fi fost ca și cum ar fi implorat să fie omorât pe loc. În plus, Abraham nu va ieși

îmbrăcat cu hainele lui. Arnau se duse la călugărul care se ocupa de îmbrăcăminte și se întoarse încărcat cu întregul echipament de care avea nevoie un cavaler templier.

Fusese un drum ciudat, cu Arnau în frunte, Abraham deghizat în cavaler templier și Camposines speriat, îndurerat și confuz. Traversară subteranele care îi scoteau departe de Casă, asemenea unor răufăcători, urmând instrucțiunile farmacistului, care bolborosea supărat, blestemând încontinuu. Ieșiră la lumină prin cripta bisericii San Justo y Pastor și se grăbiră în direcția casei lui Camposines, aflată undeva la periferia orașului.

Călugărului Arnau încă îi mai tresărea inima amintindu-și cum fugise. Așezat, cu capul sprijinit în mâini, privea sărmana ființă doborâtă la pat, arzând de febră. Îl înțelegea pe Abraham, îi înțelegea dăruirea față de meseria pe care și-o alesese
și responsabilitatea. Camposines, retras într-un colț, își îmbrățișa soția și amândoi priveau cum doctorul luptă pentru viața micuței lor.

Locuința superiorului ordinului Predicatorilor era cât se poate de austeră. O masă mare de stejar negru trona în mijlocul încăperii, iar liniile ei drepte, fără ornamente, îi dădeau locului un aer grav. Scaunul,
înalt și cu spătarul masiv, și o cruce mare de lemn așezată pe birou erau aproape singurele obiecte de mobilier. Așezat pe scaun, un bărbat zvelt și uscățiv, cu părul rar, își ațintise ochii mici, foarte apropiați, asupra persoanei așezate în fața lui. Cu gesturi ceremonioase învârtea niște hârtii.

— Ei bine, frate Berenguer...

— Vedeți, Domnia Voastră, părinte, mă tem că vorbele cu care am scris înștiințarea nu au fost atât de clare pe cât mi-aș fi dorit, însă omul care trebuia să mă ajute, pe care mi l-ați dat, nu mi-a fost de mare folos. Este un tânăr zăpăcit și...

— Nu mă interesează înștiințarea voastră. Nu deocamdată, i-o tăie Superiorul pe un ton grav. Am în vedere, în primul rând, activitatea voastră, călugăre Berenguer.

— Nu știu la ce vă referiți, părinte.

— Nu faceți pe naivul în fața mea, frate Berenguer, ne cunoaștem de multă vreme. Mi-a ajuns la urechi faptul că ați lansat o acuzație gravă și că ați îndrăznit inclusiv să răspândiți amenințări.

Călugărul Berenguer nu mai spuse nimic, rămânând mut la auzul cuvintelor Superiorului său. Templierul ăla nenorocit și arogant încerca să îi facă probleme, să îl dea de gol, nu se lăsase impresionat de presupusa lui influență, iar acum va trebui să dea explicații.

— Este o problemă foarte delicată. De fapt, voiam să vă cer sfatul într-o anumită problemă, începu el precaut.

— Nu v-ați pierdut obiceiul de a minți, frate Berenguer. Ați luat decizii condus doar de propriul dumneavoastră orgoliu, fără a vă consulta cu nimeni și punând astfel ordinul la grea încercare.

— Nu este adevărat! țipă fratele Berenguer, neputându-se abține. Tonul umil îi dispăruse complet. Credeți minciunile unui necredincios, care nu urmărește decât să îmi strice bunul renume. Templierul ăla arogant, care a îndrăznit până și să mă amenințe.

— Despre cine vorbiți, frate Berenguer?

— Știți foarte bine despre cine, părinte, despre omul care se ocupă de afacerile Templului, despre trezorier.

— Vă referiți la fratele Dalmau? Ce este cu el? Referințele mele în ceea ce îl privește sunt excelente. Ne-a dat sfaturi bune de fiecare dată când am avut vreun litigiu legat de proprietățile noastre. Ce are el de-a face cu povestea noastră, frate Berenguer?

Pe fața călugărului se citea stupefacția. Doar Dalmau era la curent cu activitățile lui în slujba cavalerului francez. La ce naiba se referea Superiorul său?

— Vi l-am încredințat pe călugărul Pere de Tever pentru a vă îngriji de el, frate Berenguer, pentru a ajuta la desăvârșirea lui spirituală și lumească; și ce descopăr? Tânărul acesta se află la infirmerie; nu doar că a căzut, rănindu-se grav la picior, dar fratele infirmier a observat și că are răni serioase la genunchi. Luat la întrebări, mi-a mărturisit cu greu că l-ați obligat, drept pedeapsă, să stea în genunchi foarte mult timp. Și acesta nu este cel mai rău

lucru, frate, atunci când l-ați găsit, căzut pe jos și pe jumătate leșinat, nu doar că nu l-ați ajutat, ci chiar l-ați amenințat cu excluderea din ordin, acuzându-l de minciună și de prefăcătorie. Ce aveți de spus în apărarea dumneavoastră, frate Berenguer?

— Tânărul acesta, și regret să v-o spun, nu a făcut altceva decât să refuze a se supune și să creeze probleme, încă din prima zi, părinte. Și într-adevăr, experiența m-a determinat să îl suspectez că se preface. Este un mincinos și un prefăcut. Fratele Berenguer încerca să își ascundă surpriza. Preț o clipă crezuse că superiorul său îl dojenește pentru

relațiile cu francezul, însă era vorba doar despre nefericitul ăla care îi făcea viața imposibilă. În plus, nu aș fi vrut să vă spun asta, însă tânărul acesta a dispărut din ziua sosirii noastre și...

— Nu a dispărut nimeni, frate Berenguer, fratele Pere a fost chemat de bibliotecarul nostru. Este un tânăr foarte inteligent, în ciuda vârstei sale fragede

și ne-a fost de mare ajutor. Iar referințele lui sunt deosebite, nimeni nu s-a plâns niciodată de el, cu excepția voastră. Nu vă cer părerea, frate; mă tem că, în această mănăstire, toată lumea o cunoaște deja. Din contră, îmi manifest dezacordul total în ceea ce privește modul în care îl tratați pe fratele Pere; probabil aveți impresia că vă este servitor, dar vă înșelați. De aceea, începând din clipa aceasta, consider că nu mai aveți nevoie de niciun asistent. De când v-ați întors, nu ați făcut absolut nimic și nici nu ați reînceput să lucrați în bibliotecă. Pot să știu de ce, frate Berenguer?

— Trebuia să întocmesc raportul, părinte, să vă pun la curent cu cele petrecute de-a lungul călătoriei, cu experiențele mele, speram că...

— Mi-ați scris deja un raport extrem de lung, frate Berenguer, care, apropo, a ajuns înaintea voastră. Citindu-l, am crezut că ați spus deja tot ceea ce doreați să îmi spuneți. Mă îndoiesc profund că ați mai putea adăuga ceva interesant. Nu văd niciun motiv care să vă împiedice să vă reluați activitatea. Iar acum, vă puteți retrage, nu mai am nimic să vă spun.

Călugărul Berenguer se ridică. Avea fața congestionată de furie. Reuși cu greu să se controleze. În timp ce se îndrepta spre ușă, fu oprit de vocea Superiorului său.

— Apropo, ce au de-a face fratele Dalmau sau Casa Templului cu problema noastră? Întrebarea aceasta îl paraliză pe călugărul Berenguer, aflat

lângă ușă. Mintea lui clocotea febrilă, în căutarea răspunsului potrivit.

— Vedeți dumneavoastră, părinte, după cum ați spus chiar Domnia Voastră, mă cunoașteți foarte bine. Am un caracter dificil. În dimineața aceasta m-am întâlnit întâmplător cu fratele Dalmau și m-am lăsat orbit de furie. Nu am fost politicos cu el, m-am enervat și... Am crezut că a înaintat o plângere la adresa purtării mele. Îmi pare rău, părinte. Îi voi cere scuze când îl văd. Dacă nu mai doriți nimic, mă duc la slujbă.

Superiorul său îl privi reținut, cu neîncredere, făcându-i un gest de rămas-bun. Cu toate acestea, căzu pe gânduri: reacția călugărului Berenguer împotriva templierului fusese ieșită din comun, iar scuza era ridicolă. Mai era și vizita ciudată pe care o primise. „Ciudată“, așa o caracterizase fratele portar. Se temea că Berenguer le va crea din nou probleme. Oare ce mai punea la cale de data aceasta? Îl cunoștea suficient de bine pentru a ști că umilința lui exagerată nu făcea decât să ascundă uneltirea necurată.

Bătu din nou la ușă și începu să se îngrijoreze: aveau ordine stricte să nu iasă din casă. Apăsă mânerul și rămase surprins văzând că ușa se deschide încet: aveau, de asemenea, ordin să încuie cu ambele zăvoare. Intră cu grijă. Tânăra cu părul roșcat stătea pe podea, îmbrățișând-o pe mama sa, care părea în stare de inconștiență, legănând-o dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi urmat o ceremonie păgână de mult uitată, murmurându-i o melodie aproape de neînțeles.

Guillem se opri fără a spune nimic, contemplând scena din fața lui. Preotul dispăruse, nu mai era nici urmă de el sau de lucrurile lui. Se apropie încet de tânără și se aplecă, încercând să își dea

seama dacă femeia care zăcea pe podea mai era în viață, deși culoarea chipului ei îi dădea de înțeles că murise în urmă cu câteva ore bune. Se așeză într-un colț, fără a-și lua ochii de la tânăra care părea că nici nu îl observase, ca și cum și-ar fi urmat mama în lumea îndepărtată a morții. Ticălosul de Mateo fugise și le abandonase în voia sorții! Ar fi trebuit să se gândească la posibilitatea aceasta, să ia în seamă vorbele înțelepte ale lui Santos. „Va fi greu de ținut sub control puiul ăsta de viperă“, îi spusese. Îi era încă greu să se gândească la el ca fiind Jacques: Santos era un nume care i se potrivea foarte bine. Se gândi îndelung la ce avea de făcut mai departe. Oare avea rost să piardă timpul căutându-l pe Mateo? De fapt, își semnase cu mâna lui condamnarea la moarte. Umbra nu ar lăsa o asemenea problemă nerezolvată, nu îi stătea în fire. Dar ce va face cu fata? Poate că D'Arlés nu se va mulțumi doar cu preotul și va dori să le omoare și pe femei, pentru orice eventualitate. Să o lase pe fată în voia sorții? O studie cu atenție: era foarte frumoasă, iar pe sub zdrențele fără formă se ghicea un trup tânăr, cu forme armonioase și rotunde. Își scutură cu putere capul. Bernard avusese mereu un comportament foarte ciudat în privința acestor lucruri. Își aminti de frumoasa doamnă din Tolosa, de escapadele lui Bernard în toiul nopții, atunci când credea că doarme, de refuzul lui de a vorbi despre asta. „Sunt lucruri foarte complicate, Guillem, tu ești un copil și nu trebuie să mai pui întrebări, vorbim când îți dă mustața, nerușinatule, deocamdată ai alte lucruri la care să te gândești.“ Dar nici când i-au dat tuleiele, nu a vrut să îi vorbească despre asta, deși își continua escapadele de două sau trei zile, timp în care părea să îl fi înghițit pământul, însă Guillem era sigur că se afla în Tolosa. În realitate, mai mult decât dorința, pe Guillem îl rodea curiozitatea,

știa că membrilor ordinului le era interzis până și să își sărute mamele sau surorile și că Regula era foarte strictă în această privință, însă văzuse multe lucruri și nu îndrăznea să judece comportamentul nimănui. Așa cum îl învățase Bernard, credea că este mai bine să observi decât să critici, așa fiind mult mai bine pentru corp,

pentru minte, dar și pentru inimă.

Contempla imaginea acelei fete, întrebându-se ce naiba va face acum. Nu avea multe opțiuni. Se ridică și o luă pe fată de braț cu scârbă. Ea opunea rezistență, nedorind să părăsească trupul inert al mamei sale.

— E moartă, nu mai puteți face nimic pentru ea. Trebuie să plecăm de aici.

Guillem o târî până la ieșire, încercând să o smulgă din ghearele acelui coșmar al morții. În cele din urmă, se lăsă târâtă, fără a opune rezistență, mută la orice întrebare. Tânărul găsi o pelerină veche cu glugă și o puse pe ea; apoi își trecu brațul pe după umerii ei și se făcură nevăzuți. O negură groasă cădea peste acea parte a orașului, umedă și rece. Puținii trecători se transformau în fantome aburinde, care apăreau și dispăreau încet-încet în ceață. Mirosul greu al gunoaielor întregea aerul plumburiu și umed, ce părea eliberat de suspinele unui mormânt gol.

— Nu vă cunosc, nu știu ce vreți de la mine. Mateo încerca să își controleze frica. Era legat de mâini și de picioare cu o frânghie aspră de marinar, așezat pe pervazul ferestrei care dădea într-o curte interioară, plină de rufe întinse la uscat. Văzând rufele spălate de sute de ori, până când începuseră să pară niște cârpe, și-a dat seama că se înșelase când plătise un preț atât de ridicat pentru camera aceea. Oare ce voia bărbatul acela, să îl arunce pe geam? După calculele lui, nu erau mai mult de trei metri până jos, iar cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să își rupă un picior sau să rămână suspendat printre rufele acelea oribile. Se gândi că atacatorul său își bătea joc de el, iar el nu era dispus să colaboreze. Nu voia să admită că îl recunoscuse, că știa foarte bine că era bărbatul cu arbaleta, cel din taverna lui Santos.

— Vreau să îmi explicați ce înseamnă asta. D’Arlés mototolea în mână o hârtie. Era biletul pe care îl lăsase Guillem în casa preotului.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți, răspunse Mateo enervat.

D’Arlés scoase o funie groasă de sub pelerină, o întinse și lovi cu ea în gol, ca și cum i-ar fi probat rezistența. În

timp ce vorbea, mâinile lui scuturau coarda fără încetare.

— Nu îmi place să pierd timpul, Mateo, sunt un om foarte ocupat. Am găsit biletul ăsta la tine acasă. Îmi este adresat. Cine l-a lăsat acolo?

— Au venit să mă caute doi bărbați; au luat pergamentele lui D'Aubert. Nu le mai am, dacă asta căutați. Mi le-au furat.

— Nu mă interesează hârtiuțele tale, Mateo, și nu asta a fost întrebarea; am să ți-o repet: cine a lăsat biletul ăsta?

— Nu am fost atent. M-au bătut, m-au torturat... Presupun că unul dintre ei.

D'Arlés terminase de legat coarda. Se apropie de preot și i-o puse în jurul gâtului, apoi se dădu un pas înapoi, fascinat de ceea ce făcuse. Mateo începu să transpire abundent: înțelesese că bărbatul nu avea de gând să îl arunce pe fereastră, ci voia să îl spânzure! Încercă să gândească repede, nu știa ce răspuns se așteaptă de la el și nici nu își amintea ceva legat de vreun bilet. Trebuia să încerce să îl păcălească, să îi spună exact ceea ce dorea să audă.

— Doi bărbați? Și cum erau bărbații aceștia doi?

— Mi-l amintesc pe unul dintre ei, era uriaș, foarte înalt, cu o cicatrice oribilă.

— Santos? Patronul Delfinului Albastru? întrebă D'Arlés, simțind cum se dezlănțuie furia înăuntrul său.

— Da, era Santos. Mateo vorbea cu grijă, temându-se să nu îl provoace pe intrus. Iar celălalt, nu știu, era mai tânăr.

— Nu avea nimic special? Ceva care să îl diferențieze de ceilalți oameni? Vocea lui D'Arlés devenea din ce în ce mai amenințătoare.

— Nu știu la ce vă referiți! țipă Mateo.

— Era chior? Bărbatul acela era chior?

— Da, era chior! Acum îmi amintesc! Mateo suspină. Știa, în sfârșit, ce căuta agresorul său.

— Ești sigur? Ești absolut convins?

— Un asemenea lucru nu se uită, în niciun caz. Vă pot spune unde m-au ascuns. Sigur se întorc, știți deja... Mă țineau sub observație. Acolo îi găsiți, dacă pe ei îi căutați.

— Și unde te-au ascuns? Tonul lui D’Arlés devenise aproape amabil.

Mateo se gândea: chiar dacă bărbatul acesta nu îl căuta pe el, era pe urmele tâmpiților care îl scoseseră din casa lui, în special pe urmele chiorului. Și dacă ceea ce căuta era un chior, el era dispus să i-l servească pe o tavă de argint.

Preotul îi șopti adresa ascunzătorii, cu instrucțiuni precise care să îl ducă exact în locul acela și văzu cum bărbatul se apropie pentru a-i desface nodul de la gât. Trase satisfăcut aer în piept: manevrase situația cu măiestrie; mereu a fost un adevărat expert, iar lucrurile au ieșit încă o dată bine pentru el. Însă gestul bărbatului cu arbaleta îl convinse repede că lucrurile stăteau exact pe dos. Fusese doar o clipă de speranță, o clipă întreruptă de mișcarea bruscă a corzii, care se încleștă în jurul gâtului său asemenea unui șarpe, aproape sufocându-l. D’Arlés privi fereastra, curtea în care dădea și zâmbi ironic.

— Este perfect, Mateo, nici că se putea un loc mai bun!

Îl lovi puternic pe preot, iar acesta rămase preț de câteva secunde ghemuit pe pervaz, prizonier al propriei obezități, însă aceeași greutate sfârși prin a-l trage în gol. Ochii lui Mateo, ieșiți din orbite, dispărură dinaintea lui D’Arlés, iar funia, legată de una dintre grinzi, se încordă cu un scârțâit neplăcut. Nu avusese timp nici măcar să strige.

D’Arlés făcu patul cu grijă: ura dezordinea. Neliniștea îi asprea trăsăturile feței. Era oare posibil ca Guils să fie încă în viață? Acest lucru ar explica interesul Templului de a-l ține pe Abraham izolat și închis în Casă. Poate că nu era tocmai protecție ceea ce îi ofereau evreului. Voiau oare să ascundă faptul că Guils trăiește? Dar de ce?

Giovanni privi cum trupul lui Mateo cade greu, asemenea unui sac cu făină, și rămâne suspendat în aer, balansându-se dintr-o parte în alta. Se îndepărtă de fereastră, exact la timp. D’Arlés se aplecă peste pervaz pentru a-și privi opera. Italianul se aflase în tot acel timp

în camera de alături; doi bărbați dormeau în paturile lor, nesimțindu-i prezența, surzi la tragedia care se petrecuse în urmă cu doar câteva secunde. Nimic nu îi putea trezi din somnul lor adânc. Se sprijini de perete, lângă fereastră. Auzise foarte clar conversația dintre D'Arlés și preot, nu îi scăpase nici măcar o silabă. Bernard Guils viu? Dacă ar fi adevărat, Umbra s-ar afla în mare pericol. Bretonul și Dalmau formau o pereche periculoasă, dar dacă lor li se alătura Guils, trioul devenea mortal, iar D'Arlés știa asta.

Încă nu avea în minte un plan clar. Acționa din intuiție, lăsându-se purtat de valul evenimentelor. Nu se mai prezentase în fața Monseniorului, nici nu îi comunicase că oamenii săi îl localizaseră pe D'Arlés
și că îl urmăreau peste tot. Deși nu va putea explica motivele siguranței sale, știa că nu a sosit încă momentul să o facă. Se întreba care ar fi trebuit să fie pasul următor. D'Arlés era izolat, singurul său punct de legătură cu realitatea fiind călugărul acela dominican, fratele Berenguer, deși poate că sosise momentul să rupă legătura cu el. Ajutorul lui era neînsemnat. Orașul acesta, Barcelona, nu este teritoriul Umbrei, se gândi el cu satisfacție. Ba din contră, este un teren nesigur și plin de foști tovarăși însetați de răzbunare. Mereu exista posibilitatea ca Umbra să reușească să se facă din nou nevăzută, ascunzându-se într-una dintre vizuinele sigure, dar oare stăpânul său, despotul Carol de Anjou, îi va permite să facă asta? Nu, în niciun caz, pergamentele acelea erau de o importanță vitală pentru Carol și pentru Papă, pentru Roma și pentru Templu. D'Arlés nu se putea prezenta înfrânt în fața stăpânului său, nu ar fi avut scuze suficiente într-un asemenea caz. Dar în jocul acesta nu erau certitudini, nimic previzibil care l-ar putea îndrepta în direcția cea bună. Se hotărî să nu se mai gândească la asta, să își urmeze instinctele, oriunde l-ar duce ele, iar în momentul acela îl conduceau către Berenguer. „Monseniorul are dreptate într-o singură privință, se gândi, este prea multă lume implicată în problema aceasta. A venit vremea să facem puțină ordine."

Ieși fără grabă din cameră; auzise cum D'Arlés închisese ușa, semn că își luase tălpășița, însă oamenii săi vor avea

grijă să îl urmărească; venise momentul să discute cu Monseniorul.

Jacques Bretonul rămase ca paralizat în fața ușii. Dalmau, în spatele lui, bombănea și îl îmboldea să se miște.

— Dar, haideți... Ce așteptați, mă rog frumos?

— Cred că lucrurile se precipită, Dalmau. Jacques intră în încăpere, urmat de colegul său nervos și se aplecă peste corpul femeii, bătrâna tovarășă a lui Mateo.

— Doamne Dumnezeule, apără-ne! Ce înseamnă asta? Unde sunt ceilalți, dar Guillem?

Bretonul nu îi răspunse la niciuna dintre întrebări. Verifică atent restul casei, bucată cu bucată. Când termină, spuse pe un ton grav.

— Asta ne mai lipsea. Femeia este moartă, Dalmau, probabil că și-a dat sufletul acum vreo două ore. Și, colac peste pupăză, Abraham și Arnau au dispărut. Nici că se putea mai rău! Dar unde o fi băiatul?

Două lovituri puternice în ușă îi făcură pe cei doi bărbați să tresară. Jacques îi făcu semn tovarășului său să nu scoată niciun sunet și se apropie cu grijă de ușă, deschizând-o puțin, fără a-și dezlipi mâna de pe mânerul spadei. Un bărbat în vârstă aștepta în prag, cu pumnul ridicat, dispus să bată în continuare la ușă, până în ziua Judecății de Apoi.

— Pe toți...! Tu de unde ai mai apărut?

— Din infern, Jacques, din abisul lui Lucifer. Ce s-a întâmplat, mă credeai deja mort și îngropat? Bărbatul intră, dându-l la o parte pe Breton, țintuit locului din pricina surprizei. Ce mai e nou, Dalmau?

— Pe cuiele lui Christos! Tu ești, Mauro? Credeam că ești deja oale și ulcele! exclamă Dalmau, la fel de uluit.

— Regret să vă dezamăgesc, băieți, însă Bernard mă ține în viață, mai dorm uneori, dar sunt încă în viață. Am venit să mă ocup de cadavru și să vă transmit un mesaj de la Guillem de Montclar.

— Bernard a murit, Mauro. Nu ai aflat? Dalmau era agitat.

— Ha! Viu sau mort... Care e diferența? Eu doar îi

îndeplinesc ordinele. Bătrânul îi privea cu un zâmbet complice.

— Unde este Guillem? Ce mesaj ne aduci? Jacques nu mai avea răbdare, cunoștea pornirile filozofice ale lui Mauro.

— Nu am nici cea mai mică idee unde se află, însă mi-a ordonat să vă transmit că este sănătos și că nu aveți de ce să vă faceți griji pentru el. Spune că are o nouă pistă, care îl va conduce la pergamente și că are de gând să o urmeze, că puteți să vă ocupați nestingheriți de lichidarea vechilor voastre conturi, că nu are vreme să se amestece în treburile voastre, deși i-ar plăcea să o facă. Va lua legătura cu voi atunci când va putea. Atât. Mauro îi reproduse pe nerăsuflate cuvintele, cu ochii închiși, pentru a nu uita nicio silabă.

— Și care este pista aceasta nouă? întrebă Dalmau.

— Anii trec, iar tu rămâi același, Dalmau, răspunse Mateo cu o privire ironică. Am spus deja că doar atât am avut de zis. Eu mă ocup numai de transportarea cadavrelor și de transmiterea mesajelor, nu încerc să le înțeleg nici pe unele, nici pe celelalte. Asta este treaba voastră, nu a mea. Deși, de fapt, Guillem a mai adăugat ceva. A zis că vă pot da o mână de ajutor în orice problemă, dacă doriți, că nu este bine ca Bernard să mă țină la hibernat atâta vreme, că am nevoie de puțin exercițiu și...

— Bernard este mort, Mauro, insistă Dalmau, vizibil enervat.

— Dar fata, unde este? îl întrerupse Jacques.

— Îmi place să văd că nici voi nu sunteți în formă, băieți, suspină bătrânul Mauro. Asta este, sau poate că anii v-au agravat surzenia. Oricâte întrebări ai pune, Jacques, nu am răspunsurile în desagă.

Mauro deschise ușa, lăsând să intre doi bărbați tineri. Dalmau și Jacques se dădură la o parte, permițându-le celor doi nou-veniți să se ocupe de cadavrul sărmanei femei. O înveliră cu grijă într-un cearșaf de in, o luară în spinare și ieșiră în liniște, așa cum intraseră.

— Ce vei face cu ea, Mauro? întrebă Dalmau curios.

— Am, în sfârșit, un răspuns pentru tine! O voi îngropa, așa cum se face de obicei cu morții. O ceremonie decentă, bineînțeles, nu o voi arunca într-o groapă comună. Guillem a fost foarte clar în privința asta. Un mormânt demn pentru o viață de suferință, așa este corect, domnilor. Bine, dacă aveți nevoie de mine, lăsați un mesaj la moara Templului Sant Pere de les Puelles. Ei mă vor anunța.

Mauro izbucni în râs văzând expresiile uluite de pe chipurile tovarășilor săi, dar nu mai adăugă nimic. Dădu din cap în semn de rămas-bun și ieși din cameră.

— Aș fi jurat că a murit, murmură Dalmau.

— Din câte îmi amintesc eu, nu este prima dată când revine la viață într-un mod atât de dramatic. Este unul dintre câinii fideli ai lui Bernard și nu uita că spunea mereu că este nemuritor, cred că îi place să ne surprindă cu aparițiile lui.

— Va trebui să ne schimbăm planurile, Jacques. Absența lui Guillem complică lucrurile. Toată lumea a decis să dispară! Așa ceva este inadmisibil!

— Nu te precipita, prietene, răspunse Jacques, amuzat de supărarea lui Dalmau. Poate că e cel mai bine așa, am încercat să îl îndepărtăm pe băiat de nebunia asta, acum nu mai putem da înapoi.

— Ai dreptate, însă povestea cu pergamentul și cea cu D’Arlés s-au amestecat atât de mult, încât deja nu mai știu unde începe una și unde se termină cealaltă.

— De aceea este mult mai bine că băiatul s-a dat la o parte din calea noastră, Dalmau. Pergamentul ăla blestemat ne-a îndepărtat de cauza noastră și ne induce în eroare. Informațiile se intersectează și se întrepătrund fără niciun fel de logică, asta nea pus pe o pistă greșită încă de la început.

— Poate că ai dreptate, nu știu... Dalmau avea îndoieli.

— Dalmau, trebuie să alegi. Loialitatea față de ordin te îndeamnă să găsești documentele alea blestemate, iar jurământul te obligă să îl vânezi pe D’Arlés. Nu trebuie să amesteci cele două lucruri, deși, în adâncul sufletului tău,

asta dorești.

Dalmau căzuse pe gânduri, cu o expresie abătută. Mereu a crezut că totul îi este foarte clar, prezentase lucrurile cu multă limpezime înaintea superiorilor săi. Prioritatea era reglarea de conturi, dacă apărea această posibilitate. Iar acum ea apăruse, dar, cu toate acestea, era confuz. Jacques părea că înțelege starea de spirit a prietenului său.

— Dalmau, uită acum de asta, nu are importanță, au trecut mulți ani de atunci, este firesc să te răzgândești.

— Tu nu te-ai răzgândit, i-o tăie Dalmau. Simți încă furia din noaptea aceea. Și Bernard ar simți-o, dacă ar mai fi în viață.

— Nu ai de unde să știi asta, îi răspunse Jacques cu gingășie, pe un ton scăzut.

— Trebuie să continui, știi asta. Poate că e vorba doar de teamă, de frică sau de faptul că sunt prea bătrân pentru așa ceva, Jacques, poate că nu pot suporta un nou eșec, n-aș putea îndura să îl văd pe D’Arlés scăpând din nou... Picioarele mele nu mai sunt atât de rapide, prietene, durerea a înlocuit agilitatea. Îmi este și frică, Jacques. Pur și simplu frică, nici mai mult, nici mai puțin.

— Atunci, suntem în aceeași situație, Dalmau. Bretonul se apropiase de el, îmbrățișându-l. Doi bătrâni morocănoși și speriați, ticluind planuri perverse. Însă nu trebuie să ne facem griji, nu acum, când nemuritorul Mauro s-a alăturat micii noastre armate.

Dalmau îl privi senin, dar izbucni imediat într-un hohot de râs. Jacques făcu același lucru; umorul îi ajuta să pună pe fugă temerile care le împovărau umerii.

— Pe toți dracii din Infern, Jacques, ce situație ridicolă! Cu atâtea cicatrice, să ajung în cele din urmă să depind de bătrânul Mauro și de armata lui de fantome. ți-ai dat seama că vorbește în continuare de Bernard la prezent? Dalmau își ștergea lacrimile, râzând încă, însă redeveni serios, ca și cum l-ar fi năpădit gândurile negre. Oricum, va trebui să punem la cale alt plan, care să nu îl includă pe băiat.

— Uită de Guillem. Planul nostru este genial, va trebui

doar să îl modificăm puțin.

— Puțin!!? Ai înnebunit!!? sări Dalmau. Întregul plan îl avea la bază pe Guillem. Nu avem timp să găsim pe altcineva dispus să se amestece în nebunia aceasta și adevărul este că nici nu putem da prea multe explicații.

— Liniștește-te și gândește limpede. Nu trebuie să dăm explicații nimănui, înțelegi? Jacques îl studia atent, măsurându-l din cap până-n picioare, cântărindu-l din priviri, învârtindu-se în jurul lui și clătinând din cap. Dalmau începu să intuiască intențiile prietenului său.

— Pe toți sfinții! Nu! Nu va funcționa, Jacques.

Monseniorul era agitat. Sutana lui elegantă, croită din cea mai bună mătase, se învolbura în bătaia vântului, dintr-o parte în alta, pe urmele pașilor săi nervoși. Mănușile lui negre se odihneau pe masă, iar Giovanni nu își putea lua ochii de la mâinile sale: fuseseră niște mâini frumoase, pe care le expunea cu mândrie, însă încetaseră să mai fie așa de multă vreme. Îi observă degetele deformate, roșiatice, asemenea ghearelor unui animal din străfundurile pământului. Era ciudat să îl privești pe Monsenior fără mănuși, foarte puțini aveau această șansă. Giovanni nu cunoștea circumstanțele în care avusese loc accidentul, însă știa că D’Arlés avusese un mare amestec în asta. Își amintea doar țipetele Monseniorului atunci când a intrat în cameră. Ardea în flăcări, asemenea unei torțe vii, încercând să stingă focul care îi mistuia veșmintele, urlând numele lui D’Arlés ca un posedat. Hainele preoțești acopereau amintirea focului, însă mâinile... Doar mănușile ascundeau acel coșmar. Monseniorul descoperise jocul dublu al lui D’Arlés, iar descoperirea era întotdeauna periculoasă. Dintr-odată, Giovanni fu readus cu picioarele pe pământ.

— Și care este legătura dintre acest Berenguer de Palmerola și ceea ce ne interesează pe noi? De unde a ieșit tocmai acum tâmpitul ăsta, Giovanni?

— D’Arlés s-a întâlnit cu el de mai multe ori, Monseniore. Din ceea ce am aflat, încearcă să îl folosească pe călugăr împotriva Domniei Voastre.

— Împotriva mea!? i-o tăie brusc. Haide, Giovanni, nu poate face nimic împotriva mea, nu fi naiv.

— Monseniore, nu cred că luați în considerație situația în ansamblul ei. Nu mai avem sprijinul Papei, iar la Roma aveți dușmani importanți. Nici Carol de Anjou nu mai poate tolera influența Domniei Voastre, îl are pe Papă la degetul mic, nu trebuie să uitați asta. Povestea aceasta este importantă, însă
nu trebuie să scăpați din vedere situația în care vă aflați.

— Cunosc perfect situația, Giovanni, nu am nevoie de sfaturi politice. Și ce se presupune că poate folosi D'Arlés împotriva mea?

— Este o problemă delicată, Monseniore. Vă voi reproduce ultima conversație pe care au avut-o și veți decide singur. Observă nerăbdarea superiorului său, curiozitatea din privirea lui. Giovanni trase adânc aer în piept și începu: D'Arlés i-a spus călugărului Berenguer o poveste înduioșătoare, plângând cu sughițuri și cerându-și iertare, o poveste despre modul în care a căzut victimă seducției înspăimântătoare, care nu i-a adus decât suferință trupească
și sufletească. Potrivit lui, profitând de inocența și de încrederea sa, ați abuzat de frageda-i tinerețe, iar perversitatea și promiscuitatea Domniei Voastre au fost cauza teribilelor sale chinuri, care l-au torturat de-a lungul anilor. L-a asigurat că nu mai poate îndura în tăcere și că este hotărât să se încreadă în inima binevoitoare a călugărului Berenguer, nădăjduind ca acesta să aducă toate aceste întâmplări la cunoștința cui trebuie. D'Arlés își exprima speranța ca niciun alt tânăr să fie nevoit să treacă prin acest calvar și...

Giovanni se opri preț de câteva clipe, contemplând ciudata succesiune de sentimente zugrăvite pe chipul Monseniorului: furia, resentimentul, uimirea, groaza și frica.

— Și, continuă el, i-a zis că se teme că nu vor fi luate măsuri la timp. I-a comunicat călugărului suspiciunea că mulți dintre servitorii Domniei Voastre, în special cei tineri, sunt victimele înspăimântătorului vostru desfrâu.

— Ticălos nenorocit! Diavolul a pus stăpânire pe sufletul lui încă din clipa în care s-a născut!

— Ceea ce nu știu, Monseniore, continuă Giovanni

impasibil, este ce poate face călugărul Berenguer în privința aceasta, nefiind o persoană apreciată, cu influență, nici...

— Nu are importanță cine este, prostule! Nu pot permite ca ticălosul ăsta să provoace un scandal tocmai acum! O mică greșeală, Giovanni, doar o mică greșeală și dușmanii se vor arunca asupra mea asemenea unor păsări de pradă.

— Voi rezolva această problemă, Monseniore. Nu trebuie să vă faceți griji în ceea ce îl privește pe călugărul Berenguer, nimeni nu îi va observa dispariția.

— Nu! exclamă tare și răspicat. Monseniorul nu își putea ascunde tulburarea, însă încerca să își păstreze controlul. Nu, repetă cu privirea pierdută. Nu vei rezolva nimic, Giovanni. Asta este treaba mea. Singurul lucru pe care îl vreau este să mi-l aduci pe mincinosul ăla nenorocit de fiu al Satanei. Blestemată să-i fie viața de o mie de ori! Adu-mi-l și uită de restul. Iar acum pleacă, trebuie să chibzuiesc în liniște. Cară-te de aici!

Giovanni se îndreptă spre ușă, răvășit de reacția pe care o stârniseră cuvintele lui. Voia să păstreze în memorie imaginea acelui bărbat aflat în plin proces de autodistrugere. Se opri, mai avea să îi dea o veste.

— Apropo, Monseniore, circulă zvonuri că Bernard Guils nu ar fi murit.

Așteptă câteva clipe; pentru prima dată după foarte mulți ani, Monseniorul nu avea pregătit un răspuns; îl privea cu stupefacție. Se întoarse, îndreptându-se spre ieșire, fără a-și putea ascunde zâmbetul larg. Deja nu mai avea nevoie să vadă sau să audă ceva.

La un colț de stradă, aproape de Casa Templului, unul dintre spionii lui D'Arlés își înfrunta plictiseala vegherii prelungite. Nimeni nu intrase și nu ieșise din Casă; nici măcar cerșetorii nu veniseră să ceară obișnuita bucată de pâine uscată. Se sprijini de perete. Îl dureau picioarele și îi amorțise tot corpul. Se gândi la posibilitatea de a-și găsi o altă slujbă și o femeie de treabă; se apropia momentul să-și întemeieze o familie și să se întoarcă acasă. Începuse să se sature de

călătorii și de orașul ăsta nenorocit, umed și dezgustător. Până și superiorul lui se schimbase, tuturor le era frică de el, iar în ultima vreme se purta ca un nebun. Își amintea cu groază cum îl omorâse pe unul dintre tovarășii lui, doar pentru că veștile pe care le aducea nu îi erau pe plac. Îl înjunghiase de câteva ori, fără ca cineva să îl poată opri.

Îl trecură fiori reci în clipa în care își aminti de măcelul acela. Omul era într-o stare deplorabilă, își pierduse controlul și reprezenta un pericol chiar și pentru oamenii lui. Niciodată nu îl plăcuse pe D'Arlés, însă avea nevoie de slujba aceea, care aducea cu sine o sumă frumușică. Porțile mari ale Casei Templului se deschiseră, luându-l prin surprindere. Oboseala i se risipi ca prin minune și intră în alertă. Ieșiră doi bărbați călare; îl recunoscu imediat pe Jacques Bretonul, era imposibil să îl confunzi, însă celălalt... „Pe toți sfinții! murmură. Adică este adevărat ce se spune, zvonurile nu mint, este Guils, Bernard Guils în carne și oase." Îl privi cu atenție pe bărbat, era înfășurat într-o pelerină neagră, cu gluga acoperindu-i fața, însă văzuse perfect pânza neagră de pe ochiul lui. Nu avea cum să se înșele, îl cunoștea pe Guils, era mai slab, dar era el.

Își lipi spatele de zid, respirând greu; asta nu îi va plăcea deloc șefului său și se temea de reacția pe care ar fi putut-o avea, era complet nebun. Încă se mai afla acolo, atunci când se apropie unul dintre tovarășii lui.

— L-ai văzut, l-ai văzut? întrebă în șoaptă.

Dădu din cap în semn că da. Se priviră cu teamă, iar tovarășul lui scoase o monedă din buzunar.

— Cap sau pajură?

— Pajură!

Moneda se înălță spre cer, în timp ce ei o priveau cum cade, ținându-și respirația.

— Pajură! exclamă colegul său, cu teama întipărită încă pe chip.

Îl urmări depărtându-se abătut și speriat; nu știa dacă îl va mai vedea vreodată în viață, însă își spuse cu satisfacție: pe D'Arlés îl va înnebuni și mai mult vestea asta, dacă așa ceva este posibil. Acum nu mai era vorba doar de un zvon, îl văzuseră cu ochii lor, nu mai exista niciun dubiu. Guils era în viață, pregătit să regleze conturile cu

blestematul de D’Arlés. Bărbatul se chirci în colțul lui, decis să își schimbe definitiv serviciul, să o caute pe una dintre verișoarele lui... să dispară.

Prin oraș circula un zvon, bântuind asemenea unei plăgi biblice, răspândindu-se prin canale discrete, de la o ureche la alta, de la o gură la alta.

Bernard Guils era în viață și se întorsese.

12 Scrisoarea

> „Este adevărat, nobil frate, că trebuie să ascultați cu multă băgare de seamă ceea ce vă spunem. Le promiteți lui Dumnezeu și Sfintei Fecioare să vă supuneți maestrului sau oricărui altui stăpân veți avea, tot restul zilelor voastre, începând din acest moment?“

Guillem își struni calul, așteptând ca fata să îl ajungă din urmă. Era în mare întârziere, dar nu părea să îi pese. Slăbi hățurile, lăsând animalul să rătăcească fără țintă, mototolindu-și pelerina în mâini, absent și distant. Nu îi adresă niciun cuvânt. Încercase să o facă să vorbească, însă fără niciun rezultat, și se întreba dacă nu era cumva surdă sau mută sau poate ambele. Era în aceeași stare în care o găsise, lângă mama sa moartă. Apucă hățurile abandonate, încercând să își impună același ritm cu al ei. Va trebui să călătorească o zi întreagă și abia apoi va putea citi scrisoarea; era sigurul lucru pe care îl știa. Fusese o zi foarte ciudată.

Ajunseră la o nouă ascunzătoare, departe de oraș, iar Guillem încercă din nou, fără succes, să îi afle numele. Apoi, resemnat în fața tăcerii ei, se gândi: Ce ar trebui să

facă cu fata aceasta? Să o lase în grija maicilor din ordinul Sfintei Clara? Să caute pe cineva de încredere care să se ocupe de ea? Câteva lovituri discrete în ușa noului adăpost îi întrerupseră șirul gândurilor și, în clipa în care deschise, dădu de un tânăr musulman care cerea să îi vorbească. Guillem, surprins, nu păru să aibă vreun pic de încredere în el.

— De unde știați că mă găsiți aici? întrebă neliniștit.

— De două zile bat adăposturile, trebuia să vă găsesc într-unul din ele. Dacă nu reușeam să dau de urma Domniei Voastre în trei zile, aș fi fost nevoit să cer ajutorul Casei. Acestea au fost ordinele lui Bernard, iar eu le-am îndeplinit întocmai.

— Bernard! Guillem trase adânc aer în piept, fantoma îl urmărea din nou.

— V-am adus o scrisoare din partea lui, spuse, înmânându-i un fișic și un obiect care părea a fi o cruce de metal, precum cea a templierilor.

— Bernard e mort, i-o tăie Guillem cu neîncredere.

— Îmi pare rău să aud asta, dar el m-a avertizat deja că probabil așa se va întâmpla, de aceea mă aflu aici. Aveați ordine să acționați doar în cazul în care el nu își putea duce misiunea la bun sfârșit. Însă am aici alt ordin pentru Domnia Voastră.

— Și de ce naiba ar trebui să te cred? Ar putea fi o capcană.

Neintimidat de lipsa de încredere a lui Guillem, își urmă instrucțiunile.

— Trebuie să părăsiți orașul, să o luați spre nord, fără să faceți popasuri. La sfârșitul zilei, vă veți opri să vă odihniți, iar atunci veți putea citi scrisoarea.

Acestea sunt ordinele lui. „Folosiți-vă intuiția, nu există altă soluție.“ Acum trebuie să plec.

Și fără a mai asculta alte întrebări, părăsi refugiul, lăsându-l pe Guillem cu gura căscată și cu scrisoarea în mână.

— Ce înseamnă toate astea?! exclamă cu voce tare, fără a primi niciun răspuns, nicio privire de consolare din partea fetei care, pierdută într-o altă lume, nici măcar nu se clintise din loc. Pipăi scrisoarea, studiind fiecare

milimetru al hârtiei rulate. Ba chiar o și mirosi, fără să știe foarte bine ce așteaptă de la această examinare atât de minuțioasă. Supărat și neîncrezător, fu la un pas de a o deschide, însă își reținu această pornire.

Să fi fost intuiția cea care l-a determinat să nu o deschidă? se întreba Guillem în timp ce călărea departe de oraș, către nord, târând-o încă după el pe fata aceea tăcută. Intuiție, unul dintre cuvintele magice ale lui Bernard, pe care lui îi era greu să îl interpreteze, să îi dea sensul pe care i-l atribuia el, transformându-l într-un talisman deschizător de uși. Nu știa de ce urmează indicațiile acelui necunoscut, probabil fiindcă știa că lui Bernard îi stătea în fire să învăluie totul în mister. Scrisoarea era în continuare ascunsă sub cămașă, nedeschisă, asemenea pergamentelor false, păstrate cu grijă de maestrul său. La sfârșitul zilei o va citi, iar atunci va ști desigur dacă cineva își bate joc de el... De exemplu, bărbații aceia doi, Dalmau și Jacques, nerăbdători să îl îndepărteze din calea dorinței lor de răzbunare. Se enervă la gândul că putea fi o glumă proastă. Și crucea? O altă păcăleală? Nu era o cruce oarecare de templier, așa cum crezuse la început. Într-adevăr, așa părea, însă fiecare dintre laturile sale avea niște zimți neregulați și diferiți, ca și cum ar fi fost patru chei unite între ele. Nu avea nici cea mai mică idee la ce i-ar putea folosi un astfel de mecanism. Îi veniră
din nou în minte imaginea celor doi prieteni ai săi
și încercările lor repetate de a-l împiedica să participe la vânătoarea Umbrei. Oare puneau la cale o înșelătorie colosală pentru a-l ține la distanță?

Un novice îl întrerupse pe călugărul Berenguer din insuportabila muncă de traducere la care lucra, spunându-i să se prezinte în fața părintelui superior. Trebuia să vină negreșit, pentru că era vorba despre o chestiune urgentă. Într-un acces de cruzime, călugărul Berenguer se gândi că poate voia să îl mustre din nou pentru că fusese la infirmeria mănăstirii, exprimându-și întreaga repulsie față de comportamentul mincinos și servil al tânărului Pere de Tever.

„Nu există păcat mai mare ca minciuna sau trădarea!“ mormăia nervos. Tinerelul ăla îl trădase, abuzase de încrederea lui, iar acum va fi învinuit de toate acele lucruri îngrozitoare din cauza comportamentului lui nesăbuit.

Bătu cu putere în ușă; nu va permite să fie călcat în picioare din vina acelui tinerel impertinent, văzuse deja cum se folosea de căderea aceea prostească pentru a se ridica pe spezele lui. Chiar și farmacistul îi spusese că fratele Pere de Tever va ocupa un post înalt la bibliotecă, datorită cunoștințelor sale vaste. Era scandalos!

Deschise ușa la auzul unei voci care îl invita înăuntru și pătrunse în încăpere, gândindu-se că îl va găsi acolo pe călugărul Pere, așezat comod. Însă nu a fost așa. În locul lui, pe scaunul destinat oaspeților era așezat un bărbat îmbrăcat în negru, iar Superiorul său îl primi cu o privire înghețată de ostilitate.

— În sfârșit, s-a făcut lumină, frate Berenguer, și v-ați manifestat intențiile! Superiorul era cu adevărat supărat.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Ați comis o gravă fărădelege, frate Berenguer. Nu am avut niciodată incomoda misiune de a mă confrunta cu un caz asemănător, spuse bărbatul îmbrăcat în negru în timp ce se întorcea să îl privească, și nici nu am avut de înfruntat rușinea de a fi nevoit să admit un asemenea comportament din partea unui om al bisericii.

— Vă consideram capabil de fărădelegi grave, frate, însă nu îndrăznesc nici măcar să rostesc ceea ce ați făcut acum. Superiorul îl privea cu scârbă. Greșeala voastră este atât de gravă, încât mă simt incapabil să judec acest caz cu imparțialitate. Cu voia lui Dumnezeu, Monseniorul mă va scuti de această dificilă misiune.

— Nu înțeleg! Nu știu despre ce vorbiți. În mod sigur, călugărul Pere de Tever încearcă să îmi facă rău printr-o altă minciună și...

— Nu rostiți numele acestei ființe inocente! Vă interzic să faceți asta. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că acest tânăr nu a căzut încă în ghearele voastre.

Vocea răsunătoare a Monseniorului îl lovi pe călugărul Berenguer atât de tare, încât acesta rămase mut,

neînțelegând nimic din ceea ce se petrecea. Bărbatul în negru se întoarse către superiorul mănăstirii cu un gest de căință.

— Nici nu știți cât regret că a trebuit să treceți prin toate acestea, iubitul meu frate. Fără să vă dați seama, creșteați un șarpe la sân. Doar voia lui Dumnezeu a pus în calea noastră un martor care, salvând rușinea și necinstea, a îndrăznit să îl demaște pe acest călugăr corupt.

— Vă implor, domnilor, spuneți-mi ce acuzații mi se aduc și de către cine! Nu mai credeți în minciuni și în defăimări! Călugărul Berenguer intrase în panică, toate astea nu aveau niciun sens și mai mult ca sigur era vorba de o greșeală, de o greșeală înspăimântătoare.

— Ajunge, nu vrem să mai auzim nimic din ce aveți de spus! Veți fi judecat și condamnat și niciun tribunal nu va avea vreun dubiu în privința acuzațiilor.

Monseniorul se ridică repede și bătu din palme. În momentul acela, în cameră intrară trei bărbați și îl înconjurară pe călugărul Berenguer.

— Nu vreau să mai lungesc această poveste dureroasă, iubite prieten, știu ce reprezintă asta pentru Domnia Voastră. Însă nu veți avea de suferit, nu va avea loc niciun scandal, vom face totul cu foarte mare discreție. Ordinul vostru nu se va lăsa murdărit de faptele acestui călugăr ticălos. Aveți cuvântul meu, nimic din ceea ce ne-am văzut nevoiți să discutăm aici nu va trece dincolo de zidurile acestei încăperi. Rugați-vă pentru noi, iubitul meu frate.

Monseniorul se îndreptă spre ușă. Cei trei bărbați îl apucară de brațe pe călugărul Berenguer și îl târâră în urma lui. țipetele lui se izbeau de zidurile galeriei interioare, speriindu-i pe ceilalți frați, aflați la ora rugăciunii. În cele din urmă, ecoul se stinse, iar liniștea se instală din nou, inundând toate cotloanele acelei mari mănăstiri.

Când se trezi, Berenguer își dădu seama că leșinase. Atâtea evenimente neprevăzute îl zguduiseră și îl debusolaseră; era sigur că totul nu fusese decât un coșmar, un vis urât provocat de indigestie – cam abuzase de dulciuri în ultima vreme. „Nu trebuie să mănânc atât

de mult, se gândi, sănătatea mea începe să se șubrezească și asta nu e bine deloc." Apoi privirea începu să i se limpezească. Se ridică
și își dădu seama că nu se află în patul său, nici în chilia sa. Era foarte întuneric, doar o făclie aprinsă undeva în partea stângă lumina slab încăperea. Nu existau ferestre, fiind imposibil să îți dai seama dacă este zi sau noapte. Se gândi că poate încă visează.

Se ridică și, ghidându-se după lumina chioară, făcu vreo câțiva pași, până ce se izbi de ceva dur și rece. Pipăi cu mâinile o zăbrea, niște bare. Peretele era o continuare a acelor bare! Strigă după ajutor și văzu că se apropie un bărbat. Făclia din mâna lui lumina locul.

— Nu mai țipa, mizerabilule, că aici nu ne plac scandalurile și smiorcăielile! Ai înțeles, porc îndopat? Bărbatul, slinos și cu degetele pline de grăsime, vorbea în timp ce înfuleca dintr-o bucată de carne. Văd că ești foarte gras, călugăr blestemat, însă nu cred că asta îți va fi de prea mare folos aici.

Izbucni în râs văzând fața îngrozită a călugărului dominican. Berenguer vedea în lumina slabă a făcliei un loc de coșmar, care nu era doar rodul imaginației lui. Nu, nu era o chilie, ci o temniță lugubră care părea desprinsă dintr-o altă lume. Se retrase din fața cascadelor sonore de râs ale temnicerului, a acelei bestii cu chip de om, și se refugie la adăpostul umbrelor. Din întuneric, vocea lui, asemenea unui urlet, strigă patru cuvinte, repetându-le asemenea unei litanii fără sfârșit.

— Teribilis est locus iste! [6]

Hanul era o casă de țară simplă și confortabilă, încăpătoare și luminoasă, judecând după ferestrele mari și deschise spre câmpurile cu lanuri de grâu. Începea să se lase noaptea, iar Guillem hotărî că ziua se terminase. Ceru o singură cameră, înfruntând privirea răutăcioasă a hangiței corpolente, neîndrăznind să o lase singură pe fată în starea în care se afla, pentru că nu știa de ce ar fi fost în stare. O târî în susul scărilor, până ce ajunse în camera pe care i-o indică femeia. Constată bucuros că era o încăpere curată, cu un pat matrimonial

mare în mijloc,

6 Îngrozitor este acest loc!
o masă mică și un scaun. Hangița arătă spre o fereastră mare, spunându-i că aerul din acea zonă era cel mai sănătos din regiune. Guillem o asigură, la rândul său, că nu are nici cea mai mică îndoială în această privință, deși i-ar fi mult mai recunoscător dacă le-ar aduce cât mai curând ceva de mâncare. Femeia corpolentă încuviință și ieși din cameră.

Guillem puse desăgile într-un colț și o întinse pe
pat pe fata aflată în stare de inconștiență, acoperind-o cu grijă. Apoi se așeză la masă, trăgând-o până aproape de fereastră, contemplând apusul și așteptându-și mâncarea. Simțea scrisoarea, asemenea unei voci care se cerea ascultată, arzându-i pielea, dar încă nu sosise momentul. Va urma întru totul regulile stricte învățate de la Bernard Guils: „Nu se poate gândi bine cu stomacul gol."

— Se va face bine, dragul meu prieten. Va crește sănătoasă și puternică, nu aveți motive de îngrijorare. Abraham îl consola pe Camposines cel emoționat, cu ochii înroșiți de plâns, ținându-i mâinile într-ale sale.

Bătrânul doctor era mulțumit de decizia pe care o luase. De data aceasta cunoștințele lor medicale le fuseseră de folos, iar creatura aceea angelică va fi salvată de la moarte. Îl privi amuzat pe prietenul său Arnau, care ațipise pe scaun, țeapăn ca un pai de mătură, cu capul căzut pe spate, contorsionat într-o poziție imposibilă. Întreg corpul îi era zguduit de sforăituri neregulate și puternice. Abraham îi făcu semn lui Campiones și amândoi râseră pe înfundate, aproape fără zgomot, pentru a nu tulbura somnul micuței și pe cel al bătrânului războinic. Elvira, soția negustorului, se culcase deja, extenuată de emoția prin care trecuse. Cu toții aveau nevoie de odihnă, fiindcă ziua aceea păruse interminabilă, iar oboseala li se citea pe chip. Abraham îl atinse ușor pe farmacist, care se ridică dintr-odată, cu mâna pe spadă.

— Liniștește-te, Arnau, nu e niciun pericol. Îmi pare rău că te-am trezit, dar adormiseși într-o poziție incomodă,

iar mâine n-ai mai fi putut face nici doi pași.

— Cum adică, dormeam? Nici pomeneală! Mă gândeam doar. Cum se simte micuța? Arnau rămăsese cu privirea fixă, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somnul celor drepți.

— Se va face bine, prietene, eforturile noastre nu au fost în zadar.

— Trebuie să plecăm de aici, Abraham, mă tem pentru viața ta. Farmacistul se încăpățâna să își facă griji pentru siguranța prietenului său.

— Bine, Arnau, ai mare dreptate. Am vorbit cu Camposines și i l-am recomandat pe unul dintre colegii mei. Tocmai i-am scris un bilet în care i-am prezentat cazul și i-am dat instrucțiuni. Pericolul a trecut, însă mai este nevoie de multe îngrijiri. Doctorul va fi aici mâine la prima oră, l-am chemat și mi-a promis că va veni. Acum ne putem întoarce la oile noastre.

— În sfârșit! exclamă farmacistul. Iartă-mă, Abraham, să nu crezi că nu îmi pasă de sănătatea fetiței, dar sunt îngrijorat. Mă bucur că ai salvat-o, mă bucur pentru ea și pentru tine, însă, după cum bine zici, este timpul să ne gândim la noi.

— Începând din clipa aceasta, mă las în mâinile tale, Arnau. Ce avem de făcut?

— Vom pleca în zori, de îndată ce sosește tovarășul tău. Între timp, voi vorbi cu Camposines, pentru că avem nevoie de doi cai și de un măgar, de provizii, de pături...

— Plecăm la drum? Nu ne întoarcem în Casă, prietene? întrebă Abraham surprins. Insistența farmacistului în ceea ce privea siguranța lui îl făcuse să creadă că se vor întoarce la Casa Templului din oraș.

— Nu ne vom întoarce acolo, Abraham. M-am gândit și cred că a venit vremea să găsim un refugiu sigur pentru „prietenul tău din Palestina“. În felul acesta, scăpăm și de Umbră. Este mult mai bine să profităm de ocazie și să fugim din oraș.

— Știi că am încredere în tine, Arnau, ca în propriul meu frate. Tu ești strategul care știe ce este cel mai bine pentru noi. Unde plecăm?

— Am o idee, cred că ar trebui să o apucăm spre nord, spre Mas-Deu. Am acolo un prieten bun, care ne-ar putea

da un sfat... știi... Crezi că poți călători?

— Mă simt mult mai bine, nu îți face griji, răspunse Abraham, zâmbind complice. Iar tu vei fi mereu lângă mine și îmi vei da doctoriile, prietene. Da, cred că sunt pregătit. Promisiunea mea față de Nahmanide îmi dă puterea să merg mai departe, mă simt chiar mai tânăr. Dar acum trebuie să ne odihnim, Arnau, altfel mâine nu vom ajunge prea departe.

Guillem curăță farfuria cu o bucată mare de pâine moale; mâncase un stufat de miel cu legume foarte bine pregătit și se simțea în formă. Nu reuși să o convingă pe fată să mănânce nimic, așa că o lăsă să doarmă, fără a mai insista. Aerul rece îl ajuta să gândească limpede. Scoase scrisoarea. Despături hârtia și o întinse. Era scrisul lui Bernard.

Dragul meu băiat,

Dacă citești această scrisoare, înseamnă că a început deja călătoria mea în lumea de dincolo și sper că ți-ai luat o clipă de răgaz pentru a-mi ura noroc. I-am dat ordin lui Abdelkader să îți înmâneze acest răvaș dacă lucrurile se înrăutățesc; este un om de încredere și un bun prieten de-al meu, nu ai de ce să te îndoiești de el, deși, în mod sigur,
ai făcut-o deja. Îmi imaginez că te afli într-o mare încurcătură și că ai descoperit, într-un fel sau altul, că pergamentele pe care le aveam la mine erau false. Îți mărturisesc că, fie și numai gândindu-mă la asta, îmi vine să râd; mi-i imaginez pe Dalmau și pe Jacques, pe care, desigur, i-ai cunoscut deja, ticluind iar planuri de a-i veni de hac Umbrei, deși mă întristează faptul că nu pot fi alături de ei. Cu toate acestea, fiind o fantomă deosebită, nu sunt sigur că nu voi putea lupta alături de ei. Cine știe? Tu trebuie să stai departe de Umbră, să nu o cauți; am alte planuri pentru tine, mult mai interesante.

D’Arlés, ticălosul ăla nenorocit, a fost una dintre piesele care m-au obligat să îmi schimb planurile, însă,

după cum ai văzut deja, am reușit să îl momesc spre Barcelona, așa cum am prevăzut, pentru a le înlesni misiunea tovarășilor mei. Asta era treaba mea. Ultimul detaliu important, având în vedere că aceasta era ultima mea misiune. M-a fascinat întâmplarea (întâmplare?) care a făcut ca D'Arlés să fie implicat în toate astea, ca și cum un element magic mi-ar fi amintit de jurământul pe care îl făcusem în mijlocul deșertului, alături de doi buni prieteni ai mei. Am înțeles atunci că mi se dădea posibilitatea extraordinară de a închide cercul și că nu îmi era îngăduit să nu profit de această situație.

Cu două zile înainte de a-mi fi înmânate pergamentele, am simțit că sunt urmărit de D'Arlés și de oamenii săi, așa că am început să îmi pregătesc planul, nu doar pentru a proteja documentele, ci și pentru a-i întinde Umbrei o cursă. Persoana care mi-a încredințat documentele mi-a dat și instrucțiuni foarte precise, suficiente pentru a nu respecta niciuna dintre ele, după cum bine ai presupus deja. Superiorii îmi cunosc tendința de a duce la
îndeplinire misiunile fără a mă supune, de fapt. Vreme de trei zile m-am jucat astfel, dispărând din Templu și lăsându-mă zărit de oamenii lui D'Arlés, călătorind dintr-un loc în altul, vorbind cu sute de oameni de toate felurile, predând o mulțime de pachete asemănătoare celor pe care le aveam asupra mea. Într-un cuvânt, cred că am reușit să îi înnebunesc complet. În cele din urmă, nimeni nu a mai știut nimic de mine timp de douăsprezece ore (douăsprezece ore petrecute cu mare folos), până în ziua în care m-am îmbarcat în Limassol. Aici, în acest frumos port cipriot din care îți scriu, a avut loc un alt asasinat: unul dintre membrii echipajului ambarcațiunii cu care voi călători a fost găsit mort. Un avertisment care mă face să mă tem de ce este mai rău, dar ceea ce trebuie protejat se află deja la loc sigur. În această poveste sunt implicați oameni pe care nu îi cunoști, demni de toată încrederea. Această scrisoare este ultima piesă care lipsește pentru ca cercul să își înceapă rotația în direcția potrivită. Totul este pregătit și nimeni nu mai

poate face nimic. În timp, cercul își va încetini mișcarea, deși este foarte probabil ca eu să rămân înăuntrul lui. Va trebui să accepți ideea că este un mod foarte frumos de a muri.

Iar acum, fii foarte atent. Trebuie să mergi la Sanctuarul-Mamă, să găsești mormântul pe care ți l-am arătat odată, cu multă vreme în urmă și să spui o rugăciune în fața lui. Am citit pergamentele, sunt sigur că se așteptau să fac lucrul acesta. Nu
știu de ce, dar întotdeauna au avut încredere în mine. Am înțeles de ce fac asta și este posibil ca într-o zi să descoperi și tu. Ei bine, băiete, va trebui să iei singur o decizie. Ei vor dori ca tu să mă înlocuiești și pentru asta te-am și pregătit în ultimii cinci ani. Însă trebuie să te gândești pe îndelete, să nu îi lași să te preseze sau să decidă împotriva
voinței tale, trebuie să alegi ce este mai bine pentru tine, așa cum am făcut și eu, și Dalmau, și Jacques. Alegerea îți aparține ție și doar ție.

În ceea ce privește pergamentele, sunt curios cum vei acționa, dar am deplină încredere în tine, indiferent de decizia pe care o vei lua. În orice caz, Crucea te va duce la Adevăr. Ești singura persoană din lume care știe unde le-am ascuns și, într-o oarecare măsură, îți aparțin, există o „legitimitate“ specială a deciziei pe care o vei lua în privința lor. Ai de parcurs un drum de-a lungul căruia vei avea nevoie de ajutor și m-am asigurat că îl vei primi la momentul potrivit. Mauro va ști ce are de făcut, restul va rămâne în sarcina ta. Știu că vei blestema tot acest mister, toate deciziile pe care vei fi nevoit să le iei, toate responsabilitățile care vor cădea pe umerii tăi. Trebuie să înțelegi că aceasta este ultima lecție pe care ți-o dau. Odată încheiată, vei fi pregătit. Ai fost cel mai bun elev al meu și sigur o poți face. Cultivă misterul, Guillem, este necesar în meseria noastră și trebuie să recunosc, eu am fost fascinat de puterea lui. Mai am un singur sfat pentru tine: iubește-ți munca, băiete. Când totul pare pierdut, o remarcă ironică și optimistă te va ajuta să traversezi mai ușor această vale a lacrimilor.

Timpul ne presează, au găsit un înlocuitor pentru marinarul ucis și au anunțat îmbarcarea. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să îți faci griji pentru mine, am planificat aproape totul în detaliu, deși au rămas câteva lucruri de care nu am apucat să mă ocup, dar acestea sunt lipsite de importanță, crede-mă. Ai grijă de tine, băiete, și îmbrățișează-i pe Breton și pe Dalmau din partea mea. Bătrânii se vor bucura tare mult să audă asta.

Mai este nevoie să îți spun ce trebuie să faci cu această scrisoare? Încrede-te doar în propria ta memorie, știi că voi fi mereu lângă tine.

Bernard Guils Lacrimile scăldau din nou chipul tânărului. Ecoul familiar al vorbelor lui Bernard răsuna în urechile lui, amintindu-i cât era de singur. Se gândi că nu îl va mai vedea niciodată pe Bernard, nu va mai simți îmbrățișările lui, nu îi va mai auzi glasul, hohotele de râs. Nu era capabil să își imagineze viața fără el.

„Cum să mă distrez, Guils? Cum să iau decizii fără sfatul și ajutorul tău?“ Reciti scrisoarea, ca și cum ar fi vrut să devină una cu ea, să se confunde cu bucata aceea de hârtie și cu caligrafia ei elegantă. „Mai este nevoie să îți spun ce trebuie să faci cu această scrisoare?“ „Firește că da, Bernard. Știi că trebuie să îmi aduci aminte, ca și cum ai cunoaște dinainte starea mea de spirit, nevoia mea de a mă agăța de această scrisoare, ca de un substitut al persoanei tale.“ „Acum nu mai poți conta pe mine, Guillem, nu mai sunt decât o amintire, trebuie să o apuci pe drumul tău, îi șoptea Bernard cu voce pierită. Arde scrisoarea, băiete, trebuie să o arzi.“

Apropie scrisoarea de flacăra opaițului, cu mâini tremurânde, ezitând. Știa deja tot ce trebuia să știe
și văzu cum focul îi cuprinde unul dintre colțuri, înaintând spre marginile laterale – „ai fost cel mai bun elev“ –, înnegrindu-i mijlocul, care căpătă o culoare cenușie – „ai grijă de tine, băiete“. Dădu drumul hârtiei la timp, pentru ca flăcările să nu îi atingă degetele și rămase cu mintea departe, cu privirea în pământ, fixând fragmentele

carbonizate și ușoare. Avea senzația oribilă că aprinsese cu mâna lui rugul lui Bernard. „Nu mai sunt decât o amintire.“ Cât de puțin înseamnă asta, se gândi tânărul. Nu știa că trecerea anilor o va amplifica și că va ajunge într-un moment al vieții în care memoria lui va cuprinde un spațiu infinit.

Un zgomot slab îl făcu să tresară și îl readuse cu picioarele pe pământ; ușa era întredeschisă, iar adierea o făcea să se legene ușor. Fata dispăruse. Se ridică dintr-odată, alergând către holul care dădea spre camere, însă nu văzu pe nimeni. Un scârțâit al scărilor îi atrase atenția; urcă până ce ajunse pe o terasă mică. Acolo o văzu pe fată, cocoțată pe o balustradă șubredă, cu brațele deschise, scăldată în lumina puternică a lunii. Guillem rămase ca paralizat, impresionat de imaginea pe care o avea în fața ochilor.

— Timbors, numele meu este Timbors. Fata vorbea pentru prima dată; vocea ei era liniștită și caldă.

— Nu face asta, Timbors. Guillem încerca să nu țipe.

— Timbors, numele meu este Timbors, repeta tânăra.

Guillem se apropie cu grijă, nu voia să o sperie.

— Dacă faci asta, Mateo va câștiga, toți oamenii de nimic din lumea aceasta vor câștiga. Vino la mine, Timbors, coboară, s-a terminat totul, pericolul a trecut.

Tânăra se întoarse spre el. Pletele ei roșcate străluceau, ca și cum niște fire subțiri de argint i-ar fi înspicat părul. Părea o zeiță ciudată, o zeitate păgână a Pământului-Mamă, venită pentru a-i dojeni pe oameni pentru cruzimea lor. Guillem, fascinat, îi întinse o mână. Aproape că o putea atinge. Fata rămase nemișcată, fixându-l cu privirea.

Nu și-au dat seama cât timp au stat așa, Guillem cu mâna întinsă, ea nemișcată pe balustrada aceea șubredă, cufundată în tăcere. În cele din urmă, fata îi întinse mâna, iar el o luă cu gingășie. Timbors coborî de pe piedestalul ei și îl îmbrățișă cu putere. Guillem simți corpul tânăr al fetei lipit de al lui, suferința și singurătatea ei revărsate în pieptul său, ca și cum forțele naturii s-ar fi dezlănțuit înăuntrul lui și i-ar fi arătat o nouă cale. O luă în brațe și o duse în

cameră. Trupurile lor se uniră fără niciun cuvânt, asemenea unor ființe care s-au reîntâlnit în sute de vieți anterioare, cunoscându-și perfect fiecare părticică, fiecare ungher ascuns al sufletelor lor, dincolo de minciuni și trădări. Fiecare dintre ei recunoștea în trupul celuilalt un teritoriu uitat și dorit, întinsele deșerturi din interiorul lor se transformau într-o pădure adâncă și cunoscută; amândoi se întorceau acasă.

Vestea îl luă prin surprindere, provocându-i o frică dincolo de fire. În cele din urmă, zvonul se confirmase și mulți dintre oamenii lui juraseră că l-au văzut pe Guils în carne și oase. La început refuzase să creadă asemenea grozăvii, se gândea că sunt simple baliverne ale unor neștiutori... La urma urmelor, propria lui faimă se datora unui zvon pe care știuse să îl împrăștie cu multă pricepere: Umbra era un nume care trezea frică. Apoi căpătară greutatea unor mărturii demne de luat în seamă, dar, în ciuda tuturor evidențelor, îndoiala îl măcina pe Robert d'Arlés. Era oare posibil așa ceva? Nu, în niciun caz, el știa mai bine decât oricine că otrava pe care i-o dăduse lui Guils putea omorî zece oameni. Dar dacă Guils, simțindu-se rău, vomitase și reușise să o elimine în mare parte din organism? Ar fi fost posibil, și mai ales având alături un doctor de calibrul lui Abraham Bar Hiyya. Era posibil, se pare, însă veninul pe care îl folosise nu a dat greș niciodată!

Trebuia să ia rapid o hotărâre, altfel se va dovedi că prostul de Giovanni a avut dreptate și va rămâne în dezavantaj. Totuși, nu dispunea de libertate de mișcare și nu era obișnuit cu astfel de situații, însă nici nu putea să riște să colinde străzile cu Bretonul și Dalmau dându-i târcoale asemenea unor lupi înfometați, poate chiar și cu Guils. Guils, Guils, Guils!

Dumnezeule Mare, cât îl iubise pe omul acela! Încă nu putea alunga amintirea disprețului și a ostilității cu care acesta primise mărturisirea dragostei lui, repulsia cu care l-a respins și strădania neîncetată de a-l îndepărta, încercările lui de a-l elimina din acel corp de elită format pe Pământul Sfânt. Dar plătiseră cu vârf și îndesat pentru

asta, el și tovarășii lui blestemați, uniți mereu în frăția aceea ciudată, în care el nu fusese niciodată acceptat: „Fii blestemați ai Satanei!“ se gândi D'Arlés. „Din partea mea, să putrezească în iad.“

D'Arlés se afla într-o încăpere elegantă, ai cărei pereți erau acoperiți de o bibliotecă frumoasă din lemn de castan, șlefuit până când ajunsese să strălucească asemenea unui metal prețios. Pe biroul lui se strânseseră scrisori care așteptau de zile întregi să fie citite. Anjou era agitat și furios din cauza eșecurilor sale repetate și voia rezultate imediate. Arogantul ăla nenorocit își închipuia că era o simplă vânătoare de vulpi. „Să-și facă treaba câinii! Dar câinii sunt sătui“, se gândi D'Arlés, „să vină el singur să adulmece și să-și caute pergamentele alea blestemate.“ Nu a crezut niciodată că jocul se va complica atât de mult, că s-ar putea trezi în această poziție de inferioritate, foarte departe de scopul final. Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva și îi era greu să accepte că se află într-o asemenea situație. Trebuia să caute o cale de ieșire.

Răvăși furios, printr-o mișcare a mâinii, toate hârtiile de pe masă, împingând scaunul cu vârful piciorului și lăsându-și pumnii să cadă cu putere pe birou. Neputința îi măcina creierul, simțea o durere ascuțită cu care nu era obișnuit și pe care nu o putea îndura. Alunecă, lăsându-se să cadă, până ce genunchii săi atinseră podeaua, cu ochii strâns închiși. Îl văzu pe Guils bând apa oferită de el, strălucirea recunoștinței în pupilele sale, ironia din privirea pe care nu și-o putea dezlipi de la el. Îl recunoscuse, era sigur de asta, dar continuase să bea lichidul otrăvit. De ce oare? se întrebă D'Arlés. De ce făcea asta? Poate voia să moară?

Știa că Guils nu are la el pergamentele autentice. Îl cunoștea suficient de bine ca să știe că nu ar fi riscat să le ia cu el în acea călătorie. De ce sau de cine naiba își bătea joc diavolul ăla nenorocit? Îl amuza oare gândul că și dacă l-ar fi omorât, nu ar fi găsit nimic la el? D'Arlés se ghemui pe podea, cu mâinile la tâmple, simțind că îi explodează capul. Ce căuta el pe corabia aceea, știind că nu va găsi lucrul pe care îl caută? Poate era pur și

simplu dorința de a-l omorî pe Bernard, de a termina cu privirea aceea disprețuitoare, cu zâmbetul acela ironic
și înțepător cu care îl tortura.

Se întinse pe podea cât era de lung, îmbrățișând lespezile frumoase de marmură, urmărind cu degetele desenul mozaicului și întinzând palmele către hârtiile căzute. „Unde ai ascuns pergamentele, fiu de cățea blestemat? Unde ai fost timp de douăsprezece ore, cu cine ai vorbit? Oare știe ceva evreul ăla mizerabil?“

Nici nu băgase de seamă când intrase în cameră unul dintre oamenii săi, rămânând nemișcat, privindu-l mut, cum stă întins pe jos, târându-se și vorbind cu nălucile.

— Nenorociților! Voi sunteți de vină pentru toate!

— Iertați-mă, domnule, mi-ați ordonat să vă informez în cazul în care sosesc vești, oricât de neînsemnate. Bărbatul tremura.

— Și te crezi așa important încât să nu bați la ușă, tâmpitule? D'Arlés se ridică încet.

— Îmi pare rău, domnule, dar este un lucru care nu suferă amânare. Călugărul Berenguer a fost arestat, domnule.

— A fost arestat porcul ăla?

— L-a luat Monseniorul, domnule. Au apărut diverse zvonuri... Se spune că acest călugăr ar avea un interes nesănătos față de tineri, că...

D'Arlés izbucni în hohote puternice de râs. Se încovoia ca un posedat în fața uimirii omului din fața lui, care, dându-se înapoi cu grijă, încerca să ajungă la ușă. Se opri deodată, văzând că stăpânul său îl privește fix, înăbușindu-și brusc hohotele de râs.

— Și tu cine ești? întrebă D'Arlés cu privirea rătăcită.

— Dubois, domnule, sunt Dubois. Tremura de frică văzând comportamentul ciudat al șefului său. Lucra pentru el de cinci ani și îi cunoștea cruzimea rafinată, dar acum era altfel. Părea că își pierduse controlul, că înnebunise. De zile întregi nu mai răspundea la mesajele sub formă de somație care veneau de la Paris, din Provence, de la Roma... Nimeni nu mai știa ce să facă. Mulți dintre colegii săi fugiseră mâncând pământul când văzuseră situația în care se ajunsese, uluiți și îngroziți,

având convingerea că trebuie să dea cuiva de veste despre comportamentul său, înainte de a fi omorâți de furia lui. Nu va întârzia să facă același lucru nici el, nu putea suporta starea aceea de nesiguranță. Îi fusese de ajuns moartea lui Peyre, camaradul său, ucis de propriul lor stăpân. Înverșunarea aceea fusese una atroce și îi era greu să și-o șteargă din memorie.

— Cară-te, Dubois, nu te cunosc, nu știu cine ești! Făcu un gest plin de dispreț cu mâna, ca și cum ar fi vrut să îl pună pe fugă. Bărbatul respiră ușurat, ieși grăbit din cameră și nu se mai întoarse.

D'Arlés se întinse din nou pe jos. Oamenii ăia de nimic erau incapabili să facă ceva bine, nici măcar nu îl lăsau să se gândească în liniște, se încăpățânau doar să îi aducă vești proaste. Carol de Anjou nu îi va ierta acest eșec, ceea ce îi va aduce multe probleme:
credibilitatea îi era făcută praf, iar ascensiunea lui, pe care o considera de nestăvilit, era oprită, paralizată... Poate chiar mai rău de atât. Cineva trebuia să îl scoată din mocirla asta, dar cine? Pentru o clipă, se gândi la Monsenior, la arogantul ăla nenorocit alături de care învățase atâtea lucruri și izbucni din nou în hohote de râs. Vulturul negru avea multe probleme, se stingea cu viteza fulgerului și nici Papa nu va fi foarte înțelegător față de eșecurile lui. Cine, dacă nu chiar el, îl pusese pe drumul crimei
și al conjurației? Cine, dacă nu chiar el fusese acela care reușise să îl introducă în ordinul Templului, pentru a face din el cel mai bun spion al său? Diavolul ăla întunecat îl transformase, îl modelase după pofta inimii, fără a ține cont de propriile lui sentimente. Își dădu seama că niciodată nu își exprimase adevăratele gânduri față de el, că nu îndrăznise niciodată să îi arunce în față sila pe care i-o provoca vederea mâinilor lui frecându-se. Acum ar fi vrut să îi vorbească despre bucuria sălbatică pe care o simțea văzând căderea lui de neoprit, la care contribuise cu toate puterile sale. Focul nu fusese suficient, fiul de cățea supraviețuise.

Dintr-odată, chipul i se lumină. Avea o idee extraordinară. Fusese prea ocupat cu Guils și gașca lui; lucrul acesta îl

orbise și îl surzise; de asta nu îi venise ideea mai devreme, deși fusese chiar sub nasul lui. Funcționase de fiecare dată. Dar de ce să nu se folosească de asta și acum? Trebuia să găsească un țap ispășitor. Asta îl salvase de nenumărate ori și putea să îl salveze din nou; trebuia să caute o poveste neverosimilă, mult mai credibilă decât realitatea. Nu avea nevoie decât de un personaj și o poveste bună, nu avea de ce să își facă griji.

Se ridică dintr-odată, dând ocol camerei de câteva ori, și se opri în fața uneia dintre ferestre. Pe chipul lui apăru un zâmbet și începu să murmure
ceva ca o melodie. Da, o potecă întunecată se întindea de-a lungul minții lui, într-o direcție care îi servea foarte bine propriilor interese. Devenea senină și diafană, asemenea luminii zilei. Acordurile cântecului său începură să se înalțe, făcând zidurile să vibreze. Afară, doi bărbați care țineau de strajă se priviră cu frică: sosise momentul să își ia tălpășița.

Monseniorul citea cu atenție ultimele mesaje primite. Nu erau vești bune, situația părea să se înrăutățească, iar reputația lui la Vatican era din ce în ce mai proastă. Inamicii lui erau la curent cu eșecurile sale, care se țineau lanț, și nu se mai sfiau să se folosească de ele cu viclenie. Nu mai fusese de multă vreme la curte, stârnindu-le astfel interesul. Cuibul ăla de păsări de pradă, aflate mereu la pândă, în căutarea victimei celei mai apropiate, dispuse să îi scoată măruntaiele de viu. Fusese mult prea obsedat de D'Arlés, și obsesia aceasta îl făcuse să piardă din vedere probleme mult mai importante, cum erau pergamentele, de pildă. Dar cum de ajungeau veștile atât de repede la curte? Oare hrănea la sân un șarpe dispus să îl trădeze? Cine ar fi putut să fie? Își alegea personal oamenii, îi supraveghea, cu toții fuseseră educați sub protecția lui. Oare cine era?

Semnă câteva scrisori și trimise pe cineva să îl cheme pe Giovanni: era singurul în care putea avea încredere. Îi fusese alături atâția ani, încât nici măcar nu își mai amintea câtă vreme trecuse. Păstra în memorie imaginea unui

tinerel foarte atrăgător, aproape un copil. Propria lui familie, oameni din rândul nobilimii de jos, cu aere aristocratice, îl dăduse în grija sa, în schimbul unor favoruri. Îl modelase după gustul său, îl educase sub strictă supraveghere, pentru a servi cu fidelitate intereselor lui private și publice. Iar acel experiment funcționase în privința lui Giovanni, care se transformase în câinele cel mai credincios, fără alte ambiții în afară de aceea de a-și satisface stăpânul. În schimb, cu D'Arlés, ticălosul ăla blestemat dat dracului...

— Monseniore. Giovanni intră în încăpere, salutându-l scurt, printr-o înclinare a capului.

— Dragul meu Giovanni, avem o problemă gravă. Una dintre acele probleme pe care doar tu știi să le rezolvi.

— O problemă, Monseniore? Doar una?

— Văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului și acest lucru mă bucură, Giovanni. Într-o situație asemănătoare, alții s-ar fi spânzurat deja. Știi ceva de D'Arlés?

— Dacă aceasta este problema, Monseniore, vă anunț că toți oamenii mei sunt pe urmele lui și am vești care, în mod sigur, vă vor bucura. D'Arlés este abandonat de proprii oameni. Umblă zvonul că a înnebunit, unii dintre ei au plecat către Provence înfricoșați.

— Oamenii lui îl abandonează. Ce înseamnă asta? Monseniorul nu își putea ascunde uimirea.

— Am vorbit cu unul dintre ei chiar înainte să fugă și nici măcar nu a vrut să îmi ia bani pentru această informație. Din ceea ce mi-a spus, D'Arlés și-a ieșit complet din minți, se pare că i-a omorât pe doi dintre oamenii săi fără niciun motiv. Bărbatul acesta spune că lui D'Arlés nu i-a plăcut vestea pe care aceștia i-o aduceau.

— Ai încredere în oamenii ăștia, Giovanni? N-ar putea fi o capcană a acelui ticălos?

— Și eu m-am gândit la asta la început, Monseniore, însă îl cunosc pe Dubois de multă vreme. Nu este dintre cei care mint. Era cu adevărat înfricoșat și vă pot asigura că niciodată nu i-a lipsit curajul. Mi-a povestit că D'Arlés s-a năpustit asupra tovarășului său și că puțin a mai lipsit să nu îl îngroape făcut bucăți.

— Carol de Anjou este la curent cu ce se întâmplă?

— Nu știu dacă a ajuns încă la urechile sale, Monseniore, dar vă asigur că nu va trece mult până să afle.

— Nebunul ăsta nenorocit își caută sfârșitul cu lumânarea! Cum a putut ajunge în halul ăsta? Monseniorul rămase mut în fața acestor vești, nu se așteptase la așa ceva.

— Vă rog să mă iertați, Monseniore, dar nu știu de ce sunteți atât de uimit. Întotdeauna a fost un asasin nebun, sângele vărsat îi producea plăcere, iar metodele lui... Deși la un moment dat a lucrat pentru Domnia Voastră, practicile sale au fost întotdeauna speciale.

— Nici măcar nu voi fi nevoit să îi dau brânci, dacă va continua așa. Monseniorul părea dezamăgit, abătut chiar. Bine, Giovanni, am o misiune pentru tine. Va trebui să te ocupi singur de asta, în aceste momente nu pot avea încredere în nimeni altcineva. Sunt convins că o vrabie din cuibul nostru ciripește mai mult decât este cazul; la Vatican umblă zvonuri care îmi afectează poziția, zvonuri care nu pot porni decât din această casă.

— Un trădător, Monseniore? Aici? Este greu de crezut, niciunul dintre oamenii mei nu ar îndrăzni să facă așa ceva.

— Trăim într-o vreme a schimbărilor, Giovanni, a marilor schimbări. Ceea ce înainte nu se întâmpla, se întâmplă acum. Există un trădător, crede-mă, cineva care încearcă să grăbească prăbușirea mea, sunt sigur de asta.

— Atunci, nu aveți de ce să vă faceți griji, Monseniore, mă voi ocupa personal de asta. Giovanni își lăsă capul în jos, văzând că Monseniorul căzuse pradă gândurilor și ieși din cameră.

Privea fix tabloul pe care îl avea în față: un episcop, de pe un piedestal, îi îndemna pe credincioși, o mulțime amorfă, anonimă și confuză, să se îmbulzească între steaguri și arme. În spatele episcopului, niște cavaleri călare își ofereau puterea lor lumească forței divine a bisericii. Tabloul acela fusese mereu o sursă de inspirație pentru el, îl ducea oriunde ar fi mers, iar în acel moment toată ființa lui era încordată, cerând să se întâmple un

miracol, să găsească strategia perfectă pentru a-și distruge inamicii. Auzi în spatele său un murmur, însă rămase cufundat în contemplare.

— Părinte.

— Există oare un singur moment al zilei în care să mă lăsați să medi...? Întrebarea rămase suspendată în aer, iar pe chipul lui își făcu loc o expresie de stupefacție.

— Părinte preaiubit.

D'Arlés se afla în fața lui, căzut, corpul său, întins pe jos, forma o cruce, iar capul îi era ascuns între brațele întinse.

— Iartă-mă, părinte, se auzi o voce aproape imperceptibilă.

— Ridică-te, ticălosule, pui de Satană! Crezi că mă poți înșela cu teatrul ăsta ieftin? Cu toate acestea, Monseniorul rămăsese ca paralizat, incapabil să reacționeze.

— Aveți dreptate, sunt un nenorocit fără pereche, părinte. D'Arlés se ridicase, dar rămăsese în genunchi, cu chipul inundat de lacrimi. Omorâți-mă! Am venit să mă omorâți. Doar Domnia Voastră, Eminență, doar Domnia Voastră mi-ați fost părinte, iar eu v-am trădat cu cea mai rea dintre trădări. Merit să fiu omorât, părinte, și doar Domnia Voastră o puteți face.

Monseniorul șovăia în fața acelei imagini, niciodată până atunci nu mai văzuse pe cineva căindu-se într-un mod atât de sincer, cu atât mai puțin pe D'Arlés cel arogant, cel trădător, omul care îi aruncase sufletul în infernul disperării și al întunericului.

— M-au părăsit, părinte, din cauza multelor mele păcate și greșeli. Mă caută acum să mă omoare, pentru că asta merit. Am fost meschin și ticălos, propriul meu orgoliu este cauza pierzaniei mele. O merit, părinte, o merit! Îmbrățișați-mă, spălați-mi sufletul de păcat!

— Mi-au spus că ai înnebunit. E posibil ca pocăința voastră să se datoreze nebuniei, iar un dement nu are conștiință, fiul meu. Monseniorul avea mari îndoieli, voia să creadă în el, în căința lui, în lacrimile lui, însă ceva îl oprea.

— Nu am încetat niciodată să cred în Domnia Voastră, în siguranța oferită de îmbrățișarea voastră, asemenea unui

copil care caută consolare, însă mă temeam de mânia voastră legitimă, spuneau că nu mă mai iubiți.

— Ridică-te, fiul meu, ridică-te. Tonul lui se schimbase, furia lupta împotriva dorinței, speranța
ștergea încet îndoiala.

D’Arlés încercă să se ridice, mișcându-se cu dificultate, dar plânsetele cu sughițuri îl obligară să îngenuncheze din nou, ascunzându-și fața în mâini. Monseniorul alergă către el, asemenea unui tată turbat în fața durerii fiului său, și îl luă în brațe, ridicându-l de pe podea. Bărbatul se agăță de el, printre lacrimi, și rămaseră așa preț de câteva minute; Monseniorul mângâia capul suferindului, transmițându-i toată dorința și bucuria de a-și vedea fiul rătăcitor întorcându-se acasă. Apoi, pe chipul său apăru din nou expresia aceea uimită, de stupefacție. Se prăbușea încet, veșmintele lui dând naștere unui dans circular de scântei de mătase, îmbrățișându-l încă pe fiul care îi susținea greutatea trupului.

— Ești tatăl tuturor diavolilor din infern, îi murmura D’Arlés la ureche, pe un ton scăzut, îmbrățișându-l cu putere, cel mai bun maestru al meu, iar eu sunt fiul tău favorit, la rândul meu, cel mai bun, cel mai frumos. Părinte, am venit în căutarea ajutorului tău.

Monseniorul alunecă ușor pe podea. Începea să simtă durerea acelei lovituri seci, puternice, care îi zguduise întreaga ființă. Veșmintele lui frumoase se îmbibau cu sângele care curgea, liber, departe de matcă, și îl cuprinse o stare de somnolență profundă. Privirea îi zăbovi pentru o clipă în ochii celui pe care îl iubise atât de mult și văzu nebunia din pupilele lor, din stiletul pe care i-l arăta zâmbind. Spuse o ultimă rugăciune adresată cine știe cărui Dumnezeu întunecat și uitat, implorându-l să se milostivească de sufletul lui și să îl lase să cadă în starea aceea de inconștiență care precede agonia,
ștergând astfel imaginea acelui chip și a cuțitului său. Atunci când D’Arlés, plin de sânge, își începea macabrul ritual, Monseniorul se îndepărta, rătăcit în visele lui ambițioase de măreție.

13

Dies irae

> „Noi, în numele lui Dumnezeu, al Fecioarei Maria, al Sfântului Petru de la Roma, al Papei, tatăl nostru, și al tuturor fraților noștri din Templu, ne învoim ca Domnia Voastră să vă bucurați de toate favorurile Casei, de cele care v-au fost făcute încă de la început și de cele care vă vor mai fi făcute până la final.“

Lumina răsăritului intra alene în cameră. Guillem se mișca în pat, întinzându-și brațele, relaxat și liniștit. De multe zile nu se mai simțise atât de bine. Reușise să își smulgă din minte preț de câteva ore figura lui Bernard și problemele pe care i le adusese moartea lui. Își putea aminti chiar și scrisoarea lui, rând cu rând, cuvânt cu cuvânt, fără a mai simți o tulburare profundă. Se întoarse, căutând căldura trupului străin, îmbrățișarea care să îl poarte din nou spre lumina zilei, dar găsi doar un gol, urma delicată a unui corp fragil care dispăruse. Se ridică neliniștit și se îmbrăcă repede. Un miros pătrunzător de lapte proaspăt muls inunda casa scărilor, indicându-i drumul către bucătăria hangiței. Doi copii mici îl priveau cu atenție, abandonând pentru câteva secunde paharele cu lapte și cearta pentru un măr strălucitor. Zâmbetul luminos al femeii care îi dădea bună dimineața îl liniști.

— Bună dimineața, cavalere! Doriți ceva de mâncare?

— Vă mulțumesc, am o foame de lup. Ați văzut-o cumva

pe femeia care mă însoțește?

— Sigur că da, domnule. A coborât foarte devreme, înainte de ivirea zorilor. Voia să facă o plimbare și m-a întrebat dacă este vreo biserică pe aproape.

— O biserică? Guillem părea surprins.

— Da, domnule. I-am arătat drumul către schitul Sfântului Gil. Deși este o bucată bună de drum până acolo, e singurul pe care îl avem pe aproape, iar ea pare o tânără puternică și hotărâtă, nu ca mine. Valea aceea atât de înaltă și de îngustă mă face să gâfâi.

Guillem căzu pe gânduri. O premoniție ciudată
și greu de definit îl nelinişti peste măsură și, după ce o rugă să îi arate drumul, se îndreptă cu pași grăbiți către schit. În spatele casei se ghicea o mică potecă ce urca lent o colină. Pajiștile întinse erau asemenea unor pete verzi printre covoarele roșii de maci. Starea de spirit nu îi permitea să se bucure de plăcerea pe care i-o oferea natura; ba din contră, neliniștea lui creștea cu fiecare pas. Încerca să se convingă că, la urma urmelor, nu era atât de ciudat ca fata să dorească un moment de liniște. Lucrurile se petrecuseră foarte repede și niciunul dintre ei nu se așteptase ca dorința să îi poarte cu forța unei furtuni și nici el nu știa ce simte de fapt, ce înseamnă toate acele emoții. Fusese atras de fată încă din primul moment și, deși construise un zid gros de raționamente, reguli și datorii, nu putea să
nu se întrebe de unde proveneau tulburarea aceea profundă și violentă, neliniștea interioară pe care o simțea privind-o. Acum încerca să înțeleagă răzmerița aceea puternică ce izbucnise înăuntrul lui. Preț de câteva ore nu se mai simțise singur, pielea delicată a fetei îi învăluise inima ca un balsam suav, ca o piatră filozofală care îl proteja de singurătate și de ură. Trebuia să se simtă vinovat pentru asta? Se gândi la Bernard, la escapadele lui misterioase; într-o zi va descoperi toate lucrurile pe care i le-a ascuns, chiar dacă a făcut-o cu cele mai bune intenții.

La o cotitură, cărarea începea să urce pe o pantă stâncoasă și abruptă, îngustându-se și îndepărtându-se de câmpurile verzi, care se întindeau mai jos. Se auzea zgomotul apei, slab, amestecându-se cu cântecul păsărilor

și cu briza care legăna frunzele arborilor, aducând o aromă plăcută de cimbru. După o jumătate de oră de mers zări o prăpastie micuță și un firicel de apă care izvora dintre stânci, formând o cascadă ce dispărea în josul coastei, iar după încă o jumătate de oră ajunse la schitul aflat pe o colină golașă din vârful stâncii. Era o construcție mică și simplă, izolată pe terenul acela pietros și arid, cu clopotnița pe jumătate dărâmată, dând o senzație de părăsire și însingurare. Nu se zărea nici țipenie de om. Văzu că ușa este închisă și dădu ocol clădirii, dar nu găsi pe nimeni, lucru care îi dădu fiori reci pe șira spinării. Îi atrase atenția ceva, la câțiva metri la est de schit, aproape de marginea stâncii. Se apropie. Pelerina fetei era întinsă pe jos, acoperită de maci roșii și deja veștejiți, ca o ofrandă adusă unei zeități păgâne. Guillem căzu în genunchi peste flori, cu mintea golită de gânduri, fără a îndrăzni să privească în jos, așteptând un miracol care știa cu siguranță că nu se va întâmpla. Un geamăt ieși din gâtul său, un plânset slab, care se amplifică până
ce se transformă într-un țipăt disperat, neomenesc, ca al unei fiare rănite.

Câțiva metri mai jos, într-o scobitură a stâncii, care semăna cu un tron încrustat în peretele vertical, dormea Timbors. Chipul ei frumos, întors cu fața către cer, zâmbea. Acum nimeni și nimic nu îi va mai tulbura liniștea. Visul ei devenise realitate.

— Am mari îndoieli că asta o să meargă, prietene. Dalmau își scoase peticul de pe ochi și se așeză, cu un gest care îi trăda oboseala.

— Zvonul a circulat cu repeziciune, Dalmau. Oamenii lui D’Arlés cred că Bernard este în viață, iar el va afla repede vestea. Totul va ieși bine, nu-ți face griji. Jacques îl privea cu afecțiune pe tovarășul său de arme. Fără barbă, părea mai tânăr, în ciuda faptului că se lăsase foarte greu convins să renunțe la ea. Un cavaler templier nu face nici cât o ceapă degerată fără barba lui fioroasă, iar Dalmau părea foarte afectat de această transformare.

— Și acum ce facem, Jacques? Călugărul își freca bărbia, cu un gest mecanic; fără barbă, se simțea cumva gol.

— Trebuie să așteptăm reacția lui D’Arlés. Nu va întârzia să apară, iar atunci vom putea acționa.

— Îmi fac griji pentru Arnau și Abraham, Jacques. Dalmau nu avea siguranța Bretonului.

— Doamne Dumnezeule, Dalmau, încetează cu pesimismul ăsta! Cel puțin, știm că nu se află în mâinile lui D’Arlés.

— Și cum de ești atât de sigur? Nu ai de unde să știi. De fapt, nu suntem siguri de nimic, Jacques. Orbecăim, așteptând să dea peste noi norocul care să ni-l aducă pe D’Arlés la nas.

— Nu știm aproape nimic, ai dreptate, nici de bine, nici de rău, iar asta este deja o veste bună. Dacă li s-ar fi întâmplat ceva rău, am fi aflat deja.

Dalmau, adevărul este că reușești să mă demoralizezi. Jacques părea înfuriat de pesimismul prietenului său.

O bătaie în ușă îl făcu să se ridice repede. În cameră intră bătrânul Mauro, zâmbind cu jumătate de gură în clipa în care îi văzu pe cei doi: Dalmau, într-un colț, abătut, iar Bretonul, supărat.

— Ei bine? Ce vești ne aduci?

— Să o luăm pe rând, cavaleri, am vești pentru toate gusturile, pe care nu îndrăznesc să le judec. Prima și cea mai importantă este aceea că Monseniorul a murit.

— A murit? Dalmau părea să se fi trezit din starea de somnolență.

— Cum s-a întâmplat una ca asta, ce naiba a pățit bătrânul corb? Jacques era cu adevărat intrigat.

— Vă avertizez că sunt doar zvonuri și le-am cules pe toate, ca și cum aș fi fost la cules de mere, dar repet, sunt doar zvonuri. Se spune că D’Arlés l-a transformat în hrană pentru porci. Unul dintre oamenii lui mi-a zis că au ordine să șteargă orice urmă a asasinatului și să se care după aceea. Într-un cuvânt, Monseniorul nu a pus niciodată piciorul în orașul acesta.

— Pe cuiele lui Cristos! D’Arlés a înnebunit. Jacques era uluit de veste.

— Aici ai dreptate, Bretonule, din ceea ce se zvonește, se pare că omul ăsta a luat-o complet razna, iar emisarii au început deja să alerge cât îi țin picioarele, să

îl informeze pe Anjou. În oraș este o întreagă harababură, în orice clipă apare câte o informație nouă. A, era să uit! Bernard Guils este viu sau, cel puțin, așa se spune. Mauro izbucni într-un hohot sumbru, luând de pe masă peticul pe care
și-l scosese Dalmau. Nu pot nega faptul că ați dat o bună reprezentație, cavaleri.

— Știi ceva de D'Arlés? întrebă Dalmau, devenind din nou abătut.

— Parcă l-ar fi înghițit pământul. Toată lumea îl caută să-i facă de petrecanie, răspunse Mauro, privindu-i curios. Însă am ceva pentru voi.

— Despre ce este vorba, Mauro? sări Jacques.

— Cineva vrea să vă vorbească, să facă un târg cu voi.

— Ce fel de târg? aproape că țipă Jacques, enervat de lentoarea bătrânului.

— Am avut impresia că se referă la D'Arlés, însă nu sunt sigur. Persoana aceasta vrea doar să vă vorbească fără intermediari. Poate să fie o capcană, nu
știu.

— O să ne ții toată ziua ca pe ghimpi, dându-ne informații cu picătura? izbucni Jacques.

— Nu te enerva, Bretonule, spun doar ceea ce
știu, nimic mai mult. Bărbatul acela mi-a dat o întâlnire, un loc și o oră. Vrea să vă vorbească. Restul vă privește.

— Putem conta pe tine, Mauro? întrebă Dalmau pe un ton plin de blândețe.

— Îmi pare rău, băieți, chiar îmi pare rău, dar trebuie să plec imediat, sunt ordinele lui Bernard.
Și știți deja că nu comentez niciodată ordinele lui.

— Pe naiba! Ai înnebunit și tu? Cum adică ai ordine de la Bernard? Jacques își pierdea răbdarea.

— Exact asta am zis și este singurul lucru pe care pot să vi-l spun, cavaleri. Mauro zâmbea în continuare cu jumătate de gură, imun la ocările Bretonului. Le spuse tovarășilor lui locul și ora la care erau așteptați și, insistând din nou asupra ordinelor sale enigmatice, dispăru fără a mai adăuga ceva. Dalmau și Jacques se priviră stupefiați.

— Vom sfârși cu toții ca D'Arlés, dacă nu s-a întâmplat

deja asta, Jacques.

Guillem înșeuă calul și o apucă spre nord-est, către locul indicat de Guils. Mergea încet, fiindcă nimic nu îl obliga să îndeplinească ordinele degrabă. Lăsă calul să își găsească singur ritmul, asemenea unui vagabond pe care nu îl interesează încotro se îndreaptă. Mintea lui încerca să pună ordine în cele întâmplate, să așeze fiecare piesă la locul potrivit și să îi înțeleagă semnificația. În dimineața aceea se întorsese la han, ceruse niște frânghii cu care să recupereze trupul lui Timbors și privise tristețea fără margini a hangiței la aflarea veștii, ascultase scuzele ei inutile. Încercase să o liniștească, îi spusese că nimeni nu se putea aștepta la așa ceva, nu avea nicio vină pentru că îi arătase drumul către schit; dacă nu s-ar fi întâmplat acolo, s-ar fi întâmplat în altă parte.

Vorbea fără să gândească, fără să știe ce ar trebui să simtă. Timbors nu dorea să trăiască, existența ei însemnase doar suferință și durere, nimic nu ar fi putut-o salva, pentru că nu cunoștea altă realitate decât aceea a durerii. Îl ajutaseră fiii mai mari ai hangiței, doi băieți ajunși la vârsta adolescenței, cu privirea gravă, impresionați de tinerețea lui Timbors, de frumusețea ei. „De ce?“, îl întrebase unul dintre ei pe Guillem, răvășit, iar el nu știuse ce să îi răspundă, nu putuse decât să își potolească plânsul hohotit care îi pusese un nod în gât. Fusese o muncă anevoioasă, agățat de peretele vertical, privind fix către golul care fusese ultimul popas al tinerei. „Timbors, Timbors“, îi repeta numele ca pe o incantație care îl împiedica să cadă, care îi alunga spaima de a nu o mai vedea vreodată, de a se îndepărta de durere. De ce nu? Îi îmbrățișase trupul fragil, adâncindu-și capul în pieptul ei, cufundându-se în durerea ei, care deja nu se mai afla acolo, suferința dispăruse, eliberând-o, nu mai era nimic acolo.

Ceruse să o îngroape pe unul dintre câmpurile de maci, singur, fără ajutor, cărându-i în spate corpul. Înainte de a o pune în mormânt, îi privi chipul, rochia albă pe care i-o dăduse hangița pentru îngropăciune, și o acoperi cu un cearșaf fin din pânză de in, pentru ca bulgării de pământ să nu îi zdrelească pielea. „Timbors, Timbors! Un

pumn de pământ în mijlocul acestei splendori roșii. Nu am putut să te salvez, dulcea mea Timbors." Rămăsese toată ziua la han, contemplând de la fereastră câmpul de maci. Nu avea unde să se grăbească și nimic la care să se gândească; închise ochii pentru a privi un spațiu alb, fără culoare, ca și cum o ceață deasă i s-ar fi instalat în creier, golindu-l de gânduri. Nu se mișcase de acolo preț de câteva ore și, în zori, fără a-și lua rămas-bun de la nimeni, își pregătise calul și dispăruse. De la ferestruicile mansardei, doi băieți îl văzuseră plecând în liniște. Își opriseră calul o singură dată, lăsându-și privirea să colinde pe câmpul roșu.

Depozitul era ticsit de saci aranjați în șiruri și stivuiți unul peste altul, în grămezi înalte cât doi oameni. Între ei exista un spațiu minuscul, care transforma locul într-un labirint. Cei doi bărbați pășeau cu grijă, cu armele scoase din teacă, precaut, fără a scoate nici măcar un murmur. Bretonul se opri, avertizându-și tovarășul.

— Nu vă fac nimic, vreau doar să vă vorbesc. În stânga se auzi o voce, apoi apăru o siluetă.

— Cocina asta ți se pare un loc potrivit? Tonul lui Jacques era glumeț.

— Nu-ți face griji, Bretonule, am încercat să fac rost de un loc pe măsura noastră. Nu este tocmai palatul pontifical, dar cred că ne va ajuta în egală măsură.

Giovanni îi conduse până la locul care părea centrul acelui labirint de saci și mărfuri. Acolo, două sfeșnice își așteptau vizitatorii și mai mulți saci răvășiți erau pregătiți pentru a servi drept scaune improvizate.

— Faceți-vă comozi, cavaleri. Giovanni scoase din desagă un butoiaș și niște cupe delicate. Să ciocnim în sănătatea Monseniorului, care a fost atât de amabil încât să ne pună la dispoziție vinul său inegalabil și prețioasele sale cupe de argint.

— Ai furat toate astea de la Monsenior? Dalmau era scandalizat.

— În aceste momente, Dalmau, mă îndoiesc că i-ar mai putea servi la ceva, nu crezi?

— Ce înseamnă asta, Giovanni? Ai înnebunit și tu?

Jacques era neîncrezător, privirea lui vigilentă cerceta fiecare cotlon.

— Am crezut că Mauro v-a explicat deja, vreau să facem un târg.

— Acesta este un lucru destul de greu de crezut, Giovanni; lucrăm de multă vreme în tabere diferite, sări Dalmau neîncrezător.

— Da, ai dreptate, este greu de crezut așa ceva. De ani de zile ne jucăm de-a șoarecele și pisica, asemenea unor miei proști în slujba unor păstori perverși. Îți înțeleg foarte bine lipsa de încredere, Dalmau, dar sunt sătul și obosit.

Giovanni se așează pe unul dintre baloturi și își umplu cupa de vin, distrat, neluând în seamă scepticismul celor doi. Bretonul îl privea cu atenție, cântărindu-i fiecare cuvânt.

— Nu mă miră faptul că te-ai săturat. Monseniorul era o adevărată viperă și îmi pare rău să spun asta, Giovanni. Ceea ce este cu adevărat ciudat e că ai reușit să rămâi atât de mult timp în serviciul lui. Uriașul decise să se așeze lângă agentul papal și să accepte cupa care i se oferea.

— Nu voi ciocni în cinstea morții nimănui, nici măcar a nenorocitului ăluia. Dalmau șovăia, refuzând să fie parte a acelei camaraderii îndoielnice.

— Fii pe pace, nimeni nu te obligă să faci asta. Poți bea în cinstea cui vrei tu. În cinstea fratelui tău Gilbert, de exemplu.

Dalmau se năpusti asupra italianului, cu ochii arzând de furie, iar Bretonul trebui să facă un mare efort pentru a-i despărți.

— La naiba, Dalmau! Fratele tău îmi era bun prieten. Ai uitat asta? Giovanni își ștergea vinul vărsat de pe haine.

— Nu uit în slujba cui lucrezi, slugă a diavolului!
Și să nu îndrăznești să pronunți numele fratelui meu! Furia pusese stăpânire pe bunul Dalmau, încă aflat în dispută cu tovarășul său.

— Liniștește-te, Dalmau! Nu câștigăm nimic purtându-ne astfel. Hai să ne așezăm și să ascultăm ce are de spus. Singurul lucru care ne leagă de trecut este o nenorocită de reglare de conturi. Lasă-l să vorbească, pentru numele lui

Dumnezeu!

Jacques îl împinse pe tovarășul său cel coleric pe unul dintre baloturi și se așeză din nou.

— Bine, Giovanni, să nu mai pierdem timpul. Despre ce este vorba?

— Despre locul în care se află D'Arlés.

— Și de ce naiba ești dispus să ne dai tocmai nouă această informație? Ne crezi imbecili? Dalmau nu era dispus să se liniștească ușor.

— Nu am de gând să vă fac cadou această informație, vreau să v-o vând.

— Vrei să îl vinzi pe D'Arlés? Jacques nu putu să își ascundă uimirea.

— Aveam impresia că vă vorbesc pe limba voastră, dar, dacă vreți, vă pot explica totul în arabă, spuse el pe un ton sarcastic.

— Și la ce preț te-ai gândit, Giovanni?

Jacques era în continuare surprins, nu se așteptase la așa ceva de la o persoană ca Giovanni. Îl cunoștea de multă vreme și putea să jure că este un om cinstit, dacă acest cuvânt poate fi folosit în cazul cuiva care practică o meserie atât de murdară ca a lui. Avuseseră de-a face cu el de mai multe ori
și își amintea respectul pe care îl avea Bernard față de el. Spunea mereu că Giovanni este o excepție, o victimă prinsă în mijlocul intrigilor pontificale. Bretonul se întreba ce l-o fi determinat pe italian să acționeze în felul acesta. Știa că îl ura pe D'Arlés cu toată ființa sa, însă... Îl privi pe Dalmau, care rămăsese ca paralizat, așteptând răspunsul lui Giovanni, asemenea unei figuri de piatră încremenite în timp.

— Care este prețul, Giovanni? repetă.

— Vreau să intru în ordinul Templului, să mă alătur unei cavalerii trimise într-o țară îndepărtată, fără sarcini speciale și responsabilități. Vreau să mă lepăd de toate astea, să nu îmi mai dea nimeni de urmă. Acesta este prețul meu.

— Chiar toată lumea a înnebunit! exclamă Dalmau trist.

— Vorbești serios, Giovanni, sau îți râzi de noi, pentru ca

apoi să ai ce le povesti prietenilor? Jacques era uluit.

— Vorbesc serios, Jacques. **Şi** vă previn, D'Arlés este răvăşit, bolnav de sânge, ca o bestie înnebunită. Nu ştiu dacă îl puteţi opri. Nici nu aveţi idee ce a făcut cu Monseniorul, nici în coşmarurile voastre cele mai urâte nu v-aţi putea imagina aşa ceva. Vreau să termin odată cu asta, mi-e de ajuns.

— Din cauza celor întâmplate cu Monseniorul?
întrebă Dalmau.

— Nu, nu are nimic de-a face cu asta. Eu însumi i-aş fi pus capăt zilelor dacă aş fi avut curajul. O fac pentru mine, doar pentru mine, vreau să îmi schimb viaţa acum, cât mai am timp.

— Îţi este frică să nu te prindă D'Arlés? insistă
Dalmau.

— Nu poţi înţelege, nu-i aşa? Giovanni păru să se întristeze. Bine, las-o baltă, mă voi ocupa eu de D'Arlés, şi aşa am conturi vechi de reglat. El sau eu, e acelaşi lucru, fie cine o fi, nu va conta prea mult care dintre noi supravieţuieşte. Dar trebuia să încerc.

— Aşteaptă, Giovanni! Nimeni nu a luat încă o decizie. Lasă-mă să discut puţin cu Dalmau între patru ochi.

Cei doi bărbaţi dispărură în spatele unui şir de baloturi, iar Giovanni renunţă la cupa aceea frumoasă de argint şi începu să bea direct din butoiaş. După câteva minute, reapărură cu o expresie serioasă pe chip.

— De acord, Giovanni, s-a făcut. Jacques îi întinse o mână.

Cei trei bărbaţi se aşezară din nou la locurile lor. Giovanni umplu iar cupele şi trei braţe se ridicară în penumbra depozitului. Băură în linişte, iar apoi, aproape în şoaptă, Giovanni începu să vorbească.

Ieşi din pădure şi o luă pe o potecă ce mergea paralel cu un pârâu. Câmpurile şi vegetaţia bogată lăsau acum locul unui peisaj diferit. Privi în sus, contemplând muntele de piatră roşiatică, cioplită parcă de un sculptor capricios, care a dat formă propriilor sale coşmaruri. Pe drumul tot mai îngust, încă simţea mirosul plantelor aromate, cimbrul care îmbrăţişa cu putere stânca şi tulpinile de oregano,

care se legănau în bătaia brizei ușoare ce vestea apropierea ploii. În aer se simțea o umezeală rece, care îi amintea de un mormânt deschis. Guillem scutură din cap. Nu se putea desprinde de amintirea morții, bătrâna doamnă cu coasa îl vizitase mult prea des în ultima vreme, ca și cum ar fi încercat să îi transmită un mesaj ascuns și enigmatic.

Văzu doi vulturi în depărtare, planând pe deasupra stâncilor, înălțându-se în cercuri concentrice. Drumul devenise pietros, iar pârâul se transformase într-o cascadă al cărei torent se prăbușea spre un abis din ce în ce mai profund. Calul său mergea la pas, fără să-i pese de prăpastie și de dificultăți, sigur că alesese drumul cel bun.

Ajunse la un platou întins, unde cărarea părea să se termine și un turn solitar se înălța, lipit de un zid de piatră cenușie. Roșul și griul stâncii erau singurele culori care alternau în locul acela dezolant și întunecos. Începură să cadă picături mici de ploaie, spărgând liniștea aceea profundă. Guillem se înfă-
șură în pelerina lui neagră și descălecă. Descălecă
și privi turnul părăsit. În urmă cu mulți ani fusese o construcție cu o însemnătate aparte, însă frontiera se mutase și victoriile creștine îl transformaseră în ceea ce era în momentul de față, o simplă amintire, pe care puțina vegetație punea tot mai mult stăpânire de la o zi la alta. Era înalt de doisprezece metri, cu ferestruici strâmte care păreau să îl urmărească stăruitor. Se apropie. Avea o singură ușă, care atârna la vreo câțiva metri deasupra pământului, asemenea unei trepte enorme, construite pentru uriași sau pentru zei, nu pentru oameni, care ar avea nevoie de scări sau de corzi pentru a ajunge la ea. Deasupra porții de neatins, o cruce a Templului sculptată în piatră le indica străinilor cine este adevăratul domn al locului. Guillem merse în spatele clădirii, în locul în care turnul se adâncea în peretele stâncos, devenind parte din el. Îngenunche acolo unde lespedea acoperită de mucegai părea încastrată în stâncă și o apăsă cu putere, până când cedă cu un trosnet sec. Un scârțâit de roți și de balamale acoperi zgomotul picăturilor de ploaie. Ud leoarcă, tânărul reveni în fața ușii suspendate și

așteptă. Zidul exterior se zgudui dintr-odată și ceea ce păreau până atunci a
fi blocuri mari de piatră tăiate perfect începură să se transforme în bucăți mai mici, care, la intervale scurte, se deplasau spre exterior. Sub poarta suspendată începeau să se contureze treptele înguste ale unei scări, așezate una după cealaltă, în mod ordonat, până ce ultima dintre ele, aflată la vreo treizeci de centimetri de sol, întregea scara. După un ultim pocnet, clădirea fu cuprinsă din nou de liniște.

Guillem urcă treptele înalte care duceau la ușă
și intră în turn. Ferestruicile lăsau să pătrundă o lumină slabă, gri, macabră. Așteptă câteva secunde, pentru ca ochii să i se obișnuiască cu lumina palidă. Încăperea era goală. Goliciunea îi era acoperită doar de un șemineu imens, amplasat în partea dinspre nord, acolo unde turnul se cufunda în carnea stâncii. Guillem se apropie de vatră; tot ce stătea mărturie că pe acolo trecuse cineva erau niște resturi în descompunere, iar tânărul își aminti de grija deosebită cu care Bernard ștergea orice urmă a prezenței sale. Scoase din desagă o torță mică, pe care o avea deja pregătită, și ustensilele necesare pentru a o aprinde,
și imediat, o lumină roșiatică, strălucitoare inundă încăperea, iluminându-i pereții înalți. Intră în șemineu, ridică brațul spre horn, până ce mâna lui pipăi ceea ce părea a fi un lanț, de care trase cu o mișcare bruscă. Lespedea grea care acoperea vatra se ridică încet, aproape fără zgomot și, la lumina torței, putu vedea capătul de jos al unei scări înguste, tăiate în piatră. Trase adânc aer în piept de mai multe ori, ca și cum ar fi încercat să își umple plămânii cu tot aerul din turn și își începu ascensiunea. Două sute cincizeci și două de trepte, se gândi, două plus cinci plus două egal nouă. „Dacă ești abătut, gândește-te la cifra nouă, deseneaz-o în aer, în mintea ta“, îl sfătuia Bernard, cabalistul:
nouă zile, nouă ore cu Timbors, nouă blesteme în onoarea ta, iubite maestru.

Se opri să se odihnească, așezat pe treapta îngustă și rece, contemplând gaura neagră care se deschidea

dinaintea lui și care se căsca înapoi. Cu un ultim efort, împinse cu spatele mica trapă de lemn și rămase întins pe jos, răsuflând greu și respirând aerul rece, curat. După câteva minute lungi petrecute acolo, dând din gură asemenea unui pește pe uscat, se ridică și merse către stânca aspră, pășind într-o încăpere impresionantă, într-o peșteră ca o rană deschisă în inima muntelui, biciuită de vânt și de ploaie. Contemplă de la o altitudine de sute de metri peisajul de necuprins care se deschidea dinaintea ochilor lui, silueta măruntă a turnului care își pierduse aroganța, devorat de crestele munților care îl înconjurau.

Se așeză, amintindu-și uimirea pe care i-o produsese locul acela prima dată când îl vizitase împreună cu Bernard, lipsa lui de încredere în fața acelei capodopere a naturii. Și se gândi că emoțiile sale au fost de fiecare dată altele, ca și cum locul acela s-ar fi schimbat de fiecare dată, pentru a-l surprinde. Grota avea forma unei lacrimi. Punctul său cel mai îngust, la baza lacrimii, era un mic pasaj natural care se deschidea spre exterior și în care se afla trapa din lemn, punctul final al acelei scări lungi care urca prin pântecele de piatră. De acolo, caverna se deschidea, extinzându-se și formând o pungă mare, ascunzându-se, în același timp, de privirea omului.

La celălalt capăt, în partea opusă locului în care se afla tânărul, o construcție simplă se înălța în mijlocul încăperii, ancorată de peretele cel mai îndepărtat, care forma o prăpastie abruptă. Doar vulturii rămăseseră străjeri credincioși ai Sanctuarului-Mamă.

Bernard îi povestise multe legende legate de locul acela, de felul în care, construind turnul de apărare pe niște vechi ruine păgâne, găsiseră scara tăiată în stâncă, cele două sute cincizeci și două de trepte cioplite cu răbdare, îi vorbise despre cei care l-au construit, pierduți acum în labirintul amintirilor,
și despre zeitățile lor atotputernice. Turnul fusese construit special pentru a proteja locul acela secret
și inaccesibil, al cărui nume nu era cunoscut de nimeni, iar el hotărâse să îl boteze Sanctuarul-Mamă, primul născut, începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. Îi înșirase

legende legate de alte tunele, astupate sau distruse, care sfredeleau măruntaiele pământului și despre care nimeni nu știa încotro duc. Guillem rămăsese impresionat de tot acel mister, vocea joasă a lui Bernard povestindu-i istorii și enigme îl făceau să tresară de groază când își imagina fantomele și zeii păgâni. Zâmbi blajin amintindu-și aceste lucruri și se ridică, întinzându-și membrele amorțite. Aproape că uitase de ce se afla acolo.

O luă spre micul templu din interiorul peșterii și crucile cavalerilor templieri îi urară din nou bunvenit. Înăuntru, luminată de o rozetă, goliciunea înveșmânta nava. Un singur mormânt de marmură era așezat în mijlocul încăperii, asemenea unui centru de greutate de care depindea stabilitatea întregului munte. Se apropie de el și trase anevoie lespedea grea așezată deasupra lui, căutând ceva înăuntru. Scoase un pachet înfășurat cu grijă și îl puse lângă el, privindu-l cu reverență. Se uită din nou înăuntru și păru surprins: un alt obiect împachetat aștepta în interiorul mormântului. Se depărtă, ținând strâns al doilea pachet, lăsându-l jos pe primul, ca și cum ar fi fost ciumat și ieși din nou, așezându-se lângă peretele stâncii, aproape fără a îndrăzni să respire. În ciuda faptului că aerul era foarte rece, tânărul era lac de sudoare în clipa în care rupse sfoara subțire, iar o spadă frumoasă alunecă pe podea, ecoul ei metalic izbindu-se în bolta de piatră, apoi se opri pe pământul bătătorit, hipnotizându-l cu lucirile ei scânteietoare. Pachetul îi scăpă din mână, iar conținutul lui se împrăștie; văzu veșminte plutind și zborul unei pelerine albe căzând lin pe podea. O hârtie mică rămase suspendată în aer, legănată de vânt, iar el o prinse din zbor. „Pelerina ta albă și tovarășul meu de oțel. Acum nu mai ai nevoie de nimic altceva. Bernard." Rămase acolo nemișcat, chircit printre hainele aruncate ale unui cavaler templier, cu privirea ațintită asupra vârfului spadei. O sclipire de un roșu aprins în mijlocul unei cruci de culoarea nisipului îl aștepta în tăcere.

Se trezi dintr-odată, ridicându-se în șezut, lac de transpirație.

Mintea îi era înecată într-un roșu stacojiu, adâncită încă în coșmarul ei de moarte. Mâinile înmănușate ale Monseniorului se mișcau în continuare în fața ochilor lui, fără ca nimic să le poată alunga, dansând pe muzica unei melodii mute. Se ridică din pat într-o încercare de a învinge fantomele care îl bântuiau și își dădu seama că era plin de sânge, avea mâinile roșii și umede. Se târî până ce ajunse la perete. Lângă pat zăcea trupul cuiva, acoperit cu un cearceaf, roșu, roșu, roșu... D'Arlés scoase un urlet de groază. Monseniorul îl urmărise până acolo, căutând să se răzbune, nefiind dispus să plece pe lumea cealaltă fără el. Dar nu îi putea permite asta, dacă va fi nevoie, îl va omorî de o sută de ori, de o mie de ori. Văzu pe jos stiletul, cu vârful lui ascuțit, înroșit acum, la doar un metru de el și, târându-se cu grijă, îl luă în mână, dar silueta de sub cearșaf nu păru să observe nimic. De data aceasta nu va mai da greș, Monseniorul va muri o dată pentru totdeauna, va dispărea definitiv din viața lui.

Trase cearceaful, strângând cu putere cuțitul. O coamă lungă și neagră îi acoperea chipul, trupul era de nerecunoscut, doar un amalgam de sânge și oase în dezordine. D'Arlés era surprins, acela nu părea a fi Monseniorul, mâinile lui erau prea mici, nu purta mănuși. Un zâmbet îi miji în colțul gurii. Oare mentorul său mult-iubit nu găsea calea de întoarcere din infern? Dintr-odată își aminti de prostituata aceea slabă, atât de mândră de interesul lui pentru ea. Nefericita aceea cu ochi rotunzi. Un hohot de râs surd și înfundat îi zdruncină întreg trupul. Nenorocitul ăla de Monsenior încerca să îi strice somnul, să îl târască într-un coșmar, dar nu-i reușise, el era mai puternic. Voia să pornească la drum însoțit de cineva, nu dorea să bată singur la poarta infernului. Sol nenorocit al diavolului! Nu îi va reuși, nu va mai dormi niciodată, nu îi va mai da această ocazie. Încă râzând, se apropie de ulciorul cu apă și se spălă, își scoase cămașa plină de sânge
și rămase gol, admirându-și perfecțiunea formelor corpului. Peste puțină vreme își va lua tălpășița din orașul acesta nenorocit, mai rămăseseră doar câteva ore până la

îmbarcare și va aștepta venirea nopții, pentru a putea fugi protejat de întuneric, va dispărea pentru totdeauna. Robert D'Arlés, legenda, Umbra, dispărea în ceață. Se îmbrăcă încet, cu foarte multă grijă, privind din când în când prin ferestruica acelui han înspăimântător. De acolo putea vedea foarte bine corabia cu care avea de gând să fugă și care era în continuare acostată, legănată de valuri, așteptându-l. Chipul i se întunecă în clipa în care își aminti de Bernard Guils, altă fantomă care se încăpățâna să îl urmărească, pentru că nu putea fi decât atât, o mizerabilă și răzbunătoare vedenie. Îl omorâse, nimeni nu putea să supraviețuiască otrăvii lui. De ce să nu se fi întâmplat același lucru și cu Guils? Încercau doar să îl sperie, pe el, Umbra!

Adunătură de oameni buni de nimic! Izbucni din nou în hohote reținute, surde, acoperindu-și gura cu ambele mâini. O va lua de la capăt, putea face asta, era posibil inclusiv să reintre în serviciul lui Anjou, de ce nu? Nu trebuia decât să găsească o poveste frumoasă și cu toții se vor prosterna în fața lui. Mereu se întâmplase așa, nu se schimbase absolut nimic.

Pe plajă o observă, foarte aproape de apă, nemișcată, împiedicându-l să vadă în întregime corabia. Cine naiba o fi? Nu mai era mult până la ridicarea ancorei, întunericul începea să îmbrățișeze cu repeziciune cerul. În port era liniște, nu era nici pe departe o activitate febrilă și îl costase o avere să îl convingă pe proprietarul corabiei să călătorească la ora aceea. Miji ochii, lumina lunii era încă slabă și nori mari și grei începeau să acopere cerul. I se păru că zărește o pelerină albă. Silueta începuse să se plimbe în sus și în jos. Lumina palidă năștea o infinitate de tonuri pe luciul pelerinei care se unduia în aer. Trebuia să se pregătească de plecare, dar rămăsese împietrit în fața ferestruicii, șovăind; mersul acela îi părea cunoscut. Alți doi bărbați i se alăturară siluetei care pășea încoace și încolo pe plajă. Priveau în direcția lui, ca și cum l-ar fi putut vedea perfect.

D'Arlés simți un fior de groază. Trebuia să își ia tălpășița, nu putea pierde timpul cu fantome venite din infern. Se gândi că imaginația lui bogată își bătea joc de el

și se îndepărtă de ferestruică gâfâind. Acolo nu era nimeni și nimic, erau morți, cu toții erau morți. Privi din nou, dar plaja era goală, totul se petrecea doar în imaginația lui, nu era decât un miraj, ca în deșertul Palestinei. Monseniorul, din infern, încerca să îi controleze mintea, îl chema strigându-i furios numele. Nu îi va reuși, nimeni nu
îl va opri, nimeni din lumea asta și cu atât mai puțin o fantomă furioasă căutând răzbunare.

— Ești mort, pui de viperă! Mort! Își trase pelerina pe umeri, lăsând gluga să îi cadă pe cap, și ieși din cămăruță fără să privească în urmă. Plaja era goală și nu îl aștepta nicio barcă. Cu toate acestea, porni spre locul stabilit pentru îmbarcare. Nori denși acopereau cerul cu repeziciune, iar lumina se estompa. Dintr-odată îl văzu în stânga sa: Bernard Guils cu sabia în mână, încadrat de o lumină difuză, avansând către el. O rupse la fugă în direcție opusă, chiar în momentul în care barca se apropia de mal, dar nu se opri, luptând cu nisipul în care i se afundau picioarele. O voce îl țintui locului, la câțiva metri în față:

— Robert D'Arlés, în sfârșit ne întâlnim! Jacques
Bretonul, secondat de Dalmau, îi ținu calea.

Urlă ca și cum și-ar fi ieșit din minți și scoase sabia. Trei bărbați se apropiară de el, înconjurându-l. Gândea repede, ca un animal hăituit, căutând o ieșire. Fugi în direcția lui Guils și trecu la doar un metru de fantomă, auzind șuieratul sec al unei lovituri de sabie, dar continuă să alerge nebunește, fără să se oprească, mirându-se cât de ușor îi era brațul înarmat, până ce își dădu seama cu groază că brațul îi dispăruse odată cu spada. Din locul în care acesta fusese legat de trup țâșnea un șuvoi necontrolat de lichid vâscos. D'Arlés urlă și se întoarse, simțindu-și picioarele moi. Cei trei bărbați se apropiară, păreau că îi strigă ceva, poate îl blestemau. Își adună toate puterile, încă mai avea timp să ajungă la barcă, încă mai era posibil. Se întoarse puțin și o luă din nou la goană, dar văzu cu groază silueta unui cavaler înveșmântat în alb, care se apropia de el. Armăsarul lui părea să se fi ivit din spuma valurilor, galopând orb și de

necontrolat, cu coama aruncând flăcări în aer, cu pieptul puternic de neoprit. D'Arlés căzu în genunchi pe nisip, țipătul
îi amuțise în gâtlej, apoi își întoarse fața către urmăritorii săi, paralizați ca și el, prinși în nisipurile mișcătoare ale memoriei. Calul nu se opri din drum, surpriza îl aruncă pe D'Arlés, conștient încă, pe țărm. Cu fața în jos, încercă să se ridice, sprijinindu-se în singurul braț care îi rămăsese, cu ochii ieșiți din orbite, văzând goana armăsarului, care lovea aerul cu picioarele din față. Singurul lucru pe care îl putu auzi fu un nechezat ascuțit și disperat, care îi străbătu timpanele. În apă dansau mâini înmănușate, se apropiau de el, mângâindu-i capul spart, aproape scufundat, târându-i corpul în ritmul sacadat al mareei.

Guillem cobora din turn. Nu mai rămăsese mare lucru din tânărul care începuse această ascensiune, locul lui fusese luat de către un templier care avansa către mica lespede ce readucea treptele de piatră în refugiul lor secret. La întoarcere, îl aștepta o surpriză.

— Nu ai întârziat nicio secundă, spuse, fără a saluta.

— Ordinele mele spun să aștept atâta timp cât este nevoie, asta mi-a zis Bernard și asta voi face. E de ajuns un singur cuvânt de-al tău și plec pe unde am venit.

— Bernard a murit, Mauro.

— Ha! Cu toții suntem vii și morți, în același timp. Nu sunt eu cel care decide momentul, băiete, eu doar mă supun unor ordine.

— Ordine venite de la un mort? întrebă Guillem, fascinat de loialitatea bărbatului.

— Acesta este un mod superficial de a gândi și mă mir că vine tocmai din partea ta. Dacă îmi este îngăduit să spun, cunosc morți care sunt mai vii decât cei care încă respiră. Uită-te la mine! Crezi că sunt viu sau mort? Ești supărat, Bernard mi-a spus că așa se va întâmpla.

— Ia te uită! Adică Bernard știa exact cum mă voi simți! Tânărul începea să se enerveze.

— Exact, și cum faci parte din ordin, presupun că trebuie să te duc acolo unde mi-a ordonat Bernard.

— Bernard, Bernard, Bernard. Termină cu litania asta,

Mauro!

Guillem se îndepărtă, își lăsă desăgile jos și se așeză, scoase o bucată de pâine uscată și puțină brânză și începu să mănânce. Mauro îl privea cu atenție, în timp ce se apropia de el.

— Sabia aceasta, pe care acum o porți tu, a fost darul meu pentru Bernard pe vremea când avea vârsta ta. Mauro izbucni într-un râs sec și ascuțit. I-am spus o istorioară cu adevărat fantastică: i-am povestit că o găsisem în mormântul unui rege barbar, printre oasele mâinii lui... Și știi ce? Nu m-a crezut, a considerat că îl tratez ca pe un prost și s-a supărat, la fel ca tine acum.

— Și ce dacă, Mauro? De ce nu mă lași în pace?

— A stat două zile supărat; și tot atâtea nopți. În a treia zi, și-a dat seama că greșise. A înțeles că povestea era adevărată, că mormântul despre care îi vorbeam era cel aflat acolo sus și că, deși era gol, la un moment dat probabil că a adăpostit un trup neînsuflețit. Atunci a încetat să mai fie doar un tinerel, a putut să își urmeze propriul drum.

— Nu am chef să ascult povești, Mauro.

— Te înțeleg, este o decizie dificilă.

— Ce naiba știi tu despre deciziile mele? izbucni tânărul.

— Știu multe despre deciziile lui Bernard, despre îndoielile și suferințele lui. Mauro se îndepărtă de Guillem și se așeză lângă cai.

Băiatul nu mai spuse nimic. O luptă intensă și contradictorie se dădea înăuntrul lui. Era nedrept faptul că Bernard îi pusese pe umeri o responsabilitate atât de mare, că avusese încredere în judecata lui bună. Situația era insuportabilă și nu știa
dacă soluția pe care o va alege va fi cea potrivită.
Și ce putea să știe Mauro? Îl privi pe bătrânul care stătea cu capul în jos, pierzând timpul smulgând fire de iarbă din jurul lui.

— Tu ai fost maestrul lui Bernard.

— Am fost până în ziua în care el a devenit maestrul meu.

— Ai fi putut să îmi dai o mână de ajutor, încă de la început... Probabil că nu aș mai fi pierdut atât de mult

timp.

— Nu acelea erau ordinele pe care le primisem. Îmi pare rău dacă tu crezi că ai pierdut vremea, acest lucru te pune într-o poziție dezavantajoasă și îmi pare rău. Dar, din câte știu eu, timpul nu se pierde niciodată. Tu ești singurul care crede că nu ești pregătit. Nici eu, nici Bernard nu suntem de aceeași părere, de aceea ești atât de supărat. Când nu vei mai fi, probabil vei ști ce ai de făcut.

Guillem suspină și puse o mână pe umărul bătrânului.

— Îmi pare rău, Mauro, ai dreptate. Am știut ce am de făcut încă din clipa în care am ajuns acolo sus, însă nu voiam să accept asta.

— Vrei să plec? întrebă Mauro cu delicatețe.

— Nu. Vreau să îmi ghidezi pașii, Mauro. Împreună vom închide cercul deschis de Bernard.

14 Secretul

„Ecce quam bonum et jucundum habitare fratres.“ 7

Sigur te simți bine? Arnau era îngrijorat, Abraham era alb ca varul, iar cearcănele mari de sub ochi nu erau deloc un semn bun.

— Sunt obosit, prietene, nimic mai mult. Îmi revin imediat dacă mă odihnesc câteva ore.

În cele din urmă, ajunseră. Părea un han curat și primitor, iar Arnau se temuse că prietenul său nu va fi în stare să ajungă până acolo. Îi păruse rău că pornise în această călătorie, ar fi trebuit să aștepte sau să se întoarcă în Casă. Fusese o greșeală să își asume un

asemenea risc. Îl ajută pe colegul lui să descalece și îl însoți până la intrare. Se aștepta să găsească o cameră decentă. Știa peste ce fel de hangii puteai da, o șleahtă de bandiți care să îți ceară un ochi din cap pentru un loc în șura de paie.

— Nu mai blestema, Arnau, încă nu știi cum e hangiul ăsta, în plus, ți-am spus deja, nu vreau decât să dorm câteva ore. Nu mi se va întâmpla nimic

7 (În lat., în orig.) Iată cât de bine și plăcut este să locuiești cu frații. (n.red.)

rău, spuse Abraham, văzându-l pe farmacist surprins.

— Dar nu am spus nimic!

— Îți aud gândurile de la o poștă, Arnau. Intrară într-o sală de mese mare, iar farmacistul

se grăbi să îi ofere bătrânului evreu un scaun, în timp ce îi spunea că se duce să vadă cum stau lucrurile pe acolo. Se îndreptă spre ceea ce părea a fi bucătăria, atras de un miros ispititor de friptură și dădu peste un bărbat solid, aplecat peste vatră. Amabilitatea bucătarului îl surprinse în mod plăcut

și toate complicațiile de care se temuse au fost înlocuite pe dată de o servire aleasă. Existau camere libere și sigur că li se va servi ceva de mâncare și de băut. Nu trebuia să își facă griji pentru prietenul său bolnav, căci în hanul lui orice durere dispărea în fața unei porții bune de mâncare. Hangiul izbucni într-un hohot de râs puternic și răsunător, în timp ce Arnau ieșea din bucătărie cu un zâmbet fericit pe buze. În stomacul său se dădea un concert zgomotos, stârnit de mirosurile mâncărurilor. Cu toate acestea, îndreptându-se către masa la care îl așezase pe Abraham, trase o sperietură zdravănă, negăsindu-l acolo.

— Arnau, Arnau! Nu o să îți vină să crezi. țipetele lui Abraham îi atraseră atenția. Prietenul său se așezase la altă masă, mai îndepărtată, vorbind pe un ton animat cu doi bărbați, unul dintre ei, templier.

— Pe toți sfinții, Abraham, să nu mai dispari așa! Bătăile inimii mele se pot auzi până dincolo de Pirinei. Inima mea este prea bătrână pentru a suporta astfel de sperieturi.

O expresie uimită își făcu loc pe chipul lui. Guillem, Guillem de Montclar?

Tânărul se ridică dintr-o mișcare, îmbrățișându-l pe farmacist, nevenindu-i să creadă că îl întâlnește.

— Bunul meu Arnau! Prietene!

— Dar este oare posibil? Ce faci aici, băiete? Nu te-am recunoscut îmbrăcat așa, ca un adevărat cavaler templier. Am crezut că misiunea ta...

— Din câte văd, preferi să mă vezi purtând măști. Pot și eu să mă arăt așa cum sunt de fapt, măcar o singură dată. Guillem râdea, fericit să își vadă bătrânii prieteni sănătoși. Hai, așează-te, Arnau, ai multe lucruri să ne spui. Sunt primul care se miră văzându-l pe Abraham îmbrăcat așa, ca mine. Ce s-a întâmplat în Barcelona?

— Abraham trebuie să se odihnească, are nevoie de câteva ore de somn.

— Nici vorbă, Arnau! Parcă m-am născut a doua oară în clipa în care l-am văzut pe Guillem. Nu vreau să pierd pentru nimic în lume această discuție. Chipul bătrânului evreu se luminase, iar oboseala îi dispăruse ca prin minune.

— Bine, bine! Dar haide să mănânci ceva înainte. Mauro, tu ești? Arnau îl privea surprins pe bărbatul care se ridicase în picioare în spatele lui Guillem.

— Chiar eu sunt, bătrâne tovarăș, dar nu mă întreba de cât timp am murit. Întrebarea asta începe să mă irite.

— Dar, băiete, Bernard însuși mi-a spus o poveste incredibilă despre moartea ta și...

— Știu, știu. Bernard a avut întotdeauna mai multă nevoie de mine mort decât viu, ce să-i faci? După cum vezi, continuu să trăiesc în această vale a plângerii, Arnau. Mă bucur să te văd.

Hangiul, zâmbind larg, se apropie de ei cu patru farfurii aburinde. Cu toții se năpustiră asupra fripturii asemenea unor naufragiați asupra unui buștean, lihniți, dar veseli. Odată sătui, în fața unor ulcioare de vin bun, Abraham își ceru iertare:

— Domnilor, a fost o mâncare aleasă, iar compania Domniilor Voastre i-a redat sufletului meu puterea, însă a sosit clipa să mă retrag. Am nevoie de

câteva ore de somn pentru ca mâine Arnau să poată avea un tovarăș de drum capabil să își continue drumul.

Abraham se îndreptă spre camera lui, încă ciondănindu-se cu farmacistul, care se încăpățâna să îl însoțească, jurându-i că își va lua singur medicamentele. Cei trei bărbați nu mai spuseră nimic preț de câteva minute, bucuroși de întâlnire și degustându-și vinul.

— Ei bine, Arnau, povestește-mi, îl imploră Guillem.

— Vei fi dezamăgit, Guillem, răspunse farmacistul. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat în Barcelona. Abraham și cu mine suntem pe drum de vreo două zile. Vezi tu, înainte de a ne muta în Turn, în camerele lui Dalmau, a apărut negustorul Camposines, cerând să îl vadă de urgență pe Abraham. La început, nu am fost de acord să intre în Casă, mai ales că se întâmplaseră atâtea încât nu aș mai fi avut încredere nici în propria mea mamă, însă Abraham, al naibii încăpățânat, a ținut morțiș să îl primim. Fetița lui era grav bolnavă și implora ajutorul lui Abraham. Nu a fost chip să îl conving cât de periculos era să iasă din Casă... În fine! Am mers prin pasajele subterane până la casa negustorului, unde Abraham a salvat-o pe biata fată de la o moarte sigură. Apoi mi-a venit ideea că cel mai bine ar fi să plecăm din oraș, profitând de faptul că el părea să se simtă bine, dar... Nu a fost o decizie înțeleaptă! Călătoria este prea dificilă pentru el.

— Și unde aveți de gând să mergeți? întrebă Guillem.

— La Mas-Deu, am prieteni buni acolo.

— Asta da coincidență, Arnau! Și noi mergem în aceeași direcție, exclamă Mauro, văzându-l pe Guillem surprins.

— Este extraordinar: Abraham se va bucura foarte mult să audă că ne însoțiți. În plus, avem o mică problemă. Nu ți-am spus, pentru că aveai deja multe altele și nu voiam să fim o povară pentru tine.

— Ce fel de „mică problemă“, Arnau? Privirea lui Guillem îl fixa în continuare pe bătrânul Mauro, care nu îi spusese niciun moment încotro mergea, însă părea foarte abătut.

— Este o problemă delicată, băiete, vă poate aduce multe probleme, ție și lui Mauro.

— A, nu îți face griji în această privință, Arnau! În ultima vreme, am întâmpinat fel de fel de probleme, nu-i așa, Mauro? Guillem nu își putu reține această remarcă sarcastică.

— Ei bine, nu știu cum să încep. Numele lui Nahmanide vă spune ceva?

— Bonastruc de Porta, îl întrerupse Mauro. Cum să nu știm cine este, Arnau!

— Este o chestiune care îi privește pe el și pe Abraham. Arnau coborâse tonul vocii, obligându-și interlocutorii să se aplece către el. Vedeți, Abraham a fost să îl viziteze în Palestina (într-un fel, să își ia rămas-bun, știa că nu îl va mai vedea în viață), iar Nahmanide a lăsat ceva în grija lui.

— Credeam că am terminat cu secretele, dar văd că abia acum începem. Guillem îl privea cu atenție pe farmacist. Arnau nu mai spuse nimic.

— Ai dreptate, nu e cinstit să te împovărez cu problemele noastre, Guillem, și îmi pare rău.

— Tu să mă ierți pe mine, Arnau. Lui Guillem îi părea rău pentru remarcile ironice. Nu ar fi trebuit să spun așa ceva. Sunt sătul și obosit și mă răzbun pe tine, nu e drept. Uită ce am spus, te implor. Continuă, te rog.

— Oricum, mai bine nu începeam să îți povestesc nimic, trebuie să mă consult cu Abraham și... Arnau se ridică, se căia și se simțea rănit. Mauro îl apucă de braț, obligându-l să se așeze din nou.

— Băiatul a fost sincer când și-a cerut scuze, Arnau, nu pune la suflet. E supărat pe toată lumea și s-a săturat să mă învinuiască pe mine pentru toate. E posibil să se fi gândit că tu ești un bun înlocuitor. Te rog, lasă-ne să te ajutăm, continuă povestea.

— Abraham și cu mine trebuie să găsim o ascunzătoare bună pentru „ceva". Arnau ezita, îi privea pe tânăr și pe Mauro cu coada ochiului, fără a îndrăzni să meargă mai departe.

— Și noi căutăm o ascunzătoare sigură pentru

„altceva“, Arnau, îi mărturisi Mauro.

— Te rog, cu toții avem probleme și nu este drept ca ale mele să fie considerate cele mai importante. Guillem se străduia să renunțe la atitudinea distantă. Mauro are dreptate, m-am lăsat influențat de premoniții și de lipsa poftei de viață. Te rog să uiți ce am spus. Să facem împreună această călătorie. Faptul că ne-am întâlnit este mult mai mult decât o simplă întâmplare, este un semn pentru noi toți, nu crezi? Am venit la voi după moartea lui Bernard, ca
și cum un fir invizibil m-ar fi tras spre Templu. Ați fost primii mei prieteni, m-ați consolat și m-ați ajutat. Nu crezi că întâlnirea noastră este un semn divin, Arnau?

Farmacistul văzu sinceritatea din privirea tânărului. Nu mințea și părea că se căiește cu adevărat.
„Poate că am pus o povară mult prea mare pe umerii tăi tineri“, se gândi. În plus, băiatul avea dreptate, era un miracol că se întâlniseră acolo, era un semn. El și Abraham erau puțin cam bătrâni pentru o
asemenea aventură, poate că Domnul le scosese în cale un ajutor.

— Misiunea ta s-a încheiat, Guillem? întrebă cu delicatețe.

— Aproape, Arnau, aproape. O vom încheia împreună, așa cum am și început-o.

Farmacistul încuviință în tăcere, șovăind.

— Presupun că va fi o călătorie despre care nu vom putea vorbi niciodată, nu doar din pricina lui Nahmanide și a obiectului pe care Abraham dorește să îl ascundă și să îl protejeze. În plus, nimeni nu trebuie să știe ce dorești să ascunzi tu. Am dreptate?

— Da, dragul meu prieten, va fi o călătorie care va exista doar pentru noi, răspunse tânărul, încuviințând ușor din cap.

Cei trei rămaseră muți, ca și cum cuvintele ar fi fost de prisos și doar liniștea i-ar fi putut ajuta să își pună ordine în gânduri și să le gonească neliniștea. Cu toate astea, în adâncul sufletelor lor, știau prea bine că neliniștea și îndoiala nu îi vor părăsi niciodată. Apoi se ridicară, se îmbrățișară cu putere și urcară în camerele lor, făcând planuri pentru ziua următoare.

În sala mare aflată la primul cat al turnului Casei Templului, Dalmau și Jacques Bretonul zăceau epuizați pe două divanuri, murdari și plini de sânge.

— Cred că n-am să uit asta câte zile voi avea, hotărî Dalmau palid.

— Te cred, Dalmau, te cred, dar s-a terminat, s-a terminat totul.

— Nu-mi pot șterge din memorie calul acela alb, Jacques, părea că Bernard...

— Suficient, Dalmau, nu te mai chinui singur. Omul ne-a avertizat dinainte, i-au scăpat caii și nu i-a putut controla. Asta-i tot.

— Nu poți nega că totul are un anumit aer miraculos, Jacques. Același bărbat ne-a spus că era singura iapă albă, singura într-o herghelie de treizeci de cai! O iapă arabă pursânge, de numai câteva zile. Dalmau era fascinat.

— Te chinuiești singur inutil, Dalmau. Dar dacă ar fi adevărat, cu ce ar schimba asta situația? Robert D'Arlés e mort, iar dacă Bernard voia să participe la vânarea lui de pe lumea cealaltă, avea tot dreptul să o facă.

— Nu te înțeleg, Jacques, nimic nu este uimitor pentru tine.

— Te înșeli, tu ești cel înspăimântat de lucrurile uimitoare, ai pierdut legătura, Dalmau, printre hârțoagele tale, ai pierdut legătura. Nu sunt uimit, deoarece eu cred că miraculosul există printre noi, că nu totul are o explicație logică și că nu întotdeauna vina este a diavolului, dar nici nu cred că ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceasta a fost din cauza vreunei fantome venite din infern, nici pe departe. Au scăpat niște cai dintr-o herghelie, iar unul dintre ei a ajuns pe plajă. Și da, era alb, ca cel al lui Bernard! Animalul speriat și scăpat de sub control s-a năpustit asupra lui D'Arlés, care era deja secătuit, l-a lovit cu copitele și l-a doborât. Ce vrei, Dalmau? Ai vrea să vezi în el fantoma lui Bernard, venită din îndepărtata lume de dincolo? Ei bine, m-aș bucura, băiete, m-aș bucura mult dacă ar fi așa. D'Arlés o merita cu vârf și îndesat, și dacă a putut ieși pentru o clipă din infern, pentru a-l doborî pe ticălosul ăla, cu atât mai bine.

— Giovanni a fost magnific, părea Bernard în carne și oase. Nu am crezut că va merge alături de
noi până la capăt. Dalmau era în continuare fascinat de toate aceste întâmplări.

— Nici tu, nici eu nu îl cunoșteam pe Giovanni atât de bine ca Guils, Dalmau, însă mărturisesc că m-a surprins modul în care a acționat, dar și prețul ajutorului său. Cred că îl ura pe D'Arlés la fel de mult ca noi. Să ne ierte Dumnezeu!

— Am rămas ca de piatră, Jacques, complet paralizat. Ticălosul ăla alergând spre el, strigând ca un nebun numele lui Guils, iar Giovanni, nemișcat, cu sabia în aer. Dalmau fu zguduit de un fior.

— Și eu am împietrit, planul era ca D'Arlés să vină către noi, fugind de fantoma lui Bernard, însă de ce s-o fi năpustit asupra lui Giovanni? De ce, dacă era convins că este Bernard însuși?

— Acum nimeni nu îi va mai putea afla motivele, norocul nostru că Giovanni a fost pregătit cu o bună lovitură de sabie. Voi visa mâna aceea ținând spada, zburând prin aer. Doamne Dumnezeule!

— Și ce vei face acum, Dalmau? se interesă Bretonul.

Dalmau păru surprins de întrebare. Răzbunarea aceea îi răpise mulți ani din viață. Își dădu seama că se simțea gol pe dinăuntru, ca și cum i-ar fi fost smulsă o parte din propria ființă, din propria esență
și deodată se simți ciudat de singur.

— Mă voi întoarce la munca mea, răspunse simplu.

— Ai făcut rost de ceea ce ți-am cerut? întrebă Jacques cu delicatețe.

Dalmau îl privi abătut. Se ridică obosit și se îndreptă spre un cufăr mare care ocupa un colț întreg. Scoase de la gât un lanț pe care erau înșirate mai multe chei și îl deschise. Se întoarse către Jacques cu o cutie din lemn cioplit și i-o dădu.

— Am comis multe nereguli din pricina lui, Jacques, și mă mai și mustră conștiința că am profanat morminte, dar se poate să ai dreptate. Tu și Bernard v-ați ghidat întotdeauna după propriile voastre reguli.

— Mulțumesc, Dalmau, spuse Jacques, luând cutia pe care i-o întindea tovarășul său. Te vei îngriji ca Giovanni să obțină ceea ce a cerut?

— Fii pe pace, va fi la adăpost. Apropo, când am ajuns, am primit două răvașe, unul de la Arnau, în care îmi spunea că sunt foarte bine, că o pornesc spre Mas-Deu și că îmi va scrie de acolo.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Bătrânul se va bucura când va afla că se poate întoarce acasă, exclamă Jacques.

— Celălalt este de la Guillem, continuă Dalmau. Spune că nu a descoperit nimic și se gândește că, probabil, cineva a distrus pergamentele. Îmi spune că a urmat mai multe piste în cercetările sale, dar toate l-au dus la o fundătură. Îmi cere să îi dau puțin timp de gândire și nu dezvăluie unde se află.

— Lasă-l să respire, Dalmau, o merită din plin. Lasă-l să se obișnuiască în liniște cu moartea lui Bernard. ție ți-a luat toată viața să accepți moartea lui Gilbert, iar mie...

— Știu că merită asta, Jacques! Fără îndoială, însă intuiția îmi spune că ne ascunde ceva, este doar o senzație, nu știu sigur.

— Hai, Dalmau, băiete. Ai intuiție bună doar în afaceri, în alte cazuri, însă... Amintește-ți că ai fost singurul care a crezut acum mulți ani în povestea cu mantia aia nenorocită a Fecioarei.

— Lovești sub centură și nu-mi face nicio plăcere să mi se amintească acest episod!

— Bine, ai mare dreptate, în asemenea momente este o glumă deplasată și îmi pare rău că am
făcut această remarcă, iartă-mă. Dar lasă-l în pace pe băiat o vreme, nu îl presa acum. „Ei“ să aștepte. Doar atât îți cer, Dalmau.

— În răvașul lui Guillem există un mesaj enigmatic pentru tine, spuse Dalmau pe un ton plin de neîncredere. Spune exact așa: „Presupun că ți-a reușit. Rugăciunile tale au fost ascultate, iar eu mă alătur rugilor tale.“ Ce înseamnă asta? Știi unde se află?

— Enigmatic? Hai, Dalmau, presupun că se referă la afacerea cu D’Arlés.

— Nu suport să mă tratezi ca pe un prost, Jacques!

Probabil că am o minte sclipitoare pentru afaceri, dar nu sunt un ignorant în ceea ce privește toate celelalte lucruri. Nu neg că Bernard a fost un adevărat maestru, dar mă tem că băiatul acesta, la fel ca tine și ca el, are prea puțin respect față de regulile cele mai elementare. Mă tem că, la fel ca voi, uită de multe ori că suntem oameni care ne-am pus viețile în slujba lui Dumnezeu și că avem o responsabilitate covârșitoare.

— Încetează, Dalmau, încetează! Cum poți vorbi așa? Uiți oare pentru ce am fost pregătiți? Să ne ocupăm de treburile murdare, iar tu ai început alături de noi, ai uitat asta? Doar cu două ore în urmă erai dispus să ucizi un alt creștin, oricât ar fi fost el de nenorocit, și să îți exerciți dreptul la răzbunare. ți-am spus, poate, ceva ce ți-a pus la îndoială credința și moralitatea? Știi că slujba noastră este una complexă, Dalmau, știi foarte bine lucrul acesta. Iar mesajul lui Guillem este enigmatic, pentru simplul motiv că nu vrem să îți mai tulburăm viața.

Dalmau își ascunse fața în mâini, iureșul în care trăia creștea în valuri, inundându-i sufletul. Jacques îl privi înduioșat.

— Dalmau, bătrâne tovarăș, nu te mai chinui. Se apropie de el, punându-i o mână pe umăr. Nimeni nu te tratează ca pe un prost și știi asta. Poate că singurul lucru pe care vrem să îl facem este să îți curmăm suferința. Am știut întotdeauna ce reprezintă această muncă pentru tine, ești prea bun pentru a face asta, Dalmau, îți sfâșie inima și nu te lasă să te bucuri de viață. Bernard și cu mine am fost mereu niște animale, băiete, ne plăcea la nebunie să ne rostogolim în cocină, însă tu ești altfel. Nu îți face griji în privința noastră, vom fi mereu la adăpost dacă cineva ca tine se va ruga pentru noi. Amintește-ți ce spunea Guils, că ești salvarea sufletelor noastre.

— Îl iei și pe Bernard în Palestina? întrebă Dalmau întristat, privind cutia de lemn pe care o ținea Jacques.

— Știi că da, aceasta a fost dorința lui. De aceea ți-am cerut un lucru care încalcă toate regulile, Dalmau, deși prin asta ți-am tulburat liniștea sufletului și îmi pare rău. Ești singurul care putea să îmi facă rost de cenușă.

Dalmau oftă. Îl invidia pe Jacques pentru siguranța lui și, într-o oarecare măsură, îi invidia lipsa de scrupule. Simțea ca și cum ar fi fost o parte din sufletul său, partea care îi lipsea și de care îi era dor de multe ori. Pe asta s-a bazat prietenia lor vreme de atâția ani, erau asemenea unor fragmente disparate ale aceluiași tot, care se manifestă atunci când sunt împreună, erau asemenea unei monede rupte în bucăți.

— Nici nu știi cât de mult mi-ar plăcea să te însoțesc, Jacques, murmură cu tristețe.

— Știu, dar, într-un fel sau altul, vei fi acolo. Atunci când vântul deșertului va împrăștia cenușa lui Bernard, vei fi acolo, întotdeauna ai fost acolo.

Un mic alai înainta încet pe drumul mărginit de păduri. Era o dimineață splendidă, fără nori, iar soarele puternic îi făcuse pe drumeți să se descotorosească de haine. Abraham călărea falnic, cu pelerina albă unduindu-se pe șa și pe crupa calului, așa încât nimeni n-ar fi ghicit că în spatele templierului mândru se afla un evreu bătrân și bolnav. Călătoria îi pria, iar cearcănele adânci îi dispăruseră, pentru a face loc unei priviri albastre, încercuite de riduri fine.

Arnau nu îl mai ținea sub observație pentru că, sătul să fie supravegheat la fiecare pas, îi atrăsese atenția asupra acestui lucru. „Dacă mă mai măsori așa, îi spusese Abraham, mă voi simți din ce în ce mai rău.“ Farmacistul înțelese că prietenul său avea foarte mare dreptate, atenția lui exagerată nu făcea decât să îl exaspereze pe bătrân. De fapt, ceea ce îl îngrijora cel mai mult era atitudinea lui Guillem. Tânărul căzuse pe gânduri și nu spunea nimănui ce anume îl îngrijora. Însingurat și tăcut, călărea alături de el, răspunzând monosilabic la încercările sale de a închega o conversație. Arnau era convins că sufletul îi este chinuit de probleme grave, iar modul lui de a fi, distant și închis în el însuși, îi confirma bănuielile, însă nu știa ce să facă pentru a-l liniști.

În spatele lui, Mauro și Abraham deveniseră buni prieteni, vorbeau neîncetat, își descoperiseră prieteni comuni, lucru care îi umplea de bucurie. „Bătrânul Mauro, se gândea Arnau, nimeni nu știe ce vârstă are, este un mister mai

mare decât învierea lui Cristos, să mă ierte Dumnezeu!“ Dar memoria lui obosită, plictisită continua să caute un indiciu care să îl apropie de vârsta bătrânului său tovarăș: era mai mare decât el, asta era sigur. Fusese maestrul lui Guils și făcea deja parte din ordin atunci când li se alăturase Arnau, sau nu? Se strădui să își amintească momentul în care l-a văzut prima dată pe Mauro. Să fi fost în Palestina?

Ajunseră la o răscruce de drumuri. În dreapta, o cruce de piatră părea să marcheze o linie de hotar. Mauro îi anunță că trebuie să meargă pe poteca aceea și atât el, cât și Abraham o luară în fruntea alaiului, deschizând drumul, ca și cum ar fi fost purtătorii unui „stindard“ invizibil cu însemnele Templului, menit să îi conducă pe cavaleri în luptă. Arnau zâmbi, cei doi erau cel mai bun „stindard“ posibil. Semnul contrariilor care devin o singură ființă, un bătrân spion al Templului, pe care toți îl cred mort și un bătrân evreu care continuă să trăiască printr-un miracol al Cerului.

Poteca se adâncea într-o frumoasă pădure de stejari, îngustându-se în curbe anevoioase, cu razele calde ale soarelui filtrate prin acoperișul de frunze al coroanelor arborilor. După o jumătate de oră de mers, se abătură iar de la drum, pentru a o lua pe o scurtătură uitată, o cărare aproape năpădită de buruieni, fiind obligați să meargă în șir indian, în ordine, unul în spatele celuilalt. Mauro se afla în frunte, urmat de Abraham, apoi de Arnau și, închizând plutonul, melancolicul Guillem.

Mica potecă dădea într-o poiană și, stând pe platforma îngustă, în fața ochilor li se deschideau pantele line ale unor coline joase și verzi, scăldate de reflexii aurii. Se opriră acolo pentru câteva minute, admirând peisajul, moment de care Abraham profită pentru a descăleca în căutare de plante medicinale.

— Vino, Arnau, privește ce minunăție! De cât timp nu ai mai văzut o varietate atât de ciudată?

Farmacistul se molipsi de entuziasmul tovarășului său și amândoi începură să caute plante, în timp ce restul călătorilor se opriră să își tragă puțin sufletul. Mauro aranjă o masă improvizată pe o piatră

mare și plată, scoțând resturile de friptură pe care le pregătise, binevoitor, hangiul. Apoi își continuară drumul, coborând panta lină, în direcția luminii scânteietoare, aurii. După o oră, Arnau descoperi cu uimire că sclipirile acelea erau bazine, o salbă de bazine construite acolo de o mână omenească străină și dispuse într-o formă ciudată.

Farmacistul auzise de abilitatea membrilor ordinului din care făcea parte în ceea ce privește construcția de bazine artificiale în diferite scopuri: heleștee cu pești, irigații, rezerve de apă pentru perioadele de secetă... Din câte își dădea seama, se îndreptau într-acolo.

Nu după mult timp, Mauro le ordonă să se oprească și să descalece, spunându-le că restul drumului îl vor face pe jos. Merseseră prin pădure, până când ajunseră la primul bazin, înconjurat de o vegetație bogată, delimitat de blocuri de piatră. Trecuseră pe lângă el, apoi și pe lângă celelalte, până ce ajunseră la al șaptelea. Mauro îi anunță că au ajuns. Guillem era uimit și studia curios zona.

— Aici este? De ce tocmai aici, prin ce diferă acesta față de celelalte? Asta căutai, Mauro, un bazin?

— Dacă este ceva ce nu suport la oamenii tineri, e avalanșa de întrebări fără rost, răspunse bătrânul templier.

— Nu este la fel ca celelalte, Guillem, rosti Abraham. Acesta are un piedestal în centru și sunt sigur că celelalte nu au.

— Și forma lui este diferită, băiete, acesta este rotund, iar celelalte au patru sau mai multe unghiuri, adăugă Arnau, privind cu atenție bazinul.

— Bine, bine, mă închin în fața perspicacității date de vârsta senectuții. Și acum, înțelepții mei prieteni, ce se presupune că trebuie să facem?

— Nu mi-a plăcut deloc remarca referitoare la vârsta senectuții, băiete, răspunse Mauro. Și se presupune că tu ești, nu noi, cel care știe ce este de făcut.

Cei trei bătrâni își fixară curioși privirile asupra lui, amuzați să îl vadă atât de uimit.

— Poți rămâne în continuare pradă supărării și

melancoliei tale, Guillem, dar dacă ne spui ce trebuie făcut, poate că noi... Abraham îl privea cu dragoste și compasiune.

— Ce ți-a spus Bernard? întrebă Mauro.

— La naiba, Mauro! Bernard e mort, nu îmi poate spune nimic.

— Te înșeli, ți-a scris o scrisoare, eu am făcut tot ce mi-a stat în putință ca ea să ajungă la tine. Și ți-a mai trimis ceva.

— De ce nu ne povestești, Guillem? Poate că te putem ajuta, poți avea încredere în noi. Farmacistul încerca să îl convingă.

— Nu ai învățat nimic acolo sus, în SanctuarulMamă, Guillem? întrebă Mauro pe un ton ferm. Bernard ți-a scris, ți-a oferit indicii. Nu sunt cuvintele unui mort, iar tu te încăpățânezi să te închizi în durerea pierderii, în durerea propriei singurătăți. Bernard este viu, oriunde s-ar afla acum, și continuă să îți vorbească, băiete, dar tu vei continua să fii orb atâta vreme cât vei refuza să îl auzi. Este aici, cu noi. De ce eu pot să îl simt și tu, nu?

Guillem se așeză pe marginea bazinului, privind în oglinda apei, și începu dintr-odată să vorbească despre Timbors și despre moartea ei, despre scrisoarea lui Bernard și despre Sanctuarul-Mamă. Cei trei bărbați se apropiară de el, îl înconjurară și îl ascultară cu atenție, fără a-l întrerupe, împărtășindu-i tristețea.

— Asta e tot. Singurul lucru pe care nu vi-l pot explica este povestea cu pergamentele. Bernard a lăsat pe umerii mei această grea responsabilitate.

— Bietul meu băiat! Ce moarte nenorocită a avut fata aceea frumoasă, ce eliberare ciudată și cât de multă durere pentru tine. Farmacistul avea lacrimi în ochi.

— Guillem, Guils avea încredere în tine, știa că umerii tăi pot duce povara responsabilității. Nu trebuie să te superi pe el. Eu voi frânge această greutate și îți voi lua jumătate din ea, băiete. Mauro încerca să îi transmită ceva, îi luă brațul cu un gest plin de căldură și îl privi cu tristețe. Guillem își dădu dintr-odată seama că Mauro știe adevărul, cunoaște enigma pergamentelor. Înțelese că privirea lui îi comunică aceeași durere pe care o simte și

el, că Bernard apelase la bătrânul lui Maestru în căutarea unui sfat și a unei călăuze și că găsise ceea ce căuta. Acum devenise călăuza lui, neamestecându-se în deciziile sale, dăruindu-i libertatea încrederii absolute. Da, bătrânul Mauro avea dreptate, durerea îl orbise complet, Bernard se afla acolo, mai viu ca niciodată, cu mâna întinsă, așteptând pur și simplu ca el să i-o întindă pe a lui.

Infirmeria mănăstirii era o încăpere luminoasă aflată aproape de livadă, unde trei paturi erau aliniate ordonat pe lângă zid, scăldate în lumina filtrată de ferestruicile peretelui opus. Călugărul Pere de Tever zăcea într-unul dintre ele, cu un picior înțepenit în bandaje.

— Vă mulțumesc mult pentru vizită, frate Dalmau, sunteți foarte amabil.

— Voiam să vă liniștesc, să vă pun la curent cu ultimele întâmplări. Dalmau stătea pe un scaun, în fața bolnavului.

— Bătrânul Abraham este bine? Privirea călugărului Pere îi trăda agitația.

— Fiți pe pace, tinere dragă, Abraham se simte foarte bine și este în afara oricărui pericol.

— Și bărbatul acela monstruos, cavalerul francez?

— Este mort, frate Pere, de acum nu mai poate face rău nimănui. Dar spuneți-mi, cum vă simțiți?

— Mă simt mult mai bine, dar fratele infirmier vrea să mai rămân aici câteva zile, să nu îmi mișc piciorul. Mă plictisesc îngrozitor. Frate Dalmau, ce i-au făcut bietului călugăr Berenguer? Nimeni nu vrea să îmi spună nimic.

— Mă tem că a intrat într-o încurcătură serioasă, răspunse Dalmau.

— Doamne Dumnezeule, totul este din vina mea! Ochii tânărului călugăr se umplură de lacrimi.

— Nu, frate Pere, nu aveți nicio vină pentru ceea ce se întâmplă, ambiția lui nemăsurată a fost singura cauză a nenorocirii sale. Am vorbit cu superiorul vostru și mi-a spus că fratele Berenguer a fost folosit de persoane viclene, care au profitat de orgoliul său nemărginit. Acesta este singurul lui păcat, tinere. Merită să plătească pentru asta, chiar dacă nu cu pedeapsa care i se pregătise. De aceea, cred că nu peste mult timp îl vor scoate din temnița în

care se află. Pedeapsa pe care o va primi va fi consecința păcatului comis. Mi s-a spus, deși sunt doar zvonuri, că superiorii lui au de gând să îl trimită la o mănăstire îndepărtată, atât de îndepărtată, încât nici măcar nu își mai aduc aminte cum se numește.

— Bietul călugăr Berenguer! exclamă fratele Pere.

— Compasiunea voastră vă face cinste, dar am înțeles că fratele Berenguer va ieși din temniță cu orgoliul mult diminuat, ceea ce ne bucură nespus.

— Vreau să îmi faceți o favoare, frate Dalmau. Aș dori să îi mulțumiți din partea mea templierului care mi-a salvat viața în criptă. Dacă nu ar fi fost el, aș fi murit în labirintul acela. Spuneți-i că mă voi ruga pentru el până în ultima zi a vieții mele.

— Un templier v-a salvat viața? Cum așa? Călugărul Pere de Tever începu să îi explice, cu lux de amănunte, odiseea lui prin cripta noii biserici. Dalmau îl asculta cu atenție, uluit. Giovanni deghizat în templier? Pierzându-și timpul pentru a salva un flăcăiandru? Fiindcă nu avea nicio îndoială, ținând cont de descrierea pe care i-o făcuse tânărul călugăr, nu putea fi vorba decât despre Giovanni.

„Încurcate sunt căile Domnului“, se gândi Dalmau.

— Nu vă faceți griji. Îi voi spune fratelui Giovanni că îi sunteți recunoscător. V-ați gândit ce veți face atunci când vă veți însănătoși?

— Mă voi întoarce la mănăstire, frate Dalmau. Îmi place ceea ce fac și îmi dau seama că îmi este și dor de frații mei. Ieri au venit să mă viziteze, au bătut atâta drum doar pentru a se asigura că sunt bine și pentru a-mi arăta cât țin la mine.

Dalmau ieși din mănăstire gânditor; comportamentul uman a fost mereu o enigmă greu de dezlegat. Zâmbi, gândindu-se la vicleanul spion papal, Giovanni, sărind în ajutorul tânărului rătăcit în subterane. Giovanni, al cărui singur preț fusese acela de a deveni templier. Giovanni, transformat într-un Bernard însetat de răzbunare... Pe cuiele lui...! Nu rosti blestemul până la capăt, Jacques îi transmisese apetența pentru blasfemii și se temea că nu

doar asta. Trase adânc aer în piept, satisfăcut, gândindu-se la ziua următoare; se va trezi devreme, ca întotdeauna, se va îndrepta spre masa lui din lemn de fistic, bucurându-se de aerul rece al zorilor, își va pune hârtiile în ordine și îi va supraveghea neîncetat pe rivalii săi. Rutină binecuvântată, care îl ținea departe de tentație! Jacques avea dreptate, cineva trebuia să facă treaba murdară, cineva capabil să o facă, fără ca sufletul să îi fie zdruncinat. De cele mai multe ori, el nu făcea decât să dea ordinele. Nu era și acesta un mod de a-și mânji mâinile? Acum mulți ani, Bernard îi dăduse un sfat: „Stai deoparte, Dalmau, te omoară pe dinăuntru, fă ceea ce știi tu cel mai bine. Organizează-ne munca de la depărtare, transformă-te în cap, iar noi vom fi mâinile și picioarele." Și îi pusese sfatul în practică, deși întotdeauna i-a fost dor de ei, de hohotele de râs răsunătoare ale Bretonului și ale lui Bernard, lipsite de respect
și, de multe ori, chiar obscene. Da, fiecare cu munca lui, Dumnezeu îi va proteja pe toți la fel, fără nicio diferență. Oamenii erau singurii care stabileau aceste diferențe.

Era mulțumit, pentru prima dată de la moartea lui Bernard inima lui reîncepea să bată în ritm sacadat, fără tresăriri. Și ce naiba le va explica „lor", după cum îi numea Jacques? Va găsi el ceva, important era să îi dea lui Guillem puțin timp. Dar pergamentele? Să se fi pierdut, oare? Nu se putea mulțumi cu această explicație, cel mai bine era să descopere singur adevărul. Nimeni nu le găsise, nici D'Arlés, nici Monseniorul, nici ei. Asta știa sigur. Dar Guillem? Nimeni nu va crede că Bernard ar fi putut pierde niște obiecte de o asemenea valoare, nu Bernard Guils. Este posibil să le fi ascuns și să fi murit fără a apuca să spună cuiva locul în care se află. Pentru început, avea un bun punct de pornire.
Știa că superiorii lui vor continua să caute și că nu se vor da bătuți ușor, dar, cel puțin, îl ajuta pe
Guillem să se liniștească, să se bucure de câteva clipe de reculegere, indiferent de motivul pentru care ar avea nevoie de așa ceva.

— Crucea te va conduce spre adevăr, exclamă Mauro.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Arnau.

Guillem termină de înșirat sfaturile pe care i le dăduse Bernard prin intermediul scrisorii, arătându-le crucea metalică. Abraham o luă, privind-o cu atenție, rotind-o în mână.

— Asta spunea scrisoarea. M-am gândit că Mauro
știe ce să facă după aceea, că va recunoaște ascunzătoarea, nu știu. Guillem își revenise. Faptul că spusese tot ce avea pe suflet, că le relatase prietenilor săi mare parte din poveste îl ajutase să își regăsească liniștea. În timp ce vorbea despre greutățile prin care trecuse, se auzea pe el însuși, ca și cum cel care rostea cuvintele ar fi fost un străin, un străin a cărui limbă o cunoștea și pe care îl putea înțelege.

— O cheie, este o cheie! strigă Abraham.

— Despre ce vorbești, bătrâne prieten? Farmacistul era surprins de strigătele tovarășului său.

— Vă spun că această cruce este o cheie! Am văzut ceva asemănător acum multă vreme, dar nu-mi aduceam aminte.

— O cheie care deschide ce? Guillem privea în jurul lui.

— Să căutăm o cruce, dacă Bernard spune că ea ne va duce la adevăr, trebuie să găsim o cruce care să se potrivească cu aceasta. Mauro se îndepărtă de ei, studiind fiecare bloc de piatră de pe marginea bazinului. Guillem îl urmărea cu privirea, încă incapabil să accepte ideea de a vorbi despre Guils la prezent.

Cei trei bătrâni se grăbiră să examineze pietrele, câte unul pe fiecare parte, atingându-le, căutând în fiecare canelură și crăpătură și expunându-și părerile cu voce tare. Guillem îi observa, încercând să își facă o idee de ansamblu despre întreaga poveste. Dintr-odată, rămase ca împietrit, ca și cum un fulger l-ar fi despicat în două. Piedestalul! Fără să se gândească de două ori, intră în bazin. Era destul de adânc, nu îi atingea fundul cu picioarele, iar apa era mai închisă la culoare decât cea din celelalte bazine. Nu băgase asta de seamă până atunci. În restul bazinelor, apa cristalină îngăduia ochiului să vadă până jos, însă în acela apele erau atât de închise la culoare, că nu se ghicea deloc unde se termină.

Înotă încet până în centrul lui, însoțit de exclamațiile tovarășilor săi.

— Ai grijă, băiete, pot fi șerpi înăuntru!

— Șerpii de apă nu sunt periculoși, Arnau.

— Sunteți siguri că înăuntru sunt șerpi? Urăsc reptilele acestea, îmi repugnă.

— Ce prostie, Mauro! Ai auzit ce a spus Abraham, șerpii aceștia nu ne fac nimic.

Guillem ajunsese la piedestal, un fel de monolit de formă triunghiulară și atinse fundul cu picioarele. Piedestalul părea fixat pe o platformă, iar în jos coborau niște trepte. Ieși din apă agățându-se de el și îl studie pe îndelete.

— Este aici, este aici! Crucea este aici! Mai bine veniți cu toții aici, cel mai prudent este să rămânem împreună.

Văzu privirea rezervată a tovarășilor lui, care nu păreau foarte entuziasmați de drumul pe care îl aveau de parcurs, însă curiozitatea era mai puternică decât frica. Primul a fost Abraham, care, scoțându-și pelerina, intră în bazin, înotând cu greu. Fu urmat repede de Arnau și de Mauro, cărora teama de posibilele viețuitoare acvatice le făcea picioarele să se miște foarte repede. Când ajunseră în centru, tânărul le spuse să se așeze în dreptul celor patru laturi ale bazei și să se țină bine de piedestal. Luă cheia și încercă să o introducă în scobitura aflată pe una dintre laturile piedestalului, sub semnul unei cruci de culoarea nisipului, dar nu reuși. Abraham curăță suprafața de rugină și îl încurajă să încerce din nou. În clipa aceea, crucea alunecă foarte ușor prin canelură, până la capăt. Cei patru rămăseseră în așteptare, privindu-se unul pe celălalt, cu îndoiala și frica citindu-li-se în priviri, dar nu se întâmplă nimic.

— Și acum ce facem? Arnau tremura de frig.

— Este o cheie, Guillem, răsucește-o, sugeră Abraham.

— În ce direcție? Domnilor, asta poate fi periculos, un lucru atât de ascuns privirii are de obicei capcane pentru cei imprudenți. Guillem nu se putea hotărî.

— Poate de la stânga la dreapta? întrebă Mauro.

— Sau invers! Fii cu mare băgare de seamă, băiete!

Tânărul roti cheia de la dreapta la stânga și aceasta păru că cedează. Trăgând aer în piept, făcu o rotație completă. Așteptară câteva secunde, transfigurați, lipiți de piedestal, aproape fără a îndrăzni să deschidă gura. Fură zguduiți de un cutremur care îi făcu să tresară; o nouă undă, urmată de altele, îi obligă să îl pescuiască pe Abraham, care alunecase
și dădea speriat din mâini. În spatele bătrânului evreu începu să se audă un susur de apă, care se transformă într-un zgomot asurzitor de cascadă. Cei patru bărbați, cu ochii închiși, îmbrățișându-se unul pe altul și ținându-se de piedestalul din centru, stârneau un adevărat cor de urlete cauzate de panică.

Gălăgia era infernală, iar prin mintea fiecăruia dintre ei trecu gândul că le sosise ceasul Judecății de Apoi. Un strigăt de-al lui Mauro îi salvă din ghearele celor mai negre gânduri.

— Se scurge! Apa se scurge!

Avea dreptate, nivelul apei scădea foarte repede, lăsând la vedere treptele bazei pe care stătea platforma. Bubuiala încetă la fel de repede cum începuse, iar ei își dădură seama că se aflau pe partea de sus a unei platforme de la care coborau douăzeci și una de trepte ce duceau către fundul bazinului. Acolo jos, pământul era de un negru intens, strălucitor. Coborâră cu grijă treptele înalte, uzi și dârdâind de frig, uimiți în fața mașinăriei care făcuse posibilă o asemenea minune. Bazinul, acum complet gol, semăna cu un puț mare. Guillem îl cercetă, urmat îndeaproape de ceilalți, până ce găsi o lespede de un negru mat și scorojit, cu un belciug de argint la unul dintre capete. O ridicară toți patru, scoțând la iveală o deschizătură prin care se ghicea începutul unei scări înguste.

— Ne-am lăsat desăgile afară, torțele sunt și ele acolo. Mauro era îngrijorat, nu îi plăcea întunericul.

— Va trebui să riscăm, poate că cine a construit toate astea a luat în considerare și ignoranța noastră, răspunse Guillem, începând să coboare.

Cei trei bătrâni șovăiau, păreau că nu se pot hotărî care

dintre ei să coboare primul. De jos, se auzi vocea lui Guillem, găsind o rezolvare pentru problema lor.

— Aici avem tot ce ne trebuie pentru a lămuri situația, coborâți odată.

Cei trei dispărură înghițiți de gaura aceea unul după altul, fără să se certe. După doar câțiva metri, scara se lărgea și dădea într-o încăpere pătrată. Guillem îi întâmpină cu o torță aprinsă și cu altele care așteptau să fie împărțite. Un tunel de o lățime considerabilă se deschidea în centrul unuia dintre pereți, iar ei se strecurară pe acolo, fiecare ducând câte o făclie. Mergeau în liniște, impresionați. Tunelul se termina cu trei trepte care dădeau într-o altă încăpere, de mari dimensiuni. Podeaua era din același material ca lespedea din bazin, de un negru mat. Peste tot, de jur-împrejur, se vedeau obiecte înfășurate cu grijă și așezate în nișe atent cioplite.

— Peștera secretelor! mormăi Mauro.

— Nu vom atinge nimic, nu vom privi nimic. Vom face doar ceea ce am venit să facem, le ordonă Guillem.

Scoase din cămașă un pachet legat cu grijă și protejat de un strat de rășină și îi întinse o mână lui Abraham. Bătrânul evreu căută pe sub hainele sale și îi întinse Manuscrisul lui Nahmanide, înfășurat în mai multe straturi de piele bine întinsă. Tânărul privi în jurul său, dar Arnau i-o luase înainte, oferindu-i o bucată de pânză albă, cu crucea Templului brodată cu roșu pe una dintre fețe și cu niște sfori subțiri, aurii. Îi indică printr-un gest al mâinii una dintre nișe. Grupate cu grijă, pânze albe și sfori subțiri, aurii, păreau că visează la momentul în care își vor găsi rostul. Guillem alese una dintre nișele goale și se sprijini de ea, împături cu delicatețe ambele obiecte, manuscrisul lui Nahmanide și pergamentele lui Guils, înfrățite printr-un legământ de taină, și legă bine pachetul. Îl puse în nișă și făcu câțiva pași înapoi.

Abraham se apropie și sărută pachetul.

— Mult noroc, iubitul meu prieten, aici vei fi în siguranță, spuse în șoaptă.

Cei patru rămaseră câteva minute nemișcați, contemplând în tăcere locul acela, destinația finală a

călătoriei lor pline de aventuri. Apoi s-au întors pe unde intraseră și ieșiră în bazin, închiseră din nou lespedea și se cocoțară pe cele douăzeci și una de trepte, ținându-se de piedestal. Întoarseră din nou cheia, dar, de data aceasta, vuietul nu îi mai sperie. Apa se înălța cu aceeași rapiditate cu care dispăruse, udându-le hainele, infiltrându-se în oasele lor înghețate. Înotară până la marginea bazinului și, extenuați, se aruncară pe iarbă, încercând să își recapete suflul.

Guillem strângea cheia în mână, în timp ce apa din bazin se liniștea, fiind legănată doar de o briză ușoară.

Pe un chei abandonat de pe plajă, aproape de orașul Marsilia, trei bărbați se strânseseră în jurul focului. Mâncau pâine, brânză și struguri, iar vinul curgea din belșug. Jacques Bretonul se ridică și se așeză pe pământ, aproape de foc. Simțea cum frigul îi pătrunde în tot corpul, sângerându-i inima. Mauro, puțin mai departe, părea că doarme buștean, cu un ulcior pe genunchi, gata să cadă în orice clipă. Guillem continua să vorbească:

— Atunci am găsit pergamentele lui Guils, în Sanctuarul-Mamă, acolo unde le ascunsese chiar el. De fapt, erau trei documente. Două dintre pergamente erau foarte vechi, unul era scris în aramaică, iar celălalt, în greacă. Al treilea era scris în latină, cu sigiliul ordinului, și a fost întocmit acum șaptezeci și șapte de ani. Din comoditate, am decis să încep cu acesta. Era un raport privitor la excavațiile făcute în Templu și vorbea în detaliu despre o descoperire specială, un mormânt regal. Vorbea despre mormântul acela, construit dintr-o piatră asemănătoare marmurei, aflat în stare perfectă de conservare. Din inscripțiile în aramaică am descifrat că trupul exhumat îi aparținea unui oarecare Yehoshua Bar Abba, ceea ce pentru noi s-ar traduce prin Christos, Fiul Tatălui, descendent al lui David și, de aceea, de neam regal. Scheletul purta urmele crucificării, iar picioarele erau rupte. Înăuntrul mormântului s-au găsit pergamentele: textul în aramaică era un rezumat al procesului pe care un scrib al judecătorului suprem îl scrisese pentru a-i informa pe preoți. Yehoshua Bar Abba

era acuzat de răzvrătire și rebeliune împotriva Romei, de faptul că instigase la numeroase revolte împotriva Imperiului, că percepuse dijme și impozite și că făcuse fărădelegi împreună cu oamenii săi. Era condamnat la moarte pe cruce, împreună cu doi dintre apropiații lui. Scribul judecătorului suprem adăuga încă două informații, pentru instanța formată din preoți: avuseseră loc două atacuri în Templul din Ierusalim, în timpul cărora fuseseră agresați zarafi, negustori și pelerini, și toate dovezile îi indicau drept autori pe Yehoshua Bar Abba și pe oamenii săi. Textul în limba greacă este o traducere a acestuia. Printr-o adăugire posterioară la documentul în latină, suntem asigurați că relicvele au fost lăsate la locul lor, zidindu-se camera mortuară și deschizându-se un mic tunel ce pornește de acolo și duce la depozitul de grâne aflat pe esplanada Templului, aproape de grajduri. Și au zidit din nou intrarea. O altă mică notă spune că, înainte cu un an ca Ierusalimul să cadă din nou în mâinile musulmanilor, mormântul a fost mutat, în mare secret, la San Juan din Alcho, „în așteptarea unei decizii din partea Consiliului“, am redat textual. Nu apar nume sau semnături, doar sigiliul Templului, nimic mai mult.

Jacques era ca de piatră. Îl asculta fără să îl privească, lângă foc.

— Acum mulți ani au existat zvonuri, spuse în șoaptă, aproape imperceptibil.

— Vrei să spui că știai ceva legat de toate astea, Jacques?

— Vreau să spun ceea ce am spus deja, băiete. Am auzit zvonuri în legătură cu o taină, un lucru care ar putea deveni foarte periculos odată aflat, ceva ce ne-ar putea salva sau distruge ordinul, în egală măsură.

— Și crezi că este adevărat, nu o fi vorba despre un nou fals? Guillem părea să aștepte răspunsul Bretonului.

— Îți voi da două răspunsuri la întrebarea ta, îl poți alege pe cel care îți place mai mult. Acum mulți ani, un om foarte înțelept pe care l-am întâlnit în Alexandria mi-a explicat că, în secolul al IV-lea după moartea lui Christos, mandatarii Bisericii au ordonat realizarea mai multor copii ale unor texte considerate sacre și au distrus originalele. În

continuare nemulțumiți, au copiat și mutilat mai multe opere istorice și filozofice. După părerea lui, aceste personaje le-au răstălmăcit după cum le dictau interesele. Cu timpul, falsurile și contradicțiile s-au înmulțit atât de mult, încât nici măcar ei nu își mai puteau aminti unde începea adevărul și unde se termina minciuna. Bărbatul acesta despre care îți vorbesc credea că puterea are nevoie de minciuni pentru a-și putea conserva privilegiile și că totul nu este altceva decât un fir de nisip în marea istorie a infamiei.

— Adică tu crezi că pergamentele sunt autentice?

— Al doilea răspuns al meu, băiete, continuă Jacques fără a se ridica, este că sunt doar un simplu servitor al Templului și nu mă interesează adevărul sau minciuna atunci când sunt îmbrățișate într-un mod atât de intim încât, chiar dacă sunt opuse, ajung să devină un tot. Sunt bătrân, Guillem, am învățat să suport minciuna celui puternic, dar a suporta nu înseamnă și a crede.

— Îți dai seama ce reprezintă asta, ce înseamnă o asemenea descoperire, Jacques? Întreaga putere a Romei, a Bisericii se bazează pe Învierea lui Christos, pe privilegiul primilor doisprezece apostoli cu care a împărtășit taina.

— Nu te mai gândi, băiete, ai să înnebunești, i-o tăie Jacques, cu un gest care îi trăda enervarea.

— Cei doisprezece apostoli au fost singurii care au cunoscut adevărul, iar autoritatea Romei, a Papei își trage seva direct de acolo, din experiența lor. Petru a fost primul martor al Învierii. Dar dacă au mințit? Guillem părea că monologhează, concentrat asupra propriilor gânduri, neluând în seamă expresia indiferentă a Bretonului. Îți dai seama, Jacques? Învierea a transformat grupul acela restrâns de apostoli într-o putere incontestabilă. Nimeni nu putea ajunge la Christos altfel decât prin ei și prin continuatorii lor, asta până acum.

— Ce importanță au toate acestea, Guillem? Ce naiba mai contează acum? Crezi că este vital să descoperi cine a mințit? Cineva a făcut-o, nu există nicio îndoială, dar este posibil ca ei să folosească un limbaj simbolic, nereal, să vorbească despre momentul morții ca despre o Înviere

spirituală, o iluminare.

— Şi cineva l-a transformat într-un instrument al puterii, punctă tânărul, ridicându-se.

— Şi ce dacă, Guillem, ce schimbă teoria asta? Lumea născoceşte minciună după minciună, aşa a fost încă de la începutul începuturilor, iar asta se va întâmpla şi în continuare, puterea este regula după care jucăm, băiete, nu te mai zbuciuma!

— Niciunul dintre aceste răspunsuri nu îmi este de folos, Jacques.

— Bine, înţeleg, dar altele nu am. Va trebui să îţi construieşti propriile răspunsuri, băiete, şi să acţionezi ca atare.

Guillem tăcu, cufundat în propriile gânduri. Autoritatea Papei este, de fapt, autoritatea apostolului Petru, se gândea, iar Bisericii, din vremuri îndepărtate, scuturată fiind de grave confruntări interne, îi convenea să accepte acest lucru, Învierea lui Christos, ca fapt real, înţeles ad literam. Beneficiile erau de neimaginat, o uriaşă putere supranaturală, de dincolo de mormânt, care le oferea puterea absolută asupra mulţimilor de credincioşi. O putere pentru puţinii aleşi...

— Ce credea Bernard despre toate acestea, Bretonule? Tânărul căuta adăpostul maestrului.

— Bernard credea în existenţa incontestabilă a spionilor papali. Jacques izbucni în râs. Lasă-l, băiete, pe drumul acesta nu ajungi nicăieri, întoarce-te şi caută în interiorul tău, acolo se află răspunsurile.

— Bernard este mândru de tine, Guillem... Vocea lui Mauro îi făcu să tresară, ambii crezând că bătrânul doarme.

— Abraham şi Arnau se vor fi întors deja în Barcelona, murmură Guillem, umplându-şi din nou cupa.

Se acoperi cu pelerina neagră, vinul îl făcea să simtă o căldură plăcută şi îl proteja de aerul rece, care îi îngheţase măruntaiele. Avea un nod în gât, iar sclipiri albastre îi inundaseră mintea. Plutea prin încăpere, fără efort... Bretonul stătea ghemuit lângă foc asemenea unei băbuţe, nemuritorul Mauro dormea cu ochii deschişi, iar cenuşa lui Bernard Guils visa în cutia ei cioplită în lemn.

Frigul începea să dispară
și o somnolență dulce îl învăluia, legănându-l, suspendat în aer. De el se apropie un chip scăldat de o ploaie de petale roșii. „Timbors, Timbors...“

Cuprins